

Josip Pečarić: NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD
SMIJEHA / HAZU I TUĐMANOVA BISTA

JOSIP PEČARIĆ

**NAPADAJU TUĐMANA –
DA UMREŠ OD SMIJEHA**

HAZU I TUĐMANOVA BISTA

ZAGREB, 2024.

© Josip Pečarić

Urednica:
Anđela Hodžić

KAZALO

UVOD	11
ODGOVOR DR. SC. MATA ARTUKOVIĆA	12
PISMO AKADEMKINJAMA I AKADEMICIMA .	18
PRILOG: TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“	20
PISMO AKADEMKINJAMA I AKADEMICIMA 2.	26
MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.”	32
PRILOZI: MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE	36
TUĐMAN I HAZU	41
ODGOVOR DON ANĐELKU KAČUNKU	47
PRILOZI: MIRI GAVRANU URUČENO PRIZNANJE – OSOBA GODINE!	53
NEKA PATE KAD IM SMETA, HRVATSKA JE PRVAK SVIJETA!	55
PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE CRVENI"	60
PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>SUBJEKT SLOBODE</i>	68
TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST	74
SLOBODAN LANG, HRVATSKU TREBA BRANITI	83
SLOBODAN LANG, THOMPSON I WOODSTOCK	90

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?	94
THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU	103
„SVI HRVATI SU USTAŠE“	110
HAJKA NA THOMPSONA	133
PREDGOVOR: VRATIMO HRVATSKOJ PONOS	133
AKADEMICI I „AKADEMIK MAGLE“	139
POVIJEST PRETVORENA U IDEOLOŠKU MUSAKU	142
BOLJŠEVICIMA SMETA HRVATSKA PJESMA	149
AMERIKANCI O THOMPSONOVU „FAŠIZMU“	152
GUARDIAN VELIČA THOMPSONA	160
TKO SE SVE BOJI THOMPSONA?	167
NE ŠUTIM ZATO ŠTO JE HRVATSKA I DANAS IZLOŽENA AGRESIJI	171
EPILOG: HAJKA NA THOMPSONA	180

NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 189

NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 2. 194

PRILOZI: ČESTITKA I KNJIGA NA DAR	
AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	198
BANIĆ I KOIĆ: PANTA REI – HERMAN I PANTO	
KAO PARADIGMA JASENOVAČKOG MITA	202

PISMO MIKIJA BRATANIĆA (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 3.) 216

PRILOZI: MIKI BRATANIĆ: JASENOVAC – ZLOČIN NAKON ZLOČINA	220
KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA „SANJA I TERESA IVA DROBILICE“	225
PREDSTAVLJENA KNJIGA ‘PRIRUČNIK ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ’ MIKIJA BRATANIĆA	228
ĐURO VIDMAROVIĆ, MIKI BRATANIĆ: PRIRUČNIK ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ, OGRANAK MATICE HRVATSKE U SPLITU, SPLIT 2023.	240

'AMATER' MIKI BRATANIĆ O 'POVJESNIČARU'	
DROBILICI	253
»PRIRUČNIK ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ«	264
PRILOG: ZVONIMIR HODAK, JOŠ NISAM ČUO DA	
NETKO NAGOVARA LUKU MIŠETIĆA DA SVE	
OTKRIJE: DA ON TADA NIJE USPIO... ..	269

NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD	
SMIJEHA 4.	278
PRILOZI: JUGOSLAVENSKI POVJESNIČAR	
DRAGAN MARKOVINA OBJAVIO ROMAN U	
KOJEMU KRVOŽEDNO SLAVI I OPRAVDAVA	
PARTIZANSKO UBOJSTVO MOSTARSKOGA	
FRANJEVCA FRA LEA PETROVIĆA	283
NOVI VELIKOSRPSKI PAMFLET PROTIV	
HRVATSKE S POTPISOM IZRODA ZAFRANOVIĆA ..	289

MLADEN PAVKOVIĆ PITA: ZNATE LI KOJA	
JE JEDINA USTANOVA U DRŽAVI IZ KOJE	
JE UKLONJENA BISTA FRANJE TUĐMANA?	
(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD	
SMIJEHA 5.)	293

AKADEMIK PETAR STRČIĆ O	
POVJESNIČARU AKADEMIKU FRANJU	
TUĐMANU (NAPADAJU TUĐMANA – DA	
UMREŠ OD SMIJEHA 6.)	300
PRILOZI: OTVORENO GOVOREĆI	316
DANI DR. FRANJE TUĐMANA	320

JURČEVIĆ ZA SABORSKOG ZASTUPNIKA	
KADA NIJE PODOBAN ZA AKADEMIKA	
(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD	
SMIJEHA 7.)	326
PRILOG: BANIĆ I KOIĆ: VEĆ 50. PUT MIJENJAJU SE	
PODACI NA JASENOVAČKOM POPISU	330

PODMETANJA BULAJIĆA I NJEGOVIH UČENIKA U RH AKADEMIKU FRANJU TUĐMANU (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 8.)	334
DODATAK: PRNJATOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	364
SRPSKI MIT O JASENOVCU / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC-LOGORIMA, HRVATSKI POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998. 364 “TUĐMAN (1994) PRIZNAJE JEVIJEJIMA BESPUĆE U POVIJESTI”	364
SRPSKI MIT O JASENOVCU II /: O BULAJIĆEVOJ IDEOLOGIJI GENOCIDA HRVATSKIH AUTORA, ZAGREB, 2000.	368
JASENOVAC - RADNI LOGOR	368
SKANDIRANJE ŠAKIĆU NA ZAGREBAČKOM AERODROMU	371
TUĐMANOVI CITATI	372
BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.	373
GOLDSTEIN I BULAJIĆ O STEPINCU JEDNAKO LAŽU	373
SPAŠAVAO JE LJUDE U VRIJEME DIVLJAŠTVA	379
GOLDSTEINI I PRNJATOVIĆEVA IZJAVA	384
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.	388
LIJEPO JE BITI REVIZIONIST	388
MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.	392
KOČANU: DUGO NA TVOJE KRATKO	392
KRLEŽA VS. HAZU (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 9.)	411
PRILOG: SVI PROZVANI USTAŠE – USTADOH I JA!	417
JESU LI 'ISTORIČARI' ZNANSTVENICI? (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 10.)	423

**PRILOG: STANKO ANDRIĆ – ZAŠTO JE
POGREŠNO JAVNI INSTITUT ZA POVIJEST
NAZVATI IMENOM FRANJE TUĐMANA 428**

**HAZU I DETUĐMANIZACIA -
RASHRVAĆIVANJE HRVATSKE (NAPADAJU
TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 11.) 434**
PRILOG: ISKAZI ZATOČENIKA JASENOVCA U
BEOGRADU 1942. GODINE RASKRINKAVAJU
VELIKOSRPSKI MIT (2) 445

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 451

UVOD

Knjiga je sastavljena od pisama koja sam slao Akademiji kada sam doznao da je kandidat za akademika dr. sc. Stanko Andrić. U prvom momentu to je bilo nepoznato ime, ali kada sam se sjetio da je kao ravnatelj HIP-a u Slavonskom Brodu ružno, bolje je reći priglasno, pisao o akademiku Franji Tuđmanu na to sam upozorio svoje kolege u HAZU. Potom sam njegovo ime povezo i sa uklanjanjem biste Utemeljitelju RH u toj ustanovi pa sam ne spominjući ime to spomenuo u svom govoru na priznanju koje je dobio Miro Gavran, jer je Gavran desetak godina član suradnik HAZU i ne predlažu ga za akademika. Još je zanimljivije da ne predlažu ni one povjesničare koji imaju mnogo bolje znanstvene uvjete od njihovog kolege koji je uklonio bistu Utemeljju RH, a koga se predlaže.

Priznanje koje je dobio Miro Gavran dodjeljuje udruga branitelja kojoj je na čelu Mladen Pavković koji je pisao i sadašnjoj ravnateljici Instituta kao i onom koji ga je osnovao i postavio Tuđmanovu bistu dr. sc. Matu Artukoviću.

Artukovićev odgovor je vjerujem nešto vrlo vrijedno za buduće istraživače hrvatske povijesti jer sam uvjeren da će doći vrijeme kada će hrvatsku povijest pisati povjesničari i da će takve i predlagati i birati u HAZU, a ne 'istoričare' tj. one koji zastupaju jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti.

Zato kao dio ovog Uvoda dajem njegov odgovor.

Akademik Josip Pečarić

ODGOVOR DR. SC. MATA ARTUKOVIĆA

Poštovani g. Pavkoviću,
dobio sam Vaše pismo. Oprostite što ste duže čekali na odgovor. Ukratko ću reći: dr. Stanko Andrić je moj preveliki grijeh. Prikazat ću ovdje djelić, jer ipak moram čuvati neku službenu diskreciju za koju osjećam da me veže i sada iako više ne radim.

Kad sam stvarao Podružnicu za povijest Slavonije, Srijema i Baranje u Brodu, razgovarao sam i s jednom svojom bivšom nastavnicom. Ona mi je preporučila Stanka Andrića, koji je bio njezin učenik, kao nadarenog mladog čovjeka. U to vrijeme on je napisao knjigu "Slavonija u sedam požara". Kako sam tu knjigu čitao, zainteresirao sam se za njega. Otišli smo jedan kolega koji je sudjelovao u stvaranju Instituta i ja k njemu. Kad smo došli, bio je u polju. Roditelji i sestre su nas lijepo primili, saznao sam da imaju i sina svećenika, tako da sam se odmah osjetio da sam u prijateljskoj sredini. Kad je Stanko došao, ispričao sam o planu da se osnuje povijesni institut u Brodu, i ponudio da radi u toj ustanovi. Prihvatio je ali je istaknuo da on studira na postdiplomskom studiju u Budimpešti i da ne će moći dolaziti na posao. Umirio sam ga što se toga tiče, i tražio da napiše jedan članak o hrvatskim studentima na europskim sveučilištima u Srednjem vijeku, što će biti i njemu i meni opravdanje za plaću koju dobiva a ne dolazi na posao. U to vrijeme sam išao i u Požegu i s g. Tvrtkom Jakovinom razgovarao o tome da se pridruži kao radnik budućega Instituta u Brodu. Bio sam dobar s njegovim ocem pa mi je to bila garancija. No, on je kulturno odbio jer je dobio stipendiju za studij u Americi. Razumio sam. Kasnije sam doznao od akademika Jelčića da su mu tu stipendiju osigurali on, Marija Bajt i prof. Filip Potrebica. Ne možete zamisliti čestitije podpiratelje. Presudno je bilo da uopće počnem razmišljati o osnivanju Instituta, obećanje povratka moga prijatelja iz Njemačke, hrvatskog branitelja Josipa Kljajića, koji je tamo bio na liječenju i na studiju. Najprije sam pokušao razgovarati s Pedagoškim fakultetom u Osijeku, pa sa HAZU, ali ono što su oni davali kao mogućnosti, nije me zadovoljilo. Obratio sam se onda dragom prijatelju Mirku Valentiću i lako se s njime dogovorio. On je predložio da mi budemo u Brodu samostalna Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i

Baranje u okviru HIP. Bili smo osnovani kao samo stalna znanstvena jedinica u Brodu sa svojim prihodima koje smo dobivali od Ministarstva znanosti, i Grada Broda i Županije Brodsko-posavske. Tako zamišljenu jedinicu utemeljio je Mirko Valentić uz pristanak Franje Tuđmana, a potvrdio u ime Ministarstva znanosti tadašnji Ministar dr. Ivica Kostović u Brodu. Budući da su korijeni ove ustanove počeli nastajati u vrijeme kad je dr. Jozo Meter bio župan, zlobnici su govorili da je ovo “privatni Institut Joze Metera i Mate Artukovića”. Ne ću govoriti o svim problemima koji prate razvoj ovakve znanstvene ustanove. Poseban gubitak za mene bio je gubitak moga prijatelja dra Josipa Kljajića bez čijeg povratka u Hrvatsku ne bi ni bilo ove Podružnice. Sto puta sam požalio da sam ga uspio uvjeriti da se vrati u Hrvatsku jer da je vrijedno uložiti napore da se osnuje znanstvena ustanova u Slavoniji, koja će proučavati povijest istočne Hrvatske.

Bio sam 16 godina voditelj ove Podružnice koja je bila u Ministarstvu i na sudu registrirana kao samostalna pravna osoba. Kako sam se uvijek rugao komunistima da hoće biti na vlasti dok ih smrt ne otjera, i meni se dogodilo da sam “na vlasti” 16 godina, pa me je bilo stid samog sebe, dosadio sam sam sebi a kamo li ne bih dosadio drugima. Odlučio sam se povući s mjesta voditelja. Baš u to vrijeme komunisti su došli na vlast. Susreo sam pred Banskim dvorima budućeg savjetnika premijera za znanost. On mi je rekao da bismo se mi morali povezati s Pedagoškim fakultetom u Osijeku a ne sa HIP. To me konačno učvrstilo u odluci da za svoga nasljednika ostavim Stanka Andrića. Bojao sam se da se ne će Institut ugasiti u moru obveza na Fakultetu, pa sam mislio da će osoba bliska po nazorima lijevoj Vladi koja je došla na vlast, lakše se oduprijeti opasnostima, koje sam naslućivao u prijedlogu budućeg premijerovog savjetnika.

Stanku Andriću sam obećao u ožujku 2011. da će me zamijeniti na mjestu voditelja. I praktički sam mu predao ovlasti. U srpnju postavio sam bistu dra Franje Tuđmana, rad akademskog kipara Bošnjaka, koji je i sam donirao 17 000 kuna i bio nazočan ovom događaju. Ni Stanko niti bilo tko drugi iz Podružnice nije riječ prozborio protiv postavljanja biste. Nazočni su bili još akademik Jelčić, akademik Pečarić, prof. Miroslav Tuđman, tadašnja

ravnateljica HIP dr. Jasna Turkalj i bivši hrvatski veleposlanik u SAD Miomir Žužul. U studenom je, kliko se sjećam, dr. Andrić uklonio bistu, što je bio prvi čin na novom radnom mjestu. Bio sam strašno ljut na taj njegov potez. Ali, obećao sam mu da će me zamijeniti, i nisam mu htio praviti probleme na samom početku. Pogriješio sam i od tada se stalno kajem, a i sada se kajem za to. Ali, nisam htio prekršiti riječ. Nisam mogao vjerovati (a ni danas ne mogu vjerovati) da nekome može smetati Franjo Tuđman, koji je toliko pretrpio i bio proganjan i zatvaran, i u naponu snage i intelektualnog stvaralaštva otjeran u mirovinu zbog povijesne znanosti. Tema kojom se bavio toliko je bila presudna za život hrvatskog naroda, da zaista ni u snu nisam mogao vjerovati da će on naići na otpor hrvatskih povjesničara u svojoj slobodnoj državi. Ja sam znao za Stankovo političko opredjeljenje, iako se on hoće prikazati kao apolitičan. Svađali smo se puno puta zbog njegovog postupka. On me optuživao da sam Tuđmanu postavio bistu zato što je on osnivač HDZ-a, što je političar i Predsjednik Hrvatske. Ja sam ga uvjeravao da sam Tuđmanu postavio bistu kao povjesničaru i mučeniku za znanstvenu istinu o povijesti hrvatskog naroda. A koji je grijeh da sam postavio bistu i njemu kao tvorcu Hrvatske Države, pitao sam ga. Strašno me iznenadilo i povrijedilo i to što je smanjio dotaciju djeci mojega prijatelja (i njegovog kolege) Josipa Kljajića, koju im je Podružnica davala.

Ja mu se zaista nisam miješao u posao. Kad sam imao kakav prijedlog, prvo sam njemu rekao da on odluči slaže li se s time da ne dovodim ustanovu u neke neželjene scene. Jednom sam predložio da Podružnica pripremi međunarodni skup o Josipu Stadleru o visokoj njegovoj obljetnici, što mi je on prokomentirao u pismu kao napad na njega jer da sam znao da on to ne će prihvatiti, a on je želio da Podružnica organizira skup o Dunavu u hrvatskoj povijesti. Nisam riječ proslavio protiv njegovog prijedloga iako sam ostao pri svojem mišljenju.

Kad se bližila 50. godišnjica HIP, predložio sam da uz tu godišnjicu se organizira skup, zatim da se HIP prozove po Franji Tuđmanu i da se vrati Tuđmanova bista u Podružnicu. I drugi su mislili da treba skup, ali se nitko nije izjašnjavao o drugom prijedlogu. (Poslije su, kao što znate, akademici i ugledni znanstvenici pokrenuli istu

inicijativu). Ravnatelj je prepustio radnicima iz Podružnice da riješe problem vraćanja biste. Ne ću komentirati ovaj postupak ravnatelja. On je samo rekao da i on misli postaviti bistu Franje Tuđmana u HIP. Bilo mi je strašno neugodno čuti kada je jedan kolega na našem sastanku u Podružnici mrtav ozbiljan predložio da im mi dadnemo svoju bistu. Opravdam kolegu zbog njegove mladosti jer nije mogao osobno doživjeti vrijeme progona Franje Tuđmana. Ali, svejedno mu zamjeram kao povjesničaru (i to dobrom), da je mogao takvo što reći, a da ni danas nije svjestan što je rekao.

Kako se bližio moj odlazak u mirovinu, htio sam skinuti s Podružnice, koju sam osnovao, sramotu da je jedina ustanova u državi iz koje je uklonjena bista Franje Tuđmana, toliko zaslužnog za hrvatski narod. Ravnatelj je oprao ruke tako što je to „prepustio radnicima Podružnice“. Na jednoj našoj sjednici predložio sam da se održi anonimno glasovanje gdje će se svatko izjasniti je li za to da se bista Franje Tuđmana u Podružnicu vrati ili ne. Predložio sam to zbog toga što je manje stresno za ljude, jer sam vidio da se ovo pretvara u politički problem. Predstojnik je bio izrazito protiv toga prijedloga jer nije htio da se povratak biste, sjećam se dobro njegovih riječi, „progura nekakvom anonimnom većinom“. On je bio za to, kao što sam rekao, da se o tome javno raspravlja na prvoj sljedećoj sjednici u ožujku 2020. U tome ga je osobito podržao jedan kolega, a drugi je smatrao da je ovo izjašnjavanje oko povratka biste „opasni presedan“. Većina kolega i kolegica bila je protiv toga da se raspravlja jer su se bojali da može doći do sukoba. No, dr. Andrić odbacio je sve razloge drugih sudionika u raspravi inzistirajući da se pitanje povratka biste Franje Tuđmana u Podružnicu stavi na dnevni red prve sljedeće sjednice u ožujku 2020. Govorio je da mi ne moramo biti neka nekonfliktna, idealna zajednica u kojoj se svi oko svega slažemo, da moramo znati razgovarati i ako imamo različita mišljenja, da se moramo „učiti kulturi dijaloga“, da moramo znati „raspravljati argumentima a ne decibelima“, a one koji se boje raspravljati o tim temama uputio je da do sljedećeg sastanka „vježbaju jogu“. Opisao je i kako će se ponašati kod rasprave na sljedećoj sjednici u ožujku 2020. kad se bude raspravljalo o povratku biste: Rekao je da će pročitati svoje mišljenje, iznijeti argumente, „stavku po stavku“ zašto je protiv toga da se vrati bista Franje

Tuđmana i da poslije ne će više reći ni riječi, nego će samo glasati. Isto tako pozvao je neka iznesu svoje argumente oni koji su za povratak biste. Pozvao sam ga da to odmah napravimo, ne treba čekati sljedeću sjednicu sljedeće godine, ali on je rekao da se „ipak moramo spremiti“, iako ja za spremanje nisam vidio ni razloga ni smisla. Doživio sam taj prijedlog kao uvredu malih ljudi velikom čovjeku. Kad sam rekao da u ožujku 2020. (kada je trebala biti ta prva sjednica) ne ću više biti radnik Podružnice nego umirovljenik, dr. Andrić je rekao da će me pozvati na tu sjednicu, budući da sam inicijator ideje da se vrati bista dr. Franje Tuđmana u Podružnicu. Nakon ovakvog tjeka razgovora, u lipnju 2020. (u ožujku sjednice nije bilo zbog corone) dr. Andrić je poslao zapisnik u kojemu se u prijedlogu dnevnog reda ne spominje njegov prijedlog o raspravi o povratku biste Franje Tuđmana. Kad sam mu to napisao, odgovorio mi je da „njega problem biste više ne zanima“. Kad sam na sjednici pitao najveće podupiratelje njegovog mišljenja „jesi li rekli to i to“, „je li dr. Andrić rekao to i to“, je li tražio da bude „rasprava o povratku biste“, šutili su. Još mi je najviše potvrdio da sam u pravu njegov najvjerniji podupiratelj. Predstojnik Podružnice u svojoj redakciji prepravio je zapisnik gdje tajnice, prilagodio ga kako njemu odgovara, krivotvorio svoju volju sa sjednice održane 18. prosinca 2019. kao i cijeli tijek rasprave koja se na toj sjednici vodila o tome prijedlogu da se bista dra Franje Tuđmana u Podružnicu vrati. To se u povijesti Podružnice nikada nije dogodilo. Zato zapisnik u redakciji dr. Andrića, iako sam ostao sam, nisam mogao prihvatiti. Kad sam otišao iz Podružnice u mirovinu, prenio sam bistu šefici računovodstva, a s njezinim odlaskom bista je prenesena u sobu domara. Kad se promijenio predstojnik Podružnice, novi predstojnik je bistu prenio u svoju sobu gdje je i sada kada je nova predstojnica preuzela dužnost.

I eto, rasprava nije održana. Sada volim da je tako jer sramotu i glupost da se raspravlja o tomu je li Tuđman zavrijedio da se vrati njegova bista u ustanovu koju je on, uz dra Mirka Valentića i preko Mirka Valentića, osnovao, s Broda nitko ne bi mogao oprati.

Toliko kao odgovor na Vaš dopis koji ste mi poslali. Cijenim jako Vaše napore da se istina o Domovinskom ratu sačuva iako protivnika te istine u hrvatskom narodu ima puno više nego smo mislili. Mi smo

istinu o agresiji komunističke Vlade SR Srbije i komunističke JNA doživjeli na našim obiteljima, našoj djeci, u našim srcima i na našim životima i ne treba nam drugi govoriti što je istina o toj agresiji. Ti drugi nam žele isisati memoriju i tvrde da smo mi doživjeli ono što oni kažu da smo doživjeli, a za uzvrat dobivaju velike novce i sinekure.

Mato Artuković
Brod, na sv. Lucija (5.3.)24.

PISMO AKADEMIKINJAMA I AKADEMICIMA

Poštovane kolegice akademkinje i poštovane kolege akademici,

Prije 12 godina reagirao sam na prijedlog da se Ivo Goldstein izabere za akademika. Dobio je manje od 1/3 glasova na Izornoj skupštini. U međuvremenu se 'proslavio' sa svojom drobilicom u Jasenovcu, pa ga danas i nazivaju Ivo Drobilica.

Nije to jedino njegovo 'otkriće':

<https://direktno.hr/direkt/istina-o-jasenovcu-hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-diletant-je-u-podrucju-povijesnih-znanosti-a-ocito-i-na-podrucju-bioloskih-manipulira-posmrtnim-241820/>

Ne znam je li glavni 'razlog' kandidature Iva Goldsteina za akademika bio to što je on stalno napadao i napada akademika Franju Tuđmana, koji očito nije ni mogao imati takva velika 'otkrića' kao Drobilica, zar ne.

Međutim, vidim da i sada imamo sličan prijedlog za izbor novog akademika o kome sam vam pisao prije više od četiri godine u pismu koje dajem u prilogu. Naime umjesto Goldsteina sada kao kandidata imamo dr. sc. Stanka Andrića. Evo tog dijela iz mog pisma vama – o nama:

„U svom tekstu od 10. 12. 2019. među ostalim on zapravo tvrdi da HAZU nije znanstvena ustanova ili samo da bira za akademike i amatere koji nisu „istaknuti hrvatski znanstvenici“:

Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljiavao radove kao amater. U nastavku karijere razmjerno je mnogo pisao i objavljiavao, ali je ozbiljno pitanje je li doista ikada postao „istaknuti hrvatski znanstvenik“. Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera. Nezaljubljeni čitatelji njegovu opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova. Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost. Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.“

U svakom slučaju bit će zabavno vidjeti hoće li se akademici odlučiti na ovakvog kandidata, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

TUĐMAN IM JE RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“ (PISMO HAZU)

Poštovane kolegice akademkinje i poštovane kolege akademici,

U prilogu vam šaljem pismo koje je skupina akademika i povjesničara poslali predsjedniku Upravnog vijeća Hrvatskog instituta za povijest Anti Nazoru, ravnatelju tog instituta Gordanu Ravančiću te predsjedniku Vlade Republike Hrvatske i predsjedniku Hrvatske demokratske zajednice Andreju Plenkoviću. Pismo je objavljeno na nizu portala već 20. 11. 2019.

Koliko je meni poznato Predsjednik Vlade nije smatrao potrebnim odgovoriti. Ne znam je li to zato što tada još nije bilo predizborno vrijeme ili jer je brzo uslijedio odgovor onih koji zastupaju jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povjesnici.

Ali doista je već sutradan reagirao Dragan Markovina tekstom:

Zašto je ideja par akademika da se Institut za povijest zove po Tuđmanu istovremeno užasavajuća i posve logična

<https://www.telegram.hr/price/zasto-je-ideja-par-akademika-da-se-institut-za-povijest-zove-po-tudmanu-istovremeno-uzasavajuca-i-posve-logicna/>

Već jedan podnaslov predstavlja izravni napad na Akademiju: **NAJBIZARNIJE JE INZISTIRANJE NA TUĐMANOVOM HISTOGRAFSKOM RADU.**

Svi znamo da je dr. Franjo Tuđman izabran za akademika zbog njegova historiografskog rada, a poznato je da svi predstavnici jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povjesnici samo znaju pisati pamfletiče o djelima istinskih hrvatskih povjesničara. Tako Markovina posebno napada knjige “Bespuća povijesne zbiljnosti” i “Usudbene povjesnice” u kojima se, kako kaže, *radi se o ozbiljno problematičnim tekstovima, u kojima se prvi put relativizirala stvarnost jasenovačkog logora smrti, koji su puni antisemitskih*

stavova i nedopustivih teza o dalekosežnoj koristi tzv. humanog preseljenja stanovništva.

Već sam u više navrata upozoravao kako su velikosrpske tvrdnje o Tuđmanu kao revizionisti preuzeli i nositelji jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. Posebno sam ukazivao na oca i sina Goldsteina. (npr. u pismu vama *Goldstein vam je poručio da ste glupi* - <http://www.pokret-zajedno.hr/novosti/item/421-goldstein-vam-je-porucio-da-ste-glupi>,

a u našoj knjižnici imate i moju knjigu: *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.)

O sinu i uopće o tvrdnjama o revizionistima u RH imate ovih dana izvrsni članak povjesničara dr. sc. Ante Birina:

GOLDSTEINOVA HISTORIOGRAFSKA METODOLOGIJA – OGLEĐAN PRIMJER ZATUCANJA POVIJESNIH ISTINA - IVO GOLDSTEIN:

MRAČNI PROFESOR NA STRANI ZLA I SMRTNI NEPRIJATELJ SVAKE POVIJESNE ISTINE (Hrvatski tjednik, 7. 5. 2020.)

A kada Predsjednik Vlade države koja postoji zahvaljujući dr. Franji Tuđmanu ne reagira, a dr. Markovina da ovakve upute, onda ne čudi reagiranje ravnatelja HIP-a dr. sc. Gordana Ravančića koji svoj odgovor 25. studenoga 2019. završava riječima

Moje osobno mišljenje o izmjeni imena Instituta je sljedeće: smatram da Institut ne treba mijenjati ime jer postojeće ime sasvim jasno definira institutsku znanstvenu i istraživačku poziciju u polju humanističkih znanosti i njegovu misiju – istraživanje hrvatske prošlosti u europskom kontekstu od srednjega vijeka do suvremenosti. Vezivanje imena Instituta za osobu prvog hrvatskog predsjednika i prvog ravnatelja Instituta za historiju radničkog pokreta dr. Franje Tuđmana u općem smislu moglo bi sugerirati da će se Institut ubuduće baviti spektrom pitanja kojima se u svojim istraživačkim radovima bavio dr. Tuđman. Osim toga, Institut je pod imenom Hrvatski institut za povijest poznat u široj javnosti te je to ime svojevrsan „brend“ koji u historiografskim krugovima ne samo u zemlji nego i inozemstvu predstavlja garanciju kvalitete historiografskih istraživanja i izvrsnost publikacija koje se objavljuju pod tim imenom od 1996. godine. Izmjena imena nužno bi

značila i potrebu re-pozicioniranja u javnom prostoru bez obzira što iza izmjene imena bi stajala nikakva izmjena u sadržajnom smislu. Naravno, ukoliko bi Upravno vijeće zauzelo drugačiji stav tj. smatralo da se naziv Instituta treba mijenjati ja se tome neću protiviti.

Ovaj priglupi dio odgovora je komentirao 27. 11. 2019. akademik Stanko Popović:

„Vezivanje imena Instituta za osobu prvog hrvatskog predsjednika i prvog ravnatelja Instituta za historiju radničkog pokreta dr. Franje Tuđmana u općem smislu moglo bi sugerirati da će se Institut ubuduće baviti spektrom pitanja kojima se u svojim istraživačkim radovima bavio dr. Tuđman.“

Moja napomena: Institut Ruđer Bošković bavi se svekolikim znanstvenim istraživanjima u fizici, kemiji, biologiji medicini ..., a ne samo onima kojima se bavio Ruđer Bošković. Slično je i za Institut društvenih znanosti Ivo Pilar. U Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinski ne izvodi se samo glazba Lisinskoga, u Osnovnoj školi Miroslava Krležu učenici čitaju djela i ostalih autora...

Izgleda da je i cijelo Upravno vijeće HIP-a na istoj razini kao i njihov ravnatelj, ili meni nije poznato da su reagirali na ovakvu glupost svoga ravnatelja. Ili je jednostavno i ravnatelj zbog toga!?

Bilo kako bilo činjenica je da on sam tvrdi da je takav njegov priglupi stav dobro poznat njegovim kolegama iz Upravnog vijeća jer on svoj odgovor počinje s povijesnim samog prijedloga:

Hvala Vam na Vašem prijedlogu koji ste poslali 20. studenog 2019. Prije no što Vam odgovorim moram napomenuti da je istu inicijativu još 2011. godine pokrenuo dr. sc. Mato Artuković dugogodišnji voditelj Podružnice za povijest Slavonije, Srijema i Baranje Hrvatskog instituta za povijest u Slavonskom Brodu. Istu inicijativu dr. sc. Artuković obnovio je i u listopadu ove godine. Stoga će moj odgovor velikim dijelom biti sadržajno identičan onome što sam već raspravio s dr. sc. Artukovićem.

S druge strane u **Hrvatskom tjedniku**, 16. siječnja 2020., str. 35-37, objavljen je tekst Marka Curaća: Ako može **Leksikografski zavod ‘Miroslav Krleža’**, zašto ne bi mogao **Hrvatski institut za povijest ‘Franjo Tuđman’** ?

Napominjem da je dr. Artuković bio ravnatelj Podružnice HIP-a u Slavanskom Brodu, a jedan od potpisnika spomenutog pisma je bivši ravnatelj HIP-a Zagreb. Očito je da bivši ravnatelji nisu bili skloni pisati gluposti. Valjda zbog toga i nisu više ravnatelji. Ili barem netko sličan njima.

Ali da sve bude zabavnije, javio se i sadašnji ravnatelj te podružnice u Slavanskom Brodu dr. sc. Stanko Andrić. U svom tekstu od 10. 12. 2019. među ostalim on zapravo tvrdi da HAZU nije znanstvena ustanova ili samo da bira za akademike i amatere koji nisu „istaknuti hrvatski znanstvenici“:

Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljiavao radove kao amater. U nastavku karijere razmjerno je mnogo pisao i objavljiavao, ali je ozbiljno pitanje je li doista ikada postao „istaknuti hrvatski znanstvenik“. Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera. Nezaljubljeni čitatelji njegova opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova. Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost. Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.

Očito je dr. Andrić zaslužio biti ravnatelj tog instituta. Zar ne?

S obzirom da je sada predizborno vrijeme, šaljem ovo pismo i Predsjedniku Vlade. Možda im danas ipak nije normalna 'logika' protagonista jugo-komunističke paradigme u RH.

Jer zapravo radi se o tome kako je svima njima Tuđman rodonačelnik povijesnog „revizionizma“, pa koriste i priglupa objašnjenja jer smatraju da zbog toga Institut ne može nositi Tuđmanovo ime!

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOG,
PRIJEDLOG: HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA
NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA

Skupina istaknutih hrvatskih intelektualca predložila je da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu o 20. obljetnici smrti prvoga hrvatskog predsjednika i utemeljitelja tog instituta dr. Franje Tuđmana preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana.

Prijedlog su 20.11.2019. (e-poštom) i 27.11.2019. (redovitom poštom) poslali predsjedniku Upravnog vijeća Hrvatskog instituta za povijest Anti Nazoru, ravnatelju tog instituta Gordanu Ravančiću te predsjedniku Vlade Republike Hrvatske i predsjedniku Hrvatske demokratske zajednice Andreju Plenkoviću.

Potpisnici: Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana

“Molimo Vas da podržite i usvojite ovaj prijedlog jer smatramo da Hrvatski institut za povijest treba nositi ime akademika Franje Tuđmana. Najbolja prilika za to imenovanje je sada pred nama, da se naime time obilježi 20.obljetnica njegove smrti. Predlažemo da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana”, istaknuli su potpisnici – akademici Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović i Davorin Rudolf te dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić.

Uz prijedlog, podsjećaju da je akademik Franjo Tuđman, doktor povijesnih znanosti, istaknuti hrvatski znanstvenik i hrvatski državnik, 1961. u Zagrebu utemeljio Institut za historiju radničkoga pokreta i bio njegov direktor i znanstveni voditelj. Taj institut, dodaje se, poslije je nazvan Hrvatski institut za povijest.

Također, istaknuto je, akademik Franjo Tuđman bio je utemeljitelj i predsjednik HDZ-a, glavni politički i vojni strateg uspostave

neovisne, suverene i demokratske Republike Hrvatske i njezin prvi predsjednik. Bio je i zapovjednik oružanih snaga – Hrvatske vojske Republike Hrvatske, pokretač i voditelj organizirane obrane Republike Hrvatske, njezina međunarodnoga priznanja, pobjede u Domovinskom ratu te očuvanja cjelovitosti Republike Hrvatske u njezinim međunarodno priznatim granicama.

U Zagrebu i Splitu, studeni 2019.

Akademik Ivan Aralica
Akademik Nenad Cambi
Akademik Andrej Dujella
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Mira Kolar
Akademik Ivica Kostović
Akademik August Kovačec
Akademik Vladimir Paar
Akademik Stanko Popović
Akademik Davorin Rudolf
Prof. dr. sc. Agneza Szabo
Prof. Em. dr. sc. Mirko Valentić

<https://kamenjar.com/prijedlog-preimenovati-hrvatski-institut-za-povijest-u-hrvatski-institut-za-povijest-doktora-franje-tudmana/>
<https://hrvatskonebo.org/2020/05/23/akademik-josip-pecaric-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-revizionizma-pismo-hazu/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/21583-tudman-im-je-rodonacelnik-povijesnog-revizionizma-pismo-hazu>

PISMO AKADEMKINJAMA I AKADEMICIMA 2.

Poštovane kolegice akademkinje i poštovane kolege akademici,

Nadam se da vas je zabavilo moje prvo pismo koje zapravo pokazuje kako među povjesničarima koji imaju znanstvena zvanja postoje i 'znanstvenici' u povijesti koji ne znaju što je logika, Mene je doista bilo zabavno kako je moj pok. kolega akademik Stanko Popović ismijao 'logiku' tadašnjeg ravnatelja HIP-a u Zagrebu dr. sc. Gordana Ravančića, za kojega ne mislim da pripada grupi ostalih 'istoričara' koje spominjem i koji sigurno nije zlonamjerno komentirao na taj način prijedlog o imenu Instituta kojemu je bio na čelu. Istina kolega Popović je godinama na listi najutjecajnijih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu, a ostali povjesničari koje sam ja spominjao u svom pismu obično izazivaju smijeh kod onih koji znaju logično razmišljati. A u HAZU i nije baš previše inteligentno birati ljude zbog kojih će nam se rugati. Meni i danas podrugljivo govore: Kakva je to Akademija znanosti kada je jedan Drobilica dobio skoro trećinu glasova na Izornoj skupštini!

Mogli ste vidjeti i tekst prof. Hebranga o biološkim zakonima koje je izmislio nesuđeni akademik Drobilica.

Međutim, znate li da nije on jedini povjesničar koji je sudjelovao u tom 'pronasku'?

Drugi je Hrvoje Klasić. On je u „Hrvatskom tjedniku“ od 29. travnja 2021. bio:

FAH IDIOT TJEDNA

Hrvoje KLASIĆ, povjesničar na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, o zadnjim danima logora Jasenovac:

'Maks Luburić dolazi u Jasenovac i daje naredbu da se napušta Jasenovac i da se obračuna s preostalim zatvorenicima. U tjednima, mjesecima prije krenulo je spaljivanje i uništavanje dokaza, prije svega tijela ljudi koji su ubijani. Tijela se otkapaju i najvećim dijelom se spaljuju na otvorenim lomačama, rade se ogromne posude na koje se tijela stavljaju, naftom polijevaju i tako uništavaju, ali kreće i ubijanje ostalih i bacanje u Savu.'

HT: Heureka! Goli Arhimed je nakon kupanja trčao kroz Sirakuzu vičući da je otkrio zakon, kasnije nazvan po njemu, a ovaj sa svojim Heureka možda dobije Nobelovu nagradu za kemiju jer se dosad vjerovalo da kosti jednog tijela ne mogu izgorjeti ni na 1000 stupnjeva u krematoriju za tri sata, pa se dodatno melju kako bi sve postalo pepeo u urni. Goldstein je malo manje glup pa je smislio drobilicu kostiju, ali je onda odustao od nje, a Jakovina još manje pa se bar čuva ekstremnih nebuloza.'

Proslavio se i dr. sc. Goran Hutinec koji je sjenu oblaka proglasio grobištem u Jasenovcu:

<http://www.sinovioluje.com/igor-vukic-sjenu-od-oblaka-proglasili-masovnom-grobnicom/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/36758-jasenovac-sjenu-od-oblaka-proglasili-masovnom-grobnicom>

Ovakvi 'istoričari' smatraju da ljudi kakav je Hebrang, Popović ili Vukić ne smiju pisati o povjesti jer je valjda u njihovim 'povjestima' zabranjen ulaz logici. A pismo o kojemu sam pisao potpisao je ravnatelj HIP-a u Tuđmanovo vrijeme prof. em. dr. sc. Mirko Valentić koji je bio inicijator da baš ja napišem odgovor na knjigu dr. Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit“.

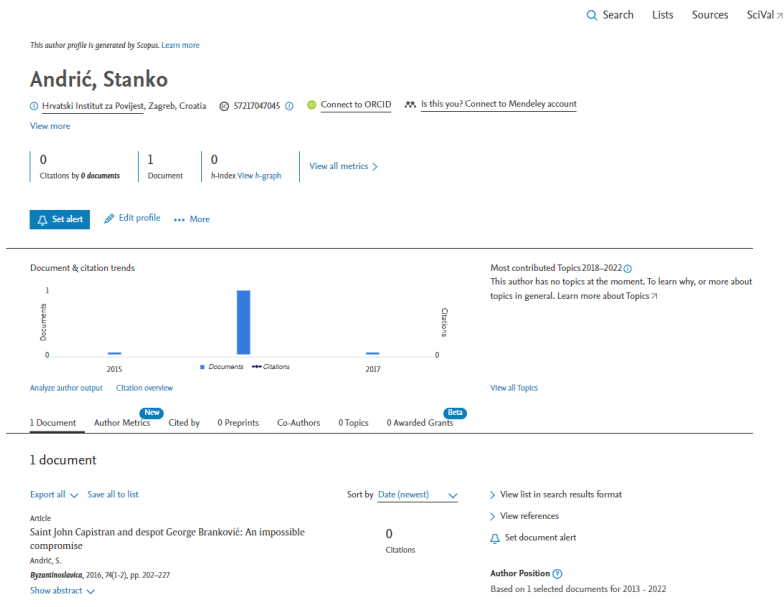
A kad logici nema mjesta u povijesti pa se mogu izmišljati i drobilice, i zakoni u drugim znanostima, i sjene oblaka proglašavati

grobištima takvi moraju biti uvjereni da su pametniji od svojih prethodnika.

Zapravo uvijek je moguće da samo znaju da podilaženje željama političara mogu bolje profitirati, pa čak i postajati akademici.

Meni je zato bio zanimljiv sadašnji kandidat koji doista treba postati akademik. Po onome što sam vam citirao u prošlom pismu bilo je logično pretpostaviti da je i on 'istoričar' istog tipa.

Zato me je zainteresiralo što o njemu kaže Scopusova baza:

Očito imat ćemo akademika s h-indeksom 0 (NULA). Istina ima na Scopusu jedan rad, ali mu ga nitko nije citirao!

Čak je i veliki 'istoričar' neškolovani (veliki hrvatski kolumnist Zvonimir Hodak mu se 04. 08. 2014. narugao tvrdeći kako je *poznati povjesničar Slavko Goldstein koji je studij povijesti završio kao ja otprilike studij atomske fizike*) AMATER Slavko Goldstein bolji od budućeg akademika:

<https://www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=39961556200>

<https://www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=57208998764>

Vjerojatno bi tata Slavko bio još i bolji kada bi u Scopusu spojili ono što pokazuju ova dva linka. Ali za našeg budućeg akademika ovako je bolje iako je na svakom od ovih linkova tata Slavko bolji. Očito našem budućem akademiku Stanku, u znanstvenom radu nije pomoglo ni to što pripada 'Soroševoj bojni', tj. doktorsku disertaciju pod naslovom The miracles of St. John Capistran – historical and textual analysis (mentor prof. Gábor Klaniczay) obranio je 1998. na Odsjeku za srednjovjekovne studije Srednjoeuropskog sveučilišta (Central European University) u Budimpešti. U međuvremenu se to sveučilište koje je osnovao Soroš preselilo u Beč:

<https://www.dw.com/hr/soro%C5%A1evo-sveu%C4%8Dili%C5%A1te-seli-iz-budimpe%C5%A1te-u-be%C4%8D/a-46593052>

Ali ima nešto važnije za 'istoričare': Napadati Utemeljitelja RH akademika Franju Tuđmana.

A naš budući akademik nije o HRVATSKOM predsjedniku samo napisao ono što sam naveo u prošlom pismu.

O čemu se radi?

Sjetio sam se da sam sudjelovao na postavljanju biste Predsjedniku Tuđmanu u HIP-u u Slavanskom Brodu:

Kada je dr. sc. Mato Artuković prestao biti ravnatelj HIP-a Slavonski Brod u jednom svom tekstu kolumnist „Hrvatskog tjednika“ Marko Curać je spomenuo da je bista Predsjednika Tuđmana uklonjena iz Instituta. Jasan pokazatelj da je postavljene novi ravnatelj tipa Goldsteina, Klasića, Markovine i sličnih.

Zato sam u četvrtak 1. veljače 2024. pitao kolegu Artukovića:

Je li Stanko Anđrić uklonio Tuđmanovu bistu iz Instituta, kako je spomenuo svojevremeno Marko Curać u jednom svom tekstu u „Hrvatskom tjedniku“?

Odgovor je bio:

Šalje: artukovic mato

Prima: josip pecaric

čet, 1. velj u 13:27

on je uklonio bistu iz Podružnice u Brodu. I Ti si bio na otkrivanju.

Mato

Brod. na sv. Brigitu 24.

Da, sada je jasno da imamo nasljednika Iva Drobilice u HAZU. Iva se sjetio Zvonimir Hodak i u današnjoj kolumni uz napomenu da je Tuđmanov 'problem' negiranje Jasenovačkih laži:

Naime, nikako da se pronađu sve te kosti. Forenzičkih dokaza nema, ali ima "živih svjedoka" kao što su Goldstein, Kraus, Pupovac, Klasić i ostali koji se uporno drže te laži o broju jasenovačkih žrtava. Lijepo se kaže u Zagorju: "Ak' je do svedoka, krava je naša". Narod koji ne cijeni svoju povijest i svoje žrtve osuđen je na ponavljanje povijesti...

<https://direktno.hr/kolumne/zbog-turudica-sam-dobio-poziv-dorh-a-smetalo-im-je-ono-sto-pricam-po-gradu-337602/>

Nekako me sve to podsjeća na najnoviji srpsku priču kako je John Lennon, jedan od najvažnijih glazbenika ikad u povijesti, sin četničkog vojvode Draže Mihailovića. To, naime, misle Srbi, započela je **Mojmira Pastorčić** u RTL Direktno. Pastročić je predložila da skandalozni muzej Mihailoviću doda jedan kat posvećen njegovom nezakonitom sinu, Johnu Lennonu.

<https://direktno.hr/eu-i-svijet/mojmira-nikad-zesce-prozvala-srbe-zbog-cetnickog-vojvode-draze-mihailovica-predlozila-im-ideju-337335/>

Hoće li se poslije izbora u HAZU naći netko na nekoj televiziji u RH tko će se na sličan način narugati Akademiji kojoj je glavni uvjet za izbor povjesničara bio da glupavo napada Utemeljitelja RH i skida mu bistu u instituciji kojoj je na čelu?

Akademik Josip Pečarić

MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.”

Doista neuobičajen 'zadatak' za mene. Trebam govoriti u povodu dodjele priznanja Miru Gavranu koga su branitelji proglasili Osobom godine 2023.“.

Zašto neobično?

Do sada sam pisao o dvojici predsjednika Matice hrvatske, ali zbog napada, bolje reći hajki na njih. To su bili Igor Zidić i Filip Lukas. O ovome drugome je i nedavno bio žrtva onih koji ne vole ništa što je doista hrvatsko, pa sam o njemu i napisao knjigu:

J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf>

U Prilozima dajem i prvi moj tekst o napadu i na Zidića i Lukasa iz 2003. godine:

MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE.

Ali nisam o tome govorio danas.

Evo što jesam:

GOVOR NA DODJELI PRIZNANJA MIRU GAVRANU

Dopustite da na početku pozdravim sve nazočne.

Velika mi je čast i zadovoljstvo što mogu kazati par riječi, a prije svega čestitati dragom kolegi Članu suradniku HAZU Miri Gavranu

na ovom priznanju. Hvala g. Mladenu Pavkoviću što je mene odredio da sudjelujem u ovoj svečanosti.

Branitelji su odabrali baš Mira Gavrana prvenstveno zato što, kako i konstatiraju, od njegovog dolaska na čelo Matice hrvatske 2022. *ta stožerna hrvatska kulturna institucija kao da je „procvjetala“*. A kako je našim braniteljima uvijek najvažniji doprinos hrvatskim nacionalnim interesima naglasak je na sam Gavranov doprinos usvajanju Zakona o hrvatskom jeziku, pa kažu da se *zahvaljujući i njegovoj aktivnosti sačuvano svjetlo našeg jezika, ali i identiteta i ideje nacionalne samobitnosti*.

Gavran je član Razreda za književnost Akademije još od 2014., pa me posebno raduje što je u ime Predsjednika akademika Velimira Neidhardta ovdje tajnica Gavranovog Razreda akademkinja Dubravka Oraić Tolić.

Ja ću ovdje izdvojiti ponešto iz Gavranove biografije, mada bi kolegica Oraić Tolić to sigurno mnogo bolje učinila:

Miro Gavran, hrvatski suvremeni romanopisac, pripovjedač, dramatičar i pisac za mlade. Jedan je od najplodnijih i – u međunarodnim razmjerima – najzapaženijih hrvatskih pisaca zadnjeg desetljeća.

U jesen 2002. godine utemeljio je vlastitu kazališnu kuću Teatar GAVRAN.

Dobitnik je velikog broj književnih i znanstvenih nagrada u zemlji i inozemstvu, a njegova djela su prevedena na četrdesetak jezika.

Pokretač je i časopisa “Plima” u kojemu je od 1993. do 1996. godine radio kao glavni urednik i voditelj radionica kreativnog pisanja.

Miro Gavran je jedini živući pisac na području Europe koji ima kazališni festival posvećen njemu. Festival pod nazivom “Gavranfest” osnovan je 2003. godine u slovačkoj Trnavi. Začetnici festivala su ravnatelj kazališta “Jana Palarika” iz Trnave, Emil Nedielka i kazališni redatelj iz Bratislave Michal Babiak. Na festivalu igraju predstave koje su nastale isključivo prema Gavranovim tekstovima.

Od 2013. održava se u Krakovu u Poljskoj, a od 2016. se održava u Pragu u Češkoj.

14. Gavranfest u Pragu i 20. obljetnica festivala bili su prošle godine, dakle u godini za koju mu hrvatski branitelji dodjeljuju ovo priznanje

Na njegovim stranicama u Akademiji možete vidjeti kako je dobitnik velikog broja nagrada i priznanja i u zemlji i van nje.

Kada pogledate što je sve radio i kako je zaokružio svoj rad ne čudi što to mnogi znaju prepoznati pa čak ima i kravatu sa svojim potpisom.

Ta sveobuhvatnost njegovog stvaralaštva je izuzetna. Ne samo da je izuzetno plodan kao dramaturg, nego osniva i vlastito kazalište, časopis, radionice. I onda još ima – kako sam već i naglasio - kao jedini živi pisac na području Europe kazališni festival posvećen njemu.

Razmišljao sam s kim uopće mogu usporediti Mira Gavrana? Znanstvenik sam pa je prirodno da takav život usporedim s životom nekog znanstvenika.

Sveučilište u Stanfordu svake godine objavljuje liste 2% najutjecajnijih znanstvenika na svijetu. Na tim listama od hrvatskih znanstvenika ja imam uvjerljivo najviše radova. Ali to nije nešto što je dobro za takvu usporedbu jer se promatra nečiji utjecaj uglavnom u oblasti kojom se taj odnosno ta bavi. A utjecaj može biti znatno širi. Zato se meni nametnulo ime Utemeljitelja RH znanstvenika akademika Franje Tuđmana.

Upravo sam o tome govorio prije dvije godine na obilježavanju 100. obljetnice njegovog rođena u Vukovaru kada sam rekao i ovo:

Dr. sc. Franjo Tuđman i ja postali smo članovi HAZU iste 1992. godine. On redoviti član, a ja član suradnik.

Znali su mi neke kolege sa Sveučilišta kojima nije bio drag Predsjednik komentirati njegov izbor u HAZU govoreći o njegovom školovanju, napadajući sam njegov doktorat i sl. spominjući veliki broj mojih radova i sl. Prvo je bilo smiješno jer ni ja nisam diplomirao matematiku, pa su i mene proglašavali amaterom, a u svezi s njegovim znanstvenim radom znao sam ih šokirati tvrdnjom da smatram Tuđmana najvećim hrvatskim znanstvenikom jer je on svoja znanstvena istraživanja ostvario sam i u praksi stvarajući hrvatsku državu.

Ako Tuđmanovo ostvarenje nije ponajveći mogući doprinos njegovog znanstvenog rada, ja doista ne znam što bi to moglo biti.

Naravno to sigurno ne 'razumiju' oni koji nisu željeli hrvatsku državu, a kojima sam posvetio dio tog govora TUĐMAN I HAZU dan je u prilogima, a može se naći i na Internetu:

<https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-i-hazu/>

Takvih ima i u HAZU pa im prije 12 godina nije prošao kandidat koji je napadao taj Tuđmanov znanstveni rad, a danas mu se svi rugaju nazivajući ga DROBILICA po njegovom 'znanstvenom pronalasku', a kolege koji zastupaju hrvatsku, a ne kao on jugo-komunističku paradigmu u povijesti, tvrde da ga se uopće ne treba smatrati znanstvenikom. Drobilica je tada u HAZU na izornoj skupštini dobio najmanji broj glasova u povijesti – manje od trećine potrebnih glasova. A i danas se mnogi rugaju Akademiji što je uopće i dobio toliko.

A povijest se ponavlja, pa se u Akademiji ponovo predlaže kandidat sličan Drobilici.

Dugo mi je trebalo da se sjetim o kome se radi. I doista sam jednom čuo za njega. Naime, napadao je akademika Tuđmana i rugao se Akademiji što takve bira za akademike. Potom sam ga uspio povezati i s događajem u njegovoj ustanovi, na kojem sam i sam bio nazočan: Otkrivanje biste Utemeljitelju RH akademiku Franju Tuđmanu.

Kada je postao novi ravnatelj, danas novi kandidat za akademika, uklonio je Tuđmanovu bistu!

Zasluzan čovjek, zar ne?

Da, jasno vam je, takav 'znanstvenik' zaslužuje biti član Akademije kojoj se rugao, a s h-indeksom NULA danas ga predlažu za akademika. Valjda misle da je Akademija takva da i zaslužuje takve akademike. Misli li isto većina akademika doznat ćemo kada budemo vidjeli tko su joj novi članovi.

A Miro Gavran je samo Član suradnik HAZU!

Vjerovali ili ne!

I zato je od izuzetne važnosti što danas baš branitelji odaju ovo priznanje Miru Gavranu pa čestitke idu i njima, a naravno i doista IZUZETNOM HRVATSKOM VELIKANU MIRU GAVRANU.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE

Hrvatsko slovo, 14. veljače 2003.

Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige "Holokaust u Zagrebu", nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u "Nacionalu" 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: "Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH"), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: "Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina 'Ho-lokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'."

U redu je kad on otima, ali ako to rade drugi...

Odmah pada u oči kako konstatacija "sada postoji mogućnost" kod Slavka Goldsteina postaje "besramno zahtijevanje pljačke imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice Hrvatske". Da bi se ta lažna i zlonamjerna interpretacija pisma pojačala, Goldstein iz rečenice

"Kako nam je saopćeno, ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske", izbacuje prvi dio jer bi bilo očito da im je saopćeno, vjerojatno i ukazano na mogućnost da mogu računati na tu zgradu, jer je i prirodno da Matica hrvatska u hrvatskoj državi dobije i bolje uvjete rada od onih koje je imala u Jugoslaviji. Mržnju prema hrvatskom narodu Goldstein pokazuje upravo ovom mržnjom prema Matici, i to je očito iz dijela pisma kada tvrdi da je Lukas "besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova" iako u pismu spominju nekretnine koje će, kako im je priopćeno, prijeći u vlasništvo NDH.

Naravno, možemo i razumjeti da neki ljubitelj Jugoslavija zagovara da Matica ne bi smjela primiti neku zgradu jer joj tu zgradu daje država koja nije po volji tom čovjeku. Razlog koji navodi Goldstein, jer je to postalo vlasništvo otuđivanjem nečije imovine, očito nije i ne može biti stvarni razlog. Zašto? Pa upravo je Slavko Goldstein bio pripadnikom komunističko-partizanskih vlasti koji su oduzeli gotovo sve privatno vlasništvo ljudima u državi koju su osnovali! Ili Slavko Goldstein doista misli da je u redu kada on otima, a nije kada netko drugi to radi?

A da to će sve biti još besramnije pokazuje Goldstein u nastavku pisma kada, taj pripadnik vojske koja je izbacivala ljude iz stanova, znajući ih i ubijati, pokazuje zabrinutost nad stanarima te zgrade: "Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'."

Mržnja prema Matici (kao simbolu hrvatskog naroda, naravno) koja izbija iz ove rečenice vidljiva je jer konstataciju zašto im trebaju prostorije Goldstein povezuje s onim što su radili on i njegovi sudrugovi: izbacivali stanare. Mržnju prema hrvatskom narodu, koju su oni pokazivali kroz cijeli svoj rad (naročito 1945.), on pripisuje vlas-tima NDH prema svojim građanima. Nije mu palo na pamet da se tim stanarima moglo (zašto ne i oni sami) naći možda još bolji uvjete stanovanja. Kao da vlasnici stanova i inače ne raspolažu

svojim vlasništvom na način kako oni smatraju da trebaju, a u skladu sa zakonom.

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima "Nacionala" sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. "Holokausta u Zagrebu" piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljednji čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Što je drugom sramotno, Goldsteinu je normalno

Inače, pozivanje na knjigu "Holokaust u Zagrebu" doista je smiješno, kada je poznato da se radi o običnom antihrvatskom pamfletu. Pokazivati hrvatskoj javnosti o kakvom je pamfletu riječ i kroz ovo Goldsteinovo pismo doista je dostojno autora te knjige. A još i zahtijevati da Predsjedništvo Matice podrži Goldsteina u njihovoj antihrvatskoj histeriji, tj. zahtijevati da se distanciraju od sasvim normalnih postupaka MH iz 1941. i da se ti postupci proglase bezdušnim, doista je izvan svake pameti. Razumljivo je da tako nešto mogu učiniti pojedini članovi Matice, koji su u ovom režimu postali i ravnatelji, kao recimo Vlaho Bogišić koji "tvrdi da je svaki njegov pokušaj da se u MH kritički raspravi o kontroverznim razdobljima MH, prije svega 30-im godinama, završio neuspjehom: 'Nema modernoga društva, pa ni MH, koje se nije u stanju osvrnuti na svoju prošlost. U MH ne postoji ni približan koncensus o tim spornim pitanjima i zato se o njima ne govori već 12 godina. Vlado Gotovac i Josip Bratulić afirmativno su govorili o Lukasu. Ni između

predsjednika i potpredsjednika, a kamoli između tijela i članstva ne postoji konsenzus. MH nema snage da se s tim suoči". Vjerojatno se Bogišiću ne sviđa pro-hrvatsko djelovanje MH, kao uostalom ni Goldsteinima, ali za očekivati je da takva bude sama institucija ili da njezini predsjednici prihvate priglupе "argumente" Goldsteinovih, zaista nema nikakva smisla.

Iako sam u svojoj knjizi, koju Goldstein napada, već konstatirao da iz knjige Goldsteinovih izvire njihova želja da je u NDH stradalo još više Židova, jer bi tako lakše bilo očuvati Jugoslaviju, ipak sam se sledio kada sam ponovo pročitao potvrdu tih mojih tvrdnji i u "Nacionalu": "Zidić je Goldsteinu objasnio da je to za njega mučna stvar koju mora istražiti, a čuo je da je Lukas spasio jednu židovsku djevojčicu. Goldstein je uzvratio opaskom da je i Hitler spasio pet Židova kad se Fuchtwenger, znameniti dirigent Berlinske filharmonije, požalio da bez njih ne može dobro svirati."

Hrvata Lukasa, koji je navodno želio kuću jednog Židova, Goldstein izjednačava s Hitlerom. Kolika je ta njegova mržnja prema hrvatskom narodu kad čini takve usporedbe? Kako tako nešto može i pomisliti, a kamoli napisati!

Strašno mi je povjerovati da postoje ljudi kojima je jedna zgrada važnija od života jedne djevojčice. Užas! To jugokomunist Goldstein i želi izazvati kod nas. Očekuje da tu našu odvratnost prema takvim ljudima adresiramo na Židove. Svjesno izaziva antisemitizam. Misli li, zaista, da ćemo nasjesti? Pa ljudi u Hrvatskoj dobro znaju da se oni u obrani takva svog opredjeljenja samo koriste židovstvom. Zar on misli da mi ne znamo kako su Židovi prošli svoju kalvariju, kao što su Hrvati prošli svoju?

Kao da mi ne znamo kakvi su stvarni Židovi. Pa samo ja sam napisao stotinjak znanstvenih radova i par knjiga sa Židovima (objavljeni su u mnogim zemljama svijeta). Židovi iz Izraela distribuirali su englesku verziju mojih knjiga o Jasenovcu (ta je ista knjiga - obračun s velikosrpskim "genocidologom" dr. Milanom Bulajićem bila prema Goldsteinima revizionistička - u za njih negativnom značenju). I u uredništvu časopisa koji sam osnovao i čiji sam glavni urednik ima više Židova nego Hrvata. Siguran sam da nikome od njih nije važnija kuća od djevojčice. Pače, sramotno je takvu mogućnost i spomenuti, a kod Goldsteina je tako nešto potpuno normalno.

U ovom slučaju očito se i ne radi o zahtjevu MH za oduzimanjem spomenute kuće, pa je još sramotnije da čovjek koji je spasio židovsku djevojčicu, umjesto da postane pravednik među narodima, dobije etikete koje mu lijepe Goldsteini.

Što žele Goldsteini postići? Naravno ono od čega nas tobože žele zaštititi: "Iz dugogodišnjeg iskustva, koje mi se potvrdilo i u susretima na nedavnom putovanju u Austriju, Njemačku i Izrael (simpozij u organizaciji dr. Milana Bulajića, op. J. P.), dobro znam da u demokratskom svijetu za odnos prema Hrvatskoj nema ničeg dugoročno pogubnijeg od povremeno podgrijavanih sumnji da se današnja Hrvatska nije sposobna osloboditi nekih recidiva zločinačke NDH." Kao da nama nije jasno da to Goldsteini i rade. Pa najbolji je primjer "podgrijavanih sumnji" ovaj montirani slučaj s Maticom hrvatskom.

Upravo zbog ovakvih napada svugdje na svijetu Zidić bi prije dobio potporu članova nacionalne akademije, a kod nas se krši pravilnik i tako ga se eliminira. U stvari te objede bi učinile da on vjerojatno ne bi dobio ni potreban broj glasova pa je ne mali broj akademika koji misli da je bolje i to što je prekršen pravilnik.

TUĐMAN I HAZU

16 svibnja, 2022

Dr. Franjo Tuđman je jedinstvena pojava u svjetskoj povijesti. Stvoriti državu jednog malobrojnog naroda unatoč protivljenju svjetskih moćnika je nešto doista posebno. Cijeli život HRVATSKOG PREDSEDNIKA (neki vole reći prvog hrvatskog predsjednika što meni nije jasno jer se odmah zapitam: A tko je bio drugi?) je bio takav da je to omogućio. Borba na strani pobjednika u Drugom svjetskom ratu, najmlađi general u JNA koji se isticao proučavanjem općenarodne obrane, izuzetan znanstveni rad u povijesti, direktorovanje u povijesnom institutu, zatvor, povezivanje s tzv. hrvatskom neprijateljskom emigracijom, stvaranje HDZ-a, stvaranje države, pobjeda u Domovinskom ratu to je jedno jedinstveno djelo u kome je svaka karika bila nužna u ostvarenju cilja: neovisne države hrvatskog naroda!

Zato ne iznenađuje što se napada i dr. Tuđman kao povjesničar. Napada se sve što Tuđman jest. Ali napad na njega kao znanstvenika je i zato što on i predvodi hrvatsku paradigmu u povijesnoj znanosti. Tuđmanovo ime povezano je s Akademijom od 1965. godine. Tada su Miroslav Krleža i Vaso Bogdanov kandidirali Tuđmana za člana na Jugoslavenskoj akademiji znanosti i umjetnosti (JAZU). Glasovanjem je odobrena kandidatura, međutim naknadno je odluka poništena od strane Grge Novaka, koji je bio predsjednik JAZU-a. U pozadini odbijenice stoje Vladimir Bakarić ili Aleksandar Ranković. Tuđman je tada izgubio podršku lokalnih partijskih vođa. Unatoč tome ostaje ustrajno negirati tumačenja povijesti koja je smatrao štetnima za Hrvatsku i sve Hrvate, posebice se dotakao pitanja iz Drugog svjetskog rata i pitanje umrlih u logoru Jasenovac.

Danas još uvijek u hrvatskoj historiografiji vlada jugo-komunistička paradigma, dakle oni koji predstavljaju po akademiku Dušanu Bilandžiću, u prijedlogu za Tuđmanov izbor u HAZU, svijet koji se “sa svojom ideologijom, poretkom i svim strukturama urušio i preko noći postao mrtvi svijet”. Bilandžić dalje konstatira: “U tom kontekstu s jedne strane su preko noći obezvrijeđeni milijuni pseudoznanstvenih radova, koji su postali pravo smeće, a s druge

strane je verificirana ona politička literatura koja je dijagnosticirala slom tog sada mrtvog svijeta državnog socijalizma. U tu vrstu literature spadaju i djela Franje Tuđmana.”!

Dr. sc. Franjo Tuđman i ja postali smo članovi HAZU iste 1992. godine. On redoviti član, a ja član suradnik.

Znali su mi neke kolege sa Sveučilišta kojima nije bio drag Predsjednik komentirati njegov izbor u HAZU govoreći o njegovom školovanju, napadajući sam njegov doktorat i sl. spominjući veliki broj mojih radova i sl. Prvo je bilo smiješno jer ni ja nisam diplomirao matematiku, pa su i mene proglašavali amaterom, a u svezi s njegovim znanstvenim radom znao sam ih šokirati tvrdnjom da smatram Tuđmana najvećim hrvatskim znanstvenikom jer je on svoja znanstvena istraživanja ostvario sam i u praksi stvarajući hrvatsku državu. Pothvat za koji se vjerovalo da je nemoguć, pa je J.B. Tito tvrdio kako će prije Sava poteći uzvodno nego će Hrvati imati svoju državu, a Franjo Tuđman je svojim znanstvenim radom osporavao tu tvrdnju da bi na kraju i politički i u ratu to i dokazao. Danas imamo Hrvatsku koja je posljedica i Tuđmanovog znanstvenog rada.

Pri kraju Tuđmanovog života povećao se utjecaj nositelja jugokomunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. Tako u državnom saboru nije prošlo ni izvješće Komisije za žrtve rata i poraća za razdoblje od osnivanja do te 1999. godine pod lažnom tvrdnjom da se radi o konačnom izvješću. Godinu dana ranije ja sam – iako nisam povjesničar – odgovorio knjigom *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o Beogradskim konc-logorima* na knjigu dr. Milana Bulajića *Tuđmanov Jasenovački mit*. Knjigu sam napisao na poticaj dr. sc. Mirka Valentića tadašnjeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest koji se o tome konzultirao s Predsjednikom. Ta knjiga je dovela do mog sučeljavanja na raduju Slobodna Europa s dr. Bulajićem koji je završio katastrofalno po njega. On se branio novom knjigom tvrdeći da je moja knjiga uz Cohenovu *Srpski tajni rat* najantisrpskija knjiga u povijesti i pisao je u njoj o nekakvoj ideologiji genocida Chohen-Pečarić

Krajem 1999. napušta nas jedini hrvatski predsjednik i na pogrebu svjetski moćnici iskazuju svoj bijes prema njemu zato što je postigao ono što oni nisu željeli – stvorio je Hrvatsku. Nisu mu došli na

sprovod, a sjetimo se kako su masovno hodočastili kada je umro jedan od 10 najvećih masovnih svjetskih ubojica JB Tito.

Moja nova knjiga o Jasenovcu, odgovor dr. Bulajiću, tiskana je 2000. godine i na predstavljanju sam najavio da će Bulajićeve uloge preuzeti njegovi hrvatski učenici.

Zahvaljujući australskim Hrvatima tiskana je engleska verzija moje knjige. Tom prigodom pozvao me je stručnjak za pitanja genocida iz Veleposlanstva SAD-a. I on je znao za Srpska pretjerivanja s brojkama žrtava Jasenovca i pitao zašto ne prihvatimo deset puta manje brojke koje zastupaju Goldsteini. Rekao sam mu da mi nikada nećemo prihvatiti neistinite brojke. I u HAZU je organiziran sastanak Žerjavića, Bilandžića i mene. Na moje inzistiranje dogovorili smo rad u širem sastavu u kome će biti predstavnici svih strana. Do toga nikada nije došlo jer je Žerjavića samo zanimalo da se njegove tvrdnje potvrde u HAZU.

Smrt HRVATSKOG predsjednika donijela nam je detuđmanizaciju u RH, pa i u HAZU. Jednog od glavnih detuđmanizatora novog Predsjednika RH Mesića HAZU poziva na inicijativu Prvog Razreda, dakle razreda u kome su povjesničari, da cijeloj Akademiji održi predavanje – vjerovali ili ne – iz povijesti. Jedan od tih povjesničara mi je poslije sa zgražanjem rekao kako je Mesić u predavanju imao 17 faktografskih pogriješaka. Vjerovali ili ne u pozivanju Mesića je glavni bio akademik Bilandžić koji je kao pseudoznanstvene radova, koji su postali pravo smeće, označio ono što se radilo prije Tuđmanovih radova.

Otac i sin Goldstein su u knjizi „Holokaust u Zagrebu“ iz 2001. jedno poglavlje posvetili revizionistima u Hrvatskoj povijesti. Naravno glavni revizionist bio im je dr. Franjo Tuđman. Poslije HRVATSKOG predsjednika najviše prostora posvetili su meni zbog mojih knjiga o Jasenovcu. Odgovorio sam knjigom „Brani li Goldstein NDH?“. Mladi Goldstein je dok je moja knjiga bila u tisku u intervjuu Slobodnoj Dalmaciji pozvao na moje krivično gonjenje zbog specijalnog antisemitizma, a to vam je bilo to da njega – „gadam“.

Da, antisemitizam je ako napadate Iva Goldsteina.

Nisu tiskali moj odgovor, ali su napravili intervju sa mnom kada je moja knjiga tiskana. Odgovorili su Goldsteinovi tekstem „Akademik

Pečarić uporno laže“. Pokazao sam da je veći dio njihova odgovora osnovana na njihovoj laži. Slažu da sam ja nešto napisao, pa tu „moju“ laž komentiraju. Uz prijetnju da će me onemogućiti u daljnjem laganju. Vjerovali ili ne? U Slobodnoj Dalmaciji – nisu htjeli (ili smjeli) tiskati moj odgovor. Prijetnja o mom „laganju“ odmah se počela ostvarivati!

I dok sve vlasti poslije prevrata 2000. godine sprovode detuđmanizaciju, državotvorni Hrvati pa i mi u HAZU se okrećemo glavnom udaru – kojim se svjetski moćnici svete HRVATSKOM predsjedniku – Sramotnom sudu u Haagu (kako je i naslovljena moja knjiga iz 2001.). Taj sud obavlja prljave poslove svjetskih moćnika pa je njemački parlamentarac Klaus-Peter Willsch u tekstu *Mrtvačka sinoda u Haagu* napisao da je suđenje hrvatskim generalima u Haagu zapravo suđenje mrtvom Tuđmanu. Naše Pismo VS UN-a potpisalo je skoro tridesetak akademika i biskupa, a supotpisalo još 2000 Hrvata, spomenut ću samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika. Oспорavanje prava Hrvatima na samoobranu konstanta je u djelovanju tog suda i završila je ispijanjem otrova hrvatskog velikana generala Slobodana Praljka uz njegove riječi: „Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu“

Što se tiče detuđmanizacije kroz osiguranje jugo-komunističke paradigme u povijesti to je rađeno na sve moguće načine. Tako su u HAZU htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne! A zapravo je svim vlastima poslije 2000. itekako važno imati u HAZU ‘istoričara’ koji bi glasno zastupao jugo-komunističku paradigmu u povijesti. Ali koju korist imaju akademici koji su Tuđmana izabrali za akademika? S obzirom da je i Tuđman bio akademik, kao što sam i ja, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz Globusa, 20. rujna 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Goldsteina i predlagače, a zapravo vlast, smo zaustavili u tome. Ali kao rezultat detuđmanizacije imamo katedre za povijest na sveučilištima u RH na kojima dominiraju ‘istoričari’. Tako i ovog tjedna u svojoj kolumni veliki hrvatski kolumnist Zvonimir Hodak podrugljivo spominje ‘čuveni povijesni trio Klasić, Jakovina i

Markovina', a drugi su dobili nova imena kao npr. zbog glupave laži o logoru u Jasenovcu Ivo Drobilica. Naravno sve to zahvaljujući mnogim državotvornim Hrvatima školovanim i neškolovanim povjesničarima koji su objavili toliko radova o hrvatskoj povijesti tako da se 'istoričarima' danas mnogi rugaju iako ih vlast bezrezervno podržava. Spomenut ću npr. prijedlog akademika i povjesničara HRVATSKI INSTITUT ZA POVIJEST TREBA NOSITI IME AKADEMIKA FRANJE TUĐMANA, koji nije urodio plodom. Na vlasti je stranka koju je osnovao Tuđman, a podržava 'istoričare' kojima je i danas Tuđman RODONAČELNIK POVIJESNOG REVIZIONIZMA. A vlast i danas želi revizioniste i kazneno proganjati. Žele proganjati ISTINU.

Kao član inicijalnog odbora 'Tuđman 100' želio sam prijateljima darivati jednu knjigu objavljujući je na portalu dragovoljac.com. Moja prva knjiga iz 1998. je bila odgovor na napad na PREDSEDNIKA. Imam i 5 knjiga koje u naslovu, podnaslovu imaju predsjednikovo ime ili su mu posvećene. Kako sam već objavio niz knjiga i o drugim izuzetnim hrvatskim domoljubima bilo mi je logično da sada to bude knjiga o nekom akademiku.

Imao sam sreću da sam bio prijatelj hrvatskom znanstveniku i hrvatskom domoljubu čiji su znanstveni pronalazak uspoređivali s jednim isto tako velikim povijesnim događajem u povijesti kao što je Tuđmanovo ostvarenje kojim je 'Sava potekla uzvodno'. Radi se o prof. dr. sc. Zvonimiru Janku, profesoru na čuvenom sveučilištu u Heidelbergu koji je nedavno preminuo u 90. godini života. Naime i Nijemci su vjerovali da neće nikada doći do spajanja dvije Njemačke. Ali Berlinski zid je pao, a poznati njemački matematičar Betram Huppert je u prigodi proslave 65. obljetnice života prof. Janka rekao kako ga je malo toga iznenadilo u životu, ali su ga doista iznenadila dva događaja – otkriće prve Jankove grupe i pad Berlinskog zida. A prof. Janko je malo poznat u Hrvatskoj jer je mnogima u Hrvatskoj kao veliki domoljub odmah hrvatski nacionalist. A voljeti Hrvatsku i hrvatski narod u RH nije dobrodošlo.

Zato sam bio uvjeren da je za taj dar najpogodnija knjiga o prof. Janku.

Knjiga PROF. DR. SC. ZVONIMIR JANKO, DOPISNI ČLAN HAZU dana je na portalu dragovoljac.com. A zapravo i ja poput njemačkog parlamentarca mogu reći da o UTEMELJITELJU REPUBLIKE HRVATSKE govore sve moje publicističke knjige, a ima ih 135. Iz jednostavnog razloga – NE BI IH BILO DA ON NIJE NAPRAVIO ČUDO DA SAVA POTEKNE UZVODNO!

HVALA

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/vlad/tudman-i-hazu/>

MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.” ODGOVOR DON ANĐELKU KAĆUNKU

Dragi don Anđelko,
Zahvaljujem Ti na novom, po običaju duhovitom, komentaru mog govora:

Subject: Re: MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.”

Date: Tue, 13 Feb 2024 17:07:29 +0100

From: Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>

To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Sjajan si, fratelo - nenadmašan!

Tako možeš samo ti... - sjajan govor, za sjajnoga hrvatskog čovjeka kakav je Gavran (zanimljivo, prezime mu završava na -AN, kao i Tuđmanu :))!

Posebno je važno što si spomenuo s razlogom nesuđenog akademika Drobilicu.

Međutim, ne znam je li javnosti poznato - kao što ti i ja dobro znademo - da on, kao povjesničar i kao "istoričar", ima čak DVA doktorata:

prvo DR. ide mu ispred imena - dr. Ivo, a drugo DR. mu je ispred prezimena, ali bez točke i stapa se s prezimenom (HAZU će utvrditi po kojem je to pravopisu!) - DRobilica.

Jasno, dodatak koji dotičnik najčešće koristi zapravo mu je nadimak - Goldstein!

O tome smo nas dvojica već izmjenjivali misli u e-dopisivanju pa mi je zato ovo palo na pamet... :D

Živ mi bio!

Moj govor s prilogima objavio je portal bezcenzure.hr:

<https://becenzure.hr/toptema/miro-gavran-osoba-godine-2023/>

O samom predstavljanju je objavljen (na više portala) i tekst koji dajem u Prilogu:

MIRI GAVRANU URUČENO PRIZNANJE – OSOBA GODINE!

<https://kamenjar.com/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>
<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>
<https://fenix-magazin.de/osoba-godine-miri-gavranu-uruceno-priznanje-pred-punom-dvoranom-specijalne-policije-iz-domovinskog-rata-rh-u-zagrebu/>
<https://www.tjedno.hr/miro-gavran-osoba-godine-2/>
<https://www.croexpress.eu/udruga-hrvatskih-branitelja-domovinskog-rata-91-proglasila-je-miru-gavrana-predsjednika-matice-hrvatske-osobom-2023-godine/>
<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>
<https://bezcenzure.hr/toptema/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

Komentirajući na 'Tvoj' način to je bilo doista prava dodjela braniteljskog priznanja: Pavković, Filipi i ja:

J. Pečarić, *Mladen Pavković*, Zagreb, 2020., str.321.

J. Pečarić, Mario Filipi, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi-Ja?>

Pa u jednom razgovoru na TV Jadran u Splitu nazvali su me „*branitelj branitelja*“, što je meni izuzetno draga 'titula'.

Kako je drugi predstavljatelj Mario Filipi imao sjajan govor nadam se da će ga i objaviti.

Još dva prijatelja su sudjelovali u ovoj svečanosti- Naime, moj imenjak Joško Ševo pročitao pjesmu Ivana Tolja – „Duša Hrvata“:

J. Pečarić, *General Ivan Tolj*, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/GeneralTolj.pdf>

Ta knjiga i počinje pjesmom ANIMA CROATORUM (DUŠA HRVATA)!

Mladen je u jednom trenutku primijetio da je nazočan Matičin književni tajnik Božidar Petrač. Nezahvalno je pisati tko je sve bio nazočan i od književnika i od matičara. Neka mi bude dopušteno da spomenem još dva imena prof. dr. sc. Vanda Babić Galić i dr. sc. Stijepo Mijović Kočan:

J. Pečarić, *Stijepo Mijović Kočan*, Zagreb, 2020, str. 362.

J. Pečarić, *Vanda Babić Galić o Boki i Bokeljima*, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vanda.pdf>

Vanda je na fotografiji prva s lijeva ona je moja Bokeljka i savjetnica ministra Grlić-Radmama koji je također i član Matice hrvatske i koji je u svom govoru lijepo govorio o izlaganje Marija Filipija.

Ministar je govorio o tome kako Austrijska pokrajina Štajerska od akademske godine 2024./25. uvodi hrvatski jezik kao samostalan predmet nastave materinskoga jezika u svoj redovni školski sustav. O tome možete čitati na nizu portala, kao npr.:

<https://narod.hr/eu/austrijska-pokrajina-uvodi-hrvatski-jezik-kao-predmet-u-skolama>

Završetak mog govora tj. pitanje zašto Gavran nije redoviti član HAZU komentirala je i tajnica akademijinog Razreda za književnost akademkinja Dubravka Oraić Tolić, pa se možemo nadati da će doista – kako Ti kažeš – sjajni hrvatski ljudi postajati i akademici, a za Gavrana je tako očita nepravda što to već nije. Inače suprug kolegica Oraić Tolić je bio moj veliki prijatelj Benjamin Tolić:

J. Pečarić, *Benjamin Tolić*, dragovoljac.com, 2022.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/BenjaminTolic.pdf>

Tu knjigu sam uspio objaviti prije nego nas je napustio. A kolegica Dubravka je i potpredsjednica Matice hrvatske.

A potpredsjednik Matice hrvatske koji je također bio nazočan je povjesničar dr. sc. Mario Jareb. S njim sam imao žestoku polemiku oko interpretacija onoga što je on pronašao o ZDS. Zašto bi se u svemu slagali, ali činjenica da su meni itekako bili dragocjena ta njegova istraživanja. Zapravo kada sam kontaktirao dr. sc. Mata Artukovića koji je kao ravnatelj HIP-a Slavonski Brod i postavio Tuđmanovu bistu, koju je odmak kada je umjesto njega postao ravnatelj uklonio sadašnji kandidat za akademika, on se zapitao zašto u Akademiji ne predlažu povjesničare koji to doista zaslužuju, pa je spomenuo i dr. Jareba. Čini se da je HAZU nepravedna ne samo prema predsjedniku već i kada je u pitanju potpredsjednik Matice, S druge strane nepravda je bila što recimo i sam Artuković nije bio kandidat za hrvatskog akademika.

A odgovor je vjerojatno dan u mojoj knjizi:

J. Pečarić, *Dr. sc. Mato Artuković*, Zagreb, 2020., str.224.

Naime kada se za akademika predlažu nositelji jugo-komunističke paradigme u povijesti zar može uopće biti predložen netko o kome ima u toj knjizi i poglavlje:

KULT 'UGROŽENOG SRBINA' 168

DR. MATO ARTUKOVIĆ O HRVATSKO- ŽIDOVSKIM
ODNOSIMA KROZ POVIJEST 168

POVJESNIČAR MATO ARTUKOVIĆ: KULT 'UGROŽENOG
SRBINA' TRAJE VEĆ 130 GODINA ZAHVALJUJUĆI
HRVATSKIM JUGOSLAVENIMA 177

M. ARTUKOVIĆ: JUGOSLAVIJA JEST NESTALA, ALI
JUGOSLAVENSTVO JE NAJŽIVLJE U HRVATSKOJ 190

NISU PROBLEM VUČIĆ, VULIN ILI DAČIĆ, NEGO ONI U
HRVATSKOJ KOJI IM DAJU OPRAVDANJE SVOJIM
SULUDIM OPTUŽBAMA RH ZA FAŠIZACIJU I USTAŠTVO!
202

DAVOR DIJANOVIĆ, IZA KULTA 'UGROŽENOG SRBINA',
KOJI PROPOVIJEDA MILORAD PUPOVAC SUZNI, SKRIVA
SE ZLOČINAČKA IDEJA 213

Kada Tvoji pronalasci dovedu do novog imena pa Ti prethodno prezime postane nadimak, kako Ti don Anđelko konstatiraš, onda si podoban za Akademiju. Ako napadaš Utemeljitelja RH ili uklanjaš njegovu bistu onda si podoban, ali nemaš ako još prethodnoj državi objavljuješ znanstvene članke o kultu „Ugroženog Srbina“.

Posebno mi je važno što si otklonio moj strah da sam previše govorio o dr. sc. Ivu DRobilici: *Posebno je važno što si spomenuo s razlogom nesuđenog akademika Drobilicu.*

A nazočnost Ministra Grlić-Radmana mogla me je odvesti na to da više govorim o DRobilici nego o našem slavljeniku.

Zašto kada znamo da Vlada u kojoj on jeste podržava laži o Jasenovcu?

Još kada sam s prof. dr. sc. Matkom Marušićem (J. Pečarić, *Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić*, Zagreb, 2021. str. 444.: i prof. Marušić i ja smo na listama 2% najutjecajnijih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu) pisao pisma vlastima o objavljenim znanstvenom radu i metodi koja pokazuje kako je današnji popis žrtava u Jasenovcu lažan – jedini POZITIVAN odgovor dobio sam od ministra Grlić-Radmana!

Također, prema žestini kojom se Predsjednik Milanović obrušio na Ministra Grlić-Radmana da se zaključiti da je Ministar na tom tragu odigrao ključnu ulogu u zaustavljanju novog imenovanja za veleposlanika dr. sc. Iva DRobilice. O tome sam napisao knjigu:

J. Pečarić, Milanović hvali Grlić-Radmana, dragovoljac.com, 2023: <https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

U toj knjizi ima veliko poglavlje GOLDMAN O GOLDSTEINU (PISMA PREDSDJEDNICIMA) str. 168.-323. o drobilici dr. sc. Iva DRobilice.

Petnaestak pisama koje je s priložima dobio koja pokazuju da je dr. sc. Ivo DRobilica svojim 'pronalaskom' postao poznat i rugaju mu se i u svijetu nije bilo dovoljno Predsjedniku da shvati da takvi ne doprinose ugledu RH. (Valjda ga nije upravo zato i predložio.)

Kad bih se tu zaustavi vjerojatno bi već bilo previše DRobilice u tom govoru.

Ali kako se zaustaviti kada mi je DRobilica tužio zbog knjige u kojoj pozitivno pišem o Predsjedniku:

J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

Kako da ne spomenem DRobilicine svjedokinje Sanju i Teresu.

Kako ne spomenuti Teresino svjedočenje:

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

A najsmješnije je što je na kraju sam DRobilica ili netko kome on vjeruje shvatio koliko je glupo tužiti me za knjigu o Puhovskom i da samo doliva ulje na vatru onima koji za njegovu kćerku kažu da je glupa pa tu presudu spominje u najnovijoj knjizi „Povijesni revizionizam i neoustaštvo - Hrvatska 1989-2023." na str. 221.:

... *Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH (J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002., JP) čime je stavila u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek).*

Doista bi bilo previše DRobilice, i dobro je bilo što o ovome nisam tamo govorio. Jer govor je bio, *za sjajnoga hrvatskog čovjeka kakav je Gavran, zar ne!*

Josip Pečarić

PRILOZI

MIRI GAVRANU URUČENO PRIZNANJE – OSOBA GODINE!

13/02/2024

Pred ispunjenom dvoranom Specijalne policije iz Domovinskog rata RH u Zagrebu, svečano je uručeno priznanje Osoba godine 2023. poznatom hrvatskom književniku, dramatičaru i predsjedniku Matice hrvatske Miri Gavranu.

Ovo tradicionalno priznanje slavedobitniku je uručio Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata91., koja je i organizator ove svečanosti.

U prigodnom programu govorili su i akademik Josip Pečarić, Hrvatski ratni vojni invalid i književnik Mario Filipi, dok je dramski umjetnik Joško Ševo pročitao pjesmu Ivana Tolja – „Duša Hrvata“. Skupu su se još obratili i ministar vanjskih i europskih poslova dr. sc. Gordan Grlić-Radman, ispred HAZU tajnica Razreda za književnost akademkinja Dubravka Oraić Tolić i državni tajnik

Darko Nekić u ime Andreja Plenkovića, predsjednika Vlade RH i Tome Medveda potpredsjednika Vlade i ministra hrvatskih branitelja.

U glazbenom dijelu programa nastupao je Walter Neno Neugebauer. Gavranu su još čestitke uputili i ministrica kulture i medija, ministar policije, župan Zagrebačke županije, Glavni ravnatelj policije i brojni drugi.

Svi su manje-više istaknuli izniman doprinos slavodobitnika oko donošenja Zakona o jeziku, uspjesima Matice hrvatske, kao stožerne hrvatske kulturne institucije te njegov veliki doprinos u svijetu, kao istinskog ambasadora hrvatske kulture.

Otkako je Gavran na čelu Matice hrvatske, umnogome se osjeća i vidi iznimna suradnja i s hrvatskim braniteljima i stradalnicima hrvatskog obrambenog Domovinskog rata – čuli smo.

Dobitnik ovog tradicionalnog priznanja, kojeg su uz ostale prije njega primili Luka Modrić, Kolinda Grabar Kitarović, Tomo Medved, Zlatko Dalić i drugi iskreno je zahvalio na ovoj nagradi, uz napomenu da ju posvećuje svima onima koji su se izborili za Zakon o hrvatskom jeziku te svim svojim suradnicima u Matici hrvatskoj. Teško mi je i riječima opisati koliko sam sretan – kazao je Gavran.

Tekst i slika: Milan Pišković

<https://kamenjar.com/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

<https://fenix-magazin.de/osoba-godine-miri-gavranu-uruceno-priznanje-pred-punom-dvoranom-specijalne-policije-iz-domovinskog-rata-rh-u-zagrebu/>

<https://www.tjedno.hr/miro-gavran-osoba-godine-2/>

<https://www.croexpress.eu/udruga-hrvatskih-branitelja-domovinskog-rata-91-proglasila-je-miru-gavrana-predsjednika-matice-hrvatske-osobom-2023-godine/>

<https://infokiosk.net/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

<https://bezcenzure.hr/toptema/miri-gavranu-uruceno-priznanje-osoba-godine/>

NEKA PATE KAD IM SMETA, HRVATSKA JE PRVAK SVIJETA!

Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003.

Zadaća je Goldsteinovih stvaranje "antisemita", "nacista", a to je u Hrvatskoj doista nezahvalna zadaća. Sjetimo se samo vremena rata između Izraela i arapskih država. Goldsteinovi partijski sudrugovi u Zagrebu su organizirali protuizraelske, tj. protužidovske proteste. Rezultat je bio za njih porazan: bilo je više policajaca nego prosvjednika! Zato je smiješno kada Goldsteini i danas upiru prstom na "antisemite". A još smješnije je što su po Ivi Goldsteinu antisemiti svi oni koji napadaju njega.

To su i Kostelići. Ivo Goldstein (*Novi list* 1. veljače 2003.) kaže: "Valja shvatiti ideološka ishodišta ovog barda tuđmanovskog intelektualizma (Anta Kostelića, op. J.P.): naime, prije nekog vremena on je na OTV-u, ničim izazvan, ustvrdio da jedan od razloga lošeg stanja u Hrvatskoj jest između ostalih i taj, 'što o stanju u zemlji govore Goldstein i Puhovski, a ne neki drugi'. Ne znam koje su zajedničke karakteristike Žarka Puhovskog i mene – on ima mali nos, prćasti, arijeviski, moj je malo veći, masivniji, vuče na jedan blagi balkanski štih. Dakle, nosevi su različiti. No, Puhovski i ja imamo samo jednu zajedničku crtu, a to je nacionalnost, pa je lako zaključiti da Kostelić misli kako Židovi u Hrvatskoj i o Hrvatskoj nemaju što pričati. To se može okarakterizirati samo kao čisti, nepatvoreni antisemitizam ili, ako je Kosteliću na njemačkom jasnije, 'echtes Antisemitismus'. Tko ne želi vidjeti veze između svih tih pojava, slijepac je; onaj tko ih zataškava, radi protiv dobrobiti vlastite države i društva."

Kao, mi ne znamo da Goldsteina i Puhovskog povezuje ljubav prema Jugoslavijama. Što se nacionalnosti tiče, može ih povezivati samo promjena od jugoslavenstva k židovstvu. Sjetimo se javljanja hrvatskog branitelja Ivana Mustapića u emisiju HTV-a kada je napao Goldsteina i Puhovskog. Puhovski je tvrdio da ih se napada zato što su Židovi, na iznenađenje profesora Slavena Letice koji nije znao da je Puhovski u međuvremenu od Jugoslavena postao Židov. Na hajku

režimskog tiska reagirao je sam Mustapić spominjući "jugoslavenčine s dna kace", ali pismo mu nisu objavili. Mustapić je pisao: "Moja izjava je domoljubna, a Vaše djelovanje naspram hrvatskog naroda uvijek je bilo rasističko, jedino ako mislite da rasizam prema Hrvatima nije rasizam."

Izvrtnje istine

Podmetanja nacionalnim veličinama kakvi su Kostelićima samo je još jedno podmetanje hrvatskom narodu. Goldstein mora biti sretan jer napad na Kosteliće izaziva željene reakcije: "Nedavno su, primjerice, neki navijači Janice Kostelić na natjecanje u Maribor donijeli transparent na kojemu se direktoru 'Nacionala' Ivi Pukaniću prijetilo deportacijom u Jasenovac." Dalje on posredno tvrdi da Kostelići ne govore istinu jer je Pukanić nevin. Pače, *Nacional* je pomagao Kostelićima tvrdi Drago Pilsel u *Novom listu* 26. siječnja 2003. napadajući *Glas Koncila* zbog tvrdnje "da su sporne izjave Ivica Kostelića u kojima momak izražava divljenje nacizmu, a koje su (neobjavljene do prije neki tjedan) spremljene u redakciji 'Nacionala' nakon intervjua koji je dao 14. svibnja 2002., 'snimljene tajno i ilegalno'. Takvo nešto je ponovio i Ante Kostelić u razgovoru za 'Večernji list'. Istina, pak glasi, da je Ivica Kostelić znao da ga se snima, da se sporne izjave nalaze u središnjem dijelu intervjua, da tada nisu objavljene kako bi se momka zaštitilo od vlastite gluposti i neobrazovanosti, te da su ugledale svjetlo dana kada se vidjelo da je Ivica, nažalost, kako je napisao Slavko Goldstein u posljednjem 'Feralu', bio spreman još dulje i više trovati hrvatski javni život i još dulje i obilnije sramotiti Hrvatsku pred svijetom. 'Nacional' je, zapravo, Kostelićima još jednom pomogao".

Jasno je da Pilsel "zna" što je istina, tj. da je Pukanić nevin. Je li poučen montiranim suđenjem u Rijeci kada su vještaci pronašli, a akteri snimanja potvrdili da je kasete, koja je bila krunski dokaz optužbe, montirana?

A o kakvoj se "pomoći" Kostelićima radi, pokazao je Anđelko Kaćunko u *Fokusu* od 31. siječnja 2003. Pokazao je da su upravo Goldstein & co. – a ne Kostelići – ti koji su "spremni još dulje i više trovati hrvatski javni život i još dulje i obilnije sramotiti Hrvatsku pred svijetom". Kaćunko prvo pokazuje kako Ivićina izjava

"Nacizam je još uvijek bio zdrav sistem za nekoga tko je bio ambiciozan", u "obradi" *Nacionala* postaje "Nacizam je bio zdrav sistem". Iole pismeniji čovjek zna koliko je ogromna razlika između ove dvije izjave, pa nema sumnje da znaju i Goldsteini. Ali poznato je kako se oni zauzimaju za upotrebu laži u novinarstvu, kao što je to Ivo Goldstein radio i u znanosti.

Kaćunko misli da su najvažniji razlozi napada na Ivicu Kostelići njegove izjave o demokraciji – izjave koje su prije njega "izrekli i potpisali stotine kompetentnih na Zapadu (!), od filozofa i sociologa do globalnog poznatog Noama Chomskoga". Kada su Goldsteini u pitanju, nema sumnje da njih najviše pogađa Ivičina izjava: "Komunizam je za mene gori od nacizma." Kaćunko konstatira: "Gomile knjiga napisane su o tome fenomenu. Je li gospodin Pleše čuo primjerice za *Crnu knjigu komunizma – zločini, teror i represija* (skupina francuskih autora, Paris, 1997.; (...)) Osim toga, zašto *Nacional* nije osudio uglednoga Zbigniewa Brzezinskog koji je čak u cijeloj knjizi argumentirao tu činjenicu?"

U obrani komunizma

Upravo je to i pitanje na koje odgovara Ivo Goldstein u *Novom listu*: Neprestano traje rasprava o tome koje je zlo veće: nacizam ili komunizam. Što vi mislite?

– To su dva zla. Ipak: komunizam/socijalizam nosi u sebi ideju društva ravnopravnih. Bez obzira što se njegov veliki odvjetak izvrgnuo u staljinistički totalitarizam s milijunima mrtvih, težnja za društvom ravnopravnih utkana je u temeljne postavke liberalne demokracije. S druge strane, nema ničega u liberalnoj demokraciji što bi se moglo smatrati nasljeđem nacizma ili fašizma. I nacizam i fašizam kao ideologije i praksa, izravna su suprotnost bilo kakvom konceptu liberalne demokracije – odgovara Goldstein. Dakle, bolje je ubiti puno više ljudi samo ako kažeš da želiš društvo ravnopravnih ljudi. Kaćunkova raščlamba pokazala je izrazitu intelektualnu superiornost mladog Ivica Kostelića nad Goldsteinima, Plešom, Pukanićem i drugima koji su ga napadali. Očito nije samo Ante Kostelić bard tuđmanovskog intelektualizma, kako reče Goldstein. Tu je i Ivica. Naravno, mi znamo ono što ne zna Goldstein: između tuđmanovskog i istinskog intelektualizam postoji znak jednakosti.

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a kada je nakon ucjene Ive Goldsteina smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-povijesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti *Hrvatsko slovo* od 3. siječnja 2003.). Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina, o tome kako je mnogo bolje ubijati Hrvate nego neke druge: "Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločin nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugi je zločin osvete." Sam Mikuljan je u *Fokusu* 11. srpnja 2002. komentirao tu tvrdnju: "Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći, opravdava li onaj prvi ovaj drugi, znači li to da nad Hrvatima bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete ali i iz drugih razloga na Bleiburgu i poslije 1945. nije učinjen zločin genocida? Zar je, profesore Goldsteinu, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihova zavičaja samo čin osvete, a ne čin velikosprske imperijalne politike uvijene u ideologiju koja joj je išla na ruku? Da je tomu tako potvrđuje i činjenica da su, osim ustaša i običnih seljaka u *tom selu pobijeni i španovački partizani Hrvati*, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldsteinu, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvjerski pobili, kao pse, Srbi iz susjednoga sela s *friškom* petokrakom na čelu. Nema hrvatskoga sela ni grada u kojemu se to nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, svima je jedno bilo zajedničko: bili su Hrvati. Tisuće ljudi to zna, tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika tek danas podižu se onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati bez traga, imena i svjedoka."

Duševne patnje jugonostalgičara

Mrzitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovog naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetka, Norca, vlč. Sudca, Thompsona, Bobana, Kosteliće,... Znaju li Kostelići koliko su duševnih boli nanijeli hrvatskim jugonostalgičarima? Iz tjedna u tjedan im mašu hrvatskim zastavama s pobjedničkih postolja svjetskog kupa, olimpijada, svetskih prvenstava.

Na redu su i zlatni rukometaši. Poručuju im da će proći kao Kostelići. Ivo Goldstein se sprema u lov na nove "ustaše". Prema *Vjesniku* od 5. veljače "za eksces na dočeku rukometne

reprezentacije Hrvatske kazao je da bi morao provjeriti, ali misli da se 'nikad pred tolikim brojem ljudi ruka nije dizala na ustaški pozdrav...'. Čak je tri puta Thompson uzviknuo "Za Dom", a masa mu uglas odgovorila: "Spremni". Pozdrav »Za dom spremni!«, "uči" nas Slavko Goldstein u *Novom listu* 6. veljače, "oproštajni je pozdrav Evropi i najkraći put prema povratku u međusobno klanje na Balkanu, sve dok nas i odande ne izbace" (kakve li tek duševne boli podnose Goldsteini vjerujući da nas mogu izbaciti s Balkana). To isto je tvrdio zato što koristimo kune! Goldstein upozorava i neposlušna predsjedništva HAZU i Matice Hrvatske. Poručuje "onoj 555-orici potpisnika" da ih ne smatra ustašoidima, ali: "Mislim da bi morali znati da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti ustavni zakon u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zloćudne bolesti." Kao, nismo "ustašoidni" već su naši postupci "recidivi NDH-aške politike". On sigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas mora podučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate saborske komisije o žrtvama nego 40-orica hrvatskih znanstvenika. Ipak radi se o "akademiku" i "znanstveniku" koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne?

Kao da je njima najveći problem u imenu države. U tom imenu i u imenu NDH postoji ista riječ – Hrvatska. Doista bi to trebalo promijeniti tako da naši jugonostalgici budu sretni, zar ne?

A tek ti rukometaši. Pa, samo je Lino Červan u tri dana više puta izgovorio upravo tu neželjenu riječ Hrvatska, pa čak i Hrvati, nego predsjednik vlade u tri godine. Kako li je tek našim jugonostalgicarima kada vide da su najuspješniji u Hrvatskoj – Hrvati! I onda im ti Hrvati pokažu time što je njihov gost na Trgu bio Thompson! Da je hrvatskim vlastima bilo stalo do svjetskih prvaka, oni bi ispunili njihovu želju da im doček u Domovinu uljepša onaj kojega vole, zar ne? "Mislili su nas pokoriti, ali nisu mogli." Kao da je Lino jednom rečenicom odgovorio našim jugonostalgicarima i mrziteljima.

A napadi na Kosteliće i rukometaše kao da su opisani i u pjesmi. Doista, neka pate kad im smeta, Ivica je prvak svijeta! Neka pate kad im smeta, Janica je dvostruka prvakinja svijeta! Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!

PREDSTAVLJANJE KNJIGE "CRVENI JE CRVENI"¹

"Crveni je crveni!" je nova knjiga dr. don Josipa Čorića. Sam naslov podsjetio me je na jednu zgodu iz Melbournea 1992. godine. Tada sam nekim našim ljudima iz HNV-a rekao o nama Hrvatima iz domovine:

- Znete svi mi koji smo odrasli u komunizmu imamo jednog malog crvenog u svojim glavama. A znate, operacije na mozgu su vam najteže.

-Profesore, i Vi nam dolazite iz Hrvatske. Imate li i Vi tog malog crvenog u glavi?

- Naravno. I sam ponekad otkrijem da sam postupio onako kako diktira taj mali crveni. Znete li što onda učinim?

- !?

- Odem pred ogledalo i pljunem u gada.

Tijekom mog posjeta 2001. podsjetili su me na tu priču uz komentar kako je 2000. godine na izborima pobijedio taj "mali crveni" u hrvatskim glavama.

Doista, teško je naći knjigu čiji naslov tako puno govori kao što nam govori naslov knjige dr. Čorića. Iako svi znamo što dr. Čorić misli, ipak evo kako nam je on to objašnjavao na sam Dan državnosti 1999. godine, dakle prije izbora koji su doveli ponovo "crvene" na vlast u Hrvatskoj:

"I dok su padom fašizma, nacizma i sličnih izama svi njihovi sljedbenici maknuti, a poneki i smaknuti sa svjetske pozornice, ne pavši im na pamet ući u strukture vlasti barem 5 desetljeća, dotle najodaniji sljedbenici komunizma, bez trunke crvenila, zauzeše sve moguće položaje u zemljama gdje su pašovali jače od turskih paša. Pri tome na najrafiniraniji način razaraju tkivo države kojom upravljaju ne uvijek pod svojim javnim zastavama čekajući vremena da se opet pojave, a gdje god su došli, krvlju nevinih su oprali pločnike. I ako svijet na koncu drugog tisućljeća nije riješio tolike probleme najveći je onaj što se je dopustilo sljedbenicima marks-engels-lenjinovskog božanstva, a koje je prema vlastitom priznanju,

---

¹ Govor J. Pečarića

za 'svijetle ideje oktobra' dalo potamaniti 100 milijuna poznatih žrtava, nastaviti bezbrižno i bogato živjeti na račun zgažene sirotinje. Nije li čudno da se ta knjiga, pisana od komunista, pod naslovom: 'Crna knjiga komunizma' još nije pojavila u hrvatskom prijevodu!? Koštat će Hrvatsku, ne pomirba, jer ona je nužna, nego davanje svih mogućih resora, bilo političkih, bilo kulturnih, bilo sudskih, bilo upravnih u ruke onih kojima je lakše promijeniti uvjerenje od prljavih čarapa, a znamo tko su oni. I neka se ne varaju oni koji vode ovu našu ispaćenu zemlju da će uspjeti usrećiti hrvatski puk dopustivši da mu budu vođe oni kojima je mentalitet sav crven, pa i onda kada ga premažu crnilom."

Tekst je dr. Čorić poslao *Slobodnoj Dalmaciji* i nije objavljen. Vjerojatno će te pomisliti kako je to slučajno. Jer čini se da bi svatko potpisao svaku rečenicu koju napiše jedan tako vrsni polemičar kao što je to dr. don Josip Čorić. Dapače, natjera vas da budete ljubomorni što je to tako napisao baš on, a ne vi. A kako je on još i docent na rkt. Bogoslovnom fakultetu u Splitu te na Teološko katehetskom institutu u Zadru, pomislit će te, svake novine bile bi sretne da im piše netko sličan njemu. Međutim, ne objavljevati njegove tekstove je - možemo slobodno reći – pravilo. U ovoj knjizi imamo skupljena 85 tekstova dr. Čorića, od kojih je 37 objavljeno, a ostalih 48 nije! Prvih 20 tekstova je poslano hrvatskim novinama prije 3. siječnja 2000. i samo je 8 (!) tiskano. Zašto? Pa čini se da odgovor možemo naći u naslovu teksta koji je 29. 8. 1999. poslan *Slobodnoj Dalmaciji* i koji – naravno – nije tiskan. Taj naslov je: "Je li još uvijek u Hrvatskoj zločin spomenuti Hrvatsku?"

Možda netko može pomisliti da sve osobe s kojima polemizira dr. Čorić nisu baš "crveni". U stvari svima je njima zajedničko to što im smeta neovisna Hrvatska. Smeta im što se Hrvatska oslobodila jugoslavenske tamnice. Ako i kojim slučajem nisu "crveni", to crvenilo im je draže od bilo kakvog hrvatstva. I tu me dr. Čorić podsjeća na priču iz Australije. U njoj sam, naime, varirao ono "mali crveni" s "jugoslavenčić". Dapače, kada sam pisao o problemu jugoslavenstva kod nekih bokeljskih svećenika, počevši još od biskupa Uccelinija, pozivao sam se često na dr. Josipa Čorića citiravši jedan njegov tekst iz *Glasa Koncila* od 25. rujna 1994. kada je pisao o don Branku Sbutegi: "neka mi bude dopušteno javno mu

postaviti pitanje, kao čovjeku koji je puno putovao svjetskim meridijanima i paralelama – kako se predstavljao u službenim i neslužbenim trenucima s obzirom na nacionalnost do 1990.? Da se izbjegnju sve zablude – nije meni nacija fetiš, ali – u ovoj fazi opstanka mog naroda – ne priznajem poštenje onima koji su se stidjeli ili prikrivali svoju naciju plaštem jugoslavenstva.”

U polemikama do dolaska "crvenih" na vlast 2000. spominju se imena: Jacques Klein, Paolo Magelli, Slobodan Šnajder, Ante Jelaska, dr. don Ivan Grubišić, mr. Luka Vuco, drugovi Fumić, Šuvar, Marin Jurjević Baja, Rade Bulat, Jurica Pavičić. Spomenimo samo što je dr. Čorić napisao Vladi Gotovcu na početku njegove političke karijere: "Nije, dragi Vlado, za tebe politika, jer pero u politici nije za pisanje nego za probadanje tijela i duha protivnika, a ti mi na to ne slišiš. Zato daj dite materi, a ti nastavi pisati onako kako si znao do sada i zbog čega smo znali ići izvan Domovine da bismo pročitali nešto tvoga.”).

Dr. Čorić s pravom konstatira (neobjavljeno pismo u *Vjesniku*, 24. kolovoza 1999.):

"Očekivati od Srba ispriku za zločine počinjene hrvatskom narodu u ovom stoljeću, a iznad svega u njegovom posljednjem desetljeću, dok se hrvatski komunisti nisu ni jednom riječju ispričali za neviđene zločine nad Hrvatima tijekom, a posebno nakon II. svjetskog rata te sve do stvaranja samostalne hrvatske države, doista je sizifovski posao."

Ali ne propušta ih podsjetiti na njihov krvavi pir po Hrvatskoj. Tako dalmatinskom vladici g. Fotiju (*Slobodna Dalmacija*, 17. studenoga 1999.) kaže:

"Oprostite mi, oče Fotije, što ne poznajem dovoljno propise Pravoslavne crkve u vezi s ustoličenjem vladike. Vjerojatno vi ni(je)ste birali da vas ustoliči mitropolit Jovan Pavlović, jer se stvarno divim njegovoj hrabrosti da može, nakon lavina objeda i laži izgovorenih i napisanih njegovom rukom, dolaziti u zemlju Hrvatsku kao da se ništa nije dogodilo."

Kasnije će dr. Čorić polemizirati i s Milanom Đukićem, više puta će spomenuti dr. Milorada Pupovca koji "na početku krvavoga pira srpske vojske i njenih crnogorskih trabanata izjavi da je katolička Crkva prekrstila 12.000 srpske djece. Kada ga je kardinal

Kuharić pozvao da iznese dokaze o tom broju, on ih nije iznio, jer dobro znade da će zapadna 'bratija' uzeti zdravo za gotovo i prepisivati laži da bi postale istinom". Znamo da je danas dr. Pupovac u Saboru. Svoje laži – koliko mi je poznato – nikad nije pobio. Hrvatski generali i oslobodioci su ili ih žele vidjeti u Haagu!

Zato se treba zamisliti nad riječima dr. Čorića (neobjavljeno pismo *Slobodnoj Dalmaciji*, 30. svibnja 2002.):

"Da su g. Pupovac i njegova sinhrona braća imali ljudskosti i poštenja osudili najprije pripremu agresije na Hrvatsku, kao i samu agresiju, kao što ima perverzних sklonosti svako malo optuživati zemlju u kojoj živi bolje nego li 95% njezinih stanovnika, onda krvi ovdje ne bi ni bilo."

Danas je svima valjda jasno da je trećesiječanjska vlast nasrnula na ponos i pravo na krvavim ratom izbornu slobodu hrvatskog čovjeka. Čudi li nas onda to što je naslov prvog teksta dr. Čorića – naravno neobjavljenog – napisanog 7. veljače 2000. uz blitz posjet Madeleine Albright Hrvatskoj: "Ni za sva blaga svijeta ne prodaje se sloboda ni ponos!""? Nekako je i logično da je poslije gđe Albright prvi na redu novi predsjednik RH Stipe Mesić. Poslije umirovljenja hrvatskih generala dr. Čorić u tekstu ispija gorku crnu olinjalu kavu s njim:

"Postavljam javno pitanje mass – medijima koji su izvještavali o vašem putu u Bugarsku i, samo u izravnom radio prijenosu, donijeli biser koji ni u jednu knjigu povijesti ljudske gluposti ne može stati. Navodim: 'Ja nisam čitao pismo generala, ali sam postupio ispravno kako je trebalo postupiti!' Nema što, pravi legalist – Koštuničina kova! Valjda su i izvjestitelji iz Bugarske vidjeli taj Mont-Everestovski idiotizam pa ga nisu više ponovili."

Redaju se potom Sanja Kapetanović mr. Luka Vuco, Vidulić, Gotovac, Linić, Supek, Zurof, dr. Ivan Grubišić, Tomislav Šagi, Nikola Visković, dr. Ivica Maštruko. dr. Mirjana Krizmanić, Čizmić Marović, Tanja Torbarina, Mirjana Nazor, Tomislav Klauški, Drago Pilsel, Lučin, i drugi.

Kao Bokelj, moram prije svih i iz ove knjige izdvojiti tekstove dr. Čorića o don Branku Sbutegi. Ja svoje Hrvate iz Boke volim usporediti s onima iz Hercegovine:

"Kada Hrvatu iz Boke netko kaže da je ustaša, onda prvo od njega pobjegnu svi Hrvati. Kada to netko kaže Hercegovcu, ovaj ima besplatno piće do kraja života."

To ne znači da smo mi najlošiji, već da je pozicija naših ljudi u Boki vrlo, vrlo teška. Stoga nikad nisam posebno pisao o nekim istupima don Branka Sbutege, za koga dr. Čorić kaže: "Uvijek mi dođe napast slušajući zanosne pjesmotvore 'jednom od najvećih intelektualaca kojega je dala Crkva' staviti ispred njegovog imena ili samog prezimena barem jednu od nekih znanstvenih titula, ali uz najbolju volju ne smijem, jer, iako je imao više mogućnosti od ijednog svećenika birati i završiti teološke studije, on ih nije okrunio nijednom titulom." Moj i uopće problem Hrvata iz Boke u Hrvatskoj je bio taj što smo morali naučiti ljude u Hrvatskoj da uopće postoje Hrvati u Boki, a ne pisati o našim podjelama, kakvih uostalom ima i u samoj Hrvatskoj. Evo i ova promocija se odvija u - ako sudimo i po rezultatima zadnjih izbora - još uvijek "crvenom" Zagrebu. Ipak, znao sam spomenuti i don Branka komentirajući istupe njegovih prijatelja i istomišljenika Slobodana Prosperova Novaka i Iva Banca. Uostalom, sveučilišni su profesori, a ni ministarstva im nisu bila mrska.

Često o nekim stvarima govore ljudi koji bi zadnji to trebali raditi, vjerojatno upravo zato. I don Branko spada među njih. Ne čudi onda zašto se dr. Čorić u jednom svom tekstu osvrće na njegovu nevjerojatnu izjavu (*Slobodna Dalmacija*, 1. lipnja 2001.) kako je više stotina svećenika "izdalo svoj poziv u Hrvatskoj". Zašto je upravo don Branko osoba koja bi trebala biti zadnja koji će tako nešto govoriti, odnosno zašto je baš on to rekao, vidi se i iz teksta dr. Čorića (*Slobodna Dalmacija*, 22. 8. 2002.):

"Gdje kamufliranim novinarskim drugovima bijaše teologija kada je vrlj don Branko, nakon što je podvijena repa napustio svoju malu biskupiju i ostavio na milost i nemilost svoje vjernike, vrativši se iz dobro potkoženog samoprogonstva, izjavio ni manje ni više nego da su više stotina svećenika izdale svoje poslanje. Jesu, jer nisu podvili repove nego ostali sa svojim progonjenim i iskrvavljenim narodom te nisu poslije razbacivali letke po Kotoru i drugim mjestima stvarajući autokarizmu o možebitnom mučeništvu. On

umjesto da traži oprostenje za svoj kukavičluk dijeli zlobne i krvave lekcije, ne lekcije s mirisom tamjana, nego s mirisom holokausta."

Don Branko je odrastao uz don Nika Lukovića. Don Niko je bio jugoslavenski orijentiran katolički svećenik, narodni poslanik, ali i povjesničar koji je iza sebe ostavio značajna djela. Nadao sam se da će ga upravo u tom stvaralačkom putu slijediti don Branko. Nije, što nam potvrđuje i dr. Čorić:

"Dao sam jednome studentu da mi potraži sva znanstvena djela jednog od 'najvećih hrvatskih teoloških intelektualaca'. Nakon malo vremena došao mi je s bolnim licem uz napomenu kako je pronašao svega nekoliko lijepo pisanih članaka, po njegovom sudu bez ikakve znanstvene težine."

Moramo reći da se don Branko ipak danas na svoj način bori za Hrvate u Boki. Za razliku od don Nika Lukovića, koji je bio i Srbin i Crnogorac i Jugoslaven, on danas ipak nastupa kao Hrvat. Don Branko je svojim prvim nastupom oduševio mnoge u Hrvatskoj. Ali mnogi su i tada spominjali "onog svećenika iz Crne Gore". Rekao sam mu tada u šali:

"Don Branko, Ti si od sebe napravio kulturni spomenik u Hrvatskoj. Hajde, molim te, promijeni svoje ime u Hrvoje, tako da ljudi znaju da se radi o hrvatskoj kulturi."

Bojim se svojih šala. Kasnijim nastupima, koje je i komentirao dr. Čorić, ona je postajala sve manje i manje šala. Sve više i više ljudi u Hrvatskoj je dvojilo oko don Brankova rada.

Nisu se samo hrvatske novine "proslavile" tako što su "zanimemile" na tekstove dr. Čorića. Njima se priključilo i jedan od najraširenijih i najpoznatijih tjednika katoličkog svijeta *Famiglia cristiana*. Dopustite mi da ovaj svoj prikaz sjajne knjige dr. Čorića završim dijelom iz tog teksta u kojem im dr. Čorić objašnjava kakav je bio Domovinski rat:

"Nije lako braniti svoju zemlju jer hrvatski narod nije naoružan, a s druge je strane imao srpsko-crnogorskog agresora naoružanog do zuba s oružjem koje je nabavljao od II. svjetskog rata i to najviše novcem hrvatskog i slovenskog naroda. Najveći dio političara, čak i intelektualaca, su se ponašali poput noja gurajući glavu u pijesak.

Unatoč tome hrvatski je narod, naročito u ovo ratno vrijeme, morao podnositi tolike kletve iz usta takozvanih velikih, a među

njima je na žalost bilo i nekih predstavnika kulture i politike talijanskog roda. Upravo su te činjenice proizvele toliko patnje hrvatskom narodu. Unatoč tome hrvatski je narod uspio oduprijeti se i obraniti svoju mučeničku zemlju, zahvaljujući na prvom mjestu svojoj vjeri u Boga i Gospu koju naziva kraljicom Hrvatske. Možda se sjećate hrvatskih vojnika s kunicom oko vrata, loše naoružanih ali uvjerenih da uvijek pobjeđuju žrtve, a ne osvajači. Moram vas podsjetiti da je upravo hrvatski narod jedan od rijetkih kršćanskih, europskih naroda koji nije nikada stavio svoj pedalj na tuđu zemlju. Ne želeći nikoga uvrijediti a naročito ne predragi talijanski narod, ova istina o hrvatskom narodu ne bi se mogla primijeniti talijanskom narodu i drugim narodima tzv. kršćanske Europe."

Objašnjavao je Talijanima, a kamo sreće da ovo nauče mnogobrojni lijevi "hrvatski" intelektualci. I Stipan Bunjevac ih u *Glasi Koncila*, 25. siječnja 2004. godine podučava: '*Crveni*', *ugledajte se na Srbe!* Vjerojatno bi tada operacija uklanjanja "malog crvenog" odnosno "malog jugoslavena" iz njihovih glava bila uspješna. Nažalost, jasno je da traži previše. Srbima je uvijek srpstvo bilo u prvom planu. To sam u šali znao reći kroz pitalicu:

- Znaate li koji je problem sa srpskim političarima?

- !?

- Svi su Srbi!

A naši su svoje jugoslavenstvo stvarali kroz mržnju prema svemu hrvatskom. I poslije novih izbora – ponovimo riječi dr. Čorića - "bez trunca crvenila, zauzimaju sve moguće položaje". Pogotovu u medijima. A dr. Čorić još nije kolumnist! Dapače, i danas stvaraju slučaj "Thompson". Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma"². Kao da ju je on

---

² Predstavljanje knjige dr. Čorića bilo je 27. siječnja 2004. Nekoliko dana kasnije u *Fokusu*, 30. siječnja 2004, naš poznati oivjednik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadivljen tim tekstom. A kakve smo sve gluposti i vjerojatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja.

komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će Thompsonovo to uspoređivati s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjevao na nekoj veselici prije tri četiri godine odmah praviti zločine kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na nekoj veselici pjeva "Juru i Bobana". Hoće li biti kažnjen zbog veličanja fašizma?

Da, u pravu je dr. Čorić. Crveni će i dalje "bez trunca crvenila, zauzimati sve moguće položaje". Podržavat će ih svi oni kojima je – kao i njima – mrska svaka hrvatska država. Mene iznova podsjećaju na moju pitalicu:

- Ima li razlike između četnika i Jugoslavena?

- !?

- Četnik je poštenu četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik!

Možemo u toj pitalici zamijeniti riječ "Jugoslaven" s "crveni". Da, dr. Čoriću! U pravu ste! Crveni je crveni!

Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se nrtko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna rema!"

Sam Marko Perković Thompson ("Ne dam svoje dostojanstvo", *Večernji list*, 30. 1. 2004.) kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunta, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvjeđivanja domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

PREDSTAVLJANJE KNJIGE *SUBJEKT SLOBODE*

Nova knjiga kolumniste Sarajevskog "Katoličkog tjednika" Ivice Relkovića *Subjekt slobode* sastavljena je od njegovih kolumni u ovom tjedniku počevši od 20. srpnja 2003. pa do 14. ožujka 2004. Kako sam autor u svom Uvodu kaže, te kolumne "tematski dotiču razna područja društvenog izazova pred kojima se nalazimo i kao pojedinci i kao nacionalna zajednica i kao Crkva". Sam naziv knjige je istovjetan s nazivom njegove kolumne, a sam Relković ga je svojim čitateljima ovako prokomentirao (str. 29-30):

"Kad smo kolumni dali ime "subjekt slobode", željeli smo time istaknuti i pojedinačnu osobnu odgovornost u slobodi za sebe samoga, ali i izazvati u samoj zajednici (a to je pravo svake identitetske zajednice!) pitanje o svojoj subjektivnosti (ne subjektivnosti!) i o svojem subjektivitetu. Subjektivnost je način ostvarivanja vlastita subjektiviteta. Možeš ga i kao osoba i kao zajednica živjeti podložnički, neautentično, plašljivo i neodgovorno, a možeš ga živjeti odgovorno, s jasnom vizijom svojih "prava i dužnosti". Samo ovaj drugi način ostavlja prema drugim identitetima prostor za istinski dijalog, razumijevanje i toleranciju. Onaj prvi, možda drugima kratkoročno draži, neminovno i kad-tad rađa frustracijama, a zatim i nasiljem. Samo međusobna identitetska sloboda i odgovornost u slobodi rađa pravednim mirom, a čak i mir nasilju klica je nasilju. Ja svojoj identitetskoj zajednici koja je većinski nacionalno određena hrvatstvom, a duhovno kršćanstvom-katolištvom, želim spoznaju i življenje vlastite subjektivnosti u suradnji i miru s drugim identitetima."

A tekstovi Ivice Relkovića pokazuju ono što mi koji ga poznajemo znamo: on sigurno nastupa autentično, hrabro i odgovorno. Sigurno ne podložnički. Pogledajmo samo naslove nekih njegovih kolumni: *Tinejdžeri u raljama medija*, *Matematika terorizma*, *Donacija prava nije prava donacija*, *Nova medijska strategija*, *Izbori (se)*, *Del Ponte više ne želi u Zagreb!*, *Sloboda se ne da utamničiti*, *Poslijeizborni inženjering*, *Crkva i politika*, *Dekontaminacija Hrvata*, *"Urbani govor mržnje*, *Hrvatski "izbor":*

Papa ili Rodman, Vrijeđanje kršćana (katolika) kao demokratska norma. Već iz ovih naslova očito je kako Relković u svojim kolumnama komentira pitanja bitna za hrvatski narod i u Bosni i Hercegovini i u Hrvatskoj. Sjetimo se da naši biskupi u BiH javno govore o tome kako su im razni predstavnici međunarodnih organizacija govorili da se Hrvati trebaju iseliti iz BiH ili promijeniti nacionalnost. Jasno je da i zato Relković puno piše o njima. Ali neće on zaboraviti ni moju Boku kotorsku tj. Zaljev hrvatskih svetaca a ni Hrvate u Australiji i diljem svijeta. Sve nas tište isti problemi.

Dugo je već Hrvatska izložena agresiji tzv. detuđmanizacije. Relković to komentira ovako (str. 70): "Zamislimo jednu situaciju: prvi hrvatski predsjednik, svjestan da će nakon smrti biti gažen kao 'najveća nesreća koja se dogodila Hrvatskoj, da će pozitivnost njegova imena biti prizivana samo u pojmu 'detuđmanizacije' – dakle, s tom proročkom sviješću, staje on pred razne 'generale poslije bitke' i pred cijeli narod (...) i kaže: ne želim vam nezahvalnicima biti ni predsjednik ni ratni zapovjednik! Nađite si vi drugu 'budalu' za to! I, tako redom, odbiju to svi hrabri i sposobni, jer nitko ne želi biti 'budala' usred takvog međunarodnog rašomona i 'balkanskog bureta'. I kamo će narod? Lijepo će sjesti na ledinu i s 'marković-protektorima' trgati laticе tratinčice 'bit će rata' – 'neće biti rata'. Oni koji nisu imali snage, uz svu međunarodnu potporu koju mi još dandanas plaćamo omčom oko vrata, spasiti ni šacicu rudara na Kosovu, sada su odjednom 'vizionari' na čijim će 'sjećanjima' međunarodna zajednica oprati svoje 'Srebrenice', za koje – a tako su blizu Carli del Ponte i Den Haagu (u istoj državi!) – još nije podignuta nikakva optužnica."

Zar nas ovaj Relkovićev komentar ne podsjeća na pismo koje je svojevremeno Henry Kissinger uputio predsjedniku Tuđmanu: "*G. Predsjedniče, kao i svi veliki ljudi, za života nećete dočekati pravilnu interpretaciju zasluga za svoj narod. To će učiniti tek buduća pokoljenja. Ali, vjerujte, učinit će! Vi ćete biti velik čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.*"

Ili na isto tako duhovitu zgodu vezanu za bivšeg podpredsjednika vlade Bosiljka Mišetića. Naime, poslije trećesiječanskih izbora 2000. godine mnogi su se HDZ-ovi dužnosnici ograđivali od politike

predsjednika Tuđmana. jedna novinarka je tako upitala g. Mišetića je li i on jedan od tih. Odgovorio joj je:

- Ne! Sada vidim da je Predsjednik bio genij!
- Zašto? – upitala je zaprepašteno.
- Pa stvorio je državu s ovakvim narodom!

A i iz ovog citata vidimo da Relković ne zaboravlja komentirati sramotnu ulogu suda u Haagu. Treba posebno podvući da su namjere tvoraca ovog suda u samom početku bile nepoštene. Naime sud je stvoren prema tzv. Nürnberškim načelima, a osnovni i najveći zločin – zločin protiv mira, tj. zločin agresije – nije ušao u statut ovog suda. Ako pogledamo same optužnice protiv hrvatskih generala, vidimo da je upravo njima najveći zločin – zločin agresije. Zločin izmišljene agresije na BiH, pa čak i agresije na izmišljenu državu Republiku Srpsku Krajinu. A znamo da svaka država ima pravo i obvezu oslobađati okupirana područja svoje države. A osnivač suda u Haagu, Vijeće sigurnosti UN-a je u dvije svoje rezolucije konstatirao da se radi o okupiranim područjima hrvatske države. Zato sam duboko uvjeren da s pravom mogu tvrditi, da su optužnice protiv Hrvata samo zločinački pothvat suda u Haagu.

Mogao bih navesti čitav niz sličnih Relkovićevih citata koji oduševljavaju. Ali onda bih oduzeo svima nazočnima koji će tek čitati Relkovićevu knjigu da ih sami otkrivaju i uživaju u njima. Zato sam sebi postavio neobičnu zadaću, neobičajenu za predstavljanje knjiga: mogu li u knjizi naći nešto s čime se možda ne slažem? Je li to kolumna *Pismo bratu Marku* u kojoj Relković govori o tzv. slučaju Thompson? Tako Relković kaže (str. 126):

"Ti si, Marko (a to nije samo tek Perković, a još manje Thompson), veći od sviju o čijim hrabrostima pjevaš! Ti si, Marko, iznad svakoga smisla tih starih i novih opterećujućih stihova! (...) Hrvatski branitelju Marko (ne tek Perkoviću, a još manje Thompsone), naša bi povijest bez tebe bila neizmjereno manja i zato se ne pozivaj na povijest koja je od tebe manja i koja te umanjuje! Ostani radikalni i stani na branik još jednom s jednom jedinom lozinkom: 'Domovina naprijed, a sve povijesne zastrane stoj!' I pjevaj o Bogu, o ljubavi i Domovini i javno i privatno na isti način."

Može li se zahtijevati od nekog jednak nastup u javnom i privatnom životu? Zar nije veći problem nečiji privatni život

pretvarati u javni? Ja sam o ovome govorio na predstavljanju knjige dr. don Josipa Čorića *Crveni je crveni*, 27. siječnja o.g. na Kaptolu:

"I danas stvaraju slučaj 'Thompson' (misli se na medije o kojima je Relković u više navrata govorio u ovoj knjizi, pa je i ova kolumna o Thompsonu pisana u svezi s 'Latinicom', tj. 'Cirilicom'). Kada je neki HDZ-ovac tajno snimao svoju ljubavnicu i to dao u javnost – napadoše ga i zatvoriše. Kada stave na Internet nešto što je Thompson pjevao na nekoj veselici, očito u cilju da mu se naškodi, ne spominje te koji su prekršili zakon, već se lažno u medijima spominje "Thompsonova pjesma". Kao da ju je on komponirao. Thompson pjesmu nije javno izvodio, a Slavko Goldstein će to usporediti s masovnim javnim srpskim pjevanjem pjesme "Slobodane, šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate". Valjda će ti "genocidni" Hrvati čim čuju da je Thompson to zapjevao na nekoj veselici prije tri, četiri godine, odmah postati zločinci kao Srbi u Vukovaru, Škabrnji i gdje sve nisu! A u udarnim TV-emisijama citiraju napad nekog Engleza na Thompsona, pa im je Thompson fašist i zato što pjeva na koncertima uz sliku Oca hrvatske države dr. Franje Tuđmana. I nitko na to ne reagira! Mene samo interesira kada će na internetu osvanuti tajno snimljena snimka recimo predsjednika Vlade ili Sabora gdje na nekoj veselici pjeva "Juru i Bobana". Hoće li biti kažnjeni zbog veličanja fašizma?"

Tri dana kasnije, 30. siječnja 2004., naš poznati odvjetnik Željko Olujić je komentirao napade na Thompsona: "Pitam ja vas koja je tu zapravo tema? Nitko zdrav i trijezan ne može biti zadivljen tim tekstom. A kakve smo sve gluposti i vjerojatno svi zajedno činili i pjevali pijani, to stvarno ne može biti tema od državnoga značaja. Ono što je činjenica jest da Thompson nije snimio kasetu, nego se netko uvukao u njegovo društvo i tajno snimio njegov (možda) glas. I to je ključna tema!"

Istog dana sam Marko Perković Thompson (*Ne dam svoje dostojanstvo*) u "Večernjem listu" kaže:

"Neka svima bude jasno: nisam autor te pjesme, nisam pridodavao nikakve svoje stihove, nisam je snimio i nikada nije bila dio mojih službenih koncerata. U vrijeme Domovinskog rata neke su pjesme služile kao sredstvo izražavanja bunta, otpora i zastrašivanja neprijatelja, što je po meni sastavni dio svakog rata.

- A dio o Račanu i Mesiću?

Nakon '3. siječnja', kada je došlo do nemilih događaja – obezvrjeđivanja Domovinskoga rata, proganjanja hrvatskih branitelja i hrvatskih generala, proglašavanja Hrvatske vojske agresorom, proglašavanja hrvatskih branitelja koji su izgubili dijelove tijela lažnim invalidima, raspisivanje tjeralica za našim junacima braniteljima, generalima, - koji su izazvali ogorčenje i nezadovoljstvo naroda, ljudi su svoja neslaganja s osobama i događanjima izražavali ponekad i vulgarno."

Jedan sličan događaj odigrao se nedavno na OTV-u na sam Dan holokausta. Gost Bolkovićeve emisije bio je Slavko Goldstein. Na postavljeno pitanje treba li se utvrditi istina o broju žrtava Jasenovca 40 posto gledatelja – na zaprepaštenje samog voditelja – odgovorilo je sa: NE!

A razlogu zaprepaštenu nije trebalo biti. Jednostavno je Bolković izborom gosta sugerirao gledateljima kakva ta istina treba biti. Dakle i tih 40 posto gledatelja nisu bili protiv istine o Jasenovcu, već protiv "istine" Slavka Goldsteina. Onih 60 posto koji su odgovorili s DA, vjerojatno i nisu znali kakva je to Goldsteinova istina. Ja u svojim tekstovima pokazujem da je brojka koja se danas koristi (80-100.000) u stvari velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihajlovića.

Ali, vratimo se Reilkovićevom tekstu. Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu? Očito je da Relković misli jedno, a recimo i Olujić i ja mislimo drugačije. A u biti mi se tu i ne razlikujemo, jer nije pravo pitanje o kome govorim, dakle "Može li se zahtijevati od nekoga jednak nastup u javnom i privatnom životu?" Bolje je: "Tko može postaviti takvo pitanje?"

I Olujić i ja nikada tako nešto sebi ne bi dopustili. Međutim, Relković sigurno može. I to ne zato što je kolumnist jednog katoličkog tjednika, već isključivo zato što se radi o njemu, o Ivici Relkoviću! Naime, on je tijekom Domovinskog rata bio 113 dana zatočen u srpskom logoru u Vojniću u kojem se našao kao hodočasnik na putu u Međugorje kroz okupirane dijelove domovine. Svojevrsan dnevnik iz logora je njegova knjiga *ZAGREB – MEĐUGORJE: 113 dana tamnice* (HKZ MI, 1995., Susret 2001). O

tome on piše i u ovoj knjizi (vidjeti tekst *Logoraško sjećanje na Svetog Oca*).

"Usred logora bio je zajedno s još devetoricom logoraša, a zatim i pojedinačno, tjeran da psvokama pogazi vlastito dostojanstvo i vlastitu vjeru. Odbio je, a učinila je to i jedna grupa logoraša. Rezultat je bio: čudesan prestanak torture za sve logoraše i skorašnje oslobađanje iz logora! Usred logora tako su ponovno dodirnuti subjektivitet slobode do granice spremnosti da tu slobodu plate životima. Posebno tjeran da psuje majku kardinalu Kuhariću, Svetom Ocu i Vatikanu, Relković je – odbivši to oči u oči s tamničarima – dobio jednu tada, usred logora, nezamislivu milost upravo s obzirom na ono na što je bio tjeran. Naime, nekoliko godina poslije, za prvog Papina posjeta Hrvatskoj bio je inicijator velike molitvene akcije 'Milijun krunica za Svetog Oca' koju je proveo Pokret krunice za obraćanje i mir, osobno ju je svojim potpisom podržao upravo kardinal Franjo Kuharić, a na koju se povratkom u Vatikan osvrnuo i sam Sveti Otac: *Predragi, ostvareni je pohod očekivan vrlo mnogo vremena. Prethodilo mu je živo razdoblje molitve, obilježeno brojnim pothvatima od kojih valja spomenuti i 'milijun krunica' za dobar uspjeh putovanja*"

Da, Relković sebi može dopustiti nešto što mnogi drugi ne smiju! Hvala mu i na ovoj izvrsnoj knjizi!

Govor na predstavljajima u Davoru i Novoj Gradišci
23. svibnja 2004.

TOMIĆ-GOLDSTEINOVA POVIJEST

U „Hrvatskom listu“ od 8. listopada 2009. pisano je o zabrani ulaska najpopularnijem hrvatskom pjevaču Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i tom prigodom navedeni su i hrvatski novinari - „euroizmećari“ – koji su zaslužni za to. Naravno, odmah se pobunio kolumnist „Jutarnjeg lista“ Ante Tomić: Zar netko može biti veći euroizmećar od mene? I napisao tekst *Švicarsko 'marš' Thompsonu. To je Europa koju želim!*

Njega Thompson asocira na pokolj u Blagaju pa svoj tekst počinje ovako:

„Sada je to daleka prošlost, ali mi još uvijek svaki dan živimo s njom. U svibnju 1941. u jednom mlinu na Korani nedaleko od Blagaja ubijen je mlinar Joso Mravunac, njegova mater, žena i dvoje djece, a dvanaestogodišnja kći spasila se skokom u rijeku. Ništa u ovom zločinu nije upućivalo na motive ili počinitelje, ali ustaške vlasti svejedno su zaključile da on može biti potaknut samo nacionalnom mržnjom.

U Karlovcu je žurno okupljeno sudsko vijeće od politički provjerenih pravnika, iz Zagreba je upućen Vjekoslav Maks Luburić s desetinom ustaša povratnika, a u srpskim selima oko Blagaja, najviše u Veljunu, bez reda je skupljeno nekoliko stotina seljaka. Najpouzdanija brojka koju je Slavko Goldstein našao je da ih je bilo tri stotine sedamdeset sedam.“

Već konstatacija kako je nešto najpouzdanije kad dolazi od Slavka Goldsteina sugerira da je vjerojatno potpuno suprotno tomu. Puno hrvatskih povjesničara i publicista dokazalo je da je to zapravo pravilo kada je riječ i o ocu i o sinu Goldsteinu. I sam sam pisao o nizu takovih primjera. Možda ovom zгодom podsjetim samo na jedan o kome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske*, „Hrvatsko slovo“ od 14. veljače 2003. Evo nekih djelova tog teksta:

*„Mržnja Goldsteinovih prema hrvatskom narodu možda je najočitija iz njihove hajke na Maticu hrvatsku. Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige *Holokaust u Zagrebu*, nastavljena je u samoj knjizi i tako - sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u *Nacionalu* 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: *„Matica hrvatska ne želi**

osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH'), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: 'Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina 'Holokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da 'sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga', pa iako 'ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da 'izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske'. (...) Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa 'Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina 'savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu 'u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'.

(...)

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: "Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji,

jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD." Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Poslije tog mog članka prestala je hajka na Maticu koju su svojim lažima pokrenuli Goldsteini!

Znamo da je Slavko Goldstein bio pokretač mnogih anti-hvatskih akcija, kao na primjer kada mu je hrvatska valuta kuna značila obnovu NDH, svojevremeni napad na Ivicu Kostelića ili pak stalni napadi na Thompsona. Kako u nas nema hrvatskih medija, ne čudi kako kod nas nema ni mogućnosti odgovora onima za koje je mnogo puta dokazano da ne govore istinu (ili upravo zato!). Zako sam poslije napada Švicaraca na jednog od najvećih živih Hrvata – Marka Perkovića Thompsona – dobio slijedeće pismo:

Poštovani,

Temeljem najnovijih sramotnih blaćenja RH, koji uredno nailaze na odobravanje formalnog, a u stvari tek tzv. Predsjednika Republike Stjepana Mesića, izjavljujem slijedeće:

- *branitelj i pjevač Thompson nije optužen, nije procesuiran, nije mu dokazana kaznena odgovornost (koliko mi je poznato) baš NIGDJE u svijetu,*

- *zloporaba branitelja i popularnog domoljubnog pjevača obavlja se na potpuno isti način kao što se Hrvate svojevremeno teretilo za 1,500.000 žrtava Jasenovca,*

- *no, odnedavna čak i najrigidniji, najekstremniji, najradikalni ili ortodoksni Židovi priznaju da Jasenovac nije imao više od 100.000 žrtava (inače poznato je da ja ovu brojku nazivam „velikosrpskom brojkom Goldsteinovih i Draže Mihailovića“, op. J.P.),*

- *iz meni nepoznatih razloga Židovska općina Zagreb, brojni njihovi lobisti i udruge te posebice jugo-komunjarski sklop u RH, POLA stoljeća marljivo prešućuje da je Tito sinagogu u Nišu dao pretvoriti u muzej, a da je Srbija bila JEDINA Europska država u Drugom svjetskom ratu koja je*

bila JUDEN FREI ! I time se i vrlo glasno, i vrlo dugo, i potpuno javno, hvalila!?

- Pa ipak, predsjednik ŽOZ-a, svojevremeno pri posjetu Srbiji, hrabro izjavljuje kako Židovi nikada nisu imali problema sa Srbijom ???! „Lijepa“ pljuska svim mrtvima na Banjici, Sajmištu i ostalim (brojnim) srpskim gubilištima PRVENSTVENO za Židove...

- U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da najljepši zagrebački trg još uvijek nosi ime krvnika Tita, da taj isti trg još uvijek nosi čin okupatorske vojske (maršal JNA) koja je razarala, palila, ubijala i uništavala RH punih 5 godina!

- U kontekstu vrlo popularnog branitelja i pjevača Marka Perkovića Thompsona treba navesti notornu činjenicu da zastava tzv. republike srpske, rsk, krajine, srpskog naroda ili kako već – a u stvari to je okupatorska zastava pod kojom se klalo Hrvate – i dan danas se SLOBODNO VIJORI I KORISTI U SLUŽBENE SVRHE UNUTAR RH !!

Takve zemlje ipak nema nigdje na svijetu !!

- I onda je Thompson fašist, a svi ti koljači, razaratelji svega hrvatskoga nisu fašisti ??

- Thompsona bismo trebali shvatiti kao uljudbeni i komunalni problem RH, umjesto njih ??

- Drugovi, suočite se s povijesnim činjenicama!

*hrvatski publicist Javor Novak
(10. listopada. 2009.)*

Dakle, vjerojatno je i uvlačenje slučaja pokolja obitelji Mravunac nešto što ima veze s „povjesnom“ djelatnošću Slavka Goldsteina. Inače, Javor Novak mi je o Slavku Goldsteinu napisao sljedeće:

Poštovani,

U vezi g. Slavka Goldstein, a koji počesto rado optužuje Hrvate, trebam reći kako sam iz pouzdanoga izvora čuo da spomenuti „nezavisni, ugledni, liberalni intelektualac, veliki

izdavač, ugledni povjesničar“ i ne sjećam se više kako mu sve ljevičarska javnost ne tepa - nije završio čak ni srednju školu. Štoviše, moj izvor kategorički tvrdi, kako isti ugledni gospodin, koji se rado igra tužitelja ne samo da nije završio srednju školu (jer se to mnogima iz opravdanih razloga može dogoditi) već je on više puta neuspješno pokušavao završiti srednju školu. No, njega to ne smeta da povjesnikuje i javno prepričava ružne mitove.

Iz osobnog pak iskustva tvrdim (jer sam to čuo na svoje uši) kako g. Slavko Goldstein sredinom 2009. godine u emisiji Prvog programa Hrvatskoga radija (u kojoj gostuje putem telefona) izjavljuje (nakon sugovornikovih iznesenih povijesnih činjenica) koje je odlično predstavio stvarno ugledni i zaista cijenjeni povjesničar dr Jurčević, „kako se on čudi dr Jurčeviću što on iznosi takve stavove“ (!). A sveučilišni profesor i dr povijesti te autor brojnih znanstvenih radova i naravno sudionik brojnih povijesnih i drugih simpozija, nije iznosio svoje stavove - već povijesne činjenice! Precijenjeni g. Goldstein uzeo si je to pravo zgražati se nad iznesenim podacima kao da je i on sveučilišni profesor te i sam doktor povijesti...

Tragikomično što šuplja ambicija i potpuna neobjektivnost učine od čovjeka. Osobe koja se tako rado igra javnoga tužitelja a nema završene ni srednje škole.

Koliko je opće-poznato da je Slavko Goldstein čovjek koji ne preže od laži svjedoči i njegovo nedavno otvoreno pismo kardinalu Bozaniću od 29. rujna 2009. godine. Reagirao je Nadbiskupski duhovni stol osvrptom »Istina se ne dopušta ušutkati« u Glasu Koncila 14. 10. 2009. U tekstu se komentira niz neistina Slavka Goldsteina. Isto pismo komentirao je Hrvoje Hitrec na Portalu HKV-a, 14. 10. 2009. u tekstu znakovita naslova „Osnovna škola za krivotvoritelje povijesti“.

I doista, Slavko Goldstein je jedan od ideologa komunističke laži o tom slučaju koji je smislio kako se radi o „*prvom masovnom pokolju na Kordunu i jednom od prvih zločina takve vrste u cijeloj zemlji*“. Ivan Strižić u *Žrtvoslovu Slunjskoga kotara*“ piše o

četničkom pokolju (usporedite s tekstom našeg euroizmečara) piše na str. 95.-128. koji završava riječima:

„Kada povjesničaru nije do istine, već do njezine instrumentalizacije, onda se lako poseže za lažima, klevetama nedužnih, s jedinom svrhom da se postigne cilj, odnosno da strijeljanje Veljunaca u Hrvatskom Blagaju bude opravdanje za planirani genocid počinjen nad Hrvatima 1941.-1995. godine.“

U knjizi je dano svjedočenje preživjele Milke Mravunac ud. Krpan (str. 101-103), koja je *„sve do sloma druge Jugoslavije bila pod stalnim nadzorom UDB-e (SDB-a). Slunjskom dekanu Peciću povjerila se, rekavši da ju je UDB-a motrila da ne bi govorila drugačije nego što su to 'istoričari' odredili“*. Danas, kada znamo i za Huđu jamu možemo zamisliti kroz što je ona prolazila, da bi danas Goldstein i drugovi ponovo koristi njenu tragediju i tragediju njene obitelji u svojoj jugokomunističkoj propagandi, pa čak vidimo i u svojim euroizmečarskim napadima na Thompsona. U svojoj knjizi Strižić uspoređuje oba Goldsteinova teksta o ovom pokolju (onaj iz 1965. i ovaj koji spominje Tomić) pokazuje kako ta dva teksta nemaju veze jedan s drugim pa kaže:

„Očito, Goldsteina rukovodi samo jedna misao: optuživati Hrvate za djela koja nisu počinili.“

Kolika je njegova mržnja prema Hrvatima pokazuje i to kako Goldstein koristi UDB-in teror nad Milkom:

„Tada 12-godišnja djevojčica Milka Mravunac na upriličenom suočavanju sa svim uhićenima, nije mogla prepoznati počinitelje. Doduše u nedavnoj je izjavi jednom istraživaču potvrdila da je jednog od počinitelja ipak prepoznala, ali se to ne može smatrati dokazom.“

Naravno, Goldstein ne bi bio Goldstein kada ne bi lažno tvrdio da je Milka prepoznala počinitelja tek nedavno.

Strižić na str. 106.-107. daje slijedeći tekst (iz iskaza Ivana Šimca, tj. rekonstrukcije događaja mještana Blagaja):

„Prepoznavanje

Oružnici pomažu pristiglim ustašama u hvatanju sumljivaca. Prva grupa je dovezena u Blagaj i smještena u školu. Ustaše pitaju Milku bi li prepoznala napadače.

- Bih – odgovara Milka, ali nikoga nije prepoznala. Ustaše odlaze s Milkom u Veljun, gdje su u međuvremenu priveli još pedesetak Srba. Postrojili su ih pred mjesnom crkvom u dva reda. Milka se pozorno zagledavala u preplašena lica postrojenih ljudi i prepoznala jednog.

- On je – reče tiho. Prepoznala je nekog Miku Kosijera. Drugoga nema. Ostali Srbi viču: - Vi ga pronađite, mi ćemo mu suditi! Kosijera odvođe u sobu, presvlače ga i opet stavljaju u stroj. Kažu Milki neka dobro pogleda, ne bi li prepoznala i drugog. Milka ponovo zastaje kod Kosijera i kaže: - On je! Nije više bilo dvojbe, da se zaista radi o zločincu. Kosijer uzvraća Milki: - Ti mene pojede i moje četvoro djece!

Ostali Srbi bili su zadovoljni, što je bar jedan od krivaca pronađen. Drugi, koji je bio pobjegao iz Vuljuna, pronađen je nešto kasnije u selu Točku, gdje je uhićen na spavanju.

Dok su pretraživali srpske kuće, oružnici i ustaše pronašli su oružje i mnoštvo promičbenih letaka, komunističkih i četničkih, kao i popis Hrvata koje treba likvidirati. Prijeki sud imenovan iz Zagreba osudio je 32 čovjeka na smrt streljanjem. Strijeljani su iza škole i pokopani na mjestu zvanom Mijatov dol. Njiva je preorana odmah istog dana. Nije postojala druga grobnica, a niti je, mimo Prekog suda, uređovao Luburić, kako se navodi kod komunističkih pisaca. Luburića tada, a niti kasnije, u Hrvatskom Blagaju nije bilo.

Komunisti i Srbi htjeli su poslije rata pošto-poto dokazati da je Hrvatskom Blagaju pobijeno 400-500 Srba Veljunaca. Čak je i vojska početkom pedesetih godina (prošloga stoljeća) pretraživala Blagaj i okolicu ne bi li pronašla dokaze o pokolju, ali, pošto rezultati nisu nikada objavljeni, znači da ništa nisu pronašli. I drugi su tražili prirodne jame, misleći da će u njima pronaći „ubijene“ Srbe Veljunce, a pronalazili su samo kosti ubijenih Hrvata, i vojnika i civila. Osim toga, mnogi koji se vode kao ubijeni u Hrvatskom Blagaju nakon rata bili su živi, a mnoge, navodno ubijene, nitko ne zna, niti je za njih čuo, pa se s pravom vjeruje da su ih izmislili Pepa Zinajić i njegovi da bi se održala „teorija“ o 400-500 ubijenih Veljunaca u Blagaju. Ne treba biti puno pametan pa zaključiti, da se zaista dogodio tako strašan zločin, kako Srbi i komunisti govore, tko bi od Veljunaca muškaraca preživio? Pa nije to neko veliko selo, a

to, da su hvatali i Srbe iz drugih sela i općina, pa kako se moglo, kad se sve brzo odvijalo? Ponavljam, osim onih strijeljanih, nitko tada u Blagaju nije ubijen.“

Spomenimo i „povjesničare“ o čijim tekstovima piše Stržić: Vladimir Dedier, Slavko Goldstein (spomenuta 2 teksta), dr. Đuro Zatezalo, dr. Dušan Korać, Dušan Z. Opačić (4 teksta), Mirjana Peremin, Milan Bulajić, Petar Zinaić. Evo njima se pridružio i Ante Tomić.

Vjerojatno Goldsteinu može konkurirati samo jedan kolumnist poznatih dnevnih novina, kodnog imena „Stevan“, koji je stručnjak za HAZU, a nije uspio završiti ni fakultet. Zato i ne čudi što se Hrvoje Hitrec u spomenutom tekstu osvrnuo i na njegov „povjesničarski“ opus. Naslov tog dijela također puno govori „Medijski cirkusant o najbližoj povijesti“.

Zapravo, Tomić je najsmješniji kada u svom komentar jugo-komunističke laži povezuje s kako kaže

*„nenadmašnom interpretacijom Marka Perkovića Thompsona: Jasenovac i Gradiška Stara
To je kuća Maksovih mesara.“*

Nije mu jasno zašto je svojevremeno naš veliki kritičar Darko Glavan na to priupitao sarajevskog rabina hoće li zbog „nenadmašne interpretacije“ jedne druge pjesme tražiti zabranu dolaska predsjednika Mesića u Sarajevo. Mesićeva „nenadmašna interpretacija“ spominje se i u nedavnom Priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba u kome ga pozivaju da podnesae ostavku:

„Mesić prigovara navodno 'koketiranje s ustaštvom', ali je amoralno da takvi besramni prigovori dolaze od čovjeka koji se istakao potpirivanjem rata, pjevanjem ustaške uspješnice 'Jure i Bobana', koji je tvrdio da 'ustaše nisu fašisti', da su 'Hrvati pobijedili 10. travnja 1941.', čovjeka koji je huškao na progon Srba iz Hrvatske pozivajući ih da 'odnesu blato koje su donijeli na svojim opancima', koji je neuvijeno tvrdio da će 'uskoro svi Srbi u Gospiću stati pod jedan kišobran'...“

Još je smiješnije što Tomić „proziva“ i biskupe:

„Biskupi će se čak drznuti i napraviti blesavi, pa reći da nam Marko Perković Thompson zapravo poje o Bogu, domovini i obiteljskim vrijednostima.“

Jadni Tomić ne razlikuje što su autorske pjesme koje su Thompsonove o kojima govore biskupi od tuđih pjesama. I dok Švicarci spominju samo te pjesme, dotle jadničak Tomić misli da je to isto s „nenadmašnim interpretacijama“ tuđih pjesama. Još je smješnije što se priklanja sarajevskom rabinu pa smatra da je strašno ako neku nedoličnu pjesmu pjeva neki pjevač, a sasvim je normalno da takve pjesme pjevaju političari – pogotovu ako postanu predsjednici država. Nevjerojatno je kako naši biskupi nisi tako inteligentni kao Tomić, zar ne? Kako znamo da se pjevačima plaća da pjevaju pjesme, vjerojatno nam Tomić želi poručiti da je primjerenije da to radi predsjednik, jer je on mnogo bolje plaćen za to. Vjerojatno to Tomić zna jer se u Priopćenju ZU HVIDR-a grada Zagreba ne spominje samo Mesićeva „nenadmašna interpretacija“, zar ne?

Pretpostavimo da Tomić i nije priglup. On, dakle, zna da će ovakvim napadom na Thompsona sve iznova podsjetiti na spomenutu Mesićevu „nenadmašnu interpretaciju“ i ne samo na to. Znajući kako mnogi u Hrvatskoj tvrde da je Mesić veleizdajnik, dapače postroji i knjiga prof. dr. Miroslava Tuđmana *Vrijeme krivokletnika* u kojoj je to dokazano, Tomić očito želi poručiti da Mesić spada među one koje je opisao kineski filozof i pisac Sun Tzu:

„Najveća umjetnost je slomiti otpor neprijatelja bez borbe na bojnopolju. Samo indirektna metoda može jamčiti pravu pobjedu. Rastvorite sve što je u zemlji neprijatelja dobro. Uvucite predstavnike vladajućeg sloja u zločinačke pothvate, potkopajte njihov položaj i ugled, prepustite ih javnoj sramoti pred njihovim sugrađanima. Iskoristite rad najnižih i najodvratnijih ljudi. Ometajte svim sredstvima rad vlade. Širite nejedinstvo i svađe među građanima neprijateljske zemlje. Nahuškajte mlade protiv starih. Ometajte svim sredstvima naoružanje, opskrbu i red u neprijateljskoj vojsci. Poništavajte sve vrednote. Budite velikodušni s ponudama i poklonima da biste kupili informacije i ortake. Svugdje smjestite svoje ljude. Nemojte štedjeti ni u novcu, ni u obećanjima, jer to donosi visoke kamate...“

Ili Tomić samo nije baš puno inteligentan?

Akademik Josip Pečarić

Portal HKV-a, 26. listopada 2009

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG

HRVATSKU TREBA BRANITI

Thompsona najviše napadaju Slavko Goldstein, Ivo Banac i Vesna Pusić. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima, smještali prognane, pokapali ubijene – nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade. Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku.

Napad na koncert? Nije napadnut koncert Marka Perkovića Thompsona ni 77 uglednih intelektualaca koji su se suprotstavili ovakvim osudama. Dosadašnja rasprava nije poštovala istinu, ravnopravnost i dobronamjernost. Odmah se pokušalo značajno umanjiti broj nazočnih na koncertu, a znatno uveličati broj ljudi s ustaškim znakovima i iskazivanjem mržnje. Besmisleno je Thompsonov mač naziva 'pseudokeltskim'.

Stalna je neravnopravnost u medijima: Jutarnjem listu i Globusu, ali i na HTV-u. Intervjui vodećih napadača banalnom su bahatošću 'ukrašeni' njihovim slikama preko cijelih stranica, dok drugi ne mogu iznijeti svoje stavove. Komentari s weba: kljuna, love69, lungomara i Žedesa dobijaju više prostora od branitelja ili intelektualaca koji drukčije misle. U Otvorenom HTV-a raspravlja se potpuno zatvoreno o braniteljima. Kritičari nisu pokazali ni najmanju želju da s onima koje napadaju i koji drukčije misle vode dijalog i omoguće im da iznesu svoje stavove.

Ne priznaje se pravo drukčijih stavova, 'drugih nema' dobronamjernost, dakle, nije ni potrebna?!

Tko je napao?

Slavko Goldstein, publicist, ugledni stariji javni intelektualac, više puta rukovodilac raznih židovskih organizacija i prvi predsjednik Hrvatske socijalno-liberalne stranke (1989.-1990.). Istaknuo je da danas Za dom - spremni'. Nijemcima zvuči kao "Heil Hitler", i da su nekadašnje (prije 65 godina) 'ustaške postrojbe tim istim pozdravom polazile u pohode na lička, kordunska. istočno-hercegovačka i srednjobosanska sela gdje su puškama i noževima ubijale djecu, njihove sestre, braću, majke, očeve, djedove i bake.' Goldstein smatra da 'istinu dugujemo svima, živima i mrtvima, baš svima, podjednaku A poštovanje dugujemo mnogima, i živima i mrtvima, ali ne baš svima."

Vesna Pusić, političarka, predsjednica kluba zastupnika HNS-a i odbora za praćenje pregovora s EU-om.

Ocijenila je da je koncert Marka Perkovića Thompsona obilježavala "ustaška ikonografija i šovinističke poruke", da je policijski inspektor koji je reagirao 'spasio obraz cijeloj naciji i cijeloj zemlji', a da vlada "šalje poruku da ne želi sankcionirati tu vrstu šovinističkih incidenata'.

Ivo Banac, političar predsjednik HHO-a. bivši zastupnik i predsjednik Liberalne stranke.

On smatra da 'u svijetu i dalje postoji predrasuda daje Hrvatska jedna, blago govoreći, problematična i kvazifašistička zemlja pa je zadatak politike, javnosti, inteligencije i raznih ustanova da takvu predrasudu potisnu, a ona ne će nestati dok se Thompson predstavlja neupitnim nevinašcem i veselo se razmahuje svojim pseudokeltskim mačem nad Jelačić placom.'

Za istup 77 intelektualaca smatra da 'imaju pravo istaknuti svoje mišljenje kao i svako drugi mada svi dobro znaju da se ja s njima nikada ne bih složio.'

Istupio je i Vlatko Silobrčić, akademik. Imao je više javnih funkcija. Nazvao je 77 intelektualaca 'akademicima - konzervativcima s autističnim pristupom nacionalnom identitetu'. Radi se o neukusnoj usporedbi protivnoj medicinskoj etici. Petar Ciganović, čitatelj kolumnist, napisao je za Grupu 77: 'Nisu to intelektualci niti stručnjaci, to su licemjeri koji žele da društvo bude prema njihovoj slici, mjeri i interesu'. Oglasio se i Zoran Pusić, i više anonimnih čije je stavove *Jutarnji list* prenio s internetskih stranica.

Što je napadnuto?

Zajednička poruka ovih napada stav je da je Hrvatska tijekom II. svjetskog rata bila fašistička država, daje ova ideologija dio njezina suvremenoga nastajanja i obrane, da se u svijetu misli daje takva i danas, da ima i opravdanja za takve stavove, da se ovakvi stavovi šire među mladima da je Hrvatska opasnost za Evropu. Ovaj su stav iznijeli jedna političarka, koja predstavlja Hrvatsku u Evropi, političar koji predstavlja ljudska prava i dugogodišnji ugledni član Židovske zajednice. Ove kritičare povezuje i činjenica da nitko od njih nije sudjelovao u obrani Hrvatske i da su dvoje od njih značajan dio tog vremena proveli u inozemstvu. Nisu bili na mjestu stradanja, nisu se bojali, pomagali stradalima. smještali prognane, pokapali ubijene nisu se molili, ni dajući vlastiti, ni spašavajući tuđe živote; nisu mislili što činiti, kako spasiti, gdje pokopati; nisu slušali ni pjevali glazbu i pjesme vjere i nade.

Nakon rata nisu otišli ni prognanicima, ni udovicama, ni djeci poginulih; nisu obišli mjesta stradanja i nisu pitali branitelje. Zatvorili su oči, uši i srce za Hrvatsku.

Konačno, ni sada 30. svibnja 2008., kada se sve iskazalo u centru Zagreba, na Dan branitelja nisu došli zahvaliti ni moliti za poginule, nisu došli misliti, saslušati, vidjeti i raspraviti u šator i nisu došli na koncert.

Najviše mi je žao zbog Goldsteina koji ima vlastito iskustvo progona i stradanja u vrijeme holokausta i zna da se istinu mora proživjeti. Ali upravo velika stradanja i šezdesetgodišnja introspekcija strahota holokausta, nameće nemilosrdnu odgovornost prema budućnosti.

Treba biti istinit, jasan i promišljen. Napadnuti su hrvatski branitelji, obrana, stvaranje i karakter hrvatske države. U današnjoj Hrvatskoj napadanje je postalo neupitno. Pitanje je smiju li se napadnuti braniti i smije li se braniti napadnute.

Ovoga puta ne samo što se smije, već se i mora braniti. Zbog toga sam potpisao istup 77 intelektualaca. To nije dovoljno i na ovom mjestu idući put, i gdje god bude moguće, odgovorit ću na ove optužbe. To smatram obvezom prema istini, moralu i vjeri.

Smisao i poruka branitelja 30. svibnja 2008.

Zbog svih - mladih, javnosti, politike, međunarodne zajednice, a možda i zbog pomoći shvaćanju onih koji su napali, treba iskazati i smisao i poruku branitelja.

Molitva

Ljudi vole život i malo je toga zbog čega ga se odriču. Dali bi život za našu djecu. Za što još? Bi li ga dali da brže uđemo u Europsku uniju? Za Jadranski pojas? Za pobjedu svoje stranke na izborima? Mali broj ljudi može izravno izabrati između života i nekoga plemenitog cilja. Na prvom su mjestu poginuli hrvatski branitelji. Oni su svoj mladi život uložili u obranu vlastitoga naroda od progona i očuvali slobodu hrvatske države. Uložili su tisuće mladosti, života, milijun godina života u svakom dijelu Hrvatske.

Dan branitelja grada Zagreba započeo je misom zahvalnosti u katedrali Sv. Stjepana. Tamo se okupilo mnoštvo da se zajedno i svaki za sebe povezu sa Bogom, međusobno, s mrtvima i s još nerođenima - da se zahvale poginulima, da vole Hrvatsku i mole za njih i za nju.

Mišljenje

Najveća opasnost svakoga vremena nedostatnost je istinskoga mišljenja, uključujući i namjeru da se mišljenje poistovjeti sa znanstvenim znanjem ili političkom moći.

Sokrat je za mjesto boravka odabrao tržnicu, mjesto gdje se susreće narod i vodi dijalog s sugrađanima. Na Jelačić placu postavljen je Šator, izložene su knjige, pjesme, sjećanja, fotografije, dnevnici, analize - prikazivani snimci. Vođen je dijalog s tisućama građana, posebno mladih.

Najviše se željelo i nastojalo poticati mišljenje. Vrijednost mišljenja posebno se iskazuje u trenucima kada se zlo nameće, a društvo kolabira. Tada je mišljenje bitno jer pomaže prosuđivati konkretno. Oluja misli omogućuje razlikovati dobro i zlo, lijepo od ružnoga. Kad je sve u pitanju, mišljenje može spriječiti katastrofu. Simbol poslušnosti a odsustva mišljenja je Eichmann. On nije mogao komunicirati, niti govoriti, jer nije bio sposoban misliti. Život poslušnosti i potrošnje ugodan je život jer na minimum smanjuje potrebu mišljenja.

Kada su se narod i Hrvatska suočili s agresijom i progonom, ljudi koji su mislili postali su branitelji. Mišljenje branitelja nije stvorilo nove istine ni akademike, ali je pomoglo da se razlikuje dobro od zla, zaštititi ljude, spriječiti progon hrvatskog naroda i obraniti Hrvatsku.

Glazba

Napadi na pjevače nisu česti, ali ih je bilo. Zbog suradnje sa nacistima, napadani su Edith Piaf, i Maurice Chevalier. Poslije su im se ispričali. U Hrvatskoj je početkom sedamdesetih osuđen i onemogućen Viče Vukov. I njemu su se ispričali. Sada je na redu Marko Perković Thompson. Nije mudro napadati glazbu. Radije razmislimo o glazbi u obrani Hrvatske.

Okupljeni na Glazbenoj slušaonici Matice hrvatske 27. svibnja, uz predavanje Krešimira Brlobuša, slušalo se Lenjingradsku simfoniju. Za vrijeme nacističke opsade Lenjingrada 1941. godine, Šostakovič je komponirao simfoniju koju su 1942. godine svirali gladni glazbenici, a za siromašne su vani stavljene zvučnice. Ova je glazba postala simbolom odbrane protiv fašizma, ne samo u Rusiji nego i u drugim zemljama. Simfonija je izvedena na brojnim muzičkim, kulturnim i političkim događanjima i ušla je u povijest ne samo kao glazbeno djelo nego i akt ujedinjena naroda. Lenjingradska simfonija pripada cijelom svijetu.

Za vrijeme opsade Dubrovnika 1991. godine, JNA i crnogorski četnici pucali su s brda iz topova, mitraljeza i pušaka, s mora iz ratnih brodova i iz zraka, iz aviona. Odgovorila si im pjevanjem djeca 'Malog raspjevanog Dubrovnika' (kasnije su pjevali Svetom Ocu Ivanu Pavlu II.), Đelo Jusić, Marko Brešković, Bucu i Srđan, klapa Ragusa, klavir u 'Argentini'!... Kad su pogodili Zelence, Delo je odgovorio sa 'Kad zazvone zvona.' Na 200. godišnjicu Mozartova rođenja, 5. prosinca, održanje svečani koncert. Idućeg dana JNA je svom snagom artiljerije napala i razarala Grad. Zapalili su Stradun i veliki dio grada u zidinama. Usprkos opasnosti, ljudi su se okupili i uspjeli ugasiti vatru. Idući dan, novi koncert. Božićni koncert održala je Ruža Pospiš-Baldani, tada predsjednica Hrvatskog Crvenog Križa. Krajem studenog dr. Bernard Kouchner, danas ministar vanjskih poslova Francuske, s nekoliko uglednih intelektualaca došao je i bio s nama za najtežih dana obrane Dubrovnika. Slušao je našu glazbu u

Gradu i 'Argentini'. Kad je vidio kako se branimo, priključio se obrani i odustao od 'pomoći' odvođenjem djece, žena i staraca. Za Novu godinu vratio se je s Barbarom Hendrix i nacionalnim orkestrom iz Toulusa, koji su u crkvi Male Braće održali koncert Bacha i Mozarta. Dubrovnik se obranio i glazbom. U to vrijeme želio sam da se, u znak zahvalnosti za međunarodnu pomoć, u Dubrovniku svake Nove godine održi koncert potpore i solidarnosti s gradom u nevolji. Da je to učinjeno, do danas bi bili održani koncerti za New York, Washington, Moskvu, London, Madrid, Istanbul, gradove u Libanonu, Kini, Indoneziji, Mianmaru ... Možda se još može? Uvijek treba pomoći ljudima u nevolji!

Duga je hrvatska tradicija obrane glazbom. 'U boj, u boj' je Ivan pl. Zajc napisao 1876. a deset godina kasnije ju je unio u operu 'Nikola Šubić Zrinski'. U prosincu 1989. pred početak rata, 'U boj, u boj' pjevao je Vice Vukov u Lisinskom.

Pjevali smo 1991. godine Juru i Bobana. Taj je pjesma bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora ni pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće

Na početku agresije na Hrvatsku veliki broj naših uglednih pjevača otpjevali su nezaboravnu 'Moju domovinu', a Tomislav Ivčić obratio se svijetu pjesmom 'Stop the War in Croatia'. Vice Vukov pjevao je 'To je tvoja zemlja'. Hrvatsku su napadali, razarali, progonili i ubijali - a ona je ustala, snažnija nego ikada, otvarajući domove kolonama prognanih, tražeći nestale, okupljanjem žena, neumornim radom liječnika i medicinskih sestara i podizanjem, pogibanjem, ranjavanjem, invalidnošću i nezaustavljivim okupljanjem branitelja, koji su u boju i u boju pretvarali snove i pjesme u stvarnost hrvatske države.

Kada je početkom rata bombardiran Zagreb, akademik Frano Parać sjedio je sa stanarima svoje kuće i građanima cijeloga grada u podrumu. Čuli su se avioni, rastao je strah od bombi i onda sve ponovno. Godine 1993. skladao je 1. Simfoniju i u 1. stavku izrazio ratnu anksioznost, strah i neizvjesnost rata, sa stalnim tam, tam, tam, trombona koji se pretvaraju u bum, bum, bum, bubnjeva i onda - isto. Za Vukovar je Miroslav Skoro spjevao 'Ne dirajte mi ravnicu', a

Slavoniju je pjevao Kičo Slabinac. U Dalmaciji je bio Thompson s Čavoglavima, Ranko Boban je pjevao 'Moju Hercegovinu' a iz Srednje Bosne se javio Parni valjak i 'nada bolnice u Biloj'. Tereza je bila svuda. Ova je glazba djelo zajedničkog stvaranja glazbenika, naroda i branitelja u hrvatskim gradovima i prostorima, za vrijeme trenutaka i vremena, opasnosti, straha, molitve, progona, razaranja i ubijanja -jačajući ponos i nadu, da izdržimo i da svoji na svome, odlučujemo o svojoj sudbini.

Branitelji, dragovoljci, na početku rata nisu imali dovoljno ni oružja ni ljudi ni - pjesama. Partizanske pjesme pjevali su agresori sa zvijezdom dok su bombardirali Zagreb, Dubrovnik, Osijek i ubijali vukovarske pacijente na Ovčari. Morali smo pjevati, da bismo izdržali, da bi smanjili strah, da bi iskazali vjeru u Hrvatsku i vlastitu ljubav za nju. Tada smo pjevali i 'Juru i Bobana'. Ova pjesma je 1991. bila izvor snage i hrabrosti, i to će ostati. Nitko ju danas ne mora ni pjevati ni voljeti, ali nikada ne ću ni prihvatiti da ju se zabranjuje ili kleveće.

Obrana Hrvatske glazbom, nastajanjem, riječima, poticanjem, mjestima i vremenu izvođenja i značenjem slušanja, u svom je temelju glazba dostojanstva, vjere i nade za Hrvatsku. Ovo je glazba slobode država, ravnopravnosti naroda i ljudskih prava svakog i svih.

To je glazba koja povezuje Evropu.

PROF. DR. SC. SLOBODAN LANG

THOMPSON I WOODSTOCK

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima anti-semitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o anti-semitizmu održanoj u Španiji 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrew Bakera iz Američkog Židovskog Kongresa i prof Gerta Weisskirchena, člana Njemačkog parlamenta i predstavnika OSCE protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u **Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova** gđi Grabar-Kitarović iznio «uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata Hrvatske rok zvijezde Thompsona». Ona je obećala pozvati Prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Posjet predstavnika OSCE Hrvatskoj

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao **3.9.2007** «ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj». U njemačkoj se ambasadi sastao s Ivom i Slavkom Goldstein, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (Državni tajnik), Radovanom Fuchsom (Pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (Državni tajnik) i Filipom Dragovićem (Pomoćnik ministra), a u Ministarstvo vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović («stara» Židovska zajednica).

U razgovorima su izneseni slijedeće ocjene o Thompsonu i stavovi o stanju u Hrvatskoj.

Suprotstavljanju ekstremizmu: Hrvatska je aktivni partner u programima OSCE, posebno preventive. Premijer Sanader i s njim HDZ oštro se distanciraju od desnog ekstremizma; danas vodeći političari – Mesić, Račan i Sanader – pokušavaju ispuniti nastali vakuum davanjem pozitivnih primjera; hrvatske vlasti se energično odnose prema zločinima s antisemitskim predznakom unapređenjem zakona i osposobljavanjem policije i državnih odvjetnika; obnova

ustaških simbola je još uvijek sramotna; Hrvatska je spremna izvršiti zahtjeve međunarodne zajednice, kako se traži, posebno bliskom i istinskom suradnjom sa MKSJ; «Trebamo individualnu potporu u borbi protiv zločina mržnje, antisemitizma i ksenofobije kao i promoviranju pomirenja»; uspoređivana je Hrvatska i Srpska folk muzika.

Pozitivne ocjene Thompsona: Marko Perković je nacionalni junak iz devedesetih - umjetničko ime datira iz Hrvatskog rata za nezavisnost, kad je nosio pušku Thompson; muzika i sam pjevač su «više ili manje domoljubni», pjesme se mogu smatrati provokativnim ali ne ispunjene mržnjom (osim jedne pjesme) i ne treba ih smatrati opasnim; Thompson je «simbol nacionalnog Hrvatstva»; politički utjecaj na mlade ne treba precjenjivati; ova «alternativna muzika» sigurno jača anti-institucionalne odnose; ministar školstva Primorac je namjeravao privatno prisustvovati Thompsonovom koncertu, ali kad je odgođen zbog kiše naknadnom koncertu nije prisustvovao; nakon posljednjeg koncerta Thompson je izjavio da «nikada nije podigao ruku fašističkim pozdravom».

Novija povijest Hrvatske još nije analizirana: ovo razdoblje povijesti tek treba sistematski ispitati; hrvatska auto-percepcija još nije prošla adekvatnu povijesnu ili kritičku analizu. Zbog toga «marginalizirani mladi ljudi» prečesto izražavaju svoje proteste simbolima iz ustaškog vremena; ne može se jasno razlikovati patriotizam od ustaškog nacionalizma, jer postoji sivo područje; problematičnim odnosima Srba i Hrvata dominira prijateljstvo i mržnja proteklih desetljeća, politički savezi i genocidni zločini.

Negativni utjecaj Thompsona: Thompsonova popularnost se očituje u činjenici da je 40,000 ljudi – većinom mladih – došlo na njegov koncert pred ljetne praznika. Neki su nosili simbole iz nacističkog vremena; jedna pjesma uzima temu iz Hrvatske fašističke prošlosti i počinjenih zločina; Thompson predstavlja opasnost jer jača nacionalističko raspoloženje; na koncertima, on izvikuje ustaški poziva na okupljanje, «Za dom!» i potiče masu da odgovori «Spremni»; Thompson je izraz profitera i neriješenih socijalnih sukoba nastalih u sjeni Tuđmana. Vladajuća stranka mora napustiti svoj nedostatak jasnoće prema stavovima ekstremne

desnice; na nedavnom Thompsonovom koncertu zabilježeno je i utuženo 17 povreda zakona.

Preporučeno je da se pismom zahvali Predsjedniku Mesiću za njegov odlučni stav u borbi protiv desnog ekstremizma; da se upita direktora HTV za stav o emitiranom koncertu, i hoće li budući koncerti biti popraćeni kritičkim komentarom; Žarku Puhovskom preporučeno je da pripremi simpozij suvremenih povjesničara, sociologa i političkih znanstvenika iz raznih država za raspravu o «odnosu prema nedavnoj prošlosti» a Kardinalu Lehmannu da o ulozi Thompsona govori sa predstavnicima katoličke crkve u Hrvatskoj.

Međunarodne ocjene Thompsona u jesen i zimu 2007.

U svom govoru pred Helsinškim odborom američkog Kongresa, Prof. je Weisskirchen za Thompsonove nastupa rekao «ne samo da su vezani za ustaške slogane, nego i na stvarni način postoji neka vrsta neonacizma na njegovim koncertima».

U izvještaju OSCE o stanju nakon tri godine rada borbe protiv antisemitizma 1.11.2007., Prof. Weisskirchen se žalio na nedovoljnu potporu svom radu država članica. «Ove godine samo jedna država je dogovorena, Hrvatska. Na žalost nije bilo poziva iz drugih država». Naveo je razgovore u Hrvatskoj sa «više predstavnika vlade i Židovske zajednice», s ciljem postizanja suglasnosti sa «hrvatskim sugovornicima, da ma kakve nacionalističke pojave treba ugušiti u zametku». Istaknuo je i «uznemirujuća zbivanja» u vezi pjevača, zvanog «Thompson», koji je počeo je isticati razne simbole ustaškog vremena na koncertima».

Pred Božić, ABC je izvijestio da će u Australiji nastupiti „kontraverzni Hrvat Thompson“, imenovan po strojnici, s ekstremno nacionalističkim pjesmama koje glorificiraju hrvatsku nacističku prošlost. Naveli su da je u Maksimiru bilo oko 50 000 ljudi, mnogih obučenih u uniforme Ustaša, fašističkog režima koji je podržavao Hitlera. Po Ephraim Zuroffu iz Simon Weisenthal centra mnogi su pozdravljali nacističkim pozdravom a da Thompson nikada nije osudio simbole koji predstavljaju progon i masovno ubijanje Židova i Cigana.

Jednog od svjetski najuglednijih gradskih vijećnika koji je u Čikagu na funkciji već 35 godina g. Bernarda Stona, Židova,

pokušalo se nagovoriti da spriječi koncert Thompsona u Chicagu, a zbog optužbi za antisemitizam i neonacizam. Fra Jozo Grbeš ge je zapitao zašto Židovi dozvoljavaju ovakvu zloupotrebu Židovskog stradanja. Koncert je održan.

Konačno, ovih je dana u otvorenom je pismu SDP-u grupa intelektualaca i javnih djelatnika navela koncert Thompsona kao «... očit primjer potiranja vrijednosti antifašizma i demokracije ... uzvikivanjem profašističke poruke *Za dom spremni*, isticanjem ustaških simbola te šovinističkim skandiranjem... «

Sjećanje na mladost

Thompsonovim se koncertom ponovno bavim iz dva razloga. Prvo, jer se o svjetskim odjecima tih koncerata zna premalo i fragmentarno, i jer se u prvi plan ne stavljaju ocjene Thompsona i njihova razložitost, nego imena i funkcije pojedinaca koji te ocjene izriču. Drugi je razlog što me progoni jedna usporedba: kolovoza 1969. u Woodstocku je održan najveći festival mladih moje generacije. I tamo je na prekide padala kiša... Prisustvovalo je oko 200 000 mladih, nastupilo 32 muzičara. U trenucima značajnih sukoba i promjena u zemlji, mladi su se okupili muzikom, i u izuzetnom miru slavili mir i ljubav. No vodeći su urednici tražili da se koncert prikaže kao socijalna katastrofa - kao gužva u prometu, kao nepodobno ponašanje, kao neodgovornost policije... Samo 18 godina kasnije izdata je marka a Woodstock festival je zauvijek ušao u legende kulture... Bez obzira koliko se mojim vršnjacima i današnjoj omladini primjerenom učini usporedba Woodstocka i Thompsonova nastupa na Jelačić placu, neporeciva je činjenica da su moćni oduvijek teško shvaćali prekrasnu dobrotu, brigu i mir mladih...

Dio moćnih Evrope i svijeta bahato, banalno i površno ocjenjuju vrijeme i događaje obrane i stvaranja Hrvatske. Olako se postavljaju krive dijagnoze i nameće pogrešna terapija. Teško da u ovakvu svijetu i može biti drugačije. No to je samo razlog više da Hrvatska sama, dostojanstveno, slobodno i otvoreno istraži istinu o sebi. Javne ocjene i napisi koji podsjećaju na onu «*tko drukčije kaže taj kleveće i laže i osjetit našu će pest*» nemaju moralnu vrijednost i ne vode nikamo.

«Hrvatski list», 17. srpnja 2008.

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA BUDALETINA“?

Poznato je kako često ljudi pišu o drugima tako da svoju sliku prenesu na druge. To je veoma čest slučaj kada „hrvatski ljevičari“ (navodnici su stoga što je točnije reći jugonostalgicari, jugokomunisti ili nešto slično) pišu o hrvatskim desničarima. Tako i Jurica Pavičić u Jutarnjem listu od 29. 03. 2014. zapravo piše o „hrvatskim ljevičarima“ komentirajući djelovanje velikog hrvatskog domoljuba prof. dr. sc. Matka Marušića:

Poput nekih drugih uspješnih prirodoznanstvenika (recimo, matematičara Pečarića), Marušić je bio otjelotvorenje paradoksa. Ti ljudi, naime, rade poslove koji očito traže stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ. Istodobno, kad ih se s područja njihove fahovske ekspertize premjesti na područje društva i politike, te rasudne moći sasvim utrnu, a do maloprije pametni ljudi počnu rasuđivati kao drvenom sjekirom.

Naravno kada bi Pavičić imao *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ* zapitao bi se: Pa kako takvim ljudima daju podršku mnogi, recimo - da se Marušićeve beletrističke knjige prodaju mnogo bolje od njegovih, da su mu "Škola plivanja" i "Medicina iznutra" duhovitije od Tomićevih, o znanosti i edukaciji da i ne govorimo.

Ili – recimo - pismo VS UN-u je uz Pečarića potpisalo još 28 nadbiskupa, biskupa i akademika, a supotpisalo još 250-ak sveučilišnih nastavnika i znanstvenika uz mnoge druge. Očito i za njih Pavičić misli isto. A treba imati jako nisku ili nikakvu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*, pa tako razmišljati, zar ne?

Zapravo, nije sigurno misli li Pavičić da su oni supotpisali to pismo zato što je ono o matematici. Čak nije ni daleko ot toga. Pismo itekako ima veze s logikom, a nedavno sam i pisao o tome kako me je jedan povjesničar s ljevice uvjeravao kako ima različitih logika. Nema sumnje da i Pavičić misli da u njegovim tekstovima ima logike, zar ne?

A Pismo VS UN-a itekako ima veze s pravom. I to s oblašću u kojoj je Predsjednik države to i postao zahvaljujući izvanrednim naporima da stvori novu logiku međunarodnog prava – međunarodno pravo po želji svjetskih moćnika. Dok je on to radio, ja sam kao matematičar tvrdio kako je to suludo. Rezultat znamo, za „veličanstvene“ doprinose predsjednika države, profesora s Pravnog fakulteta, kome je veliku podršku davao njegov fakultet sudac Theodor Meron je rekao da su NERAZUMNI. Nije daleko od onog mog SULUDI, čemu se priklonio i biskup Košić, koji nije matematičar.

Naravno, ne možemo za Josipovića reći, s obzirom da se radi o njegovoj struci, da ima malu *kognitivnu moć, apstraktno mišljenje i IQ*. Zašto? Iz jednostavnog razloga što je on stavljaajući svoju struku u službu svjetskih moćnika, dakle pljujući po njoj, iskoristio za dobivanje pozicije predsjednika države. Prodao je svoju struku da bi bio nešto što je već bio Mesić. Da umreš od smijeha.

Ovaj primjer se odnosio na pravnu znanost, u kojoj se zbog rada profesora Josipovića i njegovih kolega može slobodno reći kako postoji dio te znanosti koju po sudcu Meronu možemo nazvati MERAZUMNA PRAVNA ZNANOST. Meni ostaje satisfakcija da sam *rasuđivao kao drvenom sjekirom* i za takve tekstove dobio niz pohvala od izvrsnih pravnika, kojima nije bitna nerazumna pravna znanost. Jedan od njih je i predsjednik Hrvatske akademije pravnih znanosti prof. emeritus Željko Horvatić.

Rasuđujem ja kao drvenom sjekirom, ne samo u pravnim znanostima. Ima toga i u povijesti. Tako me je svojevremeno, dok je bio ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, dr. sc. Mirko Valentić pozvao da odustanem od profesure u matematici i dođem u njegov institut, a naš poznati povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević komentirao pitanje što ja radim u povijesnim znanostima: Pečarić uvodi red u povijesnoj znanosti. Naravno, meni je najdraža definicija mog rada koju je dao akademik Dubravko Jelčić tvrdeći da su takva moja djela također djela iz matematike, samo je objekt koji proučavam kao matematičar neko djelo, knjiga iz povijesti. Zapravo Jelčić je već davno ismijao Pavičića, zar ne?

A kako to izgleda u životu: Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta zaključio da bi njihov član prof. dr. sc. Ivo Goldstein trebao postati akademik. Podrži ih Filozofski fakultet i na kraju Razred za društvene znanosti HAZU. Tome se suprostavio matematičar Josip Pečarić, *rasuđujući kao drvenom sjekirom*, i na Izornoj skupštini Goldstein dobije najmanje glasova u povijesti akademije. Očito je Pavičić to protumačio kako više od dvije trećine naših akademika *rasuđuje kao drvenom sjekirom*, zar ne.

Naravno, mogli bi navesti puno ovakvih primjera iz kojih bi čitatelj mogao jednostavno zaključiti kakva je *kognitivna moć, apstraktno mišljenje i IQ* našeg Jurice. Zapravo svi to dobro znamo jer se radi o čovjeku koji je za jednu takvu veličinu kakav je akademik Slobodan Novak napisao da je stari prostak i kreten. Prof. Marušiću zapravo je čast što se na njega obrušio Pavičić, jer očito „našim“ ljevičarima smeta isto tako kao i veliki hrvatski književnik. Zapravo, ono što doista smeta Pavičiću i svim „hrvatskim ljevičarima“ i kod Marušića i kod Novaka (nadam se i kod mene) konstatira Pavičić na početku teksta:

Matko je Marušić napisao desetine članaka, održao desetke tribina o veličini i jedinstvenosti dr. Franja Tuđmana...

Svugdje u svijetu slave olimpijske, razne prvake i sl., a Pavičiću i sličnima čudno je kada slavimo onoga koji je stvorio državu koju volimo i u kojoj živimo. Koliko treba biti glup pa se tomu čuditi? Ili su doista točne priče kako se takvi ne raduju ni našim olipiskim i inim pobjednicima. Jer su to hrvatski pobjednici!

Komentirao sam Pavičićev tekst s jednim kolegom koji ima više znanaca među „hrvatskim ljevičarima“. Kaže mi kako hrvatski ljevičari doista vjeruju kako su mnogo inteligentniji od hrvatskih desničara. Odgovorio sam mu da ne vjerujem u to, osim kod onog dijela koji se baš ne mogu pohvaliti posjedovanjem *kognitivne moći, apstraktnog mišljenja i IQ*. Naime, često puta su me napadali u svojim novinama kao npr. u Slobodnoj Dalmaciji i Jutarnjem listu u kojima je Pavičić kolumnist, ali te novine nikada nisu objavile moje odgovore. Da doista misle da su superiorni bili bi presretni da se mogu iživljavati nad tim mojim odgovorima, zar ne? Drugim riječima, na taj način samo priznaju svoju inferiornost.

Ipak pokušajmo naći i zrnce pameti kod našeg Pavičića. Bilo mi je čudno zašto je izabrao kao primjer usporedbe mene, a ne fizičara prof. dr. Davora Pavunu, koji je našoj javnosti mnogo poznatiji. Izgleda kako Pavičić ipak nije potpuni kreten jer dobro zna da su i Marušić i Pavuna bili gosti kod njihove TV zvijezde Aleksandra Stankovića koji je pored njih bio doista odmah ispao smiješan, a to moramo priznati i nije glupo, zar ne?

Vjerojatno hrvatski ljevičari znaju za kineskog filozofa Sun Tzua koji je one koji služe neprijateljima svoje zemlje nazvao najogavnijim ljudima. S obzirom da smo mi pobijedili agresora i od njih napravili zečeve, onda je služenje takvima još i gore, pa ih ja nazivam najogavnijima među najogavnijima.

Spomenuti kolega opravdava hrvatske ljevičare njihovim nerazumijevanjem važnosti nacionalnog pitanja. Odrasli su u sredinama u kojima je ljubav prema svom narodu i svojoj državi bilo nešto negativno. Teško je nešto naučiti pod stare dane, ali mogu onima koji to žele preporučiti da pogledaju moj razgovor na Vinkovačkoj TV (14. studenoga 2012.) koji mogu naći na YouTube. Naime, moje odgovor na tu temu komentirao mi je hrvatski publicist Šime Letina:

Poštovani gospodine Pečariću,

S velikom pozornošću i radošću saslušao sam Vaš razgovor na Vinkovačkoj televiziji, na kojoj sam i sam davne 1995. godine imao dulji razgovor. U svom nastupu, kroz beskompromisne i logične odgovore, Vi ste iskazali i potvrdili ne samo nacionalnu svijest, već i veliku građansku hrabrost, koju nažalost danas u Hrvatskoj posjeduju samo rijetki i časni pojedinci. Mnogi se u Hrvatskoj danas ponašaju kao da još uvijek žive u Jugoslaviji. Oni se, doduše, ponose svojim domoljubljem i nacionalnom svijješću, ali im nedostaje građanska hrabrost koja igra bitnu ulogu u isticanju i potvrđivanju istine i pravednosti, kada su u pitanju Domovinski rat, Hrvatska oluja i naši hrvatski generali. Opisujući građansku hrabrost, dr. Ivo Korsky, napisao je da je to "vrlina koja omogućuje promjene i napredak u društvu. Ona je osim toga i temelj slobode kao društvenog sustava i zato je sve diktature žele iskorijeniti."

I zato nije nimalo čudnovato što svjetski gospodari i mešetari preko svojih sluga i službenika u Hrvatskoj nastoje, kada god mogu, spriječiti Vaše javne nastupe.

U svom nastupu na Vinkovačkoj televiziji izvrsno ste definirali patriotizam i nacionalizam i time obranili hrvatske nacionaliste i posvjedočili važnost i čistoću hrvatskog nacionalizma. Potvrdili ste da su u krivu svi oni koji, bilo da se radi o strancima ili o Hrvatima, hrvatski nacionalizam, koji je uvijek bio obrambeni, uspoređuju s velikosrpstvom, koje je utemeljeno na nakaradnoj i ekstremnoj ideologiji, a Hrvatski obrambeni rat s Velikosrpskom agresijom na Hrvatsku i BiH. U velikosrpstvu ne postoji svijest o vlastitoj obrani već čežnja za osvajanjem i prisvajanjem tuđih teritorija. Slobodan Milošević nije poveo rat da osigura Srbima prava u Hrvatskoj i BiH, već da pripoji što više teritorija Srbiji i na taj način ostvari Veliku Srbiju.

Vratit ću se ponovno na dr. Ivu Korskoga, koji je napisao: "Nacionalizam nije ideologija, nego je samoobrana narodne zajednice protiv pokušaja uništavanja... Nacionalizam zahtijeva svoje oblike koji odgovaraju času. On nije reakcionaran nego iskreno napredan, jer se bori za zajednicu, dakle za sve, a ne samo za jedan dio naroda, bio on manjinski ili većinski. Zato i nacionalizam poprima socijalne ideje i nosi ih kao dio svog idejnog sustava."

U Vašem razgovoru, na pitanje novinarke, da li će netko drugi umjesto nas ispisati hrvatsku povijest, Vi ste bez oklijevanja rekli, Ne! Tako odvažan i ispravan odgovor mogao je izreći samo onaj Hrvat koji vjeruje da hrvatska sudbina ne ovisi o drugima nego o nama samima. Mogao je to izreći čovjek koji vjeruje u sebe i u svoj narod. Svojim pozitivnim odgovorom Vi bodrite one pojedince u Hrvatskoj koji sumnjaju u sebe i u svoj narod, one koji sami sebe ubijaju samouvjerenjima da su nemoćni i nevažni; da sudbina Hrvatske ne ovisi o njima, pa ni o cijelom hrvatskom narodu, nego o strancima i moćnim stranim središtima. Prof. Ivan Oršanić je smatrao da naše oslobođenje i sloboda moraju biti djelo naše volje, naše savjesti i našeg idealizma. Zahvaljujući hrvatskim generalima, odnosno svima

onima koji su branili svaki kutak hrvatske zemlje, Hrvati su ostvarili svoje oslobođenje i time dokazali da je država Hrvatska plod hrvatskih htijenja, volje i jedinstva, a ne plod volje stranih sila. Danas je na svima nama da, nakon oslobođenja koje smo ostvarili, ostvarimo i istinsku slobodu. O svakome od nas ovisi da li će hrvatska država biti država slobode i pravde ili država korupcije i nemoralna, država u kojoj će strani moćnici preko anacionalnih i grabežljivih pojedinaca, donositi važne odluke o sudbini hrvatskoga naroda.

Kolegu sam također upozorio kako su nedavno objavljeni popisi koliko su plaćeni pojedini kolumnisti koje svrstavam u ove najogavnije među najogavnijim. Zapravo, samo su pokazali kolika im je cijena. A meni je to doista strašno saznanje za koliko te se može kupiti. S druge strane njima, koji ne poznaju ljubav prema svom narodu i prema svojoj domovini, doista se cijeli svijet svodi na materijalno. Nekoga treba platiti novcem, nekoga nagradama, a nekoga dobrim pozicijama (predsjednika države, vlade,...).

Logično mi doista jeste kako oni koji sve gledaju kroz interese, ne razumiju one koji imaju *stanovitu kognitivnu moć, apstraktno misljenje i IQ*, a to ne naplaćaju prodajući svoj narod i svoju državu. Kako tek mogu razumijeti one koji su dali ili bili spremni dati mnogo više i za svoj narod i za svoju domovinu.

Jedan od onih koji je tu svoju ljubav na kraju platio i svojim životom je Miroslav Mikuljan. O napadima na njega sam pisao još u *Hrvatskom slovu*, 28. veljače 2003.:

Podsjetimo se zato i nedavne sramote HTV-a, kada je nakon ucjene Ive Goldsteina, smijenjen Miroslav Mikuljan, urednik Dokumentarno-povijesnog programa Hrvatske televizije (o ulozi Žarka Puhovskog u toj smjeni vidjeti Hrvatsko slovo, 3. siječnja 2003.).

Tada je zabilježena jedna slična izjava Ive Goldsteina o tomu, kako je mnogo bolje ubijati Hrvate, nego neke druge:

„Javnost mora znati da jasenovački i bleiburški zločini nisu isto. Jedno je zločin genocida, drugo je zločin osvete.“

Sam Mikuljan je u Fokusu, 11. srpnja 2002. prokomentirao tu tvrdnju:

„Znači li to da je jedan zločin manji, a drugi veći; opravdava li onaj prvi ovaj drugi; znači li to da nad Hrvatima, bez obzira na to koliki bio broj ubijenih iz osvete, ali i iz drugih razloga na Bleiburgu – i poslije 1945., nije učinjen zločin genocida?“

Zar je, profesore Goldstein, protjerivanje Španovčana s njihovih imanja i iz njihovog zavičaja, samo čin osvete, a ne čin velikosrpske imperijalne politike, uvijene u ideologiju koja joj je išla na ruku?

Da je tomu tako, potvrđuje i činjenica kako su, osim ustaša i običnih seljaka, u tom selu pobijeni i španovački partizani – Hrvati, što također možete pronaći u dokumentaciji o tom događaju. Samo oko moga rodnog sela, gospodine Goldstein, pobijeno je 1945. više od 80 golobradih mladića. Sve su ih zvjerski, kao pse, pobili Srbi iz susjednoga sela, s 'friškom' petokrakom na čelu.

A nema niti jednog jedinog hrvatskog sela ili grada u kojemu se nešto takovo nije dogodilo. Ubijalo se seljake, svećenike, intelektualce, HSS-ovce i partizane, asvima je jedno jedino bilo zajedničko – bili su Hrvati

Tisuće i tisuće ljudi to zna, tisuće svjedoka i tisuće izjava o tome postoji, stotine spomenika..., ali tek se danas, kakvog li apsurdna, podižu spomenici onima koji ni groba nisu smjeli imati, koji su trebali nestati... bez traga, imena i svjedoka.“

Mržitelji svega hrvatskog napadaju sve one koji jesu ponos ovoga naroda: Tuđmana, Šuška, Gotovinu, Bobetka, Norca, vlč. Sudca, Thompsona, Bobana, Kosteliće...

(...)

To je isto tvrdio (Slavko Goldstein, J.P.) i kada smo uveli kunu i počeli ju koristiti kao valutu.

Goldstein je, stvarno, „veliki autoritet“ ovdje u Hrvatskoj. On upozorava, čak, i neposlušna predsjedništva HAZU-a i Matice hrvatske! Poručuje i „onoj 555-orici potpisnika“ (Peticija za generala Gotovinu, J.P.) da ih ne smatra ustašoidima, ali „Mislim da bi morali znati, da se apeli hrvatskoj vlasti da flagrantno prekrši međunarodne obaveze i svoj vlastiti

ustavni zakon, u civiliziranom svijetu smatraju recidivima NDH-aške politike u Hrvatskoj, a takvi se recidivi s gađenjem odbacuju poput bacila zloćudne bolesti.“ Poručuje nam i nešto kao: Mi nismo „ustašoidni“, nego su naši postupci „recidivi NDH-aške politike“.

On zasigurno bolje zna od nas 555-orice, pa nas, neznalice kakve jesmo, mora poučiti. Tako je bolje znao interpretirati i rezultate istraživanja saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, nego četrdesetorica hrvatskih znanstvenika. Ipak se radi o „akademiku“ i „znanstveniku“ koji je to postao kao (ne)svršeni gimnazijalac, zar ne?

E moj, narode! Kao da je njima najveći problem u imenu države!? Problem je njima, ustvari, u nečemu posve drugom! Problem je u tome, što u imenu sadašnje nam samostalne, neovisne, a uz to još i naše REPUBLIKE HRVATSKE, kao i u imenu NDH, postoji jedna te ista riječ koja njima smeta – HRVATSKA.

O Mikuljanu sam pisao u *Hrvatskom slovu* i 29. svibnja 2009., zapravo citirao sam što je u intervjuu za Portalu HKV-a rekao o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a:

...Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja, za vrijeme Drugog svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac, i nakon završetka Drugog svjetskog rata, nastavio funkcionirati kao logor, sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji, član Vijeća HRT-a dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću, ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce „Ili ja ili on!“ To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden, i da će cijela upravna struktura HRT-a kapitulirati i kadrovski se prilagoditi, ovom neobičnom profesoru povijesti, kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga, čini se, zanima moć kao činjenica.

Tada sam komentirao:

Da, poslije rata su takvi ubijali naše ljude po hudim jamama, ali danas to ne mogu, iako iznimni hrvatski ljudi, poput Thompsona i Mikuljana, mogu doživljavati od njih, tih boljševika... to što i doživljavaju. Pri tome hrvatski boljševici sebe žele prikazati (istina neuspješno) nekakvim antifašistima, ma što god to danas značilo.

A zašto vam pišući o Pavičiću pišem o Mikuljanu? Ovih dana je tiskana knjiga o stradanju našeg redatelja i publiciste *Smrtonosna paučina*. Pogovor *Domovina nije logorovanje u pustinji* napisala je poznata hrvatska književnica Nevenka Nekić. U tom pogovoru ona piše i o Pavičiću i pavičićima:

Miroslav Mikuljan u razgovorima za tiskovine otkriva svoje namjere da snimi mnoge teme koje su tužni memento hrvatske povijesti, otkrije zapretane istine i zato ostaje na nišanu raznim zadržim crvenokošuljašima. Oni se okupljaju na „sjedećim emisijama“ HRT i javnost je zgranuta koliko laži odjednom postaje istina, koliko mržnje curi niz jezike iste „moćne gomilice“, a kad im netko odgovori, oni to prozovu „govorom mržnje“!!! Domoljublje je omrznuto, baulja u kaosu egzistencije, a istaknuti intelektualci su proglašeni kretenima i bačeni u zapećak. Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kreteniom.

A kad tako nešto o Pavičiću kaže književnica od formata, kakva jeste Nevenka Nekić, moramo se zapitati:

JE LI JURICA PAVIČIĆ DOISTA „JEDVA PISMENA
BUDALETINA“?

Akademik Josip Pečarić
Dnevno.hr., 10. 04. 2014.
Glas Brotnja, 11. 04. 2014.

THE JERUZALEM POST ODAO VELIKO PRIZNANJE THOMPSONU

The Jerusalem post je objavio članak (vidjeti Hrvsvijet, 2. lipnja 2013.): *„Vrijeme je da se Hrvatska suoči sa holokaustom“* u kome se poziva Europu na dodatno discipliniranje Hrvatske ponavljajući sve poznate velikosrpske laži o Jasenovcu i Stepcincu.

Međutim, treba posebno upozoriti da su ove visokotiražne novine posebno upozorile i na dva imena današnje Hrvatske.

Naravno “svijetli primjer” je predsjednik Josipović. Danas, kada mnogi državotvorni kolumnisti uočavaju njegovu glavnu ulogu u provođenju Velikosrpskog Memoranduma 2, to i ne čudi.

Međutim ono što posebno treba istaći je to što kao njegovu suprotnost, dakle predstavnika domoljubne Hrvatske The Jerusalem post izabrao Marka Perkovića Thompsona i tako mu odao veliko priznanje.

Pišući o Thompsonovim koncertima, novinar se pita: „Možete li zamisliti sličan događaj koji se održava u Rimu za Mussolinija ili u Berlinu za Hitlera?“

„Jedan od najpopularnijih glazbenih skupina u Hrvatskoj, „rock bend Thompson“, privlači desetke tisuća obožavatelja na svoje koncerte, gdje mnogi mladi ljudi dolaze ponosno odjeveni u ustaške uniforme. Bend je također u neke od svojih pjesama uključio ustaške parole, te je čak i pjevao stihove koji pozivaju na uklanjanju Srba“, navodi se u tekstu.

Naravno, jasne očite su neistine koje su tu izrečene. Ali zašto bi im i zamjerali kada su nam svima poznate antihrvatske izjave predsjednika Josipovića izrečene tijekom njegova posjeta Izraelu.

Zapravo su zanimljiva dva pogleda na ovakvo veličanje Thompsona.

Zapravo očito je da se gornji komentar poklapa sa starim pokušajem diskvalifikacije našega kantautora kada je na njegovom koncertu na Jelačić placu među 130000 ljudi bila i JEDNA ustaška kapa. Tada je Slavko Goldstein (danas savjetnik Predsjednika Vlade) pokrenu medijsku pravu histeriju protiv njega. Tada je vjerojatno Thompson spašen zahvaljući pismu potpore hrvatskih intelektualaca.

Očito je da Goldstein i sam zna koliko je Thompson bitan domoljubnoj Hrvatskoj, pa ga je i na taj priglup način pokušao uništiti. Dakle nije The Jerusalem post originalan kada Thompsona izjednačava s predsjednikom Hrvatske.

Ipak je zanimljivo objasniti kako je moguće da jedan Slavko Goldstein može izazvati takovu šizofrenu reakciju po kojoj je uopće bitno što je jedan pojedinac učinio među 130000 ljudi, toliko da se na optuženičku klupu stavi svih tih 130000 ljudi na čelu s onim koji je održao koncert.

Čini se da je odgovor na to dao akademik Ivan Aralica (Portal HKV-a,):

Političku misao suprotnu Tuđmanovoj, jedinu pažnje vrijednu u to vrijeme, pomudio je Slavko Goldstein, osnivajući nacionalnu liberalnu stranku i uređujući časopis 'Erazmus' uz suradnju sestre i brata, Vesne i Zorana Pusića. I još nekolicine onih koji su zbog svojih pogleda uz njih pristajali ili onih koji bi ih slijedili neko vrijeme, dok ne bi shvatili o kakvu se političkom konceptu tu radi.

Oni su hrvatsku samostalnost iznad stupnja samostalnosti federalne jedinice držali nepotrebnom i retrogradnom – čak i neostvarivom – novom ustaškom tvorevinom, oni su vjerovali da je jugoslavenska demokracija moguća i bez stranaka s nacionalnim predznakom koje će, dopuste li se, rascijepati Jugoslaviju, oni su vjerovali da se nacionalno može supstituirati građanskim i oni su vjerovali da se Hrvatsku, kao građansko društvo i kao geografski pojam, može i mora s Jugoslavijom u cjelini ugarati u europsku asocijaciju država.

Kad je razvoj političkih zbivanja i rata pokazao da je njihov koncept čista nebuloza neotriježenih komunista, da ga ne prihvaća nitko osim njih i njima po konfuznoj misli sličnih, u zemlji, a u inozemstvu onih koji su takav koncept raspleta iz svoji interesa ili zbog svojih ideoloških predrasuda priželjkivali, ovi su oko Goldsteina i Pusića krenuli – sad se sjetite 'pisma šestorice' objavljena u 'Erazmusu' gdje je Tuđman prokazan svjetskoj javnosti kao zagovornik nacizma – s optužbom Tuđmana da, zanemarujući građansko i forsirajući nacionalno,

vodi ustašku, nacističku politiku i tako nacificira Hrvatsku, ideologijom, nostalgijom prema ustaškoj prošlosti i svim drugim što se smatra sadržajem nacističke i fašističke politike. Ustaške politike!

Uza sva golema nastojanja i uz pokoji uspjeh – poneko slovo U na kapi za vrijeme koncerata na otvorenom ili na zidu ruševine, pokoji pjesmu o Juri i Bobanu, pokoji grob pristašama ustaškog režima ili obilježja mjesta njihove pogibije – optužbu da Tuđman ustašizira, odnosno, nacificira Hrvatsku ni u očima svjetske ni pred nosom domaće javnosti nije im bilo moguće dokazati i ostajali su dugo vremena bez nade u konačan uspjeh. Sve dok haaško tužiteljstvo protiv Tuđmanova vojnog i civilnog vodstva nije, najprije pokrenulo, a potom i podignulo optužnicu za udruženi zločinački pothvat u cilju progona srpske nacionalne manjine u vojno-redarstvenim akcijama Bljesak i Oluja.

Tek tada skupina oko 'Erazmusa', koja je do tada izmišljala nacificaciju Hrvatske i predlagala denacificaciju eufemizirajući ju kao 'detuđmanizam' – koristeći se vlašću, najprije mentalnih komunista, a potom krimogenim klijentizmom vrha HDZ-a – kreće u akciju dokazivanja utemeljenosti optužnice tužiteljstva haaškog suda, gledajući u njoj baš ono što su oni od prvog trenutka za tuđmanizam tvrdili.

Slijede svjedočenja u korist optužnice, zakonito i nezakonito isporučivanje dokumenata, umirovljenja i uhićenja generala, čišćenje medijskog prostora od Tuđmanovih pristaša, marginalizacija konzervativne intelektualne elite i svakovrsni progoni i šikane, kojih se ni jedan komunistički režim ne bi posramio. Očekivali su da će im osuđujuća presuda Haaškog suda za udruženi zločinački pothvat radi progona srpske manjine i dati pravo za sve nezakonitosti što ih čine i da će im gurnuti u ruke instrument kojim će trajno uspostaviti nadzor nad svakom manifestacijom i svakim znakom hrvatske nacionalne samosvijesti. Tim instrumentom, tom osuđujućom presudom, dobit će moć da unedogled krote, kako su držali, hrvatsku endemsku genocidnost.

Kad se nakon drastične prvostupanjske presude Haaškog suda činilo da je osuđujuća presuda za udruženi zločinački

pothvat u svrhu genocida gotova stvar, makar kazna generalima u pravomoćnoj presudi bila i bitno smanjena, zaključili su da će to biti najbolja potvrda kako je Tuđmanova vlast nacificirala Hrvatsku i kako je potrebno pristupiti temeljitoj denacifikaciji.

Ti su inicijatori 'detuđmanizacije' od tog trenutka organizirali sastanak za sastankom, na državnoj i regionalnoj razini, uz nazočnost trenutačnih vrhova vlasti mentalnih komunista, na kojima su raspravljali, ne plašeći se imenovati ljude iz Tuđmanova okruženja, koga sve još treba osuditi na domaćim sudovima da bi se, kako su opravdavali svoje komunističke čistke, na ovim prostorima uspostavio pravedan mir.

Bilo je gadljivo, ispod brka dementnog Zorana Pusića i iz ljupkih usta njegove glasnogovornice Vesne Teršelić, slušati koga sve treba suditi i kakva nas sve suđenja ne očekuju dok Hrvatska od tuđmanizma ne bude potpuno purificirana. Bilo je doista gadljivo od njih dvoje, i od onih što su ih za pare oko sebe okupili, slušati komu sve treba suditi, koje spomenike rušiti, kojim ulicama i trgovima imena mijenjati i što u udžbenicima preinačiti, što u njih novo unijeti, a što iz njih zauvijek izbaciti. I sve to s jednim ciljem: da bi se tuđmanizirana Hrvatska od Tuđmana 'detuđmanizirala' kao što se Hitlerova Njemačka od Hitlera denacificirala.

Kad što! Od svega onoga, čime su se prijetili brkati maneken u poznim godinama i manekenka koja sanja o Nobelovoj nagradi za mirotvorstvo pa to s ponosom bilježi u svojoj biografiji, na 11. studenoga 2012., kad kihne miš – neće biti niš!

Oslobađajuća presuda generalima oslobađajuća je presuda tuđmanizmu! Nema denacifikacije jer nije bilo nacifikacije!

Goldstein je zašutio i apstinirao od istupa na televiziji, što baš laka srca ne čini. Ali je lako pretpostaviti da je kao savjetnik premijera svoje mišljenje najprije njemu kazao. Nikad se ne će znati je li prva premijerova izjava nakon oslobađajuće presude plod toga savjeta! Bila je u pravcu obezvrjeđivanja oslobađajuće presude jer je, savjetovan ili ne savjetovan, premijer naciju podsjetio na to da svih pet sudaca nisu glasovali za oslobađajuću presudu, dva su bila protiv. Htio je reći, kad suci mogu biti protiv

oslobađajuće presude, što ja ne bih biti mogao. I po tom sudeći, izjava bi mogla biti plod Goldsteinova savjeta!

U knjizi *Hajka na Thompsona* u više navrata sam spomenuo Goldsteinovu ulogu, pa čak i u samom Predgovoru. Iako sam pročitao negdje kako je Ivo Goldstein imao ambicije biti i predsjednikom države, ipak je uspio da po njegovim notama plešu sve vlasti od 2000. do danas.

Istu priču o Thompsonu ponavljaju i Srbi, pa onda i The Jeruzalem post. O razlozima zašto je i Srbima Thompson najveći živući Hrvat govorio sam na promociji knjige *Hajka na Thompsona* pa ću to samo ponoviti:

Doista je velika poteškoća i svjetskih moćnika kada moraju od Srba, za koje je poznato da nikada nisu pobijedili u ratu koji su sami vodili, stvarati mit ratnika. Tolić nam je tu pa ga možemo i upitati je li tada mislio na čuvenu srpsku „bežaniju“ u Prvom svjetskom ratu, kada su izazvali rat, a onda im je vojska pobjegla preko Albanije u Grčku, ostavivši svoj narod.

A još je nezahvalnija kada domaće sluge moraju sudjelovati u tome. Kada im je važnije služiti ovakvima, a ne vlastitom narodu.

Neka mi oprost Tolić, ali još bolje su srpsku hrabrost opisali dva srpska predsjednika.

Prošli tjedan je Nikolić tvrdio kako u Srebrenici nije bilo genocida (9000 ubijenih!), ali jeste u „Oluji“ zbog progona velikog broja ljudi.

Taj „progon“ je opisao Milošević (sjednica Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.):

Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko

je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!

Iz ove dvije tvrdnje jasno proizilazi da je genocid to što je Hrvatska vojska od Srba napravila zečeve. A to je nešto što ja tvrdim od dana kada je Miloševićeva izjava objavljena. Dapače, i u tekstovima i javnim nastupima, tvrdim da je to najgori mogući genocid napravljen u povijesti: OD LJUDI NAPRAVITI ZEČEVE! STRAŠNO ZAR NE? Srbi bi u Bihaću pobili mnogo više ljudi nego u Srebrenici (u okruženju je bilo 150 do 170 tisuća ljudi). Ali ubijen čovjek je mrtav čovjek. Ali od čovjeka napraviti zeca. Doista strašno!

A Thompson je svojim pjesmama, zapravo opisivao Srbe kao zečeve! I ne samo to, već je od njih i on stvarao zečeve. Otud je i njegova odgovornost ravna onoj Hrvatske vojske.

I doista „Bojna čavoglave“ se pojavila početkom rata. Učinjeno je sve da Hrvatska bude razoružana i tako omogućiti Srbima da prvi put u povijesti pobjede nekoga s kojim ratuju sami. I Srbi su doista pobjeđivali razoružane protivnike. Strah u kostima uvukla im je ta Thompsonova pjesma. Počinje sa starim hrvatskim pozdravom koji su koristile Ustaše. A učili su ih da su Ustaše nešto najstrašnije na svijetu, a i to da su svi Hrvati ustaše. A taj Thompson im još kaže:

Čujte srpski dobrovoljci bando četnici

Stići će vas naša ruka i u Srbiji!

Stići će vas Božja pravda to već svatko zna

Sudit će vam bojovnici iz Čavoglava!

Da, stići će ih naša ruka i u Srbiji. Pa kako se ne bi i danas bojali te pjesme kada su na kraju doista i pobjegli u Srbiju. Kao zečevi, kako reče Milošević, a kako im je Thompson to poručio, tj. kako je predvidio na samom početku rata.

Svjesni tog zločina sudjelovanja u pravljenju zečeva od Srba pjesmom „Bojna Čavoglave“ bili su i Švicarci, pa su 2009. uskratili Thompsonu vizu.

Isto su Nijemci prepoznali u pjesmi *Anica – kninska kraljica*, pa su mu zabranili da je pjeva u njihovoj zemlji. I doista, Thompson pjeva:

*Zbog Anice i bokala vina,
zapalit ću Krajinu do Knina
Zapalit ću dva, tri srpska štaba,
da ja nisam dolazio džaba*

Pa zar nije jasna poruka da su Srbi zečevi. Pa valjda sam Thompson i pored bokala vina koji je popio, ne misli da bi mogao zapaliti Krajinu i dva tri srpska štaba, da ne zna da su tamo zečevi koji će pobjeći čim ga vide? A da sve bude još gore u „Oluji“ su pobjegli pred cijelom vojskom, a ovdje zbog Thompsona, Anice i bokala vina!

Zbog svega toga je i opravdana Hajka domaćih slugu na našeg kantautora. Pa kako oni mogu objasniti hrvatskom narodu svoju prosrpsku politiku, bolje reći svoje sluganstvo Srbima, ako taj narod Thompson stalno podsjeća na Srbe – zečeve? Zato su samo donekle u pravi naši jugonostalgičari kada tvrde kako su to Thompsonove ideje o krvi, tlu i militantnom kršćanstvu, kao u Jutarnjem listu, 26. 04. 2013. Donekle zato što je Thompsonov zločin sudjelovanja u stvaranju zečeva daleko teži.

Govor na predstavljanju knjige završio sam zahvalom predsjedniku Nikoliću koji me je svojom izjavom o genocidnoj „Oluji“ upozorio i na krivnju samog Thompsona u tom strašnom genocidu pravljenja zečeva od Srba. Isto tako se sada moram zahvaliti The Jeruzalem postu što je odao veliku počast Marku Perkoviću Thompsonu. I doista, ako danas svi iole misleći Hrvati doživljavaju Josipovića kao najistaknutim predstavnikom one izdajničke i sluganske Hrvatske, onda je doista i Thompson zaslužio da bude izdvojen kao prestavnik one druge – domoljubne.

Čestitamo Ti Marko. Što te više napadaju pokazuju koliko si im velika smetnja u ostvarivanju protuhrvatskih namjera.

Josip Pečarić
Hrsvijet, 04. 06. 2013.

„SVI HRVATI SU USTAŠE“

1. PROIZVODNJA USTAŠA U DANJAŠNJOJ HRVATSKOJ

Milan Ivkošić u svojoj *Tjednoj inventuri* u *Večernjem listu* za ponedjeljak 20. 10. 2008 piše:

Je li Vlatko Marković nasjeo internetu?

Sanader je napao predsjednika HNS-a Markovića koji je nedavno rekao da je poklič "Za dom spremni" iz opere "Zrinski". Na blogu „Tulumarka“ naišao sam na citat iz libreta od oko 50 stihova u kojima na nekoliko mjesta ima „Za dom spremni!“ Pronašao sam originalni libreto opere i usporedbom ustanovio da je bloger nekoliko stihova krivotvorio i umetnuo sporni poklič. Možda je i Marković nasjeo tom blogu, a vjerojatno je blogeru i bila namjera nekoga „navući“. Budući da mu je uvod u tu krivotvorinu rasistički, onda su mu nakane provokatorske. Ta podvala na internetu odgovara stilu vremena, stilu Mesića, Sanadera, Goldsteina, Latina... Kad treba skrenuti pozornost s nepodnošljivog kriminala, korupcije, sve većeg socijalnog raslojavanja, sve većeg siromaštva, crkvenog licemjerja, općeg materijalnog i moralnog nazadovanja i sramotne kolonijalne pokornosti Hrvatske – ustaštvo je spasonosna tema!

Doista, bilo bi i krajnje neobično da Sanader, koji je doktorirao povijest književnosti i koji je bivši intendant HNK Split, ne zna libreto opere Zrinski. Međutim, bit Markovićeve izjave je u nečemu drugom, jer je ovdje riječ o starome hrvatskom pozdravu, a ne o pozdravu koji je svojstven samo za NDH. Markovićeve tvrdnja odnosila se na Thompsonovu pjesmu Bojna Čavoglave, dakle kulturnu pjesmu iz Domovinskog rata, koja počinje tim pozdravom. Takvi napadi na Thompsona su samo odraz stare priče, a cijela priča stane uz jednu, dobro nam poznatu krilaticu: „Svi Hrvati su ustaše“.

Razlika je jedino u tome što je nekada ona služila za očuvanje Jugoslavije, a danas služi za očuvanje vlasti u Hrvatskoj.

2. HRVATI USTAŠE I OČUVANJE JUGOSLAVIJE

Još kao student u Beogradu, zapazio sam kako se svaka politička rasprava o međusobnim odnosima unutar Jugoslavije, završava s tim „ustaša“, njihovim „najsnažnijim“ argumentom. Zato sam uskoro odlučio takve rasprave uvijek započinjati svojom tvrdnjom kako sam ja ustaša.

Slijedila bi, nakon toga, burna diskusija i uvjeravanja mojih kolega kako ja to nisam. Tako bi im glavni „argument“ bio eliminiran, pa se onda moglo raspravljati i s argumentima.

Slično je bilo kada sam 1987. došao u Zagreb.

I tu sam ubrzo shvatio da je taj isti „argument“ i tu bio najsnažniji. Zato sam i ovdje znao u društvu izjaviti kako sam ja ustaša. Nastupila bi konsternacija, a ja bih potom nastavio:

„Znate, ja sam jedno vrijeme živio u Beogradu, a tamo vam Hrvate dijele na ustaše i srpske slugе. A ja vam, ljudi moji, ne volim biti sluga!“

Tijekom Domovinskog rata vidjelo se, kako oni koji su voljeli biti slugе, a bilo je i takvih, baš i ne vole neovisnu Hrvatsku. S druge, pak, strane bilo je i onih, kojima je „U“ doista bilo drago, ali koji su se stavili uz većinu naroda, i u obranu Hrvatske.

Agresori su se borili protiv „ustaša“, bez obzira radilo se o regularnoj Hrvatskoj vojsci ili onima rijetkima koji su na sebe stavljali slovo „U“, jer agresoru je neovisnost Hrvatske bila istovjetna ustaštvu, a oni koji su se borili za njenu neovisnost, bili su svi odreda ustaše.

Bilo je pokušaja, nažalost, da se takvo poistovjećivanje napravi i ovdje u Hrvatskoj. Tako je Slavko Goldstein, i ne samo on, istu takvu tvrdnju iznosio prigodom uvođenja kune.

Naravno, tada je predsjednik bio dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, pa to nije moglo „proći“. I kuna je još i dan-danas tu!

Tu su bili i hrvatski branitelji, jer im tada nisu prolazili, na njihovu žalost, ni napadi na one koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Tek pred kraj Tuđmanova života, takvi napadi mogli su imati nekakvog stvarnog, ali jedva vidljivog uspjeha.

Jedan od takvih uspjeha je i neusvajanje Izvješća Saborske komisije o žrtvama rata i poraća. Inicijator te kampanje bio je član te iste komisije Slavko Goldstein. Tu se baš zorno vidi prava veličina Predsjednika, kada je u tu komisiju stavio čovjeka koji je zbog kune htio izjednačiti ovu Hrvatsku s NDH.

Naravno, dotični je taj svoj položaj kasnije iskoristio za lažne tvrdnje o radu te iste komisije, jer je cijeloj toj njegovoj „bratiji“ itekako bilo važno zaustaviti njen rad, kako bi na taj način zaustavili i objektivno sagledavanje cijele te problematike. Naime, glavna karika u držanju Hrvata u pokornosti, bio je mit o Jasenovcu. A laž o Jasenovcu kao konclogoru, bila je najjača karika u borbi za očuvanje Jugoslavije.

I dan-danas se povlači paralela: Jasenovac – Križni put hrvatskog naroda. Međutim, dok smo svi mi svjedoci kako se kosti ubijenih s Križnog puta iskopavaju, i „izlaze iz grobišta“, praktično svakog dana, takvih nalaza za Jasenovac nikada nije bilo.

I tadašnja komunistička vlast, ona bivše države, pokušavala je pronaći takve ostatke i oko Jasenovca, ali sva iskopavanja dala su manje pronađenih, od onih 1180 kostura koji su sasvim slučajno iskopani u blizini Teznog kod Maribora. A da i ne spominjemo da su, navodno, pronašli i neka veća grobišta, za koja su hrvatski istraživači kasnije dokazali, kao na primjer pokojna hrvatska pravednica Ljubica Štefan, da se radi o hrvatskim žrtvama s Križnog puta. Materijalnih dokaza nije bilo, pa je tadašnjim vlastima jedino preostalo praviti popise prema mjestima navodnih grobišta, a po izjavama o navodnom stradanju, članova njihovih obitelji ili bliže i daljnje rodbine. Ali, samo površna raščlamba tih popisa, ukazuje na niz netočnosti.

Neka su imena izmišljena, neki su doista i stradali, ali ne od posljedica rata. No autori popisa su dobro znali kako je teško provjeriti sva ta imena... i kako je s tim, navodnim imenima, lako manipulirati.

Zato im je i bilo mnogo brže i učinkovitije dodati na popis neka nova, nepoznata i izmišljena imena... I to rade sve do dana današnjega.

Manipuliraju...

Jer tehnologija vladanja Hrvatskom u komunističkoj Jugoslaviji bila je vrlo jednostavna:

Ako si za neovisnu Hrvatsku – onda si ustaša! A kroz 45 godina postojanja te bivše države, njihovi povjesničari mogli su od ustaša napraviti sve što su htjeli, željeli i mogli napraviti.

Ustvari sve najgore što postoji ili što se može zamisliti.

To je često znalo dovesti i do apsurdnih situacija, pa su i jednom Miloševiću, kada nisu bili zadovoljniji učincima njegove politike, vikali: „Slobo – ustaša!“.

Ali istinu o sebi sami i nehotice otkrivaju, jer su im i hrvatski branitelji u Domovinskom ratu – ustaše. No istina je jednostavna!

Oni ne žele samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku! Oni ne žele nikakvu Hrvatsku! I sve ono najgore što postoji za njih, upravo je... željeti i imati neovisnu državu Hrvatsku.

Često se pitam, a to sam često i isticao, kada su nama, živim svjedocima veličanstvenoga Domovinskog rata, uspjeli toliko blata nabaciti na taj isti Domovinski rat, i to nakon rata u kojemu smo izvojevali veličanstvenu pobjedu, koliko su samo bolesnih laži mogli izmisliti i provesti u djelo poslije rata, u kome su oni bili pobjednici. A koliko, tek, tijekom 45 godina njihove tiranije i diktature!?

Dodajmo tomu još i da je i dr. sc. Franjo Tuđman svojevremeno stradao, jer je bio prvi koji je dirnuo u mit o Jasenovcu. No, postoje istraživanja o tom logoru koja do temelja ruše dosad ustaljene predodžbe. Posebno bih ukazao na knjigu „Jasenovac – Brojke“ mr. sc. Mladena Ivezića u kojoj se polazi od partizanskih izvješća. Na tom tragu je i najnovija knjiga: V. Mrkoci, V. Horvat, „Ogoljela laž logora Jasenovac“, Zagreb, 2008.

U sljedećem poglavlju je predgovor koji sam napisao za tu knjigu.

3. SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac, obilježena je i ove godine.

„Građanke i građani, gospođe i gospodo, drugarice i drugovi“ – započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić.

„Mi ne zaboravljamo“ – rekao je, te dodao, kako se treba snažno boriti protiv zaborava.

Potom je ispričao priču o događaju na kojemu je bio nazočan i bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower. U svom obraćanju Eisenhower je zatražio da se zločini koji se događaju snime, jer *će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno.*

„I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno“ – upozorio je Mesić.

„Mi želimo svijet“ – nastavlja on dalje – „u kojemu se ljudi ne će razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože.“

Je li Mesić, doista, razumio ono o čemu je govorio Eisenhower?

„Snimiti zločin koji se događa, istovjetno je ISTINI o tom zločinu.“

Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o „istini“ koju diktiraju moćnici?

Jasenovac je doista idealno mjesto da se govori o „istini“. Pa već sam naslov knjige Vladimira Mrkocija, „Ogoljena laž logora Jasenovac“, ukazuje na to.

Tko dakle stoji iza „laži logora Jasenovac“?

U poglavlju „Političko oružje par excellence“, Mrkoci konstatira riječima (str. 11):

...Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.

Tko su, ustvari, ti Mesićevi „gadovi“?

Ne vjerujem da u Hrvatskoj postoji više ljudi (a da bi bili vrijedni spomena) koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ali, zato ima puno, puno više onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to Mesića boli.

Njemu su gadovi svi oni koji govore istinu! Jer on istinu niti poznaje niti prepoznaje!!!

Pa svi znamo da je Mesić sinonim za čovjeka, sposobnog pored ostalog, i na stranom sudu, lažno svjedočiti protiv svoje države i svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera, on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu, koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom...sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome u *Hrvatskom listu* od 17. travnja 2008. Ivica Marijačić piše:

...Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa, i od strane srpskih obavještajnih službi, padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu

proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu, gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani...

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

...Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.

Dopustimo, ipak, da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima i jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova.

Srbi su koristili laži po onom Ćosićevom: „Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti“, koristili su laži da bi pomogli svom narodu.

Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi, o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi, koristili su je protiv, i na štetu, svoga naroda. Zato su oni mnogo, mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je „stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.“

Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao *političko oružje par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s „glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu“, to jest s 'Izveštajem Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946.

Izvešće je načinjeno na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na

Miletićevu knjigu „Konzentracioni logor Jasenovac 1941. – 1945.“, tiskane 1985.

Raščlambom laži svjedoka, u Izvješću i Miletićevoj knjizi, Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja upućuje na to, kako su u „lažima o logoru Jasenovac“, sudjelovali i mnogi drugi (str. 35. –36):

...Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži – onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kada se odnose na ustaše, uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali, kao nevjerodostojne, u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su, apsolutno, pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente –da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Rifferra *Grad mrtvih*, napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi nas zato što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje. Na str. 44. – 45. Mrkoci konstatira:

...Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca – ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni.

Najteže doba logora bilo je prvo – VIII. 1941. do II. 1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba — 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti – i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara – strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem

području logora – tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici – strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika – većina na razne načine likvidirana, 1946. u travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenom ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje, utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni – ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima nije ukupno pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava „Križnog puta“, sasvim slučajno (samo u Teznom kod Maribora), a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena „sasvim slučajno“ 1998., u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj, prihvaćen kao točan broj žrtava Jasenovca kojui zagovaraju otac i sin Goldstein – od 80 do 100 tisuća. A to je broj koji treba i dalje omogućivati „dokazivanje“ genocidnosti hrvatskog naroda, jer se, kao što Slavko Goldstein to u Globusu kaže, od 10. siječnja 2003., može govoriti o „strahotnoj činjenici da je u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana, ubijeno oko 70 ljudi“.

Taj njihov broj nazivam velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (Slobodna Dalmacija, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. tiskali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića.

U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu „rezervnoga“ broja za „dokazivanje“ navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj nas knjizi Mrkoci upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju, kao donju granicu, mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49):

„Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.“

Inače, Ivan Strižić je u svojoj knjizi Žrtvoslov Slunjskog kotara pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga, kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali.

Eto, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

...Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeve je procjena 5 puta veća, 1942. – 4 puta, 1943. – 50 puta, 1944. – 2 puta, 1945. – 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH, a Žerjavićeve procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100 %, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeve procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo, u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih „naučnika“ izazvalo nelagodu.

A odmah potom, Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema, oko broja žrtava Jasenovca:

...Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati – sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zemałjske komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži, od najniže službene komunističke procjene!

Inače, kada se govori o logoru Jasenovac, posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su, vjerujem, danas u

Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Čavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice s tamnim tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan, po imenu i prezimenu i ostalim generalijama, svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora, kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?

Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više „političko oružje par excellence“, kako reče Mrkoci.

4. HRVATI-USTAŠE I VLADANJE HRVATSKOM

Dolaskom Račanove vlasti, učinjen je najvažniji korak u stvaranju ovakve Hrvatske koju danas imamo – izvršena je kriminalizacija Domovinskoga rata i svih branitelja. Oni koji su donijeli slobodu svome narodu, umjesto da budu slavljani, ponižavaju se na sve moguće načine.

I dok su ljudi poput mr. Ivezica ili prof. Mrkocija praktično onemogućeni u iznošenju svojih spoznaja, jer je učinjeno sve da one ne budu dostupne svim građanima RH, dotle je mimo izbora, za profesora povijesti 20. stoljeća, na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, postavljen dr. sc. Ivo Goldstein. Dakle, jedan od „pronalazača“ velikosrpskog broja Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Karakteristika današnjeg vremena je da se svako malo pokreću prave hajke na sve što ima veze s NDH ili se takve veze izmisle (slanje provokatora „ustaša“ na skupove, montiranje fotografija s „ustašama“ i sl.):

...Samo zato što su željeli i žele neovisnu državu, poslije kriminalizacije branitelja i Domovinskog rata, treba ponovno uvjeriti, i one preostale Hrvate, da su ustaše.

Takvim histeričnim hajkama provocira se poznata „hrvatska šutnja“, a onda oni koji takvu histeriju nameću, mogu mirno vladati.

A što je još gore, kao rezultat svih tih manipulacija, zaštićeni su upravo oni koji su još živi i koji su sudjelovali u stvaranju lažnih slika i negativnih mitova o Jasenovcu i o ustašama.

Činjenica je da takve histerije nije bilo za vrijeme Račanove vlasti. Jednostavno, nije je ni moglo biti dokle god su branitelji imali ugled kakav su imali, i kakav je normalno da imaju. Vjerojatno sama Račanova vlast i nije bila podobna da kao nasljednici onih koji su pobili na stotine tisuća Hrvata, ponovno vladaju pomoću tvrdnje *Svi Hrvati su ustaše*. Kao što je Sanader morao biti onaj koji će uhapsiti Gotovinu, tako je njegova vlast morala i mora omogućiti i ovo.

I doista, sjetimo se samo hajke zbog spomen-ploče velikom hrvatskom književniku Mili Budaku. Za Sanadera je to bio pogodan moment da zaustavi sve takve hajke. Naime, kao što je povjesničaru Tuđmanu bilo jednostavno to učiniti u njegovo vrijeme, kada je u pitanju bila valuta, tako smo tada imali za predsjednika Vlade, povjesničara književnosti, koji je, isto tako i punim pravom, mogao učiniti nešto slično. A u isto to vrijeme, reagiralo je poznatim „Apelom“ i 400-ak hrvatskih biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, umjetnika i drugih građana, što bi svemu tome dalo još i dodatnu težinu.

Tražili su obnovu političkih procesa, a proces Mili Budaku je upravo bio takav, da je tako nešto i bilo normalno učiniti. Naime, od pokretanja procesa do izvršenja smrtne kazne, nije prošlo ni 24 sata. Umjesto toga, Sanader naređuje nasilno skidanje spomen- ploče velikom književniku.

Ali ne staje sve na tome! Za potpisnike „Apela“, uvodi se i nova „moralno-politička podobnost“. O čemu se radi, najbolje je vidjeti iz pisma, koje je Vladi uputilo pedesetak biskupa, akademika, sveučilišnih profesora i umjetnika.

Pismo hrvatskih intelektualaca Vladi RH

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednog, ideološki ostrašćenog zastupnika iz redova oporbe, da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet, (deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa), ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, Vlada R Hrvatske misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka... do izvršenja smrtne kazne, prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom, svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava, humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti, te aktualni zastupnik Gvozden Flego, u svojoj saborskoj inicijativi, glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih, na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo sada još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

Pismo je bilo prešućeno u medijima, a Vlada nije imala potrebu ni osvrnuti se na njega! Markovića je bar komentirao Sanader, dok svi ovi biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici, to i ne zaslužuju, zar ne!?

A u normalnoj državi, poslije ovakvog skandala, ne bi trebao nitko od članova te komisije ostati u njoj! Pa zar oni podržavaju politička suđenja?

Ali vratimo se Domovinskom ratu i činjenici da je agresija na Hrvatsku izvršena pod znakom petokrake i kokarde. „U“ se nije moglo naći među agresorima, već na strani onih koji su branili Domovinu, ali danas u Hrvatskoj, agresorsko znakovlje je dobrodošlo, čak se i Predsjednik države diči „petokrakom“, a „U“ se proganja. Koliko je to postalo smiješno, pokazao je i koncert Marka Perkovića Thompsona u Zagrebu. Naime, među sto trideset tisuća (130 000) ljudi, novinari su pronašli jednog-jedinog s tim znakom (a i taj jedan-jedini je mogao biti, po udbaškoj staroj praksi, ubačeni provokator). I umjesto da one, koji od toga prave cijelu cirkusku predstavu, pošalju psihijatrima, država se mjesecima tresla zbog toga jednog-jedinog znaka među 130 000 ljudi. Za ne povjerovati!!!

I Sanader se tome pridružio i proslavio „izjavom“ da takav Thompsonov koncert šteti Hrvatskoj, pa otud i ona njegova „polemika“ s Markovićem.

Naravno, opet su reagirali biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici (njih osamdesetak):

Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsono, nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali hrvatski branitelji.

U Zagrebu 20. lipnja 2008.

HTV opet nije smatrala potrebnim spomenuti ovo pismo u svojim emisijama.

Usljedile su zabrane Thompsonovih koncerata. Novo pismo hrvatskih intelektualaca potpisalo je preko 300 javnih osoba:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvaćanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu... pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu, našem življenju i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!!!

Prošli smo bolna iskustva zabrana i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!!!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam, koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

S prezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da:

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme, zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Ali u isto ovo vrijeme, tzv. lijevi intelektualci, uputili su pismo partijskom šefu Milanoviću...

I što mislite da se dogodilo?!

Dogodila se prava eksplozija!!! Frcale su optužbe, kao i navodni argumenti lijevih drugova, i njihove bratije. O tome se raspredalo u svim tiskovinama i njihovim TV emisijama... danima i danima.

Prof. dr. Slobodan Lang i akademik Josip Pečarić, inicijatori pisma hrvatskoj javnosti, tada su poslali sljedeće pismo:

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno su došli mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti izgradnjom sebe, da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja Domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

2. Napali su i predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole?! Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su pomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!

3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu Srebrenica nije dosta?

7. Talijanski fašisti su ocrnali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

II. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.

2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.

3. Predstavili smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desetcima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.

4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

III. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane, dio totalitarnih režima, iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!

2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?

3. Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

VIII. Vrijeme je da poštujete ljude. G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.

2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj

3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo s našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Pismo nije prenijela čak ni HINA. A da ne spomenemo da autori nisu dobili nikakav odgovor!

Ali hajka na Thompsona nastavljena je tamo gdje je svojevremeno i počela – u inozemstvu, točnije u Hamburgu. Ovaj put su hrvatski intelektualci djelovali drugačije. Pismo koje je predočeno na portalu Hrvati amac, a koje je preneseno i na portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, potpisivali su pojedini hrvatski akademičari, i sami slali Sveučilištu u Hamburgu. To sam učinio i ja:

Mi Hrvatski akademičari protestiramo protiv svrstavanja hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona u naciste. To je protuhrvatska propaganda onih koji ne priznaju Republiku Hrvatsku i žele oživjeti komunističku Jugoslaviju. Njemačka je bila među prvima koji su priznali hrvatsku neovisnost. Zašto to sveučilište nije zatražilo tekst svih pjesama i tada odlučilo radi li se o fašizmu ili naci(onali)zmu ili samo domoljubnim pjesmama. Baš ovakove nepravedne presude, kao ova Sveučilišta u Hamburgu, čine potrebnim potvrđivati domoljublje, koje nema veze s nacizmom.

Nevjerojatno je da njemačko sveučilište osuđuje jednog pjevača za nacizam, kad je to bila osobina njemačkog režima za vrijeme WWII i ranije, čiji su sinovi na žalost u tragično velikom broju dali živote za tu ideologiju.

Thompson se nije još niti rodio, ali želja za hrvatsku nezavisnost je uvijek živjela i nije imala nikakve veze s nacizmom ili fašizmom. Čudno je da jedno sveučilište ne može razlikovati ljubav i ponos za domovinu od nekakovog nacizma, koji nije nikada niti bio hrvatski.

Hrvatski akademik

Josip Pečarić

Permanent full professor at University of Zagreb (Croatia)

Foreign professor at GC University (Lahore, Pakistan)

Full member of Croatian Academy of Science and Arts

Active member of The New York Academy of science

Member of editorial boards:

(navedeno je 17 međunarodnih časopisa)

Naravno, mi i ne očekujemo odgovor od njih.

Međutim ovdje je važno istaknuti – kako se i kada krenulo na napade na Thompsona. O tome piše Slobodan Lang i svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE), pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu, održanoj u Španjolskoj 2005., sudjelovali su i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. U ljeto 2007. godine, rabin Baker je u Dubrovniku, hrvatskoj ministrici vanjskih poslova, gospođi Grabar-Kitarović, iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata, hrvatske rock zvijezde, Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti potrebne mjere zabrane takvih ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj“. U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica).

(...)

Odakle tolika panika kada se među 130 000 ljudi pojavi jedan sa slovom „U“ na kapi? Je li ikada u povijesti zabilježeno takvo sramotno ponašanje vlasti, neke neovisne države? No, sada je sve malo jasnije!

Otud je, dakle, i došla podrška zabranama nastupa, pjevaču Marku Perkoviću Thomsonu; zabranama za koje smo vjerovali da su za nama.

Zašto se, onda, čudimo, da neki tamo Slovenac, govori o Hrvatima kao o stoci, i dobije 19 posto glasova na predsjedničkim izborima!? Ali, kako reče Ivkošić, vlastima to dobro dođe da bi vladali, a nekima i da se izbore za očuvanje njihovog životnog djela – dokazivanju kako su svi Hrvati ustaše. Naravno, to „ustaše“, nudi onakvu sliku o ustašama kakvu su drugovi, kroz godine svoje komunističke vladavine, uspjeli nametnuti. Zato i danas govore kako ustaše nisu Hrvati. Njima su, valjda, Hrvati – samo one dobre srpske sluge o kojima sam govorio na početku ovog teksta. A takvi, doista, nisu ni ustaše, ni hrvatski domoljubi, a ni branitelji iz Domovinskoga rata.

5. ZAVRŠNI POTEZ

Veliki hrvatski književnik Ivan Aralica u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008. piše:

...Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati, kao nekad, Vici Vukovu?

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progoni ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić, i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliko masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za ovih 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, pa čak, ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

Da, tako narod misli. To pokazuje i masovnim odlascima na Thompsonove koncerte. Dapače, poslije nedavne utakmice Hrvatska – Andora, gledateljstvo je poručilo što misli o tome što se ustaštvo Hrvatima imputira sa svih strana (a ponajviše od vlastite političke elite (kako je dobro zapaženo na portalu HKV-a), tako što je cijeli stadion uzvikivao „Za dom spremni!“). Reakcija je analogna onoj kad sam se i ja Srbima predstavljao kao ustaša, ali je i onakva kakvu sam i očekivao, a posebno nakon što je na sve ljubitelje Thompsonove, i uopće domoljubne glazbe, podignuta neviđena hajka zbog jedne kape sa slovom „U“ među 130 000 ljudi.

I koliko sve to skupa znači vlastima? Žalosno je, ali njima je jedino važno osigurati na izborima glas toga istog naroda, koji uvijek bira ono „manje zlo“, što će reći – ili današnju poziciju ili opoziciju. No,

i jednima i drugima, parola „Svi su Hrvati ustaše!“, uvijek dobro dođe, kako bi ih uvijek taj isti narod i birao.

A nakon svega toga nametnutog, izrežiranog i falsificiranog, ostaje im samo još jedan završni korak. I cilj je ostvaren. Razoriti i uništiti i posljednje uporište – Crkvu! Jer, još samo Katolička crkva treba prihvatiti takvo stanje stvari, i sve je sređeno. A to opet jedino može postići Sanader.

Sve je za to već učinjeno, i sve je već za to pripremljeno.

Podlogu su pripremili Goldsteini, i oni oko njih. Velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića prihvatila je, po zadatku, i Sanaderova Vlada. Nikada se, kao u vrijeme Sanaderove vlasti, hrvatski intelektualci nisu tako i toliko omalovažavali. Dok se njihova pisma ignoriraju i proglašavaju „moralno-politički nepodobnima“, a radi se o nizu biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, znanstvenika, umjetnika ..., dotle se danima razglaba hoće li ili ne će Goldstein ići na Bleiburg.

Stariji Goldstein (možda) ima završenu srednju školu, i sigurno će napisati i tiskati knjigu i o Bleiburgu. Već znamo kako to obično biva i kako će sve to, u konačnici, izgledati! Prihvatit će i koristiti sve što su hrvatski znanstvenici pronašli, ali će zaključak zaokružiti, upućivanjem na genocidnost hrvatskog naroda.

A sin? Sin jest sveučilišni profesor, ali njegove kolege su ustanovile, i već to dobro znaju, da on u svojim radovima izmišlja.

Pa to je danas najidealnija osoba za kreiranje hrvatske povijesti, onakve povijesti koja će odgovarati svemu (posebno naredbodavcima), samo ne istini!!!

A pravi hrvatski povjesničari, poput Ivezića i Mrkocija, moći će i dalje pisati istinitu povijest (možda?!) u vlastitoj nakladi... I u malim nakladama.

Dakle, Sanader je na djelu.

Pogledajmo što o tome piše Zvonimir Despot u Večernjem listu od 24. 10. 2008.:

...Ivo Sanader u Hrvatskom saboru, kad je naveo kako bi za to, da se prevlada hrvatska bliska prošlost, bilo poželjno da politički i vjerski vođe ove zemlje odaju počast žrtvama i u Jasenovcu i u Bleiburgu.

Ali potpalio ih je u pozitivnom smislu, i svima, zapravo, odaslao pravu političku, dalekovidnu pljusku. (...)

Što Sanader želi poručiti? To da je svaka žrtva – uvijek žrtva, te da svi mi danas, u 21. stoljeću, imamo civilizacijski dug prema svim žrtvama i stradalnicima, koje ne smijemo mjeriti prema nečijim uskogrudnim, ideološkim i politikantskim potrebama. Isto tako, zločin je uvijek zločin, i kao takav, treba ga osuditi, kao i to da nitko ne može biti kažnjen bez nepristranog suđenja. Niti se jedan zločin može opravdavati drugim zločinom. Jasenovac i Bleiburg ne mogu se izjednačiti, ali ocjene tih događaja treba prepustiti povjesničarima. Društvo se s time mora suočiti, a pojedinci u tome moraju prednjačiti.

Naši antifašisti sigurno se ne će odazvati jer ih koči ideološka zadrstost. Ali vrh Katoličke crkve, o tome bi i te kako trebao promisliti, i učiniti taj simboličan korak, unatoč nekim razumnim protuargumentima, a ne da sve ostane samo na požeškom biskupu u jasenovačkoj crkvi. Crkvu su nekad krasili vizionari koji su pokretali društvo, pa bi tako i biskupi danas, trebali biti, iznad ostataka komunista. Nemojmo zaboraviti predsjednika Stipu Mesića koji traži nemoguće argumente kako ne bi otišao u Bleiburg. On se očito ne može izdići iznad svojih skučenih povijesnih okvira, što bi kao predsjednik svih građana, trebao i morao. Sanader je pokazao da se može, kao i Račan i Milanović. Tko je sljedeći?

Sanader je uhapsio generale, srušio spomenik velikom hrvatskom književniku, podržavao priglupe napade na Thompsona i učinio sve što treba (a što nije smjela prethodna vlast) za vraćanje priče o „svim Hrvatima ustašama“. Ostalo mu je još jedino natjerati Katoličku crkvu da poistovjeti Jasenovac, dakle ono što vidimo u knjizi profesora Mrkocija, i Križne putove. Bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti ostvariti i tu mu zacrtanu zadaću.

*

Toliko sličnosti s ovim što se dešava danas, zar ne?

Izvršni hrvatski književnik i kolumnist Nenad Piskač daje na Portalu HKV-a sjajnu analizu o poslušnosti u Hrvatskoj prema Beogradu kada je u pitanju korištenje zastrašivanja ustašlukom u tekstu: *Tko i zašto ustašizira akademika Josipa Pečarića?*

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/21073-n-piskac-tko-i-zasto-ustasizira-akademika-josipa-pecarica.html>

Zapravo, napad na mene je samo nastavak one moje priče iz 1987. kojom sam htio naučiti, barem one koje poznam, da se ne boje optužbi da su ustaše: Oni vam samo kažu da ste Hrvati i da volite i svoju državu i svoj narod. Pa upravo zbog toga je Josipović izgubio izbore – ljudima je postalo jasno da on (i oni) ne vole ni hrvatsku državu bi hrvatski narod.

Potpuno isto želi postići i izvršni hrvatski kolumnist Marko Ljubić kada poručuje mojoj Akademiji:

Vrijeme je da i HAZU zaradi kvalifikaciju – 'USTAŠKE AKADEMIJE'!

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/vrijeme-je-da-hazu-zaradi-kvalifikaciju-ustaske-akademije-826461>

Da, ako su njima svi Hrvati ustaše, očito im je zato i pozdrav Za dom spremni ustaški, pa zašto ne bi i HAZU 'priznala' da je hrvatska Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, zar ne?

HAJKA NA THOMPSONA

PREDGOVOR VRATIMO HRVATSKOJ PONOS

Gostovao sam na Narodnom radiju kao gost iznenađenja u emisiji posvećenoj Marku Perkoviću Thompsonu. Poslije te emisije javio mi se naš prijatelj, don Vinko Puljić iz Siegena, Njemačka:

Hvala Vam, dragi Profesore, na Vašem neumornom radu za Boga i Domovinu. Slušao sam Narodni radio i Vaše uključenje u razgovor s našim Markom Perkovićem Thompsonom. Hvala Vam za sve lijepo i istinito što ste tom prigodom rekli!

A u tom javljanju, obećao sam sabrati sve nove tekstove o Thompsonu i pripremiti ih za tiskanje u novoj knjizi. Ako zbog ničega drugoga, a onda zbog ovih riječi našega don Vinka, to obećanje moram i ispuniti.

Prethodna knjiga, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca / I to je bilo jednom u Hrvatskoj“, nastala je poslije sveopće hajke na našeg velikog kantautora, a sam podnaslov sugerira kako se tu radi o vremenu nakon njegovog velikog albuma *Bilo jednom u Hrvatskoj*. A kako se očekuje novi Thompsonov album, vladajući sve više strepe da opet ne će dobro „proći“ u tekstovima njegovih pjesmama, pa je za očekivati i novu hajku na njega.

Za konstatirati je, nažalost, kako se radi o kontinuiranim napadima na njega, kao što su kontinuirani i napadi na hrvatsku državnost, poznati kao detuđmanizacija.

Koliki je simbol hrvatstva postao Thompson, pokazuje nam i nedavna vijest u svezi s Europskim nogometnim prvenstvom (HRsvijet, 16. lipnja 2012.).

Kako javlja *Večernji list*, slavlje navijača hrvatske reprezentacije u Fojnici, nakon utakmice Hrvatska – Italija, pretvorilo se u sveopću

moru. Nekoliko navijača privela je policija. Privedeni kažu, kao i oni koji su bili dio navijačke skupine koja je brojala tridesetak članova, da je policija bez ikakve potrebe upotrijebila silu, a jednom od navijača, tvrde oni, slomljena je i ruka.

...Utakmicu smo gledali organizirano u kafiću Čarli. Pjevali smo navijačke i Thompsonove pjesme, a nakon toga smo se automobilima provozali do naselja Gojevići, i to sporednim putovima, jer nam policija nije dozvolila s hrvatskim zastavama voziti se glavnom ulicom. Nakon povorke automobila, vratili smo se do kafića Čarli, okupili smo se ispred i slavili tako što smo stajali ispred kafića i na nogostupu. Tu smo opet zapjevali navijačke i Thompsonove pjesme. Tada je upala policija, i silom odvela nekoliko navijača, a jednom su čak i slomili ruku. Nije mi jasno zašto su to uradili, jer mi nismo nikoga vrijeđali; nismo namjeravali niti upotrijebiti pirotehniku, a kamoli vatreno oružje; nismo ni blokirali ni ugrozili promet-samo smo slavili. Zar je zbog toga trebalo upotrijebiti silu, a jednog od navijača zadržali punih 12 sati?– pitao je jedan od navijača.

I eto, upravo zbog toga, odlučio sam sakupiti svoje tekstove, u kojima sam govorio o napadima na našega velikog pjevača. O najnovijima napadima, najbolje je odgovorio sam Thompson u intervjuu za *Hrvatski list*, koji je s njim, u spomenutoj knjizi o Thompsonu, vodio naš poznati novinar i moj koautor, Mate Kovačević. Tekst je prenio i HRsvijet, 14. svibnja 2012.

Thompson za *Hrvatski list*:

Nikada se tim kukavicama, lažovima, izdajcima i krivoklepticima ne ću pokloniti!

U zadnje vrijeme opetovao se niz medijskih napadaja na pjevača Marka Perkovića Thompsona, a neki događaji kao oni u slučaju Gvozdanska, kada se privodila skupina mladih (samo zato što su slušali Thompsonove pjesme), kao da dovode u pitanje, ne samo osobnost ovoga iznimno popularnoga hrvatskog pjevača, nego otvaraju i niz pitanja o ustavom zajamčenoj slobodi izbora, pa i samoga slušanja

glazbe, ali za sobom povlače, u najmanju ruku i strepnju – jer, eto, i samo slušanje Thompsonove glazbe postaje „krimen“, iza kojeg bi se mogla kriti namjera određenih skupina da prešutno ozakone tu zabranu, a njega kao osobu, oklevetaju i ocrne u javnosti.

Upravo zbog svih tih razloga, kolega Mate Kovačević zamolio je Thompsona da odgovori na nekoliko pitanja.

Kako komentirate najnovije medijske napade u sklopu javne kampanje, koja prati suđenje Ivi Sanaderu, a u kojima se ponovno i Vas proziva?

To nije ništa novo. Ali budući da je sada suđenje i čitanje iskaza, ti su napadi ponovno aktualizirani. Istinu o tome rekao sam već prije više od godinu dana pa nisam osjećao potrebu ponovno polemizirati sa zlonamjernim i tendencioznim medijskim izvješćima. Ali u tom svemu je najzanimljivije da Novi list dobiva podatke od Porezne uprave.

Ako je doista već sve o tomu rečeno, i u medijima i u institucijama koje se time bave, zašto onda opet oko Vas toliko buke?

Zato što pojedini mediji, pod patronatom određenih političkih skupina, žele iskoristiti još jednu priliku ne bi li me ocrnili, kompromitirali, poglavito kod ljudi koji su do sada slušali moje pjesme, dolazili na moje koncerte, i davali potporu mom radu.

Možete li konkretno reći koji mediji?

Zanimljivo je da je ovu zadnju priču pokrenuo riječki Novi list, inače medijska kuća koja mene nikada nije pozorno pratila, nego je uglavnom prenosila tekstove iz drugih medija. Još je zanimljivije da taj isti riječki Novi list dobiva prerađene i necjelovite podatke iz Ministarstva financija, odnosno Porezne uprave. Nije li to čudno?

Možete li komentirati svjedočenje Mladena Barišića u kojem navodi da Vam je isplaćeno 517.000 eura za nepjevanje u kampanji 2007. godine?

To je bezočna laž, ali i više od toga. To je tipično pakiranje po starim udbaškim, komunističkim receptima, opet inicirano

od riječkoga Novog lista. Ponavljam, nikad mi nitko nije ponudio niti dao toliki novac za pjevanje, a kamoli za nepjevanje! To bi bio jedinstven slučaj u svijetu – i gdje je tu zdrava pamet!?

Kako onda komentirate izravne optužbe Mladena Barišića?

On je jadan čovjek. Kriminalac koji je priznao – da je kriminalac. Čini sve što se od njega traži, podmećući drugim ljudima, da bi sačuvao sebe. Pristao je biti batina u rukama nekih struktura koje se njime koriste. Budući da mogu komentirati detalje iskaza, a s obzirom da je optužnica javno pročitana na sudu, mogu samo reći da je iskaz koji je pročitana na sudu, bitno drukčiji od onoga pročitana meni, prije nešto više od godinu dana. Ovaj put malo su se više potrudili ne bi li sastavili suvisliju priču. Porezni postupak proveden je lani.

Jedno od češćih pitanja je i porezni nadzor Vaše imovine. Jeste li dobili poziv iz Porezne uprave nakon Uskrsa, kako neki mediji pišu?

Nije istina da sam dobio poziv iz Porezne uprave nakon Uskrsa. Riječki Novi list laže!

Porezni postupak o kojemu su se mediji raspisali, proveden je prošle godine. Na sva pitanja u svezi s mojom imovinom, odgovorio sam dokumentima. Nakon što sam dao sve potrebne informacije i dokumente, Porezna uprava je provela postupak, sredinom prošle godine. Mislio sam da je sve gotovo. Međutim, nakon ponovne aktualizacije Barišićeva iskaza, u novinama sam pročitao da sam dobio poziv od Porezne uprave. Dakle, Porezna uprava najprije me je pozvala javno, preko medija, da bi desetak dana nakon medijskog poziva, dobio od Porezne uprave upite radi pojašnjavanja dokumentacije koju sam im predao, u kako sam mislio, okončanom postupku iz prošle godine. Ponovno sam morao odgovarati na pitanja na koja sam već odgovorio i dokumentirao. Čovjek ne može ostati ravnodušan na način na koji se sve ovo provodi jer je očigledna sprega određenih krugova s medijima, čak i u samoj Poreznoj upravi

Neki Vas optužuju za neplaćanje poreza, a takav postupak kvalificiraju kao nedomoljuban čin. Čak su ga nazvali i kunoljubljem!

Moja imovina i moja zarada nisu nikakva tajna. Bavim se poslom koji volim, od toga dobro živim, a imam i prostora doprinostiti općem dobru i iznositi određene stavove o svjetonazoru kojemu ja pripadam. Zar to nije blagoslov?!

Ja porez plaćam uredno i pozivam Poreznu upravu, ako to zakon dopušta, da javno objavi koliko sam platio poreza. Uvjeren sam da sam među vodećima iz kruga moje djelatnosti. Što se tiče kunoljublja, tu se moram složiti s njima! Kuna mi je kao povijesna hrvatska valuta mnogo draža od dinara koji oni, vjerojatno, ne mogu prežaliti!

U medijima se spominje i nekakav vaš prijatelj iz Argentine, koji Vam je, navodno, posudio novac. O čemu se tu radi?

Nešto su pobrkali! Opet riječki Novi list. Čovjeka iz Argentine su izmislili. No želim dodati da ja stvarno imam toliko prijatelja u svijetu koji bi mi, kada bi mi slučajno novac i zatrebao, u roku od 24 sata taj bi mi novac i poslali. Hvala Bogu, novac mi nikada u životu nije bio problem. To dobro znaju oni koji me poznaju. Cijeli sam život radio i imao novca, ali sam uvijek bio osjetljiv prema onima koji nisu bili takve sreće.

Smatrate li da su Vam ovi napadi i laži naštetile i da je ipak dio ljudi u to povjerovao?

Čitav svoj život živim i radim pošteno! Moj javni rad, moji stavovi, moj veći dio života općepoznat je. I sada, ako netko više vjeruje jednom kriminalcu, ovakvim medijima i trećerazrednim političarima, negoli meni, onda me za njih nije baš ni briga. Znam da oni koji dijele moje stavove ne će nikada posumnjati, i da ih nikada ne će slomiti.

Očekujete li probleme budući da uskoro izlazi novi album i kreće nova turneja?

Od njih možete svašta očekivati, samo ne ništa dobro! Ali, ni za to me nije briga! I dalje ću pisati, skladati i javno progovarati o temama kojima sam zaokupljen.

Nikada se tim kukavicama, lažovima, izdajicama i krivoklepticima ne ću pokloniti! Mogu oni lagati, zabranjivati me i „hapsiti“, ali ja ću uvijek pronaći načina kako im odgovoriti, i u konačnici ih pobijediti!

Nikada im se ne ću pokloniti!!!

I na kraju, kada će novi album?

Uskoro! Ha! Ha! Ha!

Zapravo, moj prvi tekst *Vratimo Hrvatskoj ponos*, u kome sam govorio o Thompsonu, tiskan je još prije deset godina u *Hrvatskom slovu*, točnije 8. studenoga 2002. (tiskano i u hrvatskom tjedniku *Spremnost*, 17. prosinca 2002.).

Zato su nama, sviđalo se to nekima ili ne, bliski svi oni koji vole i Thompsona i velečasnog Suca i Bobana, jer oni zajedno s generalima Gotovinom i Bobetkom, vraćaju Hrvatima ponos. A to je i cilj Hrvatskoga bloka.

Vratimo Hrvatskoj ponos!!!

Dok čitate priložene tekstove u ovoj knjizi, postat će vam jasno koliko su veliku ulogu u ovoj hajci na Thompsona, odigrali otac i sin Goldstein. Zato mi se čini da je konačno, na nekakav način, zadovoljena pravda prema našem velikom pjevaču, jer sin nije nagrađen za te svoje „rabote“ još i mjestom redovitog člana u HAZU-u. I eto, zašto sam u jednom svom tekstu (*Ruga li se Krile Goldsteinu (IV. dio)*, HRsvijet, 10. lipnja 2012.), govoreći o jednoj drugoj hajci, iza koje također stoje Goldsteini – onoj na hrvatskog povjesničara Juru Krištu – također spomenuo hajku na Thompsona. Zapravo, narugao sam se onoj koja slijedi:

„Krišto!? A što da je prošao kao Thompson (taj će još vidjeti!)?“

Dakle, u očekivanju novih priloga hajci na Thompsona, pogledajte što sam do sada o toj hajci pisao.

AKADEMICI I „AKADEMIK MAGLE“

U *Večernjem listu* od 21. lipnja 2008. Milan Ivkošić, pod istim naslovom komentira činjenicu da su mediji i sama Vlada prešutjeli naše pismo:

...Od pouzdanih dužnosnika i medija javnost je informirana, kako je policijski inspektor Josip Gašparac, aferu oko prijave Thompsona napravio ne bi li se spasio od otkaza, zbog nepodopština koje godinama čini na poslu i izvan njega. Slučaj još traje. Naravno samo zato što je posrijedi Thompson, i što je u zaštitu Gašparca stao „ugledni intelektualac“ Slavko Goldstein. Taj „ugledni intelektualac“, koji ima samo srednju školu, moćniji je, naravno, od četrdeset intelektualaca, kojima po ugledu zasluženim djelom, ne bi mogao ni cipele obrisati, a koji su prije dva tjedna u pismu Vladi prosvjedovali što je Vlada, zbog istupa jednog „ideološki ostrašćenog zastupnika“, iz procedure povukla prijedlog, da se za člana Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, imenuje poznati povjesničar Milan Kruhek.

Osim nekih niskonakladnih listova i portala, to pismo desetaka akademika, biskupa i drugih značajnika, nitko nije objavio niti se na njega Vlada udostojila odgovoriti. Ali kad „akademik magle“ Goldstein, koji u Hrvatskoj uspješno prodaje dim o svom utjecaju i ugledu u svijetu, negdje objavi svoju boljševičku potporu jednom policijskom delinkventu – trese se cijela Hrvatska. O jadna zemljo!

O „djelu“ Slavka Goldsteina i njegova sina, govorili smo u tekstu „*Anacionalni Jugonostalgičari*“.

Međutim, ja sam već pisao o jednom slučaju iz 1999. godine, sličnom ovom, o kojemu piše novinar i kolumnist Večernjeg lista, Milan Ivkošić. Naime, pišući knjigu „*Brani li Goldstein NDH?*“, zamolio sam predsjednika Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava, g. Kazimira Svibena, za napomene o njihovu osporavanom Izvješću o radu, od osnutka 11. veljače 1992. do rujna 1999. godine.

Odgovorio mi je 11. siječnja 2002. pa tu možemo naći i sljedeće (str. 174. – 175.):

Na posljednjoj sjednici Komisije, 8. listopada 1999., Izvješće je prihvaćeno, sa samo jednim glasom protiv. Bio je to glas gospodina Slavka Goldsteina, koji je jedini u našim tablicama vidio konačne brojeve o žrtvama, dok su za sve nas ostale, brojevi predstavljali rezultat našega rada do rujna 1999., s time da rad treba nastaviti i praznine popuniti. Oporavatelj Slavko Goldstein, nije se mogao pomiriti s premalim brojevima židovskih, srpskih i pravoslavnih žrtava. Svoje protivljenje podnio je u pisanom obliku, a poslao ga je i na više različitih adresa.

Nakon toga, počela je medijska hajka na Komisiju. Naša evidencija žrtava proglašena je konačnom, što ona ni izdaleka nije bila, a onda su nam nabrajane „mane“. Kao „krunski dokaz“ upotrijebljene su preslike naših tablica o nacionalnoj i vjerskoj pripadnosti žrtava. Zlouporaba ne bi bila moguća da smo kod svake tablice napisali da je to stanje od osnutka Komisije do rujna 1999. (kao što piše u naslovu Izvješća).

Poslije trećesiječanjskih izbora 2000., Sabor nije imenovao članove Komisije iz redova zastupnika, pa ni predsjednika. Tako obezglavljena Komisija samo je životarila. Izgubljene su dvije dragocjene godine. U međuvremenu, pomrli su brojni svjedoci genocida nad Hrvatima, što ga izvršiše Partija i njezina Armija. Sada se Saboru predlaže da Komisiju ukine.

O toj Goldsteinovoj „raboti“ pisao sam i u Glasu Koncila, 27. siječnja 2002. (Goldstein u Komisiji za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava), ali i drugim tiskovinama.

Bilo kako bilo, lažnim predstavljanjem rada u određenom razdoblju, i donošenjem konačnih zaključaka, uspjeli su da se Komisija ukine.

HOĆE LI USPJETI U POKUŠAJU DA „UKINU“ I THOMPSONA?!

Podsjetimo se na još jedan sličan pokušaj kada Goldstein i drugovi nisu uspjeli. Bilo je to prigodom uvođenja kune. I tada je

pokrenuta velika medijska kampanja kako se time vraća NDH, ali unatoč protivljenju, Goldstein i drugovi i dan-danas žive u toj i takvoj državi i sami koriste kune, (mora se priznati da im nimalo nisu mrske), ali unatoč tomu, i tadašnja njihova priča slična je ovoj današnjoj.

No, i kuna i pozdrav „Za dom spremni!“, postojali su i prije NDH!

Ali njima je cijeli život – upravo prizivanje NDH.

Očito je sve i počelo i završilo s tom hrvatskom državom, koja još uvijek živi, samo u njihovim glavama!

U knjizi: *Zločinački sud u Haagu*, Zagreb, 2008., str. 142. – 143.

POVIJEST PRETVORENA U IDEOLOŠKU MUSAKU

U razgovoru za *Spektar Slobodne Dalmacije*, Ivo Goldstein kaže:

Samo glupani mogu tvrditi da se na Thompsonovim koncertima ustaški simboli nađu slučajno. Poruke koje nam Thompson odašilje jesu negacija svakog civiliziranog hrvatstva.

Poznata su nedavna pisma potpore Marku Perkoviću Thompsonu, s više od trista potpisa, (vidjeti na primjer Portal HKV-a) među kojima je 11 akademika, 3 biskupa, preko 40 sveučilišnih profesora, niz umjetnika itd.

Eto tako nas g. Goldstein uči što je civilizirano hrvatstvo. Već samo to, najviše govori o njemu samome. On će, kao nas naučiti, kakve poruke šalje Thompson. Da umreš od smijeha! – reagira akademik Josip Pečarić.

Ali cijeli njegov tekst je takav. Vidimo da spominje glupane. Sveučilišni profesor koji spominje nekoliko takvih glupana na koncertima od preko sto tisuća ljudi?! A još bi bilo dobro da samo spominje. Goldstein hoće dokazati kako je Thompson „propagator ustaštva“, jer mu na koncertima, među 130 tisuća posjetitelja, bude nekoliko njih s ustaškim simbolima. I onda se uzbuni cijela zemlja, zbog takve uspješnosti našega pjevača, u propagiranju ustaštva.

Pa tko je tu onda glupan!?

Neobičan profesor, a nije Baltazar

I, zaista, samo glupani mogu tvrditi da se Ivo Goldstein bavi samo profesorskim poslom. Sada ga vidimo u ulozi cenzora umjetničkih tekstova, na čiji mig se zabranjuju koncerti i lijepe ideološke etikete, nepoćudnim hrvatskim umjetnicima. Bez imalo stida i moralnog zazora, ovaj neobični profesor, iščitava Thompsonove stihove na način na koji bi čak i bivši agitpropovci zaključili da je ili sišao s uma ili da je to novi kurs politike, s nekog višeg mjesta.

A onda se tako, o pameti i logici, ne raspravlja.

Zaista, samo glupani mogu tvrditi da je nakon Goldsteinove sramotne analize Thompsonove poezije, Hrvatska još uvijek demokratska zemlja. Jer, obožavatelj jednog od najvećih zločinaca 20. stoljeća, poučava našu mladež novijoj povijesti, i evo, sada je jasno stavio do znanja da će i on i njegovi od sada odobravati koje je hrvatstvo pravo, a koje krivo; o čemu se smije pisati i pjevati, a o čemu se ne smije ni misliti.

Hrvati prestanite misliti, jer Ivo Goldstein javno kaže, da bez obzira o čemu Vi to pisali, govorili, pjevali..., on zna što Vi u stvari mislite! A na toj tezi, kao što znamo, milijuni ljudi su završili po Gulazima, o čemu nam je argumentirano posvjedočio i nedavno preminuli ruski nobelovac i mučenik A. Solženicin.

Iako je I. Goldstein već imao ovakvih cenzorsko-epileptičkih napadaja (posebno pamtimmo onaj na HTV-u gdje je zbog njega stradao sjajni filmski profesionalac i urednik Dokumentarnog programa M. Mikuljan), ovaj njegov intervju predstavlja nezapamćenu intelektualnu sramotu i suočava sve misleće ljude u Hrvatskoj s pitanjem, kako je moguće da kod nas danas, nakon svega što je hrvatski narod prošao u komunizmu, ponovo uskrsavaju udbaški aktivisti, a što je još strašnije, tom se mentalitetu širom otvaraju medijski prostori. Pitamo se što je sljedeći korak ovog nepredvidivog profesora povijesti, ljubitelja poezije, filma i televizije, ozbiljne i lake glazbe, i ...kontrola ljudskih misli.

Pravi primjer vrhunske gluposti!

Inače, Goldsteina uvijek uzimam kao očiti primjer kako netko može daleko dogurati, a da ne zna logično razmišljati. Svoje studente učim da je to iznimka i da će, učeći matematiku, naučiti kako ne raditi takve gluposti.

O čemu se zapravo radi? Prof. Vladimir Mrkoci je upozorio (Fokus, 6. prosinca 2002.), kako u knjizi Ive Goldsteina *A History*, Hurst & Co. London 1999. piše:

...Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici, ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

A prema tome istom sveučilišnom profesoru povijesti, četnici se već petog dana po uspostavi NDH osvećuju za genocid napravljen u toj državi, a znamo da 15. IV. 1941. u Mostaru još nije ni bilo ustaške vlasti niti je Pavelić došao do Zagreba!

Da ne bih studentima ukazao na Goldsteina i njegove nebuloze po kojima su Hrvati, „napravivši genocid za tih nekoliko dana od proglašenja NDH“, zapravo najgenocidniji narod u povijesti, uzimam to kao najočitiiji primjer vrhunske ljudske gluposti!

Što mislite je li to bilo presudno da Goldstein postane profesor hrvatske povijesti dvadesetog stoljeća na zagrebačkom Filozofskom fakultetu?

Možda!!! Više puta sam se rugao takvim bedastoćama, ali vidim da se u ovom intervjuu ipak malo popravio. Sada mu je Pavelić „najavio i genocid nad Srbima 1941. godine“. To kaže vrlo Goldstein, komentirajući jednu Thompsonovu pjesmu koja ima naslov „Na ljutu ranu ljutu travu“.

Zamislite, to je bila i Pavelićeva dosjetka!

Eto, zato su Hrvati i napravili genocid prije nego li je Pavelić i došao u Zagreb! Znali su što je on najavio, zar ne?

Genocid izvršen u pet dana, a najavljen još u stoljeću sedmom!
Goldstein dalje veli:

...Pravi je ustanak izbio 27. srpnja, na području sjeverozapadne Bosne i istočne Like, kada su spontano organizirane grupe zauzele Srb, potom i Donji Lapac, te znatan dio južne i srednje Like.

Možete li, molim Vas, zamisliti povjesničara koji ne zna kakav je to „ustanak“ bio!?

Evo što o tome nedavno piše Tihomir Dujmović:

Povijesna vrela uče da su 27. srpnja 1941. u Lici, potaknuti talijanskom fašističkom podrškom, lokalni Srbi krenuli u rat. Povijesni dokumenti bilježe da su tog 27. srpnja, ustanici iz vlaka izvukli drvarskog župnika koji se vraćao s hodočašća iz Knina, potom mu oderali kožu, nabili ga na kolac i na kraju pekli na ražnju!

U ustaničkom naletu u lapačkom kraju masovno su napali lokalne Hrvate i gotovo ih istrijebili. Kao i 90-ih! Povijesni izvori tvrde da ustanak ubrzo dovodi do ubojstva 20 Hrvata u

Metku, 30 Hrvata u selu Kuli, 7 hrvatskih seljaka u Divoselu, 5 u Oštrovici. Okupirana je i Udbina, iz koje se u dogovoru s ustanicima, povlače Talijani. Pokolj ide dalje... U pograničnom bosanskom selu Krnjeuši, ubijena su 83 zarobljena seljaka, a selo Boričevac, 2. kolovoza 1941., spaljeno je do temelja! Selo sa 2200 ljudi! Bio im je zabranjen povratak, spaljeni su općinski dokumenti o postojanju sela, a sve kako bi ono bilo izbrisano s popisa naselja!

Naravno, čovjeku kojemu su Hrvati u pet prvih dana od proglašenja NDH napravili genocid, ovo nije ništa. Pa ubijeni su samo Hrvati, tj. „tuceta hrvatskih civila“!!!

A koga to uopće treba uznemirivati?! Htjeli su svoju državu, pa eto im sada!!!

A sada, tamo neki Thompson, 1991. kada su opet ubijani Hrvati, koristi neke krilatice iz hrvatske povijesti. Pa se čak usudi tražiti da Hrvati budu – i za dom spremni! Strašno, strašno!!!

A svi ti akademici, biskupi, sveučilišni profesori i umjetnici misle (kako su se samo usudili drznuti), da je hrvatski branitelj imao pravo koristiti sve što je mogao, u obrani svoje napadnute domovine. Dapače, misle kako Thompsonova „ustaška“ Bojna Čavoglave, zauzima posebno mjesto u Domovinskom ratu.

U vrijeme kada je Hrvatska bila izložena agresiji, Thompson poziva narod da budu spremni... boriti se za dom.

I danas, nakon toliko vremena, treba opet od Hrvata napraviti gubitnike – „svaka hrvatska država je genocidna“ – pa im za to trebaju poslužiti Thompsonove pjesme. Taman posla!!!

Tito je zločinac bez navodnika

Zalud im Thompson objašnjava da je on samo hrvatski branitelj. A kako im i može objasniti, kada je time, naravno po njihovom mišljenju, i počinio „zločin stvaranja hrvatske države“ (ili: 1941. godina koja se stalno vraća)! No, prava je istina, u momentu kada je Thompson koristio u obrani, agresiji izloženoj – domovine, bilo što iz hrvatske povijesti, to postaje dio povijesti i povijesti Domovinskog rata. Osim za zlonamjerne, bolje reći one koji su izgubili, voljenu im, Jugoslaviju.

Ali Goldstein to ne razumije, niti razumije ono o čemu piše – ili jednostavno rečeno, ne zna povijest:

...NDH nije naposljetku bila niti Hrvatska, jer kakva je to Hrvatska u kojoj nisu Split i Šibenik, a jesu Čajniče i Foča?...

Očito Goldstein ni ne zna kada je kapitulirala Italija, ali u isto vrijeme i pokazuje, kako ne razumije što znače njegove riječi:

...Ne mogu se veliki povijesni događaji ocjenjivati po mjeri kolektivnih ili osobnih interesa ili probitaka, nego ih valja protumačiti okolnostima i uvjetima njihova razvoja...

Ili je, pak, toliko zaljubljen u NDH da misli da su Trojni pakt činili NDH, Njemačka i Japan.

Ali kada govori o Bleiburgu, onda će naglasiti kako su „ustaše, pa i domobrani“, tijekom toga rata bili na krivoj strani“, što je točno, i što upravo Thompson svojim pjesmama uči... i Goldsteina i mnoge druge. Jer, ako je problem što si na krivoj strani, onda je deplasirano govoriti o genocidu.

Ili možda Goldstein misli da je mnogo gore od genocida – biti na krivoj strani. A ako je problem što si na krivoj strani, onda tek ne može sve rečeno ili napisano u NDH biti zločin.

I uopće– može li to biti zločin???

Vratimo se Thompsonu, „propagatoru ustaštva“.

Koja li je razina sveučilišnog profesora koji piše tako o Thompsonu, u trenutcima, kada po uzoru na totalitarne režime, zabranjuju njegove koncerte, optužujući na taj način za ustaštvo i na stotine tisuća posjetitelja pojedinih Thompsonovih koncerata?

Kakva to budala može biti netko tko će im takvo što poručiti? A još su, što je još tragičnije, toj istoj osobi, totalitarni svi režimi, osim onog, njegova ljubljenog, koji zabranjuje pjesmu. Naravno, radi se o hrvatskoj pjesmi, pa je to dobrodošlo, zar ne?

Za plakati je koliko je Goldstein površan i ne zna značenje nekih riječi i pojedinih svojih tvrdnji.

Na pitanje tko je najveća hrvatska politička i društvena osoba XX. stoljeća, Goldstein odgovara:

...Jednom sam rekao da su to Tito i Tesla. Napali su me, međutim, jer da je prvi 'komunistički zločinac', a drugi Srbin...

Njemu je Tito zločinac pod navodnicima, jer tome povjesničaru, kojemu ni na stotine pobijenih ljudi nakon svršetka rata nije dovoljno uvjerljivo da je netko bio zločinac (bez navodnika).

Ma da... radi se o „**tucetu**“ ubijenim Hrvatima, a to nije zločin, zar ne !?

Brak politike i povijesti, Mesića i Goldsteina

Goldstein kaže:

...Možemo uistinu reći da niti Mesić niti Sanader ne nameću historiografska objašnjenja i da se klone takvih aktivnosti.

Naravno da bi taj brak politike i historijske znanosti bio loš za oboje, i za političare i za povjesničare, i da je svakom pametnom to danas jasno...

Ali poznato je „**svakom pametnom**“, kako Mesić ide čak i u HAZU držati predavanje iz povijesti. Uči povijest i povjesničare i akademike, taj „veliki znalac povijesti“! Kakva smijurija!!!

I uz to napravi još i čitav niz faktografskih pogrešaka, pa sada jadni akademici-povjesničari, vjerojatno imaju silne muke, kako tu novu „povijesnu građu“, ugraditi u svoje povijesne knjige.

A je li ono Mesić predstavljao i Goldsteinove povijesne knjige?

Pa gdje je onda „**brak politike i historijske znanosti**“ doli u djelima dr. Goldsteina, a očito i u ovom intervjuu?

I onda on, takav kakav i jest, sebi daje za pravo tumačiti nam... što je Thompson htio reći svojim pjesmama! Što je još gore, on to čini u maniri najžešćeg udbaša i optužuje nekoga zbog nečega, jer „misli“ da zna što je netko mislio ili misli.

Dakle, on misli da... misli. Ha! Ha! Ha!

Čemu, dakle, služi priča o Thompsonu, zapitajmo se na kraju? Je li sve to u službi vraćanja na tezu kako su svi Hrvati ustaše ili povratku jugoelita, pa ponovnom ujedinjenju?

Ili je u pitanju – i jedno i drugo?

Mesić u Pekingu otvara „hrvatsku kuću” Marko Polo, u nazočnosti dužnosnika **Srbije, Crne Gore i BiH!** Znakovito, zar ne!?

A Goldstein je, svojim autoritetom, „**znanstvena**” potpora takvoj politici pa je njegova „**objektivna**” znanstvena simbioza politike i povijesti, tu tako očita:

... **Glavni akteri ili zločinci su privedeni sudu, ili su umrli.– kaže Goldstein.**

Znamo točno (jer je očito) kako je za to potrebno uništiti ponos Hrvata. A nitko to tako izravno ne kaže kao naš vrli profesor Goldstein:

„U pjesmi 'Lijepa li si' podilazi secesionističkim željama hercegovačkih Hrvata (stih 'Herceg-Bosno, srce ponosno').“

„Srce ponosno“ kod Hrvata, njima znači secesionizam, ustaštvo, nazadno, ognjištarski...

Jadna li je svaka hrvatska vlast koja zabranjuje **pjesme... simbole hrvatske pobjede!!!**

A kakva im je politika, takva im je i „znanstvena“ potpora!

Zato se ide još i dalje...Jer – hrvatska vlast mora, pod svaku cijenu, pokazati svjetskim moćnicima kako se stidi pobjeda u Domovinskom ratu, kako se stidi nečeg najvećeg u povijesti hrvatskog naroda.

Narod to prepoznaje pa je zato prava proslava Dana domovinske zahvalnosti u Čavoglavama. Ove godine se tamo okupilo više od 120 000 ljudi. Proslava se održava tamo gdje ju organizira čovjek koji se ne stidi svog **HRVATSTVA**.

I eto, zašto Thomson može okupiti mnogo, mnogo više ljudi, nego što će to ikada uspjeti, bilo kojoj, sličnoj ovoj sada, hrvatskoj vlasti!!!

A to „boli“, zar ne?

Hrvatsko slovo, 22. kolovoza 2008.

PREDSTAVLJANJE U PULI

BOLJŠEVICIMA SMETA HRVATSKA PJESMA

Nevideno zanimanje za predstavljanje knjige o Thompsonu, 6. svibnja u Puli, gdje se okupilo više od 700 posjetitelja, ponukalo nas je da prenesemo prigodnu riječ akademika Josipa Pečarića, izgovorenu na predstavljanju, odmah po njegovom povratku iz Pakistana.

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim i izrazim svoje zadovoljstvo što sam danas s vama, ovdje u ovom drevnom hrvatskom gradu. Da je to doista tako potvrđuje i činjenica da sam prekjucher doputovao iz Pakistana, s kašnjenjem od 12 sati, a danas sam, unatoč svemu, ovdje s vama. Činjenica je da je ova knjiga dobrim dijelom i nastala zbog događanja u ovome gradu, ali meni je, priznajem, najvažnija sama poruka koju sa sobom nosi ovo predstavljanje. Bez toga bi ostala tek nevjerica i gorka spoznaja, koju je vlast u ovome gradu, i u samoj Istri, ostavila u nama. Ostala bi spoznaja o Puli kao gradu zabrane koncerata, i to samo... hrvatskom domoljubu i branitelju, Marku Perkoviću Thompsonu.

Vidite, danas živimo u Hrvatskoj koja je obilježena saznanjima o Hudoj jami, bolje reći o hudim jamama, u kojima su hrvatski i ini boljševici, na najzvjerskije načine ubijali Hrvate. Te boljševike danas vidimo okupljene u Jasenovcu kako slušaju boljševičke govore današnjeg hrvatskog Predsjednika, dok ovdje istarski skojevci – provodeći politiku toga istog Predsjednika, zabranjuju koncerte najpopularnijem hrvatskom pjevaču, koji pjeva o hrvatskim vrjednotama: o obitelji, o Bogu i o svome narodu. Da pjeva o nekom drugom narodu, bio bi poželjan u takvoj Istri, kao što su poželjni svi oni koji su bili potpora onima koji su htjeli uništiti hrvatsku slobodu.

A Marko Perković Thompson, ne samo da pjeva o hrvatskim vrjednotama, on ih i živi. A tada, kada je trebalo, branio ih je, kao što je branio svojim životom i svoju Hrvatsku. Ne čudi stoga što im i

dan-danas najviše smeta njegova Bojna Čavoglave, jer je to pjesma koja je postala simbol hrvatske borbe za slobodu. No najgore od svega im je to što Thompson i danas ustrajava u obrani hrvatske slobode, pa je kao takav i postao simbolom te obrane. Dok slušaju kako njegove pjesme pjevaju toliki mladi ljudi, postaje im jasno da su cijeli svoj život potrošili uzalud – jer Hrvatska, hrvatska Hrvatska – živjet će usprkos njima i svima onima koji su protiv nje.

Ali kada vidimo na što su sve danas spremni istarski boljševici, onda nam je mnogo jasnije zašto su nekadašnji kajini u hudim jamama ubijali svoju braću.

Pogledajmo zato tko su sve oni, a o kojima pišu hrvatski intelektualci u ovoj knjizi, koji napadaju Thompsona!

To su vam, dragi naši istarski Hrvati, isti oni koji napadaju i Domovinski rat, i koji se bore za očuvanje komunističke povjesnice u Hrvatskoj – o Hrvatskoj.

A među najglasnijima su, kao i uvijek dosad, otac i sin Goldstein. O njihovim priglupim napadima na Thompsona pisao sam i u ovoj knjizi. Posebno ću spomenuti tekst o napadima Goldsteina mladeg. Riječ je o profesoru povijesti sa zagrebačkog Filozofskog fakulteta, o čijoj je najnovijoj sramotnoj knjizi „Hrvatska 1918. – 2000.“, u nizu tekstova objavljenih u *Hrvatskom listu* pisao i prof. dr. Slobodan Lang,. A zapravo, možda nam ponajbolje o tom „povjesničaru“ i uopće o ljudima koji napadaju Thompsona, govori priča hrvatskog redatelja Miroslava Mikuljana, (intervju na Portalu HKV-a) kada, o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a, kaže:

...Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja, za vrijeme Drugog svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac, i nakon završetka Drugog svjetskog rata, nastavio funkcionirati kao logor, sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji, član Vijeća HRT-a dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću, ukoliko ja ostanem na mjestu urednika

Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce „Ili ja ili on!“ To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden, i da će cijela upravna struktura HRT-a kapitulirati i kadrovski se prilagoditi, ovom neobičnom profesoru povijesti, kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga, čini se, zanima moć kao činjenica.

Da, poslije rata su takvi ubijali naše ljude po hudim jamama, ali danas to ne mogu, iako iznimni hrvatski ljudi, poput Thompsona i Mikuljana, mogu doživljavati od njih, tih boljševika... to što i doživljavaju. Pri tome hrvatski boljševici sebe žele prikazati (istina neuspješno) nekakvim antifašistima, ma što god to danas značilo. Dok ovdje u Istri imamo suprotan proces. Stvarne istarske antifašiste danas zamjenjuju najtvrdi boljševici, pa se zato i mogu dogoditi, samo ovdje, zabrane koncerata hrvatskim domoljubima. Ali ne vjerujem da to može predugo trajati. Na našu sreću, a njihovu žalost, to ne vjeruju ni oni sami, kada se toliko boje Thompsonova nastupa u Puli. Očito je koliko se boje hrvatske pjesme, i svega onoga, svih onih hrvatskih vrjednota, o kojima pjeva Thompson. I nema dvojbe da imaju razloga za takav strah, jer ne prežu ni od najgorih boljševičkih metoda, koje su sve vidljivije i vidljivije..., a dokazi o njima „izlaze“ iz jama.

Ali već danas je vidljiv napredak i kod njih. Da ponovim riječi g. Zdravka Barišića:

... zahvaljujući Thompsonu, uskoro će se obnoviti i Arena u ovome gradu. Pa tko bi mogao biti toliko utjecajan u Hrvatskoj i postići takvo nešto, osim Marka Perkovića Thompsona?!

Hvala mu, i zbog toga, u ime svih nas! Zato mi nije danas bilo teško doći ovdje i doživjeti onu istinsku hrvatsku Istru. Onu hrvatsku Istru koje se tako užasavaju svi oni kojima je u srcima svaka druga država – samo ne ona Hrvatska...hrvatska Hrvatska!

AMERIKANCI O THOMPSONOVU „FAŠIZMU“

Kraj je ljeta. Za mene doista uspješnog. Još krajem srpnja u Splitu je održana prva obrana doktorske disertacije iz matematike, već 32. doktor matematičkih znanosti iz moje znanstvene škole!

U kolovozu dvije vijesti. Prva je o tome kako je i treći matematički časopis kojeg sam osnivač i jedan od glavnih urednika uvršten u liste priznatih svjetskih časopisa. *Journal of Mathematical Inequalities* uvršten je i u SCIE i u CC listu i to od prvog broja iz 2009. godine. Tako Hrvatska sada ima pet matematičkih časopisa na SCIE listi, a od njih su dva i na CC listi (oba moja).

O drugoj vijesti već sam pisao na portalu *HRSvijet* 9. kolovoza 2011.

Doznao sam kako smo Mate Kovačević i ja sastavili knjigu *Marko Perković Thompson u očima hrvatskih intelektualaca* zbog vlastite promidžbe:

Neki su Marka, poznatog, priznatog i omiljenog pjevača u narodu smišljeno i lukavo zlorabili i zloupotrijebili za svoju promidžbu. Oni koji su pisali o njemu, u većini slučajeva predstavljali su sebe, oni koji su uređivali te tekstove, nastojali su nešto ušicariti preko napisa, zapisa... Vala, mašala im bilo!

Ono u čemu je Ante Matić doista u pravu jest činjenica da autori u svojim tekstovima najviše i napišu o sebi samima. Tako Matić pokazuje kako misli da ja mogu nešto ušicariti pišući o Thompsonu. On doista misli da je netko tko pripada među pet prvih autora iz matematike po broju objavljenih radova u svijetu, kome se posvećuju konferencije, brojni radovi pa čak i brojevi međunarodnog časopisa, zaista poznatiji u Hrvatskoj zato što piše o Thompsonu nego što bi bio da ne piše?

Očito Matić ima ružičastu sliku o stanju u Hrvatskoj i u svijetu. Možda će mu takvu sliku pokvariti moj govor na prosvjednom skupu

u Zagrebu 9. listopada 2009. protiv sramotne odluke švicarske Vlade protiv našeg kantautoru. (Govor je objavljen na Portalu HKV-a, 12. listopada 2009.):

Dragi prijatelji,

nema dvojbe da je zabrana ulaska Marku Perkoviću Thompsonu u Švicarsku i Europsku Uniju poruka svima nama. Njihovo obrazloženje počinje konstatacijom kako je on „jedan je od najuspješnijih i najpopularnijih pjevača hrvatske glazbene scene“. Očito nam poručuju: „Kakav je vaš najpopularniji pjevač – takvi ste i vi.“ Mi njima odmah kažemo: „Hvala vam! Kamo sreće da smo svi kao Marko Perković Thompson!“

Sam tekst obrazloženja je doista nešto sramotno:

Poznat je postao 1991. s pjesmom 'Bojna Čavoglave'. Ta pjesma ima za temu borbu protiv pripadnika srpske paravojske za vrijeme građanskog rata u Hrvatskoj (...) Perković Marko hrvatski je folk-rock pjevač čije pjesme djelomice sadrže dijelove teksta koji veličaju ratne zločine i genocid. Slovi za predstavnika ultranacionalističkog svjetonazora koji se nastavlja na fašističku prošlost Hrvatske. Tako on u pjesmi 'Bojna Čavoglave' pjeva o tome da na Srbe treba bacati bombe i pucati u njih iz pušaka te da sve Srbe treba razbiti šakom.

Ovo zadnje ne postoji u toj pjesmi, ali je zanimljivo to njihovo izjednačavanje srpske paravojske sa svim Srbima, zar ne?

Tu je još i najmanji problem što oni velikosrpsku agresiju na Hrvatsku nazivaju građanskim ratom. Mnogo veći problem je što njihov tekst, kako bi to rekao predsjednik Mesić, koketira s neonacizmom. Naime, oni su svjesni da je 'Bojna Čavoglave' pjesma iz rata, ali ako u takvoj pjesmi kažeš da će se Hrvati braniti tako što će na one koji ih napadaju bacati bombe ili pucati iz pušaka onda veličaš ratne zločine i genocid! Time nam Švicarska, koja se obogatila i zahvaljujući – kako kaže Milan Ivkošić u „Večernjem listu“ –

„neizmjernim svotama novca nagrađenog na krvi, na strašnim nesrećama i Židova i podosta drugih naroda, pogotovo afričkih, azijskih i južnoameričkih“ poručuje da smo genocidan narod. Sama hrvatska obrana od velikosrpske agresije njima je ratni zločin i genocid.

Po istom obrascu se sudi danas Hrvatima u Haagu i u Hrvatskoj.

Po istom obrascu danas inzistiraju na tzv. Topničkim dnevnicima. Oni su im veoma važni jer je Hrvatska napravila genocid samim tim što je u granatiranju Knina poginuo čak JEDAN srpski civil. Topnički dnevnicima za bombardiranje hrvatskih gradova od Vukovara do Dubrovnika im nisu interesantni. Da, tamo su stradali mnogi Hrvati. Ali, zar su svi oni vrijedni u usporedni s JEDNIM srpskim civilom?

Zar nisu i nacisti određivali koji su narodi vrijedni a koji nisu. Vidimo da se to radi i danas, a ti nevrijedni ne smiju se ni braniti?

Organizatori ovog prosvjeda vjeruju da je ovaj švicarski čin „instruiran iz Hrvatske i to iz ureda predsjednika države“! To je očito već i iz plakata u kome se nalaze Thompsonove riječi:

Domoljublje prozvali fašizam,

Tako brane njihov komunizam.

Predsjednik Mesić se opet prepoznao pa se opet sam i javio. Naravno, njemu nije ništa sporno u tekstu kojim Švicarci zapravo tvrde da smo genocidan narod.

To nas ne čudi!

Znamo da je predsjednik ove države lažno svjedočio u Haagu. Njegove laži raskrinkane su u knjizi prof. dr. Miroslava Tuđmana „Vrijeme krivokletnika“. Našu tzv. pravnu državu to ne interesira!

Znamo i Mesićevu ulogu u priči o Topničkim dnevnicima.

Znamo i Mesićevu ulogu u falsificiranju dokumenata s pomoću kojih sud u Haagu treba optužiti naše generale.

Znamo i Mesićevu ulogu u protuzakonitom dostavljanju dokumenta s oznakom „državna tajna“ tom sudu.

Znamo i za Mesićevu ulogu u protuustavnom projektu restauracije nove balkanske federacije. Sjetimo se samo njegova nedavnog nastupa na skupu tzv. Federacije balkansko-američkih udruga u New Yorku.

Zato je potpuno opravdan poziv ZU HVIDR-a grada Zagreba takvom predsjedniku „da podnese ostavku, da odstupi i prije isteka posljednjih dana svojeg mandata kako ne bi nanosio daljnju štetu našoj domovini i sramotio časnu funkciju predsjednika hrvatske države“. Međutim, takav častan čin ne može se od njega očekivati. Logičnije bi bilo da ga Hrvatski sabor opozove s te časne funkcije. Nažalost, ni to ne možemo očekivati. Pa svima je jasno da naši političari samo slušaju što im svjetski moćnici kažu.

Zapravo, kakav je „problem“ u Thompsonu i u nama, najbolje je opisao bivši francuski vojni biskup Michel Dubost, kada je na međunarodnom vojnom hodočašću u Lourdesu rekao da se divi Hrvatima, jer mi imamo nešto što sve više nestaje: *imamo vrijednosti koje se u Europi gube, a bez kojih ona ne može živjeti?*

A hrvatske vrjednote su ono o čemu pjeva Marko Perković Thompson. Pjeva o vrjednotama koje se u Europi gube. Oni koji žele takovu Europu zabranjuju mu ulazak u nju.

Thompson pjeva o ljubavi prema obitelji, domovini („neka nitko ne dira u moj mali dio svemira“), svom narodu i Bogu. On pjeva o slobodi i onima koji su je izborili našem narodu. Zato nikada ne smijemo zaboraviti da je Sveti Otac Ivan Pavao II. za svoj stoti posjet izabrao Hrvatsku i da mu je prva poruka – ona u Dubrovniku – bila o vrijednosti slobode.

Švicarci kažu kako „treba spriječiti da on svojim djelomice ekstremističkim pjesmama na svojim nastupima uzmogne radikalizirati dijelove hrvatske iseljeničke zajednice“. Ne štite oni samo svoju „unutarnju i vanjsku sigurnost“, nego „unutarnju i vanjsku sigurnost“ takve Europske Unije koja ne želi vrjednote o kojima Thompson pjeva. Jer, pjevajući svoje

pjesme hrvatskim iseljenicima u europskim državama, on čini da te vrjednote žive i u tim državama.

Sam Thompson u svom nam Priopćenju poručuje:

Zar nije već vrijeme reći dosta tim lažima i poniženjima?

Ne smatram se žrtvom niti se tako osjećam, niti želim da me itko tako doživljava, ovo što se meni događa je ništa u usporedbi sa žrtvom i nepravdom koju su mnogi Hrvati podnijeli u borbi za ponos, dostojanstvo i suverenitet Hrvatske.

Sjetite se samo naših generala, Ante Gotovine i drugih na koje se ta njihova pravda i pravosuđe obrušilo. Je li to ono što nas čeka u Europskoj uniji?

Ne smatramo ni mi Marka Perkovića Thompsona žrtvom. Zar može biti žrtva netko o kome su hrvatski intelektualci napisali knjigu, čiji jedan prikaz ima naslov

„Thompsona opjevali biskupi i akademici“?

Zapravo i ovaj napad samo potvrđuje moje riječi, koje se nalaze i u spomenutoj knjizi, da je Thompson jedan od najvećih živućih Hrvata, ili kako je ta moja tvrdnja interpretirana u „Hrvatskom listu“:

„Upravo je Thompson – a ne nitko od onih glavonja za koje se glasuje na izborima – politički najvažniji živi Hrvat.“

Napadi na Thompsona, za koje Matić ne zna ili samo ne zna da je zbog njih nastala naša knjiga, pokazuju svu bijedu i hrvatskih vlasti i većine medija. Zapravo, pokazuju i svu bijedu i mnogih zemalja iz EU-a, pa i Švicarske, koji su spremni koristiti i ovakve prljavštine da bi kaznili Hrvatsku zato što je izborila nezavisnost usprkos njihova protivljenja. Pa zar i rasističke presude hrvatskim generalima, u njihovo režiji, to najbolje ne pokazuju.

Ali, ono što nama sigurno najviše smeta jest sudioništvo hrvatskih političara i medija u tome.

Sveprisutni hrvatski lijevi intelektualci (bolje reći jugo-intelektualci) ideolozi su takve politike. I „slučaj” Thompson pokazuje čime se sve oni služe da bi ocnili istaknute Hrvate i hrvatstvo. Ishodište je uvijek njihova mržnja spram hrvatske države. Još 2000. godine napisao sam **kako sam u mnogo boljoj poziciji od njih jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju ili diktiraju vlastima što trebaju raditi u državi čije ime ne vole!**

Podsjetimo se s koliko pažnje je pripreman napad na Thompsona. Iskorišten je njegov veliki koncert na Dinamovom igralištu 2007. godine. Navodno je tridesetak posjetitelja od njih 60000 imalo ustaško znakovlje. Dakle nekih pet promila je bilo dovoljno da bi o tome bilo riječi čak i u Europskom parlamentu. Vjerovali ili ne! Usljebile su instrukcije hrvatskim vlastima. O tome piše Slobodan Lang u tekstu *Thompson i Woodstock* koji je dan u našoj knjizi, str. 51.:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE) pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE o antisemitizmu održanoj u Španjolskoj 2005. su sudjelovali i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. Ljeti 2007. godine rabin Baker je u Dubrovniku hrvatskoj ministrici vanjskih poslova gospođi Grabar-Kitarović iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata hrvatske rock zvijezde Thompsona“. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti mjere zabrane ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj.“ U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim

predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica)...

Ovih dana je, zahvaljujući Wikileaksu, do kraja razobličena sva prljavština vlasti i poznatih ljevičara koji su organizirali progon hrvatskog kantautora i branitelja koji traje do današnjih dana. Zapravo, očito je da je to sve u sklopu njihovog kontinuiranog djelovanja protiv Domovinskog rata i hrvatske države.

Naime, moj koautor Mate Kovačević upozorio me da je u Slobodnoj Dalmaciji 26. kolovoza 2011. objavljen podatak da je svima njima bilo jasno da je priča besmislena:

Spisi iz američke ambasade objavljeni na Wikileaksu otkrivaju kako je SAD pomno pratio zbivanja na ovim prostorima. Ali ne samo politička, već ponekad i glazbena – posao ih je 2007. godine odveo na Thompsonov koncert u Splitu kako bi se uvjerali da nema straha od neofašizma.

Veleposlanik SAD-a u Zagrebu Robert A. Bradtke poslao je stažista veleposlanstva na Thompsonov koncert u Splitu. Deset dana ranije održan je čuveni koncert u Zagrebu, koji je podigao puno prašine, čak i u inozemstvu. Bradtke u izvješću piše da je Thompson na Starom placu u Splitu uspio kontrolirati publiku i da je zaustavio isticanje ustaških simbola.

Wikileaks nam je pokazao da američko veleposlanstvo vidi ono što hrvatski političari, glavni mediji i naši ljevičari koji još obavljaju zadaću koju su dobili na spomenutom sastanku. I neistine su dobre kada možeš raditi protiv bilo kakvog hrvatstva, zar ne?

Sjetimo se kako je još veći napad na Thompsona započeo godinu dana kasnije poslije njegova koncerta na Jelačić placu. Tada su vidjeli jednu ustašku kapu među 130 000 ljudi!

Neću ponavljati sve ono što se dobro zna. Uostalom, mnogo toga je dano i u našoj knjizi. Međutim, potraga za ustaškim kapama nastavlja se. Sudbina ove države ovisi o tome, zar ne?

I ove godine su ih tražili u Čavoglavama. I našli čak 13. Vjerojatno su zaključili da je fašizam u Hrvatskoj između ta dva koncerta porastao 13 puta, čim je to bila vijest na glavnom dnevniku. Zabilježeno je tada kako su na tom dnevniku interpretirali to što je Thompson pjevao i *Bojnu Čavoglave*. Navodno je pozdravio s zabranjenim pozdravom. Zapravo, smeta im *Bojna* jer je postala simbol Domovinskog rata i hrvatske pobjede. Smeta im *Bojna* jer na neki način predviđa veličanstvenu hrvatsku pobjedu kada su u *Oluji* od srpske vojske napravljeni, da parafraziramo Slobodana Miloševića, zečevi!

Podrška državatvornih intelektualaca Thompsonu onemogućila je provođenje plana naših ljevičara i njihovih sponzora. Ostaje samo sramota svima onima koji su sudjelovali u tome.

HRsvijet, 2. rujna 2011.

GUARDIAN VELIČA THOMPSONA

Govoreći o svojevremenom napadu na našeg uglednog povjesničara Juru Krištu, u tekstu *Ruga li se Krile Goldsteinu*, (IV. Dio), HRsvijet, 10. lipanj 2012., narugao sam se:

**Krišto!?! A što da je prošao kao Thompson
(taj će još vidjeti!)?**

Naravno, nije bilo teško predvidjeti da će se i dalje nastaviti s napadima na Thompsona. I nije trebalo dugo čekati! A gdje bi se drugo moglo nešto takovo i „zakuhati“, ako ne u Velikoj Britaniji, tj. u *Guardianu*?!

Zapravo, očita je kako će Thompson biti stalna meta napada, i u zemlji i izvan nje, i to od onih kojima je on prijetnja u ostvarivanju njihovih antihrvatskih interesa. Vjerojatno ne bih komentirao taj predvidivi napad, jer ga je već komentirao i Robert Horvat na HRsvijetu, 26. lipnja 2012., ali sam u međuvremenu dobio sljedeći e-mail:

Poštovani prof. Pečariću,

šaljem Vam ovaj članak londonskog *Guardiana*, glede hrvatskih nogometnih navijača i *Guardianova* sramotnog komentara na tu temu. Molim Vas da odgovorite na takve izjave i na njihovu protuhrvatsku propagandu.

Ali ništa novo iz Engleske i od Engleza!

Samo bih htjela znati – pošto ne živim u Hrvatskoj – rabi li Thomson zaista takve riječi u svojim pjesmama? Ako rabi rasističke riječi, ne čini narodu slavu. Hrvate se **ionako** gleda kroz povećalo, pa nešto takvo samo čini štetu Hrvatskoj. Ne mogu vjerovati da bi on to činio, jer – kao što rekoh, ne znam – pa mi možda Vi možete odgovoriti

S poštovanjem,

Hilda Marija Foley

rođena Zagrepčanka

Na ovo, doista, moram odgovoriti, jer se radi o gđi Foley, koja je svojim mnogobrojnim pismima učinila jako puno, za njenu i našu Hrvatsku i za hrvatski narod.

Što se tiče nogometa, dovoljno je spomenuti otvoreno pismo Platiniju, koje mu je uputio Ante Glibota, ugledni hrvatski intelektualac i član *European Academy of Sciences, Arts and Humanities* iz Pariza.

Evo još jednoga, upravo pristiglog, e-maila:

Dragi Josipe,

nakon jedne neprospavane noći, poslije utakmice Hrvatska – Španjolska, odmah sam ujutro kontaktirao UEFA-u, kao i DFB (Deutscher Fussball Bund), gdje za Bundes ligu, također sudi i sudac Wolfgang Stark.

Žalio sam se na skandalozno suđenje, iako je moje osobno mišljenje kako Wolfgang Stark i nije toliko kriv. On je tek samo „izvršitelj“ onoga što su mu naredili. Doduše, to je učinio onako kako bi to učinila i najobičnija prostitutka, koju su, najprije unajmili za prljave poslove, a odmah nakon toga, odbacili i suspendirali, da ne bi, kojim slučajem, i dalje radila takve stvari (tj. da ne bi i drugima sudio).

Ali, planirani operativni zahvat bio je uspješan, no nažalost, pacijent je preminuo.

A što tek reći za „suđenje“ na utakmici Engleska – Ukrajina? Ukrajini je poništen čisti gol!!! Tu također sudac nije vidio ništa, pa se pitam, što su suci s linije, i onaj četvrti koji sjedi na klupi, radili? U što su, i u koga su to, gledali suci???

A što reći za ponašanje Michela Platinija?

Javna je tajna kako je Michel Platini ogrezao u korupciji.

Ali nije samo korupcija u pitanju! Česti su njegovi nekorektni ispadi i nekulturno ponašanje. Takvo što nije izostalo ni ovaj put...

Tako je izrečena još jedna besramna rečenica, koju je njemački reporter ponovio u eteru:

„Manche kroatische Fans Arschlöcher“.

Zar na ovu uvrjedljivu poruku treba nešto pridodati???

Ali, neka ga bude stid i sram, jer da ima samo trunku karaktera, ili barem mrvicu kulture, ne bi se služio ovakvim skandaloznim riječima!

S poštovanjem,

Vaš Mladen Kostić iz Stuttgarta

E pa, sada nam je kristalno jasno zašto u *Guardianu* povezuju nogomet i Thompsona!!!

Hajka na Thompsona traje najmanje jedno desetljeće, a onda se dogodi nogomet, i naša nogometna reprezentacija ostavi na Europskom prvenstvu, onakav sjajan dojam... Pa, himna navijača Hrvatske nogometne reprezentacije upravo je ono što oni ne mogu podnijeti:

Thompsonova pjesma „Uvijek vjerni tebi“

Jadan li je učinak njihove dugogodišnje hajke!!!

Za sve nas, ovdje u Hrvatskoj, zanimljive su tvrdnje autora teksta u *Guardianu*. On kaže kako se na Thompsonovim koncertima „mogu vidjeti fašistički i rasistički simboli“.

Ustvari, i ne znam što je autor, ili da se malo narugam, što je pisac htio, i mislio reći. Možda поближе objašnjenje imamo u njegovoj tvrdnji kako se radi o pjevaču „u čiji je prvi hit unesen slogan koji su koristili hrvatski fašisti“, a tu su, tvrdi Holiga, „i pjesme u kojima on pjeva o ubijanju Srba u logorima“.

I doista, u svih ovih desetak godina, imamo stalnu i nesmiljenu hajku na Thompsona, zbog Bojne Čavoglava, koja počinje starim hrvatskim pozdravom „Za dom spremni!“.

Ali njima nije do istine!!! Ne obaziru se oni ni na činjenice da u Hrvatskoj postoje sudske presude koje govore istinu o ovom pozdravu, koji veliča i slavi obranu svog doma i svoje domovine!

Istina je da su taj pozdrav koristile i ustaše, ali su ga Hrvati koristili, davno prije toga, isto kao što je istina da se i kuna, stoljećima prije NDH, koristila kao platežno sredstvo.

Zato se Slavko Goldstein „propeo na sve četiri noge“ i pokušao i to povezati s NDH, i poistovjetiti današnju državu s njom, ali mu to nije uspjelo. Bilo je to u vrijeme jednog gorostasa, kakav je bio Tuđman, koji se na takve njegove bedastoće, nije ni obazirao. Istina je da se u NDH koristio i hrvatski jezik, pa je, taj isti Slavko Goldstein, kao savjetnik premijera, pokušavao opet vratiti, omiljenu mu, komunističku varijantu hrvatskog jezika, njegov hrvatsko-srpski jezik.

Zapravo bi im najdraže bilo da ne postoji ni država niti riječ Hrvatska, jer, Bože moj, ta je riječ bila i u imenu Nezavisne Države Hrvatske!

A sve je ovo skupa, toliko jedno i prozirno, da mi ih je, jadnike jadne, ponekad, zbog, uzaludno uloženog truda, žao iz dna duše!!! Ne mogu im nikako pomoći, već im samo mogu poručiti:

Uzalud vam trud svirači!!!

Međutim, znakovito mi je i zabrinjavajuće, da jedan tako iskusan borac za hrvatske nacionalne interese, kakva je gđa Foley, može i pomisliti da u Thompsonovim pjesmama ima rasizma!

Pa, nedavno smo mi poslali pismo VS-u UN-a, zbog rasističkih presuda našim generalima u Haagu, jer ne podržavamo nikakav rasizam?! Upravo su se, kao glavni rasisti pokazali Britanci, jer su podržavali pokolj više od stotinu tisuća muslimana u Bihaću i užasni genocid u Srebrenici. Podsjetit ću vas samo na to kako je tadašnji američki vojni ataše u Hrvatskoj rekao da su general Gotovina i HV, spašavanjem Bihaća, od UN-a zaštićene zone, „spriječili genocid, takvih razmjera, kakvi su bili u Drugome svjetskom ratu“.

A sve zato što su Britanci željeli proglasiti Srbe pobjednicima u ratu!

Zato...optuži kako ne bi bio optužen!!!

A koga optužiti..., pa, naravno, Thompsona?!!!

Treba ga optužiti... Pod hitno!!! I kao čovjeka, i kao bojovnika koji je izrastao u simbol Domovinskog rata i pobjede hrvatske vojske!?

S optužbama treba ići još dalje! Treba mu sve zabraniti i sve oduzeti!

Dostojanstvo, ugled, pjesmu i pjevanje...egzistenciju.

Pa, zar Thompsonu, ne tako davno, nisu zabranili i ulazak u EU?!

Podsjetit ću vas što sam tom prigodom rekao na prosvjednom skupu.

(vidjeti str. 188.: Govor akademika Josipa Pečarića s prosvjednog skupa u Zagrebu 9. listopada 2009.)

Napadom na Thompsona, oni, zapravo, neizravno napadaju i hrvatski narod i poručuju da su Hrvati genocidni.

Svima je poznato kako su mnogi hrvatski biskupi, akademici, sveučilišni profesori, književnici, i ini intelektualci, pružili potporu Thompsonu, koji po njihovom „cijenjenom mišljenju“, „veliča genocid“.

Znači li to da su i svi gore navedeni – pripadnici jednog genocidnog naroda???

Genocidni ti Hrvati, zar ne?

Obrazac koji je ostvaren, pod redateljskom palicom Slavka Goldsteina (pronađena jedna kapa sa znakom „U“ među 130 000 Hrvata na Thompsonovu koncertu u Zagrebu), bilo je po Goldsteinu – veličanje ustaštva. Slično kao kad je njegov sin Ivo tvrdio kako je **Marko Perković**, zvani **Thompson**, najobičniji propagator ustaštva, a dernek u Čavoglavama, proglasio je „najobičnijim ustašoidnim dernekom“.

Naravno, na tom „ustašoidnom derneku“ skupi se i do 150 000 „genocidnih“ Hrvata. Spomenimo da je njima to ustašoidni dernek, zato što se tamo slavi *Oluja*, kojom je pobijeden velikosrpski fašizam, a fašisti su, za te i takve, svi koji slave pobjedu nad srpskim fašizmom, a ne oni, tj. velikosrpski fašisti!

Fašisti su im i oni koji slave „Oluju“, akcijom kojom je spriječen genocid u Bihaću.

Ne čudi onda zašto, i otac i sin Goldstein, smatraju da se treba podići spomenik, pa uz dan proslave naše pobjede, obilježavati i stradanje srpskih civila koji su, kako svjedoče srpski književnici, svi bili vojska.

Zar se smije, zbog tih „pišljivih“ stotinjak tisuća muslimana, dopustiti da nastrada petstotinjak Srba?

Jesu ti Hrvati genocidni, zar ne?

Za ovakvo djelovanje, Ivo će, ako već nije, biti i nagrađen veleposlaničkim mjestom, a zamalo nije... i redovitim članstvom HAZU-a.

No, vratimo se *Guardianu* i objavljenom tekstu o Thompsonu, u kome istovjetno, na način na koji su Švicarci optužili Thompsona (da veliča genocid, a genocid im je zapravo kada se usudiš braniti svoj dom), danas i u *Guardianu*, Thompsona proglašiše i rasistom.

Nije rasizam željeti da Srbi pobiju sto tisuća muslimana, nego je rasizam to što su Hrvati to spriječili!

Na kraju, ne treba zaboraviti ni to da *Guardianu* smeta što hrvatski navijači pjevaju Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“.

Osobito im smeta **...što se u pjesmi spominju sve povijesne hrvatske regije, pa tako i Herceg Bosna, odnosno stih „Herceg-Bosno srce ponosno“**.

Ali, problem je u nečem drugom! U već citiranom tekstu, koji su hrvatski navijači i igrači uzeli kao svoju drugu himnu, Holiga vidi, u tekstu o Herceg-Bosni, i činjenici da **'Herceg-Bosna nije dio Hrvatske'**, pa je to posezanje za tuđim teritorijem...

I Horvat je, u svome tekstu, taj problem pomno analizirao. Međutim, kod ovakvih prosudbi i analiza, treba uvijek uzimati u obzir „onu drugu stranu medalje“, tj. što je to tako veliko u protimbi s britanskim interesima, kad oni to (**nešto**), tako napadaju.

Herceg-Bosna je bila i jest hrvatska zemlja, jer je i BiH država tri ravnopravna naroda, pa i Hrvata.

A Britancima, upravo, to i smeta. Smeta im sama činjenica da je BiH država i hrvatskoga naroda. Mnogo puta do sada su nas naš kardinal Puljić i drugi biskupi upozoravali na strane političari koji su dolazili iz zapadnih zemalja i njihove stalne prijetnje, kako Hrvati trebaju nestati iz BiH...

Ili će postati Bošnjaci ili neka se isele!

Dakle, i ovakav napad na Thompsona u Guardianu, treba shvatiti kao veliko priznanje našem Thompsonu. Očito ga smatraju velikom **smetnjom** u ostvarivanju britanske želje za Bosnom i Hercegovinom, bez Hrvata!

TKO SE SVE BOJI THOMPSONA?

„DOMOLJUBLJE PROZVALI FAŠIZAM, TAKO BRANE NJIHOV KOMUNIZAM“

Šest godina je već prošlo od kada je izdan Thompsonov album *Bilo jednom u Hrvatskoj*, a na kojemu je on u pjesmi *Neka nitko ne dira u moj mali dio svemira* napisao stihove

*Domoljublje prozvali fašizam,
tako brane njihov komunizam.
Prozirna demagogija!*

U istoj pjesmi su i stihovi:

*Napadaju ta sluganska pera,
k'o da oni branili su sela.
Miševi, iz rupa izišli!*

Thompson je jedan od rijetkih ljudi u današnjoj Hrvatskoj, koji u hrvatskom narodu može sa svojim stihovima i pjesmom probuditi domoljublje ravno onome iz devedesetih te samim tim vlastodržcima predstavlja prijetnju. Upravo zato ga javno, u medijima, među narodom gledaju ocrniti, spočitavajući mu nelegalno uzimanje novca, neplaćanje poreza, skrivene račune, i što ja znam što još sve ne, a sve s ciljem kako bi ga pribili na stup srama i kako bi uništili njegovu moć – moć koja može ujediniti istinske domoljube. Domoljube čija krv trenutno vrije, ali se još čeka nekakva iskra, koja će sve te nagomilane frustracije izbaciti na površinu, poput erupcije vulkana.

Preokrenute Thompsonove stihove „Domoljublje prozvali fašizam“, u *Slobodnoj Dalmaciji* u subotu, 22. rujna, u tekstu *Mi smo ljudi Cigani, Hrvatskom prokleti*, koristi „slugansko pero, mali miš, izišao iz rupe“, Damir Pilić, još jedan od brojnih antihrvatskih kolumnista, koji uz Tomića, Dežulovića, Galla, Jergovića i ostale, u posljednje vrijeme ne prestaju javno, u tiskanim izdanjima i na Internetu, blatiti Hrvatsku, sve što je hrvatsko, i Crkvu.

Novinar i kolumnist kao samoprozvani branitelj Srba, Roma i pedera

„U Hrvatskoj manjine moraju znati gdje im je mjesto – Srbima ispod stola, Romima s druge strane potoka, pederima u njihova četiri zida. **Svi u Hrvatskoj moraju znati gdje im je mjesto, jedino mi Hrvati slobodno možemo biti fašisti, jer se to kod nas zove domoljublje.**“ – kaže Pilić u svom tekstu, u kojemu se osvrće na nedavne situacije u Škabrnji i mjestu Gornji Hrašćan, u kojima mještani ne dozvoljavaju da romska djeca pohađaju nastavu zajedno s hrvatskom djecom.

E, sad, da li je to ok, ili nije, ostavit ćemo za neki drugi tekst, a u ovome tekstu je bitno protumačiti Pilićev stav (i mržnju?) prema Hrvatima. A u gornjoj rečenici kaže „mi Hrvati“? Pa gdje to na svijetu ima, osim u Hrvatskoj, da pripadnik jednog naroda optužuje, „gadi“ i osuđuje sve ostale pripadnike tog istog naroda, a sebe također naziva Hrvatom? Ako ga je toliko sram što je po nacionalnosti Hrvat, tko mu brani da nacionalnost promijeni u Srbin? Ionako brani Srbe, za koje kaže kako im je mjesto „ispod stola“. Ne znam gdje je upravo on bio devedesetih ...možda upravo ispod nekakvog stola?

Ponovno prozivanje Crkve i Željka Keruma

„To je to opjevano hrvatsko srce, široko kao Panonsko more i veliko kao zagrebačka katedrala. Katedrala iz koje se nitko nije oglasio – ni prije petnaest dana, ni sada – da vjernicima iz Škabrnje i Gornjeg Hrašćana citira što biblijski evanđelisti misle o takvom njihovom ponašanju i odnosu prema bližnjima“ – navodi Pilić dalje u svom tekstu malobrojnima čitateljima ove tiskovine, koja je sve, a samo ne „slobodna“.

Dakle, nakon ovotjednog Dežulovićeve napada na Crkvu u Hrvata, evo sada i Pilića. I mene zanima zašto Crkva šuti i zašto sve vas, antihrvatska sluganska pera, javno ne prozove. Jer, Crkva ima tu moć! Svake nedjelje se vjernici okupljaju na Svetim Misama, širom Hrvatske, odavno nazvane „predziđe kršćanstva“.

Na kraju teksta se Pilić osvrće i na Željka Keruma i njegovu izjavu u emisiji „Nedjeljom u dva“, u kojoj je spomenuti izjavio kako hrvatskim medijima vladaju Srbi. Pa, Piliću, čini se kako je Kerum pogodio...Tko je, uostalom voditelj emisije „Nedjeljom u dva“?

Hrvat? A i ti si, kao, Hrvat? A Kerum je hrabro rekao samo ono što većina Hrvata i misli, ali nemaju medije u svojim rukama, pa im preostaje samo komentiranje ispod vaših tekstova na internetskim forumima. E, to je istinski glas naroda...

Tko misli kako je „Hrvatskom proklet“, neka se odseli

Naslov teksta je također fin: „Mi smo ljudi Cigani, Hrvatskom prokleti“. Pilić očito aludira na Štulićeve stihove „Mi smo ljudi Cigani, sudbinom prokleti“ iz pjesme „Balkane moj“. Piliću, Štulić je barem pošten, otišao je u Amsterdam i ne daje nikakve izjave niti se u Hrvatskoj pojavljuje. A ti živiš u zemlji koju toliko mrziš, pišeš protiv Hrvatske koja te hrani i uzimaš masne pare za ove svoje antihrvatske „baljezgarije“.

Slažem se s dijelom naslova „Mi smo ljudi Cigani“ (sebe možeš slobodno nazvati Ciganinom, ne zato što imam nešto protiv Cigana, već zato što njih nije briga koje su nacionalnosti i nomadi su), dok se ne slažem s drugim dijelom naslova „Hrvatskom prokleti“. Ako misliš da si ti „Hrvatskom proklet“, molim te, Piliću, odseli se s teritorija moje prekrasne zemlje koju velika većina Hrvata ljubi i voli na onaj način koji je tebi nezamisliv. Vjerujem kako će mnogi Hrvati, ako pokrenemo akciju preko Facebooka, uplatiti koju kunu za tvoj bezuvjetni odlazak preko granice. Ne znam zašto mislim, kako bi u tome slučaju krenuo na istok...a mogao bi sa sobom povesti i većinu kolumnista iz cijele Hrvatske.

Kap po kap, kap po kap, od devedesetih do danas, Hrvati su otprilike opet na početku

Pilić u tekstu spominje i sintagmu „govor mržnje“, o čemu kaže:

Romski klinци iz Međimurja još su premali da bi razumjeli što znači sintagma 'govor mržnje?', ali čitatelji *Slobodne Dalmacije* nisu.(...) A govor mržnje je nešto kao pokvarena slavina iz koje kaplje kap po kap, kap po kap, sve dok se kada, umivaonik ili sudoper ne prepune, pa se sve te nagomilane kapi – ako vodoinstalater ne intervenira na vrijeme – izliju u bujicu koja preplavi i zagadi hrvatsko društvo. Pardon, koja

preplavi i zagadi hrvatsku kuhinju ili hrvatsku kupaonicu. Ako ne intervenira Državno odvjetništvo.

Da, Piliću, upravo se to dogodilo u Hrvatskoj, nakon što smo se u Domovinskom ratu, braneći Hrvatsku od tvojih prijatelja Srba, izborili za samostalnu i neovisnu Domovinu. Umjesto da ološ i kukolj, koji se tijekom rata krio u mišjim rupama i ispod stolova, i bjezao brodovima u Anconu, odmah stavimo tamo gdje mu je mjesto, mi smo dozvolili da nama Hrvatima od devedesetih, pa sve do danas, kap po kap, kap po kap, voda dođe do grla, tj. da u hrvatskim medijima trpimo vas, antihrvate, koji s neizmjenom količinom mržnje u hrvatskim medijima, pišete protiv nas, HRVATA, i protiv NAŠE HRVATSKE CRKVE.

Kap po kap, kap po kap, uljuljkani u napokon tisućljetni ostvareni san o hrvatskoj državi i hrvatskoj slobodi, dozvolili smo da nama Hrvatima, i nakon Domovinskog rata, povijest ponovno pišu Goldsteini, Jakovine i ostali, a da o nama, kao braniteljima hrvatske slobode i neovisnosti, raspravljaju Teršeličke, Dokumente, Rekom i ostali, koje financiraju strani centri moći, razni Soroši.

A svi imate zajednički cilj: uništiti hrvatski ponos i domoljublje, koje, upravo kako je vizionarski Thompson i predvidio, nazivate fašizmom.

E, pa ako je tako, većina Hrvata se još uvijek ponose što su domoljubi, ma kako ih vi nazivali! Barem znaju tko su i što su!

A, znaš li ti, Piliću, i tvoji prijatelji kolumnisti, tko ste?

Jer, Hrvati svakako niste!

Petra Jurčević

HRsvijet, 22. rujna 2012.

NE ŠUTIM ZATO ŠTO JE HRVATSKA I DANAS IZLOŽENA AGRESIJI

Akademika Josipa Pečarića (Kotor, 1948.) ne treba posebno predstavljati hrvatskoj javnosti. Po broju objavljenih radova i drugim referencijama, jedan je od najpoznatijih i najpriznatijih naših znanstvenika u svijetu. Međutim, široj javnosti Pečarić nije poznat samo kao znanstvenik, svjetski priznati matematičar, nego i kao angažirani intelektualac i publicist. Objavio je cijeli niz publicističkih knjiga (*Srpski mit o Jasenovcu: skrivanje istine o beogradskim konc-logorima; Za hrvatsku Hrvatsku; Brani li Goldstein NDH?; Za hrvatske vrednote; Zločinački sud u Haagu i dr.*) u kojima angažirano i polemično progovara o brojnim pitanjima iz hrvatske povijesti i suvremenosti.

Gospodine Pečariću, uže su područje vašeg znanstvenog interesa matematičke nejednakosti. To prosječnom čitatelju zvuči prilično ezoterično, biste li nam pokušali laiku razumljivim jezikom malo približiti to područje matematike?

Još u osnovnoj školi učili ste što je manje ili više i kako to u matematici označavamo. Dakle, 3 je manje od 5. U teoriji nejednakosti uspoređujemo matematičke izraze. Recimo, aritmetička sredina je uvijek veća od geometrijske. Naravno, „priča“ se dalje komplicira jer se u raznim područjima mora definirati i što znači da je nešto više ili manje. U tom području Hrvatska je danas svjetska velesila. Naše monografije služe mnogima u svijetu kao osnovna literatura u njihovom znanstvenom radu. Tri časopisa iz područja nejednakosti su na SCIE listi poznatih časopisa, od toga su dva naša, a jedan naš je od dva na CC listi. Zapravo, od časopisa koji su proizašli iz te „moje“ znanstvene škole, na tim listama su tri, tako da ih Hrvatska ima pet, a, recimo, Srbija dva. Nebrojani su časopisi u kojima smo mi recenzenti, često smo ocjenjivači doktorskih disertacija u inozemstvu i sl. Konferencija koja je prije četiri godine bila u Trogiru, povodom moga 60. rođendana, nastavila je svoj „život“: prije dvije godine bila je u Pakistanu, a ove godine će se održati u Južnoj Koreji. Za dvije godine bit će opet u Hrvatskoj. Moji suradnici hoće je posvetiti mome tisućitom radu u znanstvenim

časopisima. Ako znate da sam bio deseti matematičar u svijetu koji je imao više od petsto radova, bit će Vam jasno otkud ta njihova želja.

Jedan ste od rijetkih akademika kojemu u potpunosti pristaje naziv angažiranog intelektualca, to jest takvog intelektualca koji, kao misleća i društveno odgovorna osoba, aktivno sudjeluje u javnoj raspravi o pitanjima koja su izvan njegovog uskog stručnog područja, ali su od vitalnog značenja za širu društvenu zajednicu. Kako Vi vidite ulogu intelektualca u suvremenom društvu?

Upravo tako kako ste opisali angažiranog intelektualca. Zapravo, uvijek treba imati u vidu da je Hrvatska bila izložena agresiji, a kada Vam netko napadne domovinu, morate je braniti ili oružjem ili perom. Ili niste čovjek. Kako je Hrvatska i u miru izložena agresiji, samo drugim sredstvima, čini mi se da u takvim uvjetima prestaje razlika između pojmova intelektualac i angažirani intelektualac. Svaki je intelektualac pozvan sudjelovati u rješavanju pitanja koja su „od vitalnog značenja za širu društvenu zajednicu“. Naravno, govorim o hrvatskim intelektualcima. Nažalost, danas se u Hrvatskoj više „čuju“ oni uz koje ne možemo vezati pridjev „hrvatski“.

Iako ste matematičar po struci, često se upuštate i u polemike s povjesničarima, i to, čini se, vrlo uspješno. Već u nekoliko navrata ste polemizirali s povjesničarom Ivom Goldsteinom. Upravo ovih dana aktualni su polemični odjeci oko ne/primanja Ive Goldsteina u HAZU. U tim polemikama vrlo aktivno sudjelujete. Hoćete li nam reći nešto o tome?

Zapravo, danas zastupnici jugokomunističke paradigme u povijesnoj znanosti imaju veliki problem. Iako je današnja garnitura na vlasti njima veoma sklona, oni ipak djeluju u uvjetima kada smo imali veličanstveni pobjednički Domovinski rat. U tim uvjetima, i unatoč preferiranju koje imaju u medijima, može se čuti i onaj drugi – hrvatski glas. Zato je njima izuzetno teško ispuniti zadaću koja im je postavljena – od pobjednika Hrvate pretvoriti u gubitnike.

Što se tiče prof. Goldsteina, treba znati kako njemu logika nije jača strana. Zato mnogi vrlo lako mogu uočiti gluposti i neznanje u njegovim interpretacijama povijesti. Sakupio sam članke u kojima sami povjesničari govore o takvim njegovim glupostima. Već se od

takvih tekstova može napraviti knjiga, a naglasit ću kako su to tek odabrani primjeri, ponajprije zbog cjelovitosti usmjerene neznanstvenosti I. Goldsteina, ali i nešto šire „atraktivnosti“ tema.

Naime, teško bi bilo prebrojiti sve one „packe“ usmjerene I. Goldsteinu, koje se mogu naći u znanstvenoj literaturi. Zato me je zapanjila vijest da je takav znanstvenik, ako se za njega to uopće može reći, predložen za hrvatskog akademika. U pismu koje sam uputio predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a, Goldsteinovu glupost o osveti četnika petog dana od proglašenja NDH – zbog genocida koji su ustaše napravili nad Srbima – uzeo sam kao primjer za ironičnu interpretaciju svih njegovih gluposti. U svom odgovoru (što su „naši“ mediji prešutjeli), Goldstein je pokušao prevariti hrvatske akademike, tvrdeći da ga njegov mentor profesor Brandt nije spominjao u svojoj knjizi. Time je samo zorno pokazao koliko je Brandt bio u pravu kada je za Goldsteina napisao da je pripravan za znanstveno nepoštenje.

I danas se slatko nasmijem kada se sjetim kako je u Globusu, 20. rujna 2002., Ivo Goldstein napisao kako bi „po izmišljanju Tuđmanu u nekim aspektima, eventualno, mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU-a, velecijenjeni akademik Josip Pečarić“. Ne može se reći da sam s I. Goldsteinom imao bilo kakve polemike. Ja sam, poput njegovih kolega povjesničara, samo komentirao mnogobrojne gluposti u njegovim tekstovima. Zapravo, naša „polemika“ svodi se na to što su mi on i njegov otac, još prije deset godina, najavili da će učiniti sve da ja ne mogu objaviti ono što mislim o njihovim uradcima. I sada se moglo vidjeti: I. Goldstein je mogao po medijima govoriti što je htio, a meni je bilo potpuno onemogućeno odgovoriti mu u istim medijima. Zapravo, to je klasična „polemika“ kako je doživljavaju naši „ljevičari“.

Stječe se dojam da ste Vi jedan od rijetkih akademika koji se ne krzma reagirati na otvorene ili slabo prikrivene napade na tu ustanovu, posebno na njezinu simboličnu ulogu najvažnije hrvatske kulturne i znanstvene ustanove. Što mislite, zašto je tomu tako? Zašto su akademici, u načelu, neskloni polemičnom angažmanu oko važnih društvenih pitanja, pa i kada je riječ o samoj Akademiji?

Vjerojatno mislite i na napade kod neizbora, bolje reći prevođenja dopisnog člana Miroslava Radmana u redovitog člana, čemu sam posvetio knjigu „Kako su rušili HAZU?“ Nisu svi skloni polemici. Vjerujem da i za to treba imati sklonosti. Pa i kada su akademika Aralicu napali zbog „Ambre“, ja sam bio taj koji je pokazao koliko su ti napadi bili smiješni, a ne netko od njegovih kolega, osim što je naš veliki književnik akademik Slobodan Novak za HTV napisao da potpisuje skoro svaku riječ iz mog pisma.

U svojim dosadašnjim javnim istupima i brojnim objavljenim knjigama, vrlo ste jasno izrazili svoju političku poziciju, koja bi se mogla definirati kao pozicija angažiranog patriotizma bez ideoloških predrasuda i opterećenja. Naravno, ispravite me, ako se ne slažete s takvim određenjem Vašega javnog angažmana! No zanima me zašto je u Hrvatskoj pomalo zazorno ako intelektualac pokazuje „previše“ patriotizma?

Nemam što ni dodati ni oduzeti Vašoj definiciji. Navest ću Vam dio mog govora u Adelaideu, na komemoraciji, dan poslije smrti našeg Predsjednika:

Tuđman je ukazao da budućnost imaju i „mali“ narodi.

Takvo djelovanje predsjednika Tuđmana izravno je u suprotnosti s današnjim pokušajima stvaranja novog svijeta u kojemu je bitan jedino pojedinac. Svijet u kojem nema mjesta ni za obitelj niti za malobrojne narode. Jer, oni najmoćniji su sebi i svojim narodima već osigurali vladajuće pozicije u današnjem svijetu. Svi oni koji žele boljitak svojih naroda izravno ih ugrožavaju. Zato su predsjednik Tuđman i Hrvatska stalno na udaru medija koji su u rukama najmoćnijih i preko kojih svjetski moćnici osiguravaju svoje interese.

Danas se u Hrvatskoj provodi suprotna politika. Sve se svodi na servis moćnima. Žalosno je što mnogo više naših ljudi, pogotovu intelektualaca, ne učine sve da zazorno bude pokazivati kako ne voliš svoj narod.

Jednom prilikom sam od jednog vašeg mladeg kolege, matematičara, koji Vam nije ideološki pretjerano blizak, čuo da Vas visoko cijeni zbog vaše otvorenosti prema mladim znanstvenicima, spremnosti da im pomognete u akademskom napredovanju. Znam da dosta gostujete i na inozemnim sveučilištima, u posljednje vrijeme dosta ste angažirani u Pakistanu. Hoćete li nam reći nešto o tome dijelu svoga rada i uopće o tomu kakva je društvena klima i odnos prema znanosti i znanstvenicima u Hrvatskoj u usporedbi s nekim drugim sredinama? Je li jedini put za ambicioznog i nadarenog mladog znanstvenika zapravo put odlaska u inozemstvo?

Pa zar bih volio svoj narod ako ne bih sebe posvetio tome da što više mladih talentiranih ljudi postignu što više. Tim prije što biti mentor u matematici nije jednostavno. Tome služi i sve ono što sam Vam već rekao o dostignućima „moje“ znanstvene škole. Drago mi je i djelovanje u Pakistanu jer su tamo napravili školu u kojoj zadržavaju najbolje mlade matematičare u zemlji, tako što su im omogućili da im profesori i mentori budu izvrsni svjetski znanstvenici. Iz moje škole u Hrvatskoj upravo izlazi 36. doktor, u Pakistanu ih već imam šest, a sedam ih radi doktorate. U Australiji ih je dvoje, u BiH jedan i na Kosovu jedan. Čini se da je kod nas odnos prema znanosti sve lošiji.

Dosta ste bili angažirani u obrani Marka Perkovića Thompsona od organizirane medijske hajke na njega, također i obrani naših generala u Haagu. Taj angažman urodio je prosvjednim peticijama koje ste Vi inicirali. Recite nam nešto o tome!

Hajka na Thompsona, vjerovali ili ne, traje barem deset godina. Sjetite se samo kako se cijela država tresla zbog jedne kape sa slovom U među 130 000 ljudi na njegovom zagrebačkom koncertu. Potom mu zabranjuju pjevati u Istri. S obzirom da su im dobrodošli oni koji su pjevali agresorima na Hrvatsku, a nije hrvatski branitelj i simbol hrvatske obrane Marko Perković Thompson, očit je zaključak, zar ne? Tada su hrvatski intelektualci uputili Thompsonu pisma potpore i vjerujem zaustavili ono najgore što su našem pjevaču namijenili. Ne zaboravimo da je on postao i problem svjetskim

moćnicima, pa su ga pokušali riješiti zajedno s hrvatskim vlastima. I doista, Thompson njima jest problem: pjeva o hrvatskim vrjednotama, a pjeva i o onima koji zbog svojih interesa prodaju interese svog naroda. Zato svaki novi njegov projekt dočekuju sa strahom. Spomenute peticije bile su povod za knjigu koju sam objavio zajedno s vašim (i našim) poznatim kolumnistom Matom Kovačevićem. Kako je Thompson najavio novi CD, ne čudi što se sada intenziviraju ti napadi. Ali ono što su htjeli, više ne mogu postići. Thompson ostaje simbol hrvatske borbe za neovisnost.

Što se tiče naših generala, tu se najmanje radi o njihovoj obrani, jer već je mnogima u svijetu jasno da se tamo sudi Franji Tuđmanu i svima nama zato što smo se izborili za slobodu i svoju državu, iako nam svjetski moćnici to nisu dozvolili. Meni je smiješno kada se za Sud u Haagu govori kako ima dvostruka mjerila, jer to podrazumijeva da za isti zločin sud različito osuđuje zločince.

Međutim, mi imamo slučaj kako sud jednako osuđuje za zločin i za neviđeno junaštvo i humanizam. To nisu dvostruka mjerila, nego je to zločin samoga suda! Zapravo, prvostupanjska presuda generalima Gotovini i Markaču, presuda je i svjetskim moćnicima i samom tom sudu kao njihovom eksponentu. Naime, u njoj se konstatira da na osnovu dokumenata nisu mogli zaključiti o navodnom zločinu, nego su to uradili promatrajući učinke same operacije.

A svjetski moćnici su, ako se sjećate, odmah osudili Oluju i proglasili je zločinom!

Dakle, porekli su pravo hrvatskoj državi i hrvatskom narodu na ono što po međunarodnom pravu i svom Ustavu moraju učiniti – osloboditi okupirana područja svoje države. Dakle, to je prvi veliki zločin koji su oni počinili i posredno je i njih i sebe za to osudio „Sud“ u Haagu. Drugi veliki zločin koji su napravili leži u činjenici da je Olujom spašena od UN-a zaštićena enklava Bihać. Poslije genocida u Srebrenici, trebao se odigrati i u ovoj enklavi, da bi Britanci, Nizozemci i drugi proglasili srpsku pobjedu u ratu. Ako se sjetimo da je u toj enklavi bilo između 150 000 i 180000 ljudi, jasno je koliko je u pravu tadašnji vojni ataše u Hrvatskoj kada kaže da je Gotovina spasio Bihać od genocida „razmjera onih u Drugome svjetskom ratu“.

Nevjerojatna je orkestrirana šutnja o tome: međunarodna javnost, hrvatske vlasti, hrvatski glavni mediji, obrana naših generala, međunarodni stručnjaci u svojoj poznatoj ekspertizi – ne govore o tome! Ne govore čak ni vlasti u BiH! Ali upravo to optužuje sve njih. Uostalom, američki vojni ataše je i prozvao obranu zašto ga nisu pozvali kao svjedoka da svjedoči o tome. Zato je to drugi veliki zločin i svjetskih moćnika i svih koji sudjeluju u tome, o kojem „govori“ presuda tog „suda“, upravo zato što o tome ne govori! Zato smo nas dvadeset akademika, biskupa i nadbiskupa napisali prosvjedno pismo VS-u UN-a, koje je supotpisalo više od 2300 naših ljudi (recimo samo nekoliko stotina sveučilišnih nastavnika i znanstvenika), naglasivši da se radi o rasističkim presudama!

U tijeku je i potpisivanje sličnog pisma VS-u UN-a o Hrvatima u BiH. U osnovi je završni (veličanstveni) govor generala Praljka.

Pred ulaskom smo u EU. Većina intelektualaca i sve parlamentarne stranke bezrezervno podržavaju ulazak Hrvatske u tu asocijaciju. Kako Vi gledate na to? Što nas čeka u EU-u?

Ja se ponosim činjenicom da sam u Akademiji bio među onom trojicom-četvoricom koji nisu bili za ulazak u EU. Svoje stajalište definirao sam prije desetak godina, kada sam tražio da nam se ispričaju zbog svog sudjelovanja u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku. Ako ne žele, to je ravno našem NE u EU, a ako nam se ispričaju, ispunili bi nadu mnogih da sa svojim vrjednotama možemo pomoći Europi da opstane, možemo im pomoći da se vrate istinskim vrjednotama kojih je bio svjestan i blaženi Ivan Pavao II., kada nas je prozvao narodom nade. Tome su i služila dva naša otvorena pisma: Zahtjev za odgodu referenduma do presuda hrvatskim generalima i Ne u EU do slobode hrvatskih generala. Oba je potpisao veliki broj naših ljudi.

HDZ je nedavno dobio novo vodstvo, koje je izbore dobilo na obećanju povratka stranke korijenima, odnosno tuđmanizmu. Kako Vi vidite budućnost HDZ-a i uopće onog dijela političke scene koji svoju politiku temelji na nacionalnom i tradicionalnom?

Zbog tog obećanja smo ih podržali na izborima i spriječili ono što su im namijenili – nestanak s političke scene. Na drugo pitanje odgovor ćete i sami znati kada vidimo odgovor na pismo koje sam im upravo poslao:

Poštovani g. predsjedniče HDZ-a,
poštovani članovi HDZ-a!
Ponovno vas pozivam da potpišete novo pismo

VIJEĆU SIGURNOSTI UJEDINJENIH NARODA O HRVATIMA U BIH.

Naravno, među potpisnicima ima mnogo članova vaše stranke, a od saborskih zastupnika, tu je prof. dr. sc. Miroslav Tuđman. Osnova pisma je završni govor generala Praljka u Haagu. Vjerojatno vam je poznato da je nas general više učinio od cijele države u obrani te iste države na tom „sudu“. Tim prije bi svojim potpisima pokazali da je vraćanje vaše stranke tuđmanizmu stvarno, a ne deklarativno.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić

Evo i jednog mišljenja o tom pismu:

Poštovani gospodine Pečariću,

ovaj prijedlog predsjedniku HDZ-a, lakmus je za stvarne namjere HDZ-a. I sâm sam član HDZ-a i mislim da će mi odnos prema tom apelu biti raskrsnica za daljnu vjernost HDZ-u ili ne. Hvala Vam na upornosti i motivima, na misiji koju radite u ime golemog broja domoljubnih ljudi koji pate u traženju Istine.

Prof. dr. ...

Gospodine Pečariću, zahvaljujem Vam na razgovoru. Zamolio bih Vas još samo da kratko prokomentirate činjenicu da je Ministarstvo kulture Republike hrvatske drastično srezalo

sredstva za Hrvatsko slovo, dok su, primjerice, Vijencu i Zarezu odobrena ista sredstva kao i lani.

To me podsjeća na vrijeme kada su prvi put bili na vlasti. Tada su moj projekt proglasili najslabijim matematičkim projektom u zemlji. A rezultat tog projekta sve je ono o čemu sam već govorio. Dodat ću samo kako je jedan međunarodni časopis (Banach Journal of Mathematical Analysis), koji je i na CC i na SCIE listi, jedan broj posvetio meni, zbog mojih zasluga u matematici. Dakle, to što *Hrvatsko slovo* ima „poseban“ tretman, samo znači da su ga prepoznali kao tjednik koji doista promiče hrvatske nacionalne interese.

Razgovor s akademikom Josipom Pečarićem,
Damir PEŠORDA
Hrvatsko slovo, 6. srpnja 2012.

EPILOG

HAJKA NA THOMPSONA

Vraćam se zadovoljan iz Južne Koreje jer je konferencija, koju sam organizirao s još trojicom tamošnjih kolega, kažu sudionici, bila uspješna.

U zrakoplovu koji je poletio iz Frankfurta, dijele Jutarnji list, a jedino u takvim prigodama i prelistam te „naše” novine. Samo letimičan pogled na prvu stranicu, dovoljan je da me podsjeti zašto je to tako.

Najprije čitam kako „lijepo” pišu o “Oluji” i Thompsonu. Naravno, to je priča o navodnoj Thompsonovoj utaji poreza (1,7 milijuna kuna).

Ponavljaju kao pokvarena ploča, ono što je već davno Thompson opovrgnuo u intervjuu za Hrvatski list, koji je vodio s njim, naš poznati novinar i moj koautor u spomenutoj knjizi o Thompsonu, Mate Kovačević. Tekst je prenio i HRSvijet, 14. Svibnja 2012., a ja sam ga već i uvrstio kao predgovor moje nove knjige o Thomsonu.

Valjda se nadaju kako će njihove, papagajski ponavljane laži, postati jednom i „istinom“.

Na Thompsonovim stranicama čitam:

Ne čudi nas što svake godine uoči pobjede u Čavoglavama slijede pokušaji kompromitiranja Marka Perkovića Thompsona, a tada im se zaista povampire lica. Ovdje je već odavno svima jasno da se radi o političkom i medijskom linču. Novi list ponavlja jednu te istu laž ne bi li u javnosti postala istina.

Ovdje je, već odavno, svima jasno da se radi o političkom i medijskom linču, u čemu, kao i uvijek, prednjači *Novi list*, koji ponavlja po prokušanoj komunističkoj recepturi, jednu te istu laž, iz godine u godinu.

Zapravo, čini mi se, da onima kojima smeta Thompson, još više smeta najava njegova novog CD-a. Boje se da će o njima, i njihovoj izdaji Domovine, opet pjevati i znati svi. A najviše ih

boli to što će te pjesme pjevati mladi (koji su dominirali i na jučerašnjoj proslavi u Čavoglavama). Zato sam svojevremeno na Narodnom radiju, kao gost iznenađenja, pozdravio Thompsona (njegovim) riječima: „Uvijek vjerni Tebi“.

Nije trebalo dugo vremena da bismo vidjeli epilog ove priče. Portal HKV-a je 31. srpnja 2012. objavio tekst čiji naslov već sve govori.

Thompsona nema na listi dužnika, ali ima Davora Butkovića

Tekst završava ovako:

Inače, zanimljivo je kako na listi dužnika (objavljenoj u *Jutarnjem listu*, op. J. P.) nema pjevača Marka Perkovića Thompsona, ali se na njoj nalazi Davor Butković, urednik *Jutarnjeg lista*, novina koje su mjesecima vodile nesmiljenu hajku protiv ovoga estradnog umjetnika, upravo pod optužbom da nije uredno plaćao porez. Podsjećamo da je Butković u svojim kolumnama godinama naglašavao kako je pravi domoljub onaj tko uredno plaća porez, dok sada vidimo da je bilo riječ o običnom licemjerju, toliko svojstvenom za većinu zaposlenika EPH industrije laži.

Butković je državi dužan gotovo milijun i pol kuna.

Oh, kako je dobro ne čitati Jutarnji list!!!

A nekako me sve ovo skupa podsjetilo da nisam, zbog konferencije u Koreji, stigao dovršiti cijeli tekst osvrta (koji sam planirao napisati) na jedan intervju. Naime, želio sam reagirati na intervju, inače našeg poznatog kolumniste Ivica Šole, *Komunistički mentalitet čini hrpa nekompetentnih komesara koji sustavno uništavaju sve*, objavljenog u Vijencu, a koji je prenio i HRsvijet, 13. srpnja 2012.

Osvrnut ću se na samo dva pitanja i dva odgovora.

Slazete li se da na naše društvo i politiku utječe naša povijest?

Povijest može biti blagoslov, ali i prokletstvo. Mi bolujemo od viška povijesti. Čitam baš ovih dana što onaj neuspjeli

akademik Ivo Goldstein piše o Titu, **de facto** ga je beatificirao. Kada bi takav negacionizam vladao na drugoj strani, to bi bio škandal, s pravom. Goldstein i njemu slični čine od ovoga društva bolesnu zajednicu, mitomansko leglo za opravdavanje najopskurnijih ideja i likova kao što je bio Josip Broz. Od tog koljača i bonvivana oni prave medijsku zvijezdu, totalitarnog modnog mačka samoupravnog socijalizma. No tu očigledno nema pomoći. Zato se, u slučaju Hrvatske, ne slažem da povijest treba prepustiti povjesničarima, već psihijatrima.

To prihvaćanje da je skandal ako se nešto događa na „desnici“, zapravo je snaga „ljevice“. Zamislite da su mene uhvatili u pokušaju prevare Izborne skupštine Akademije, kao što je to učinio Goldstein kada je tvrdio da ga njegov mentor profesor Brandt uopće nije spomenuo u svojoj knjizi. Vjerojatno bih dobio barem, da se malo i našalim, doživotnu robiju, tj. nitko nikada više ne bi držao do onoga što govorim. A kada to učini „neuspjeli akademik“, nije vrijedno ni da se spomene. Zar to nije najbolji mogući način eliminacije „desne“ tj. domoljubne inteligencije iz javnog života, a obrana „lijeve“ jugonostalgičarske? A provodi je ta ista domoljubna inteligencija!

Još mi je užasniji početak odgovora na pitanje:

Vjerujete li da je zbog etiketiranja koja im lijepe pristalice komunizma i Jugoslavije mnoge Hrvate opet strah izjašnjavati se Hrvatima?

Ako je točno ono što se piše o Thompsonu i novcu iz HDZ-ovih mračnih fondova, bljuje mi se na takvo hrvatstvo. Hrvatstvo se očituje, između ostalog, i jednom „banalnom navadom“ – plaćanjem poreza. Kao i poštivanjem narodne imovine, što baš nije krasilo sanaderovski HDZ i njegove „poduzetnike“.

Otkako je hrvatske države hrvatstvo i hrvatovanje postalo je najprije moda potom biznis, baš kao i srpstvo. Najveći profesionalni Srbin u Hrvatskoj Milorad Pupovac metafora je toga procesa, on je od **ujdijevca** evoluirao do šefa nacionalne, da ne kažem nacionalističke stranke, kojoj je na čelu, blago rečeno, suspekti tip kao Voja Stanimirović koji je bio dio

srpske okupacijske vlasti. Pa još ta stalna patetična Pupovčeva poza..., karikaturalni, loše dizajniran Pribičević. Od internacionalista do nacionalista, koliki su prošli taj „psihomodo“ put: Ja volim samo sebe!

Nakon svih nanesenih nepravdi i podmetanja Thompsonu (iako znamo da je sam Thompson ovo opovrgao u svom intervjuu u *Hrvatskom listu*), pisati nešto ovakvo o njemu, mogu samo hrvatske „prodane duše“?!

I kako uopće možemo govoriti o nekakvom hrvatstvu, ako pokazujemo takovo nepoštovanje simbola tog istog hrvatstva. Umjesto da se simboli brane (jer i elementarna logika nameće da će biti napada na te simbole, a još kad znamo tko ih napada, lako je zaključiti da će ih napadati lažima), dovoljno je da nam netko slaže o nekoj hrvatskoj veličini, pa da mi odmah to i prihvatimo, po onoj: *Sačuvaj me Bože od prijatelja – od neprijatelja ću se sam čuvati!*

Jučer sam bio u Čavoglavama. I sjedeći tako u društvu s našim sjajnim biskupom Antom Ivasom i Thompsonom, nisam mogao a da ne komentiram ovakav način pisanja našega ponajboljeg kolumniste, kakav doista i jest g. Šola, no mnogi su od njih to već i uočili.

Druga stvar, koju nisam mogao prešutjeti, jest nevjerojatno odvajanje od hrvatskog naroda, koje su jučer demonstrirali, hrvatski državotvorni političari, ako to doista i jesu, i državotvorna inteligencija. Pojavljuju se u Čavoglavama kada smatraju da od toga mogu imati koristi. Stvarni državotvorni Hrvati bi se trebali tamo pojavljivati kada vide da se pojačava intenzitet napada na jednu instituciju hrvatstva, kao što to Thompson, doista, i jest. Kako im vjerovati da misle na Hrvatsku, a ne na same sebe, kada padaju na ispitu elementarne obrane Hrvata i hrvatstva?

I dok pišem ovaj tekst, stiže mi e-mail od g. Davora Ljubičića koji govori o tome. Zato ću ga i završiti njegovim komentarom:

KOME SMETAJU ČAVOGLAVE

koje su postale najznačajnije u proslavi dana Pobjede i domovinske zahvalnosti

Čudan je to fenomen koji se dogodio i događa u Čavoglavama. Nema reklama niti medijske potpore, i zapravo je, medijski prešućivan i obeščaćen. Samome Marku Perkoviću Thompsonu oduzeta su osnovna ljudska prava, pravo na rad i slobodu (Arena Pula), a taj isti naš pjevač, svojom srčanošću i pjesmama, pogađa u sred srca hrvatski narod, te tako postaje ikona hrvatskog domoljublja. Redovita je i, zapravo, znakovita ta medijska agresija koja uvijek kulminira uoči proslave Dana pobjede i domovinske zahvalnosti.

(LAŽNO prikazivanje Marka kao utajivača poreza, kriminalca i sl.).

Pitam se samo komu to smeta volja naroda? Komu to smetaju Thompson i onaj osjećaj hrvatskog zajedništva, domoljublja i sloge, koji on uspješno hrani i napaja svojim pjesmama, diljem Lijepe Naše, i evo sada, i u Čavoglavama, koje su postale najznačajnije mjesto, središte i ishodište naše ljubavi prema Domovini, uz 5. kolovoz.

Pa kako to da su u toj istoj, našoj Hrvatskoj, Čavoglave, postale trn u oku mnogih vladajućih?

Kako to da su ti isti, s narodom i uz narod, samo onda kada im narod zatreba.

Sjećam se kako je lani bilo mučno gledati mnoštvo političara – i onih koji su se nadali preuzimanju političke vlasti u Hrvatskoj – kako jedu, piju i uživaju u druženju... Naravno, na račun Marka, njegovih prijatelja i tog malog sela, koje se teško i na kartu ucrtava zbog svoje malenosti. Jest, ali prošle godine!!!

A ove godine, naroda sve više..., a političara sve manje i manje.

Želim im zato poručiti : Molim vas očistite savjest, budite ljudi i prestanite biti bezočni licemjeri!!!

Uvjeren sam da se u Čavoglavama, zaista, događa nešto veliko, jako važno i moćno. Nešto ljudski, toplo; nešto što nam daje snage, potiče vjeru i vraća nadu u bolje sutra. U tom

malom mjestu održava se, „sije i rasaduje“ domoljublje, slavi se Hrvatska – za hrvatsku opstojnost.

No sudeći po izjavama i ponašanju današnje vlasti, slobodan sam reći, da bi svi ovi s druge strane, danas najradije preskočili ovu proslavu i bacili je u zaborav, zbog globalnih nametnutih interesa vanjskih vladara ovim prostorom, ali to naravno ne smiju učiniti, jer bi Čavoglave postale još važnije i ušle u legendu. Svima nam je jasno da je ova vlast, nažalost, marionetska vlast, i da svim silama uništava sve hrvatske temeljne tradicijske vrijednosti, pa tako želi uništiti i ovu manifestaciju.

DOŠLO JE IZGLEDA, OPET, VRIJEME KADA SU HRVATSKI PONOS, HRVATSKA OPSTOJNOST I HRVATSKA ODANOST BOGU I RIMOKATOLIČKOJ CRKVI, PRAVI TRN U OKU, VLADARIMA NOVOGA SVJETSKOGA PORETKA; TRN KOJI, PO NJIMA, TREBA IZVADITI, UNIŠTITI, I POD SVAKU CIJENU, ZATRTI.

Poremećeni globalisti, kao da nisu svjesni činjenice, da kada čovjeku izvadiš srce, tijelo umire (zapravo oni su toga jako svjesni i to nam uporno rade),

ALI NE ĆE USPJETI DOK NAS ŠTITE BOG, NAŠ ISUS KRIST I NJEGOVA MAJKA MARIJA!!!

Hrvatske vlasti, agresivno „ploveći u smicalicama“, Knin kao centar ove proslave, održavaju samo formalno na životu, a zapravo da nema Čavoglava, kninska bi se manifestacija i proslava, svela, uz ovaj naš veličanstveni praznik, samo na podizanje zastave na Kninskoj tvrđavi. Dakako njima nije samo to dovoljno, pa su Milanović, Kotromanović i ostali Sinjani u vlasti, odcijepili VELIČANSTVENU ALKU od njene okosnice – VELIKE GOSPE SINJSKE. Zapravo, ovo održavanje Sinjske alke, dva tjedna prije najvećeg sinjskog blagdana (ŠTO ODSUPA OD DOSADAŠNJE TRADICIJE), zapravo ima, iako izgleda naivno, prikriiveni cilj, a to je ponovno, zamagljivanje istine.

Dužan sam ovdje pripomenuti, da je Alka nastala kao spomen na davna vremena, kada je hrvatska, sinjska, tj. cetinjska vojska porazila Turke, uz pomoć čudotvorne Blažene Djevice Marije. Zato se zapravo Alka, u bivšoj državi i održavala, tjedan dana uoči Velike Gospe, da bi se civilna proslava odvojila od euharistijske i crkvene proslave. Dakle, Alka je zapravo sastavnica proslave Velike Gospe, ali za današnju vlast (slijednicu one iz bivše države), Alka je nešto što treba također odcijepiti od Crkve, a dio pučanstva... i od Čavoglava i institucije Marka Perkovića Thompsona.

Za vlast i političare, Kninska proslava mora postojati na ovoj razini samo zbog Čavoglava, usudim se reći – da nema Čavoglava, Kninska proslava bi zaista utihnula, kao i mnoge proslave diljem Lijepe Naše.

**ZATO, HRVATI, NE ZABORAVIMO KNIN,
VUKOVAR, ŠKABRNJU... KAO NI SVA STRADANJA
I PORUŠENA MJESTA U LIJEPOJ NAŠOJ!!!**

**SLAVIMO OVAJ DAN U SVAKOM SELU, U
SVAKOJ KUĆI, U SVAKOJ OBITELJI! NA ČAST I
PONOS NAŠOJ DOMOVINI!!!**

**SLAVIMO NA VELIČANSTVEN NAČIN, OVAKO
KAO ŠTO TO RADIMO OVIH DANA I U
ČAVOGLAVAMA!!!**

Pa, dragi moji političari, zaista vas molim da se, već jedanput, zapitate što to radite i kuda to želite odvesti, ovaj napaćeni puk? Zar niste svjesni da u nama i vama kola ista krv? Zar niste svjesni kazne koja vas čeka – i na ovome i na onome svijetu?

U svima nama teče i vrije hrvatska vrela krv, koja će i u vašem tijelu, jednom proključati! A kad-tad, vaša će savjest proraditi, izjesti vas i naplatiti sve vaše grijehе (bili vi... vjernici i bogobojažni... ili ne bili)!

Nepobitna je činjenica da su Čavoglave postale najpopularnije mjesto u našoj Domovini i da nije fer producirati (a što drugo i očekivati od bivših komunista) toliku medijsku blokadu.

U Čavoglavama se sakupi oko stotinjak tisuća ljudi, a toliko se ne sakupi, ni na svim proslavama diljem Hrvatske zajedno, kao ni na svim srpskim proslavama, koje redovito pohodite.

Začuden sam i zatečen ponašanjem desno orijentiranih političara ili popularnije rečeno, onih s desnog centra. Umjesto da dođu i da slave tamo gdje je najviše Hrvata i hrvatski orijentiranog puka, te da tako poentiraju i potvrde svoje domoljublje, oni se ponašaju jednako kao i ostali globalisti, kojima smeta bilo hrvatskog *naroda i hrvatska samostalna nacionalna država*.

Zar vas nije sram da vaše ponašanje, navodnih zaštitnika nacionalnih interesa i velikih domoljuba, slič (KAO JAJE JAJETU) na ponašanje, usuđujem se reći... skoro neprijateljskog, suprotnog političkog tabora?

I zato za kraj, osobno i u ime stotina tisuća hodočasnika u Čavoglavama, želim samo reći :

Hvala ti, Thompsone, hvala tvome malenom rodnom mjestu, kao i svim tvojim prijateljima, koji su pomogli i pomažu, da se održava ova veličanstvena proslava!!!

**NE ODUSTAJMO OD ČAVOGLAVA, JER ONE
NAS ZAISTA HRANE SLOGOM I HRVATSKOM
LJUBAVLJU...**

ZA SADAŠNJA I BUDUĆA VREMENA !!!

Potrudimo se s ljubavlju slaviti Dan pobjede, diljem Lijepe naše!

6. kolovoza 2012.

A ja bih dodao svoje, posve drugačije viđenje:

Upravo zato, što su izostali svi ovi gore navedeni, jučer smo imali najčišću i najponosniju proslavu Dana domovinske zahvalnosti, zbog jednostavnog razloga, jer su bili nazočni samo oni, kojima je:

PRIJE SVEGA I IZNAD SVEGA HRVATSKA!

akademik Josip Pečarić

HRsvijet, 6. kolovoza 2012.

NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA

Dr. Jure Burić mi je poslao svoj najnoviji tekst u kome komentira smiješni napad Sandre Benčić na Utemeljitelja RH akademika Franju Tuđmana:

DR. JURE BURIĆ: ŽIVČANI DREKAVAC U LIKU
DRUGARICE SANDRE BENČIĆ IZVIRIO IZ MIŠJE RUPE I
SPOMENUO FRANJU TUĐMANA

25.02.2024.

Živčani drekavac u osobi drugarice Sandre Benčić s nabreklim vratnim žilama, nemirnim rukama, sva zajapurena, tresući se objavljuje sa saborske govornice “urbi et orbem” kako hrvatsku državu nije stvorio Franjo Tuđman već narod.

Piše: Dr. Jure Burić

Pa onda istu rečenicu ponovi kako bi bila uvjerljivija i jasnija: nije Franjo Tuđman stvorio državu, već narod!

A živčani drekavac zaboravlja kako je i ranije bilo naroda, a države nije bilo. Ne zna drekavac kako je taj narod od davnina bio i hrabar i neustrašiv, kako je o toj državi sanjao, o njoj pjevao za nju robijao (naravno bez ovakvih drekavaca!), a države nije bilo.

Dr. Jure Burić / Foto: Fenix (Ivan Ivić)

Trebao se u određenom trenutku pojaviti netko tko umije i hoće ujediniti narod, motivirati ga i povesti u hrabru borbu stvaranja “neželjenog djeteta svijeta” samostalne i neovisne države Hrvatske! Opet bez drekavaca (a Franjo veli da ih je oko 25% od ukupnog broja ljudi koji žive u Hrvatskoj).

Kad bi se pitalo drekavce, još bi bili u “socijalističkom raju” pod palicom bravara Jože i njegovih vjernih sljedbenika. “Uživao” bi narod, uživali bi i drekavci.

Ali, za stvaranje hrvatske države trebalo se još puno toga posložiti. Npr. da u Vatikanu bude Veliki Sv. Otac Ivan Pavao II, a na Kaptolu kardinal Franjo Kuharić, vjerni Stepinčev nasljednik!

Drekavci su tada bili u mišjim rupama, tamo drhtali, nadajući se kako im neće po njihovim zaslugama biti suđeno, već u interesu općeg dobra – oprošteno! Pa kad su drekavci shvatili da im se neće ništa dogoditi izadoše iz rupa, podigoše glave i zagalamiše. Odustaše od šume i vratiše se na asfalt.

E, takvi bi danas htjeli vladati i državu voditi, Franju omalovažavati. A dobro znaju kad bi se kojim slučajem opet pojavio Franjo, da bi nastala neviđena trka drekavaca prema onim rupama iz kojih su “hrabro” izašli! Od te trke kad bi bila i kiša – prašilo bi. Eto, drekavci zapamtite i polako učite kako je Hrvatsku, nezavisnu i slobodnu

državu, utemeljio i stvorio, naravno uz svoj hrabri hrvatski narod, predsjednik Franjo Tuđman.

Fenix-magazin/SIM/Dr. Jure Burić

<https://fenix-magazin.de/dr-jure-buric-zivcani-drekavac-u-liku-drugarice-sandre-bencic-izvirio-iz-misje-rupe-i-spomenuo-franju-tudmana/>

Kako su u zadnje vrijeme portali prepuni priča o studiranju Sandre Benčić, pa tako podnaslov kolumne Zvonimira Hodaka prošlog tjedna je: „*Desničari su kao i obično "otrovni". Na fejsu slika **Sandre Benčić** s rukom visoko u zraku, u stilu **Dolores Ibarruri**, poznatija kao *La Pasionaria* (generalna sekretarica Španjolske komunističke partije) i viče: "Uvest ćemo diplome prije studiranja", a u Fusnotama za idiote „Hrvatskog tjednika“ od 8. 2. 2024. spominju kako je 'temeljno studirala pravo do 36. godine' mene je ova priča dr. Burića o njoj asocira na neke moje studente koji su se znali žaliti poslije ispitnog roka. Žalba je bila jednako 'ubitačna kao i Benčićkine tvrdnje. Sastojala se od jedne jedine rečenice u kojoj bi tvrdili kako nisu zadovoljni s dobivenom ocjenom. Tada sam to prokomentirao:*

PA KOJA JE BUDALA ZADOVOLJNA S OCJENOM JEDAN?
Zar netko takav može uopće nešto naučiti?

Ali kad znamo koliko je Benčić 'temeljno studirala' ne treba joj pun o zamjeriti. Takvima je Franjo crvena krpa jer je stvorio državu koju oni ne vole.

Meni su mnogo smješnjiji povjesničari doktori znanosti i sveučilišni profesori koji izmišljaju i drobilice u Jasenovcu i slično. da bi napadali Utemeljitelja RH. Znaju da je uspio u tome zato što je bio povjesničar, i da je to važna ako ne i najvažnija karika u tome da je baš on Utemeljitelj RH, a tim 'istoričarima' to nije drago. Hodak često spominje Goldsteina (danas poznatijeg kao Drobilica), Klasića, Jakovinu, Markovinu. Ja ću ovdje jednog drugog.

Naime akademici Ivan Aralica, Nenad Cambi, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Ivica Kostović, August Kovačec, Vladimir Paar, Stanko Popović, Davorin Rudolf i povjesničari dr. sc. Mira Kolar, prof. dr. sc. Agneza Szabo i prof. em. dr. sc. Mirko Valentić

predložili su 2019. da HIP dobije ime po povjesničaru Franju Tuđmanu:

<https://kamenjar.com/prijedlog-preimenovati-hrvatski-institut-za-povijest-u-hrvatski-institut-za-povijest-doktora-franje-tudmana/>

Jedno od reagiranja je bilo dr. sc. Stanka Andrića, koje je meni posebno zanimljivo jer ovaj 'istoričar' drži lekciju Akademiji tj. u svom tekstu od 10. 12. 2019. među ostalim on zapravo tvrdi da HAZU nije znanstvena ustanova ili samo da bira za akademike i amatere koji nisu „istaknuti hrvatski znanstvenici“, Naravno on je mnogo iznad akademika, a vjerojatno mnogi čitatelji za ovog velikog autoriteta u povijesnim znanostima nisu nikada čuli:

Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljivao radove kao amater ('istoričarima' je važno je li netko završio povijest, a ne što su uradili pa im 'amateri' koji znaju po pravilu mnogo više od njih smetaju jer se rugaju njihovim drobilicama, novim zakonima i biologije,..., JP) . U nastavku karijere razmjerno je mnogo pisao i objavljivao, ali je ozbiljno pitanje je li doista ikada postao „istaknuti hrvatski znanstvenik“. Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera (vrhunski stručnjak je taj koji je iznad Akademije pa on osporava mišljenje HAZU, JP). *Nezaljubljeni čitatelji njegova opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova (da 'istoričari' kojima je srušio ljubljenu Jugu, pa sada moraju znanstveno izmišljati drobilice, nove zakone u drugim znanostima i sl.). Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost (valjda misli na Iva Drobilicu kojemu je zapravo pravi mentor bio neškolovan AMATER – tata Slavko, JP). Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti (naravno teška je spoznaja da je neko povjesničar i to hrvatski zahvaljujući svom 'publicističkom' radu stvorio RH, JP).*

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.“

Kako je lijepo imati ovakve znanstvenike koji drže lekcije cijeloj akademiji, zar ne. Za Vašu informaciju provjerio sam i ovaj veliki znanstvenik ima na Scopusu h-indeks 0 (NULA)!

S tako ogromnim h-indeksom NULA normalo je iznad cijele akademije, zar ne? A Tata Slavko Goldstein neškolorani povjesničar amater ima veći h-indeks od njega, a kao povjesničar AMATER bio je Predsjednik je Savjeta Spomen područja Jasenovac. Nametnuo je zajedno sa sinom Ivom danas poznatim kao Drobilica službenu brojku žrtava u Jasenovcu iako postoji ogroman broj dokaza da se radi o izmišljotini. Ali to nije '*mitizacijsko retuširanje prošlosti*', zar ne? Naravno to znaju 'istoričari' ili su priglupi pa doista ne razumiju. Oni misle mogu izmišljati drobilice, zakone u biologiji itd. i smatraju da istraživanja u povijesti NE SMIJU biti multidisciplinarna jer onda im se dogodi da neki tamo doktori računarstva ismiju njihove 'dokazane istine'. (Vidjet na primjer moju knjigu:

J. Pečarić, Ante Tomić: Znanstvenik ili podoficir? dragovoljac.com, 2023.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>) kojoj je bio povod napad Anta Tomića na znanstvenike s FER-a koji iz tjedan u tjedan ismijavaju ovakve 'istoričare' kojima Tuđman i nije bio neki povjesničar, ali Slavko Goldstein jest!

Da umreš od smijeha!

Josip Pečarić

NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 2.

U prvom dijelu ovog teksta komentirajući tvrdnje dr. sc. Stanka Andrića o akademiku Franji Tuđmanu (koji je to postao kao povjesničar) napisao sam kako 'istoričarima' je važno je li netko završio povijest, a ne što su uradili pa im 'amateri' koji znaju po pravilu mnogo više od njih smetaju jer se rugaju njihovim drobicama, novim zakonima i biologije.

Znamo da je velikosrpskoj politici Jasenovački mit osnova za dokazivanje GENOCIDNOSTI HRVATSKOG NARODA.

Spomenuh li riječ 'politici'?

Zar onda nije logično da o Jasenovcu trebaju istraživati i oni koji su završili takav fakultet, Takav je na primjer Igor Vukić koji je danas najveći istraživač Radnog logora Jasenovac. Istraživač kojemu je otac bio Srbin iz mjesta s druge strane Save nasuprot logoru:

J. Pečarić, *Igor Vukić*, Zagreb, 2021. str. 404.

Konkurirao je i izuzetni hrvatsko povjesničar prof. dr. sc. Josip Jurčević:

J. Pečarić, *Prof. dr. sc. Josip Jurčević*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf>

Ove knjige sam zapravo napisao u znak potpore njihovim kandidaturama za ravnatelja JUSP Jasenovac. Nisu bili podobni.

U prvom dijelu spomenuo sam i knjigu o Anti Tomiću koji je napao samo predstavljanje knjige dvojice doktora znanosti sa FER-a dr. sc.

Nikole Banića i dr. sc. Mladena Koića ‘Jasenovački popis, lažne žrtve’ (vidjeti Priloge). Naime upravo je znanstveni rad dvojice doktora znanosti sa FER-a pokazatelj koliko je značajan interdisciplinarni pristup izučavanima Radnog logora u Jasenovcu.

A knjigu i rad Banića i Kojića spomenuo sam i u nedavnoj knjizi:

J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

Najsmješnije u toj priči je to što taj rad Banića i Koića samo potvrđuje jedan moj stari logični zaključak. Naime u više navrata sam pisao kako je broj žrtava Jasenovca koju su Goldsteini nametnuli hrvatskim vlastima od 80 do 100 tisuća u stvari «rezervni» velikosrpski broj pa je nazivam «velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića». Zašto? Dr. Vjekoslav Perica („Sloboda Dalmacija“, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Dakle, za pola rata polovica od spomenutog broja! I ona kao i ona od 700 000 treba osigurati tezu o genocidnosti hrvatskog naroda.

Poslije više od dvadeset godina dvojica doktora računarskih znanosti pokazali su s preko stotinu članaka i knjigom kako je jedan jednostavni zaključak ukazivao još tada na istinu.

Zato u Prilozima dajem i najnoviji tekst Banića i Kojića. Kako i oni u njemu ukazuju na Jasenovačku laž odlučio sam dati i komentare u kojima se spominje riječ 'laž', ali i najčuvenija laž – ona o drobilici po kojoj je dobio novo ime dr. sc. Ivo DRobilica. Ispostavilo se da su skoro svi komentari takvi pa sam odlučio dati i njih.

To je najbolji pokazatelj da nemaju šanse političari sakriti istinu o Jasenovcu čime mi samo daju za pravo da o njima govorim kao o 'srpskim slugama'.

A kad smo kod slugu vidim da Internetom kruži moja tvrdnja o slugama:

Poznato je da se Franjo Tuđman još u vrijeme Juge drznuo ukazivati na laži o Jasenovcu i zato im je on kako dr. sc. Ivo DRobilica tvrdi: **RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA“.**

Zanimalo me je: je li i Sorošev stipendist s H-indeksom NULA, koji o doktoru povijesnih znanosti kojega je kao takvog u svoje redove

primila HAZU tvrdio kako je *pisao i objavljivao radove kao amater*, negdje i pokazao kako pravi i školovani 'istoričar' piše o Jasenovcu, I našao sam. Sam naslov puno govori i zašto je Sorošev stipendist i zašto mu je H-indeks NULA:

PORED VUKOVARA I JASENOVAC MORA BITI DIO NAŠEG
PAMĆENJA

VIJESTI

**AKADEMIK JOSIP
PEČARIĆ: “Srbi Hrvate
dijele na ustaše i srpske
sluge, a ja ne volim biti
sluga!”**

https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju_-_brodski_zasluznici/pored_vukovara_i_jasenovac_mora_biti_dio_naseg_pamcenja-22660

Doista se moramo složiti kako je čovjek u pravu:

Fašisti (naravno Hrvati) su napali i Vukovar i Jasenovac pa je to isto, zar ne?

Što jest jest.

Stradalnici Srbi su i ovaj najnoviji napad na Jasenovac (isti je kao što znate bio i u Domovinskom ratu kao i onaj u Drugom svjetskom ratu) opjevali:

*Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
“Srbosek” im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.*

Opjevaše li to Srbi Drobiličinu *specijalnu spravu* drobilicu?

Josip Pečarić

PRILOZI

ČESTITKA I KNJIGA NA DAR AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Poštovani,

Sretan Božić i blagoslovljenu novu 2024. godinu uz knjigu na dar želi vam Josip Pečarić.

Knjiga ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR? je dana na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf>

Zapravo ovaj dar je pomalo neobičan jer je dar i nastavnicima sa FER-a. Naime, do mene je došla priča kako su se neki bivši studenti FER-a iznenadili kada su na pogrebu moje supruge vidjeli puno svojih profesora.

Vjerojatno ne znaju na primjer da su tri moja doktoranda svojevremeno istog dana izabrana na FER-u za redovite profesore matematike, a na ovim slikama su i njihovi profesori koji nisu matematičari. Jedan je bivši rektor Zagrebačkog sveučilišta, a drugi bivši dekan FER-a.

Zato mi se čini da je i ovaj knjiga zgodan i prigodan dar jer je i ona napisana kao odgovor na napad na njihove kolege s Fakulteta.

Tako u Uvodu knjige mogu pročitati:

Naslov knjige je dan po prvom dijelu u kome je dano reagiranje na smiješni napad Anta Tomića na knjigu dvojice doktora znanosti sa FER-a dr. sc. Nikole Banića i dr. sc. Mladena Koića 'Jasenovački popis, lažne žrtve'. Danas postoji na Internetu puno toga, pa i razni popisi žrtava rata. Za dva izvrsna stručnjaka iz računarstva bilo je doista lako da proučavaju popis JUSP Jasenovac i uspoređuju ga s drugim popisima. Napisali su preko 100 (STO) članaka o rezultatima tog rada. Bez ikakvog utjecaja na JUSP Jasenovac. Uklonili su samo jedno ime jer su im je navodnoj žrtvi na sprovodu bio Predsjednik Vlade RH. Ostale nisu jer veći broj žrtava odgovara i Vladi i mnogima iz oporbe u RH.

A knjiga Banića i Koića ima skoro 800 stranica. Toliko stranica je dovoljno da se razumije kolika je laž o logoru Jasenovac.

Evo i u svojoj kolumni od 20. 11. 2013. veliki hrvatski kolumnist i odvjetnik Zvonimir Hodak piše:

Moj prijatelj Dikan šalje mi putem fejsa popis žrtava u Jasenovcu iz 1946. g. Popis je napravila Zemaljska komisija Hrvatske iste godine.

Taj popis je nedavno u Beogradu u Vojnom arhivu otkrio slovenski publicist Roman Leljak. Dakle, do 1946. g. je u Jasenovcu bilo ubijeno 576 žrtava. A onda su brojke krenule rasti i bujati... Nisu stale sve do 700 tisuća. Jakovina, Markovina, Klasić, Goldstein i slični još glasno šute... Šutnja je za njih stvarno zlato.

<https://direktno.hr/kolumne/tko-bi-trebao-donijeti-odluku-o-yukovarug-oni-koji-su-s-razaraca-split-gadali-splitg-331659/>

Međutim ima kod nas novinara koji misle da znaju mnogo više ud drugih pa i ako su ti doktorirali u tim oblastima. Jedan od takvih je Ante Tomić koji se javio i u povodu predstavljanje ove knjige.

Laž o logoru u Jasenovcu je toliko velika da su cijeli prvi dio moje knjige, tj. tekst o ovom 'stručnjaku iz računarstva' objavili kao jedan tekst na portalu bezcenzure.hr:

<https://bezcenzure.hr/vlad/veliki-hrvatski-povjesnicar-ante-tomic-je-i-ekspert-u-racunarstvu/>

I moj tekst i niz priloga o sličnim bedastoćama Anta Tomića. Sam moj tekst je objavio portal dragovoljac.com uz sliku:

Slika je zapravo prigodna komentaru:

Marcus 8 hours ago

Ha ha!

Ali, ako je Ante grof od Kante još i antifašist, a jest, onda je on zapravo "neprikosnoven", neprobojan i nedodirljiv?!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37438-veliki-hrvatski-povjesnicar-ante-tomic-je-i-ekspert-u-racunarstvu>

Naime, u tom prvom dijelu nije bilo uopće govora o događaju u Splitu po kojemu je Ante Tomić poznat i kao 'grog od Kante'.

Zapravo ta slika bi više odgovara nekom od tekstova u drugom dijelu knjige u kojima su dani članci iz mojih knjiga u kojima se spominje Ante Tomić.

Zanimljivo je da je autor velikog broja tih tekstova Zvonimir Hodak. Zapravo i nije neko iznenađenje jer su Hodakovi tekstovi takvi. Sjajno se ruga autorima koji pišu bedastoće pa mu Ante valjda dođe kao stalni 'gost' njegovih kolumni. Uostalom slični su i moji tekstovi kada komentiram tekstove Anta Tomića.

Akademik Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/37823-cestitka-i-knjiga-na-dar-akademika-josipa-pecarica>

<https://bezcenzure.hr/toptema/cestitka-i-knjiga-na-dar-akademika-josipa-pecarica/>

BANIĆ I KOIĆ: PANTA REI – HERMAN I PANTO KAO PARADIGMA JASENOVAČKOG MITA

Nikola Banić i M. Koić

-
26. veljače 2024.

Foto: fah

Knjiga *Jasenovački popis – Lažne žrtve* (Banić i Koić, 2023.) je kao što piše u zadnjoj rečenici poglavlja *Na kraju* „kamenčić u cipeli koji ne će dati mira mitomanima i konformistima“. I bi tako. Zbog podataka iz te knjige djelatnici JUSP-a Jasenovac su morali „dejsstvovati“ na kraju radnog tjedna i mijenjati podatke na popisu u petak 22. prosinca 2023. godine pred sam Božić. Konkretno, na poledini knjige na koricama su navedena dva vrlo znakovita primjera lažnih jasenovačkih žrtava. Radi se o dva slučaja (Herman Switzer i Panto Đuričić) ljudi ubijenih 1942. godine, a prema podacima Javne

ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac rođenih 1969. i 1975. godine, pišu Nikola Banić i M. Koić za Hrvatski tjednik.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

To je ogromna blamaža za javnu ustanovu na hrvatskom državnom proračunu. Zbog toga je dežurni kreator popisa iz JUSP-a Jasenovac morao raditi prekovremeno. Posebna je priča kako je radio taj „znanstvenik“. Jednostavno je u godinama rođenja broj 9 promijenjen u broj 8 i to sve bez novih izvora podataka. Tako su bez novih podataka u pravom komesarskom stilu Switzer i Đuričić postarani za sto godina. Izgleda ono što nije dopušteno u povijesti, dopušteno je u „historiografiji“. Dovoljno je imati čarobnu nerevizionističku olovku i jednim potezom pred sam Božić na jasenovačkom popisu *voskrese* retuširani deda Pantelija.

Uzaludno petljanje

Već drugu godinu za redom svjedočimo Božićnom petljanju ekipe iz JUSP-a Jasenovac po njihovom popisu žrtava. Nekada je to možda moglo proći nezapaženo, ali danas ne jer strojevi nemaju dušu i ne osjećaju duh Božića kao ni komunisti. U ovoj 49. arhiviranoj seriji promjena nema novih žrtava na jasenovačkom popisu, ali promijenjeni su podatci kod šestorice dosadašnjih. Ovdje treba naglasiti da su u stvari bitne samo promjene kod gore spomenuta dvojica, a ostali služe za prikrivanje pravog motiva za ovu predbožićnu seriju promjena podataka na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac. Žulja ih kamenčić u cipeli zvan istina.

Misle li „genijalci“ iz JUSP-a Jasenovac da je ovim zahvatom riješen problem ubijenih prije rođenja? Nojevsko pometanje problema pod tepih ih u konačnici ne će spasiti. Osim toga podatci kod predmetne šestorice s popisa ostaju isti kao i prije ove promjene u inačici jasenovačkog popisa koja se nalazi u Američkom muzeju genocida. Petljanje s podacima Switzera i Đuričića je samo za domaće potrebe jer su stari podatci ostali u popisu Američkog muzeja genocida. Možda bi ekipi iz JUSP-a Jasenovac netko trebao reći da na popisu ima još ljudi koji su ubijeni prije svog rođenja i onih koji su ubijeni prije Drugog svjetskog rata.

JUSP Jasenovac na svojoj mrežnoj stranici navodi da se podatci provjeravaju za svaku žrtvu ponaosob pa nema opravdanja za

eventualne pogreške. U slučaju jasenovačkog popisa broj pogrešaka je u tisućama, odnosno desetcima istih. Osim toga ako sve podatke ponaosob provjeravaju, zašto ih stalno mijenjaju?

Panta rei

Panta rei. Sve se mijenja. Jedino jasenovačke laži ne. Nakon što je podatak o njihovim poslijeratnim godinama rođenja objavljen u knjizi Jasenovački popis – Lažne žrtve, JUSP Jasenovac je iz taktičkih razloga morao nešto učiniti, ali Switzer i Đuričić nisu maknuti s popisa, već su samo postarani za cijelo stoljeće. Moglo bi se pitajski reći da im je svaka žrtva važna pa čak i lažna jer za agendu očito nedostaje pravih.

Kod za stoljeće postaranog Pante Đuričića navedena su tri izvora podataka. Od toga su dva uratka izvjesnog Pantića objavljena u Srbiji, a treći izvor je knjiga palih boraca prema podacima lokalnih Brozovih subnoraša iz Bosanskog Broda. Kakva je vjerodostojnost tih podataka, vidi se u činjenici da su sami kreatori jasenovačkog popisa ime oca i godinu smrti označili kao nepouzdanе podatke. Zanimljivo je da godina rođenja nije označena kao nepouzdana. Skok od sto godina je vjerodostojan! U ovom slučaju trebali bi vjerovati ljudima koji mantraju o 700.000 jasenovačkih žrtava, ali baš u ovom slučaju govore istinu. Recimo i to da jugokomunistički Savezni zavod za statistiku do 1964. godine nije popisao Pantu Đuričića kao žrtvu iz razdoblja Drugog svjetskog rata.

> Banić i Koić: Jesu li preporuke IHRA-e mehanizam za spašavanje ili za eutaniziju jasenovačkog mita?

Herman Switzer, premda u jedinom izvoru podataka koji se navodi u napomenama JUSP-a Jasenovac piše Švicerc, još je jedan primjer neznanstvenog pristupa problemu navodnih žrtava u režiji JUSP-a Jasenovac. U ovom slučaju godina rođenja 1969. promijenjena je u 1869. Nema novog izvora podataka, a jedini stari je AOISV, odnosno „Popisnice Anketnog odbora za utvrđivanje istine o događajima u periodu od 1941. do 1948. godine u Vojvodini“. Otkud sad Vojvodina? Osim što je postaran za sto godina tako da više nije rođen nakon što je ubijen u Jasenovcu, kod Switzera je dodan podatak o rođenju u Zemunu.

Kao što je bilo za očekivati, niti Switzer se ne nalazi na jugokomunističkom popisu žrtava rata iz 1964. godine. Izgleda da su tadašnji komunisti „s dna kace“ ipak imali dno do kojega mogu pasti, za razliku od današnjih. Neki apologeti mita bi se mogli opravdavati da tada nisu svi popisani, ali Herman Switzer ili Švicer iz Zemuna, rođen 1869. i ubijen u Jasenovcu se ne nalazi ni u digitalnom arhivu Yad Vashema. U digitalnom arhivu Yad Vashema su dva zapisa na upit za Hermana Switzera. Oba se odnose na ljude iz Beča. Jedan rođen 1874. godine koji je stradao tijekom rata vjerojatno u Poljskoj jer se kao odredište deportacije spominje Lublin. Drugi Herman Switzer je rođen 1871., a umro je u Šangaju u Kini 1944. godine.

Metoda agende 100.000

Jedan od ostalih čiji su podaci ovom prilikom mijenjani je Metod Grbac. Automatska pretraga 8.517 mikrofilmiranih stranica iz Projekta Dotrščina koje su nam na raspolaganju nije dala rezultata za Metoda Grbca. Tu navodnu jasenovačku žrtvu jugokomunisti nisu popisali u popisu žrtava rata 1941.-1945. koji je dovršen 1964. godine. Prije promjene podataka od 22. prosinca 2023. godine jedini izvor podataka kod Metoda Grbca (otac Mate) je bio Projekt Dotrščina (DOTRŠ=ZM103/04-Z-2894), a nakon toga je dodana i nekakva izjava koju je zbog nenavedenog autorstva nemoguće provjeriti. U digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava Drugog svjetskog rata (L64) jedini Grbac kojem je otac Mato se zove Mate, a stradao je u talijanskom logoru na Rabu krajem 1942. godine.

Zanimljivo je da se na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac nalazi i Metod Gobac kojem za razliku od Metoda Grbca nije navedeno ime oca i godina rođenja pa ih ne možemo u potpunosti usporediti, ali poveznica im je potpuno isti izvor podataka iz Projekta Dotrščina (DOTRŠ=ZM103/04-Z-2894). Niti u ovom slučaju automatska pretraga mikrofilmiranih stranica iz Projekta Dotrščina nije dala rezultata. Nakon ovoga postavlja se razložno pitanje jesu li dva Metoda isti čovjek? Kako to da za jednog ili obojicu nisu znali jugokomunistički popisivači 20 godina nakon rata, a nakon 40 je čudesno pronađen, odnosno pronađeni su. Biti će toga još. Treba zaslužiti plaću s hrvatskog državnog proračuna i pokušati dogurati

do agende „Jasenovac 100.000“, odnosno „Jasenovac Auschwitz Balkana“.

Zbrkani podatci kao osnova laganja

Premda su Josip Debogović, Đuran Dolinić i Petar Poljak baš kao i Grbac ubačeni u ovu seriju promjena podataka vjerojatno samo kao pokušaj skrivanja pravih motiva, odnosno retuširanja podataka o Switzeru i Đuričiću, treba i njih spomenuti.

Kod Josipa Debogovića jedina promjena je nekakva izjava kao novi izvor. Prema mrežnom jasenovačkom popisu dvojbene su godine rođenja i smrti, a mjesto rođenja se prigodno seli po mjestima u okolici Zagreba. U starijim podacima navode se Marija Gorica i Zaprešić, a onda je to promijenjeno u Veliku Goricu. Slučaj kao u onom vicu koji završava sa: „Šaraj!“. Zbrkani podatci mogu biti dokaz nemarnosti i neznanja, ali prema učestalosti takvi podatci u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac nisu slučajnost. Osnova laganja nije nekoga uvjeriti u laž, već posijati sumnju u istinu.

Đurana Dolinića nema u L64. Prije promjene kojom je kao izvor dodana nekakva za širu javnost anonimna izjava jedini izvor podataka je bila jedna monografija Bosanske Dubice koja je već u nekoliko prigoda argumentirano pokazana kao nepouzdan izvor.

Glede Petra Poljaka dovoljno je reći da na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac postoji još jedan iz istog sela koji je prema L64 ubijen u Jasenovcu istog dana. Razlikuju se po imenu oca (Dragaš sada promijenjeno u Dragoš i Nikola). Kako je rekao F. D. Roosevelt, slučajnosti ne postoje, a prema W. Churchillu ono što je teorijski moguće, stvarno nije za očekivati. Tako je i s podacima u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac.

Saxa loquuntur

Iz ovog primjera promjena na jasenovačkom popisu vidimo da znanstveno napisana knjiga nije uzaludan posao, premda apologeti jasenovačkog mita ne odustaju. U Hrvatskoj im uglavnom vjeruju još samo profesionalni aktivisti i neprofesionalni povjesničari koji se vole nazivati historičarima. Političko ignoriranje činjenica onda posljedično i istine ne može trajati vječno. U slučaju jasenovačkog popisa knjige temeljene na činjenicama djeluju kao kamenčić u cipeli koji mitomane smeta. Kako bi rekli stari Latini *saxa loquuntur*

(kamenje govori). Kamenčić po kamenčić i kameni cvijet „srpskog sveta“ može biti i na UNESCO-voj listi, ali s lokacijom u Šumadiji.

Krinušić 2 days ago

Ovo su predragocjeni "kamenčići", osobito u "superizbornoj godini". Da glasaci vide s kim imaju posla, da se uvjere u vjerodostojnost "ljudi sa prave strane povijesti", da se uvjere da i Kurta i Murta - lažu!

Mislav Konig Krinušić2 days ago edited
ti glasaci ne vide ama bas nista..od unuka unuke
ce zlorabiti jasenovcem.
oni, drugovi, iz komunistickog legla borit ce se
sa svojim istoricarima protiv istine do zadnjeg
trzaja.

Kristijan Duvel 2 days ago

Jasenovac je najveća prevara ikada

Zdravko Bošnjaković Kristijan Duvela day ago
A ustanak u Srbu, a ustanak u šumi Brezovica, a
7 skeretara SKOJ-a, a 7 partizanskih ofenziva.....
sve laži i paralaži, nametnute Hrvatima?

Stina praidova2 days ago

I sve te laži našim novcem financira protuhrvatska Vlada HDZ partije.

Dominik Stina praidovaa day ago

Jasenovačke laži financira srpski agent AP.

Darko Vrancic 2 days ago

Stječe se dojam kako svi oni, koji se okupljaju u Jasenovcu ne dolaze zbog žrtava, nego zbog protuhrvatske politike.. Zanimljivo kako se nitko od mainstream povjesničara regionalne razine ne usudi komentirati ili ispravljati ono što

otkrivaju gospoda Banić i Koić . Vjerojatno ponestalo suludih otkrića, poput drobilica kostiju ...

Julija Darko Vrancica day ago

Najstrašnije je da aktualni predsjednik - suludi Milanović kojega je doveo na Pantovčak hdz-ov premijer Plenković inzistira na brojci 700 000 ubijenih i puše u isti rog sa neskrivenim četni*om iz genocidne tvorevine - Dodigom! Predsjedniku Hrvatske ne smeta da se Hrvatima na grbaču stavlja 700 000 - 1 000 00 ubijenih! I ne pita se u toj svojoj prepametnoj gavi (kako su mu tepali "neovisni" stručnjaci uoči onih izbora) je li to istina - kako da ustanovimo istinu!!

Darko Vrancic Julijaa day ago

Milanović melje zato što su njegovi, kao, bili na pravoj strani povijesti, slično kao i od Plenkovića..I to je bit cijele priče oko Jasenovca..Kako bi se očuvalo naslijeđe, najmanji je problem podržavati i klanjati se mitomaniji..Bude li zatrebalo, udariti će se još koja interpretativna izjava..

Julija Darko Vrancica day ago

Znam! Kako su bijedni! Da se postave kako treba i smognu snage reći - čača mi je pogriješio - postali bi legende! Nije li i junak - general Praljak sina udbaša? Pa je postao Hrvat-gigant?

marko Darko Vrancica day ago

traziti od njih dvojice da budu protiv roditelja je izvan svake pameti--nego internacionalno semora prezentirati cinjenice,ali,sto bi rekli "gospodari globusa"??

Mislav Konig Julijaa day ago

tih 700000 je samo u Jasenovcu, na bosanskoj strani u genocidnoj tvorevini dosli su do 1 mijiljun.

JOSO Sibenik Mislav Koniga day ago
Hm...Ha, ha, ha, aaa.... Slično žrtvama Oluje.
Nejač ko nejač..

Zvonko Darko Vrancica day ago edited
Nije još pravomoćno dokazano da nije bilo rečenih drobilica.
Da jest dokazano, pravomoćno netko je mogao biti kažnjen zbog uznemiravanja javnosti i zbog falsificiranja povjesti...
A nije.
Ne znam da li je to uopće otišlo na Sud?
A Sudu znamo prema medijski zanimljivim slučajevima
(Droбилice su isto takav slučaj.) treba najmanje 10 godina da dođe do neke, kakve-takve presude.
Ako u Pravo_sudu rade i nisu u štrajku! 🗨️
"Na Hrvatima je obaveza dokazivanja!"
Ostali smiju klevetati.
Jasenovački aksiom.

Dfg 2 days ago
Kad i se zaposlilo 80-tak istražitelja na svakog od njih palo bi približno tisuću imena s tog popisa da ih istraži ponaosob. Laž je u korjenu zla.

Dfg Dfg2 days ago
To bi bio detektivski i dokumentirani posao koji bi zahtjevao serioznost i obrazovanost objektivnih povjesničara i kriminalista.

Julija a day ago
Šta reći, šta reći, ŠTA reći? Tu laž smisliti da bi jedan narod ocrnili i učinili podložnim i poslušnim? Za tako

strašne zločine!!! A SVE je laž!! I onda danas i pored svih Vlada i predsjednika da se nije našao niti jedan da u eter za vrijeme mandata ZAVRIŠTI - IDEMO KOPATI! Ako su po slovenskim šumama, rudarskim oknima, zatrpanim tenkovskim rovovima sačuvani ostaci desetine i desetine tisuća Hrvata, i to tako dobro da se mogu svi bitni detalji saznati - zar se tih 700 000 - 1 000 000 srpske nejači nije sačuvalo na isti način, pa da vidimo pa da se zna! I danas ima Hrvata i to koliko koji u isti rog sa srbima leleču o Jasenovcu kao nekom mjestu nekog važnog događaja!!

JOSO Sibenik Julijaa day ago
IDEMO KOPATI!

Teško, teško...Nemoguće! Otkriti istinu i potopiti laži koje služe djeci šumskih zločinaca i četnika. To bi značilo vraćanje stanova i imanja vlasnicima, u centru svih gradova Hrvatske i gubitak "boračkih" privilegija.

■

marko a day ago
Polako me mucu pitanje?dali je samo Jasenovac laz??

Julija markoa day ago
Naravo da nije! Sva priroda događaja iz onih godina je KONTRA istini koju smo učili u onim školama! Partizani su bili zlikovci, a ustaše su bili hrvatska vojska koja je čuvala granice svoje zemlje! Sve izvan toga je LAŽ!

M

Mislav Konig markoa day ago
Jadovno -Saranova jama, gdje je po tvrdnji koalicijskog drugara koji AP. oslovljava kao suhozlato, utrano cak 40000 neduznih Srba.

Istrazivanja su ustanovila da u toj jami nema ljudskih kostiju,..pronadjeno je nesto kostiju zivotinjskog podrijetla.
eto..

Cacahuette 2 days ago
Samo naprijed do istine!

Julija Cacahuettea day ago
Istina će nas Hrvate osloboditi!

Zvonko Julijaa day ago edited

Evo istine. 😊

"Ja sam predstavnik Srba pa tek onda Pupovac.

U Zagrebu je dobio 200 glasova, a ima više od 20.000 Srba

u Zagrebu. To nije legitimno", rekao je Milanović. 🇷🇸 🗳️ 🩹

Da li istina djeluje!?

Ili treba pročitati ujutro natašte? 🗳️

Bilo kako bilo i Milorad i Zoran su na vrhu političke piramide u Hrvatskoj.200 ili 20 000?

Nevažno!

100 za jednoga!

Grgur 2 days ago

Ne dade mi se više te monstruozne LAŽI komentirati!

Julija Grgura day ago

Treba jer su one još uvijek službena istina. Nije došlo još do mnogih ljudi! Komunjarama se diže kosa na glavi!

JOSO Sibenik Grgura day ago

Treba, treba! Oni nisu lijeni i svaku laž uz potvrdu SPC nose u UN.

Zvonkoa day ago edited

Kako to ide sa državnim službama, državnim dokumentima, državnim bazama podataka, državnim zbirkama podataka ...? 🗨️

Zar nemaju neke zakone, pravilnike ... koji ih tjeraju da koriste samo utemeljene činjenice?

Zar ne odgovaraju i osobno i po organizacijskoj formaciji za nesavjesnost u radu, za netočan upis, za nemarno izvršavanje svojih obaveza, za nepravodoban zapis, za korištenje neverificiranog izvora, za neovlaštenu izmjenu, za gubitak povjerenih im dokumenata, ...??

Da li je ikad itko dobio neku kaznu?

Postoji li uopće neka Inspekcija njihovog rada?

Revizorski posjet? 🗨️

Obične smrtnike OCJENJUJU redovno prema očekivanom kvalitetu rada i prema postizavanju postavljenih ciljeva!

Daju planove, rokove, obaveze...

Prate kašnjenja.

Kažnjavaju!

Nagrađuju!

Definiraju kolektivne ciljeve, timske i osobne.

Ocjenjuju dodatne edukacije, timski rad.

Kontroliraju potrebne certifikate. 🗨️

I tko je Super Baja može dobiti i 200 - 300 €.

Godišnje! 🗨️

Kako je lijepo kad netko stalno brine o tebi i plaća te.

A Jasenovac?

U kojem vremenu je zapeo?

gos, mohikanac 2 days ago

Oni koji stoje iza napunpanih do besmisla zrtava Jasenovca vjerojatno se pravdaju kad stanu pred ogledalo, da ih je strah da se sa tjeranjem lisice ne istjera glavnog vuka, u njemackoj je zakonom zabranjenom istrazivati bilo sto je napisala pobjednicka strana nakon wwr2 iako neke cinjenjice govore da se ima sto znanstveno istrazivati,

Zdravko Bošnjaković a day ago

Jasenovac je srbočetničko-komunistička sveta krava!
Nažalost, stalno je friškim sjenom hrane i hrvatski izdajnici!
Ova dva gospodina zaslužuju priznanje do neba što se bore s vjetrenjačama, jer sve vlasti nakon 1990. nisu se usudile dirnuti u to osinje gnijezdo laži i paralazi natovarene na leđa hrvatskom narodu!

Boris Bukulin a day ago

Srpska mržnja prema Hrvatima temelji se isključivo na broju srpskih žrtava u Jasenovcu koje se broje u stotinama tisuća pa do milijun, koje nitko nikada ne može vratiti. Oni (Srbi) kao da su sretni što su ih Ustaše toliko potamanili i zato imaju vječni razlog za mržnju. A stvaran broj ubijenih Srba u jasenovačkom logoru je broj ekshumiranih, identificiranih i dostojno pokopanih. Taj broj netko točno zna. Ja osobno nisam čuo niti za jedan takav slučaj. Nameće se logičan zaključak da srbima nije stalo do svojih žrtava, ili da tih žrtava nije niti bilo. A imali su gotovo osamdeset godina sve žrtve ekshumirati, identificirati i pokopati. A što sa Jasenovcem od 1945. do njeovog uništenja? Čije tragove je uništenje toga logora zbrisano. Koja hrvatska vlast će to započeti rasvijetliti!.

Zvonko Boris Bukulina day ago edited

Srbima je već 180 godina jedino stalo da ne bude hrvatske države. 📄

Cilj "Vrača Pogodača" lista za hrvatske Srbe nikako da se ostvari:

"7. prosinca 1902. list tajno financiran od srbijanske vlade, Srbobran (izlazio u Zagrebu u doba Austro-Ugarske od 1894-1902 godine)

– širi srbsku mržnju prema Hrvatima i Židovima. Sve potječe još prije stvaranja Kraljevine SHS - Jugoslavije!

Srbobran je ugašen zbog bijesa Zagrepčana koji su danima u žestokim sukobima s policijom demolirali

u centru grada prostorije Srbobrana i druge objekte u vlasništvu Srpske samostalne stranke, te u vlasništvu srpskih trgovaca i drugih.

Zbog članka 'Do Istrage vaše ili naše' koji je pozivao na istrebljenje Hrvata.

Velikosrpstvo, kult 'ugroženog Srbina', ideja da ne postoji Hrvatska, negiranje postojanja Hrvata, agresivna propaganda o ugroženosti Srba...

Stvaranje pojma 'ugroženosti Srba' u 19. stoljeću – dio plana za Veliku Srbiju.

Autor provokacije, Nikola Stojanović, navijestio je uništenje hrvatskoga naroda u 20. stoljeću, jer su Srbi nadmoćnija rasa, "najljepši predstavnici slovenske krvi", "najljepša rasa evropska".

("Slika govori tisuću riječi" reče Vulin. 😊)

Tako Srbobran piše: „Jedna strana mora podleći. Da će to biti Hrvati, garantuje nam njihova manjina, geografski položaj, okolnost, što žive posvuda pomešani sa Srbima i proces opšte evolucija u kojem ideja Srpstva znači napredak“.

A Nazor o Hrvatskoj.

Zvonimirova lađa:

"Još je tu.

– Na tvrdoj siki. Jošte leži nasukana. Osamstoto minu ljeto,

Što je mlate sa svih strana.Što je lome i drmaju.

Burni vali i oluje.

Slomila se, prignula se:

Na p'jesku je - al' još tu je!"

Marina 14 hours ago

"Retuširani deda Pantelija.." 😂😂😂😂👍👍👍👍

Mario Milovčić 16 hours ago

Bravo, samo se vi lijepo ogradite da ovo što ste prenijeli nije vaše mišljenje!?! Zar stvarno mislite da Banić i Koić

izmišljaju i lažu kao ovi iz tzv. JUSP Jasenovac?! Ja sam siguran da od tih "famoznih" 83.160 nije bilo ni 10 % ubijenih, a od tih 10% većina su ustaše, domobrani, Nijemci i belogardejci od 1945. do 1952. Pouzdano se zna da je u 3 iskapanja 1964. službena FNRJ-komisija pronašla 725 kostura u Jasenovcu!? Nazdravlje, dragi JUSP-ovci (Jugo-Udbo-Serbo-Plaćenici)!

zark a day ago

Jusp sadasnja lista je oko 84.000 zrtava. Vidimo koliko lazi treba proizvesti da se dodje do te cifre. Srbi nisu zadovoljni i govore o 700,000 i milijune. Jesmo li ikad vidili imena i prezimena za sve te brojeve.?

zark a day ago

nIsu samo srbi koji izmišljaju te brojeve sve do milijuna. Tu je i drug AP koji redovito dolazi u Jasenovac da se pokloni JUSP lazima. To mu je itekako vazno da ponizava hrvatski narod.

zark a day ago

Zanima me koliko ima u Jasenovcu onih koji su umrli od oceva koji su bili mlađji od njih?

<https://narod.hr/hrvatska/banic-i-koic-panta-rei-herman-i-panto-kao-paradigma-jasenovackog-mita>

**PISMO MIKIJA BRATANIĆA
(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD
SMIJEHA 3.)**

Poštovani i dragi g. Brataniću,

Doista me je obradovao Vaš odgovor na moju ispriku:

Subject: *Re: Predstavljanje nove knjige s povijesnim temama*

Date: *Thu, 29 Feb 2024 08:11:00 +0100*

From: *Miki Bratanić*

To: *Josip Pečarić*

Poštovani akademiče Pečarić

žalujem se zbog smrti vaše supruge.

Zdravlje i život nas i naših najbližih je najvažnije.

Čovjek to shvati tek kad izgubi.

žHvala što ste me popratili u medijima.

Nije lako doći na scenu s ovim temama.

Znam da ste matematičar.

Baš zato se povezujem s vama i čast mi je usporediti se s vama u dimenziji želje da obojica kao ljudi iz potpuno drugih struka damo svoj udio poznavanju vlastite povijesti i povijesnih istina.

Dijelimo i sličnu sudbinu onih koji su nakon angažmana postali meta.

Mene je davno oduševila vaša knjiga "Srpski mit o Jasenovcu".

Oduševio me vaš javni angažman kao svjetskog matematičara na povijesnim temama.

I tada sam primijetio kako su mediji reagirali.

Uposlili su neke "novinare" da vas oblate.

Ali treba se boriti.

Želim vam puno zdravlja i mira.

Vi ste se pošteno borili.

Moja knjiga "Priručnik za život u Hrvatskoj" dostupna je za čitanje na mojoj interent stranici. Tamo su svi članci, treba samo kliknuti na "read more" pored svakog članka.

[žhttps://mikibratanic.com/knjige/prirucnik-za-zivot-u-hrvatskoj/](https://mikibratanic.com/knjige/prirucnik-za-zivot-u-hrvatskoj/)

srdačan pozdrav

Dana 2024-02-28 15:09, Josip Pečarić je napisao(la):

Poštovani i dragi g. Brataniću,

Bili ste sjajni kod Dujmovića i želio sam doći na predstavljanje.

Ali ja sam u 76. i još uvijek radim pa se događa da danas konstatiram da sam jučer trebao biti na Vašem predstavljanju.

Nedavno mi je umrla i žena, a ona je bila tadužena da me podsjeti na takve stvari.

Ako pomaže kao isprika.

Nadam se da ćemo se sresti drugom takvom zgodom.

Inače, ja sam matematičar:)

Pozz

Josip

On 23/02/2024 15:30, Miki Bratanić wrote:

Poštovani akademiče Pečarić

srdačno vas pozivam na promociju moje knjige "Priručnik za život u Hrvatskoj" koja će se održati u utorak 27.2.u 18 sati u Matici hrvatskoj u Zagrebu.

Nisam povjesničar, već amater i volonter u istraživanju povijesti, ali bi mi bilo drago da

dođete i poslušate kako običan mali čovjek iz IT sektora prezentira povijesne teme široj publici.

Na poveznici je službena najava Matice hrvatske

<https://www.matica.hr/ogranaci/ogranak-matice-hrvatske-u-splitu/zbivanja/4167/>

Srdačan pozdrav

Hvala na Vašoj sućuti zbog odlaska moje Ankice. Zapravo je ona kriva što sam napisao knjigu o Jasenovcu koju spominjete.

U Prilozima dajem Vaš tekst o Jasenovcu iz 2018.:

MIKI BRATANIĆ: JASENOVAC – ZLOČIN NAKON ZLOČINA

<https://narod.hr/hrvatska/miki-bratanic-jasenovac-zlocin-nakon-zlocina>

Zapravo ovaj tekst je treći koji govori o priglupim napadima na povjesničara, pardon istoričara, u RH na povjesničara akademika Franju Tuđmana. Svoje priglupе tvrdnje i osporavanju vezuju iz činjenicu da akademik Tuđman nije završio povijest. Samo je doktorirao. Naravno Vama je jasno da njima smeta što je svoja povijesna istraživanja okrunio stvaranjem hrvatske države.

Vjerojatno je Tuđman to i mogao jer nije završio taj fakultet. Da se našalim kada vidimo kakve sve doktore znanosti imamo u RH koji su nam 'darovali' takvi fakulteti.

I onda oni pišu o AMATERIMA, a vrhunac gluposti je kada o amaterima uporno piše dr. sc. Ivo DRobilica, a zapravo mentor i suradnik mu je bio – vjerojatno jedini neškolorani – AMATER tata Slavko.

U tim moji prethodnim tekstovima više sam pisao o jednom drugom takvom 'istoričaru' dr. sc. Stanku Andriću.

Kamo sreće da je on pročitao Vaš tekst o Jasenovcu jer su njegove gluparije o akademiku Tuđmanu napisane poslije Vašeg teksta.

Naravno pod uvjetom da zna malo logični i razmišljati. Bio je Sorošev stipendist pa je to uvijek upitno,

Teško bi takvi mogli razumjeti zašto ste Vi pišući o Jasenovcu napisali:

Iz tih smo knjiga svi učili. Mi i cijeli svijet.

A pisalo je vrlo jasno: Hrvati su genocidan narod, a njihova država Hrvatska, zločinačka je čak i kao ideja,

Takvi su pisali te knjige, pa je izvrsna vaša konstatacija:

Još je više zastrašujuće da su upravo oni koje bi trebalo dovesti pred sud jer su manipulirali žrtvama i nabacivali ljagu na hrvatski narod i državu, danas najglasniji u širenju tih istih priča.

A te priče su laži. LAŽI.

Naravno da ste u pravu. Ali dobro je da niste to povezali s nekim od tih 'istoričara' i zaključili da on svojim takvim istraživanjima zapravo sudjeluje u tom 'dokazivanju' genocidnosti hrvatskog naroda.

Meni se dogodilo u prvostupanjskoj presudi da sutkinja u RH tvrdi da moj zaključak na osnovu knjiga i knjiga o djelovanu tate i sina Goldstein nne mogu tako nešto zaključiti tj. da moje tvdnje nisu vrijednosni sud, vjerovao ili ne.

O njegovim svjedokinjama napisao sam i knjigu

J. Pečarić, *Sanja i Teresa Iva Drobilice*, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

U Prilozima dajem i kako je ona najavljena na portalu dragovoljac.com:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/38506-knjiga-akademika-pecarica-sanja-i-teresa-iva-drobilice>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/38506-knjiga-akademika-pecarica-sanja-i-teresa-iva-drobilice>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/38506-knjiga-akademika-pecarica-sanja-i-teresa-iva-drobilice>

Na kraju još jednom isprika što nisam došao na predstavljanje Vaše knjige, ali zato dajem u Prilozima kako je portal narod. Hr izvjestio o njemu:

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-prirucnik-za-zivot-u-hrvatskoj-mikija-bratanica>

Vaš,

Josip Pečarić

PRILOZI

MIKI BRATANIĆ: JASENOVAC – ZLOČIN NAKON ZLOČINA

3. studenoga 2018.

Foto: Miki Bratanić

PRIRUČNIK ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ

Ustaše su u Jasenovcu počinile zločin, jer su od 1941. do 1945. godine tamo ubijali ljude. Kada je u proljeće te 1945. godine Jasenovac oslobođen, stvoreni su svi preduvjeti da se pred lice pravde dovedu oni najodgovorniji za te zločine, te da se zločini

istraže, kako bi se utvrdio točan broj ubijenih. To je bila civilizacijska dužnost nove vlasti koja se zvala narodna.

Nažalost to se NIJE dogodilo.

NITKO nije priveden pred sud. NIKOME nije suđeno za zločine u Jasenovcu.

NITKO odmah nije ni započeo istraživanje zločina niti utvrđivanje broja žrtava.

Umjesto toga, započelo se izbacivati brojke koje su se u početku mjerile u desecima tisuća, malo kasnije u stotinama tisuća, a onda u milijunima.

Na osnovu tih brojki gladna komunistička vlast tražila je ratnu odštetu od Njemačke. Pa kada su Nijemci shvatili da su te brojke nebulozne, tražili su da im se pošalje izvještaj o istrazi, drugim riječima da im se pokaže kako se došlo do tih brojki.

Tada je vlast angažirala istražitelje, koji su ubrzo nakon početnih rezultata iskapanja povučeni s projekta, a istraživanja su zaustavljena. I tako u dva navrata.

Rezultati istraga nisu se očito uklapali u komunističku propagandnu shemu, pa je vlast ostala pri onim svojim milijunskim brojkama, bez utemeljenih istraživačkih osnova.

Te brojke ostale su zapisane u mnogim knjigama koje se tiskalo na veliko.

Iz tih smo knjiga svi učili. Mi i cijeli svijet.

A pisalo je vrlo jasno: Hrvati su genocidan narod, a njihova država Hrvatska, zločinačka je čak i kao ideja.

Zapovjednik Jasenovca general Vjekoslav Maks Luburić živio je nakon rata mirno i nesmetano sa svojom obitelji u Španjolskoj. Agenti UDBA-e pratili su ga godinama, slali izvještaje partiji i simbolično “pazili da se ne prehladi”, jer je na račun njega u Jugoslaviji živjelo barem tisuću obitelji i to dobro.

Doživio bi Maks dugu starost i umro kao čovjek, ali mu vrug nije dao mira, pa je počeo objavljivati članke o potrebi jedinstva i pomirenja hrvatskoga naroda u cilju stvaranja hrvatske države. Time je sam sebi presudio, jer mu to komunistička vlast nije mogla oprostiti. Ubili su ga isti oni agenti koji su ga čuvali dva desetljeća. Smrskali su mu glavu. Ne zbog Jasenovca.

NE ZBOG JASENOVCA!!

Stvaranje hrvatske države bio mu je krimen.

Jasenovac je zapravo poslužio narodnoj vlasti da pokuša izvući koji dinar ili marku za svoje jadne interese, te da na neki način opravda svoj masovni zločin nezapamćenih razmjera učinjen odmah nakon završetka rata.

Ali iznad svega Jasenovac im je poslužio da ocrne hrvatski narod i Hrvatsku. Pogotovo Hrvatsku, kao državu, kako bi zauvijek osporavali i spriječavali njeno osamostaljenje i nezavisnost.

Pola stoljeća manipuliralo se Jasenovcem i njegovim žrtvama. Pravdi NITKO od glavnih odgovornih nije priveden. NITKO.

Razlog tome je jednostavan: nije komunistička vlast htjela da se zna koliko je tamo ljudi ubijeno. Ne bi im stvarna brojka odgovarala.

A stvarna brojka je vjerojatno u ovom omjeru kojeg sam u svom skromnom istraživanju zaključio:

Više su komunisti ubili ljudi u četiri tjedna (druga polovica svibnja i prva polovica lipnja 1945.), nego ustaše u četiri godine. Više. Puno više.

Zato su i sakrili svoj masovni zločin dobro.

Zakopali su žrtve, zapalili, zabetonirali, minirali.

Zbog toga vjerojatno NIKAD nećemo znati ukupan broj svih žrtava.

Moći ćemo samo nagađati. I svađati se.

I tko uopće može izmjeriti taj zločin?

Neistraživanje žrtava Jasenovca i neprivođenje pravdi odgovornih, trebao bi biti zločin jednak onom zločinu počinjenom u Jasenovcu.

Posljedično i veći.

Ali bivši sustav nije mogao suditi sam sebi.

A onda smo se nakon pola stoljeća napokon oslobodili komunizma.

Zapravo tako smo mislili.

Postali smo nezavisni ili neovisni. I to smo mislili.

Dobili smo državu zbog koje je Maks izgubio glavu.

Za zločin počinjen u Jasenovcu više nije imao tko odgovarati, jer više nikog živog nije bilo.

Ali za zločin manipulacije Jasenovcem bilo je puno živih i živahnih, koji su mogli i trebali odgovarati.

Ipak kao i 1945. godine dogodilo se NIŠTA.

Danas se žrtve Jasenovca ne broje u stotinama tisuća, ili u milijunima, nego službeno u desecima tisuća.

Neki tvrde da bi se zapravo trebale brojati u tisućama.

I kako barem malo ne pomisliti da bi nakon svih laži možda to mogla biti istina?

Pametnom, kulturnom i objektivnom čovjeku i stotine ubijenih je mnogo i ne trebaju mu milijuni da bi imao poštovanja.

Onome kome je tamo ubijeno dijete ili roditelj, ubijen mu je cijeli svijet.

Jasenovac je dakle bez obzira na broj žrtava mjesto velike tragedije i simbol mnogih tragedija, pred kojim se treba pokloniti.

I baš zbog toga bi netko trebao doći pred lice pravde za sve one LAŽI.

Zastrašujuće je da danas opet moramo slušati iste priče.

Još je više zastrašujuće da su upravo oni koje bi trebalo dovesti pred sud jer su manipulirali žrtvama i nabacivali ljagu na hrvatski narod i državu, danas najglasniji u širenju tih istih priča.

A te priče su laži. LAŽI.

Hrvatska izdiše pod teretom višedesetljetnih laži koje se opet iznova iz iste stare kuhinje serviraju javnosti, što je dobri pokojni Ljubo Stipišić Delmata opisao u svojim stihovima:

“Sva Ervacka piza natopjena lažin... Isti kapitani brode slipe rute.”

Do iduće subote, srdačno vas pozdravljam.

Sve tekstove iz Priručnika za život u Hrvatskoj možete pročitati ovdje

<https://narod.hr/tag/prirucnik-za-zivot-u-hrvatskoj>

Sve tekstove Mikija Bratanića možete pročitati ovdje:

<https://narod.hr/tag/miki-bratanic>

* Miki Bratanić po profesiji je konzultant za primjenu informacijskih tehnologija u hotelijerstvu. Njegova životna preokupacija je projekt “Priča o konobi”, osobno autorsko djelo u kojem raznim aktivnostima kroz prizmu konobe govori o našim prepoznatljivostima, običajima, tradiciji i baštini. Autor je projekta “PRIČAMO O NAMA – običaji, tradicija, baština i prepoznatljivost”, edukativne prezentacije namijenjene djeci školskog uzrasta kod kojih nastoji izgraditi svijest o potrebi očuvanja vlastita nacionalnog identiteta i naslijeđa, te pronalaska načina njegova korištenja za uspjeh u suvremenim svjetskim okolnostima.

Još kao srednjoškolac došao je u doticaj s temom zločina komunizma, što ga je kasnije potaknulo na osobno višegodišnje istraživanje u kojem je pored brojne literature upoznao i žive svjedoke s kojima je obavljao razgovore i prikupljao vrijedne informacije. Objavio je zbirku poezije i razmišljanja naslovljenu "Ruzarij za Hrvatski križni put".

<https://narod.hr/hrvatska/miki-bratanic-jasenovac-zlocin-nakon-zlocina>

KNJIGA AKADEMIKA PEČARIĆA „SANJA I TERESA IVA DROBILICE“

Knjiga akademika Josipa Pečarića: „Sanja i Teresa Iva Drobilice“ dana je na našem portalu:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

Uvodni tekst knjige je nedavni intervju Mladena Pavkovića s akademikom pečarićem koji je objavio niz hrvatskih portala. Posebno zanimanje izazvao je dio:

- **Što mislite, je li postoji mogućnost da akademik postane i neki novi goldstein?**

Ako Goldstein nije uspio dok je bila prethodna uprava doista mi izgleda nevjerovatno da bi danas to uspjelo nekome sličnom. Ne zaboravite da je tada Goldsteinov otac bo posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH. S druge pak strane danas je Goldstein poznati i po svom čuvenom 'znanstvenom' otkriću pod imenom Ivo Drobilica. Također za mnoge njegove kolege malo tko i vjeruje da

su istinski znanstvenici. Istina priznaje im se da su 'istoričari'. Istina, kao i u vrijeme posebnog savjetnika Predsjednika vlade tate Goldsteina koji je bio neškolorani amater povjesničar, takvi još uvijek imaju potporu političara kojima nije interes hrvatskog naroda važan, već samo gledaju što je važno svjetskim moćnicima koji su bili i još uvijek su protivnici samostalne hrvatske države i pomagali su fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku. Naravno i sudstvo ne zaostaje za njima. To sam vidio i na prvostupanjskom suđenju u Zagrebu kada me je Goldstein tužio zbog nanesenih patnji zbog mog pisanja. Svojevremeno je u intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13. srpnja 2002. predlagao i kazneno gonjenje:

"Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti".

Danas su mu svjedokinje supruga i kćerka:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i

posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Od specijalne vrste antisemitizma, do padanja u nesvijest. A znate li za koju me je knjigu tužio?

Vjerovali ili ne radi se o knjizi:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

I to je sutkinji logično. Kao što joj nije logično da ja iz njegovih tvrdnji o broju žrtava u Radnom logoru Jasenovac za koje postoji niz knjiga koji pokazuju da je popis u Jasenovcu u velikoj mjeri krivotvorina, ili izmišljanje nekakve drobilice kojoj dovoljno da netko zaključi da on to radi jer posredni želi dokazati tzv. genocidnost hrvatskog naroda. Pa svi znaju da je laž o Jasenovcu bila okosnica te 'dokaza' i prije, a i danas na njoj inzistiraju mnogi u RH.

Zbog tog interesa akademik Pečarić je čitateljima obećao ovu knjigu koju sada imate na našem portalu.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/obavijesti/38506-knjiga-akademika-pecarica-sanja-i-teresa-iva-droбилice>

PREDSTAVLJENA KNJIGA ‘PRIRUČNIK ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ’ MIKIJA BRATANIĆA

29. veljače 2024.

Tiskano izdanje knjige ”Priručnik za život u Hrvatskoj” Mikija Bratanića u utorak je predstavljeno u Matici hrvatskoj u Zagrebu. Knjiga “Priručnik za život u Hrvatskoj” zbirka je članaka, kolumni koje je autor objavljivao na našem portalu, a u kojima je na vrlo jednostavan način objasnio određene povijesne teme koje široj hrvatskoj javnosti ni danas nisu jasne jer se desetljećima s njima manipuliralo.

U ime domaćina, Matice hrvatske, nazočne je pozdravio njen **tajnik za ogranke Mihovil Antić**. Publici se potom obratio **Miro Gavran, predsjednik Matice hrvatske**.

U uvodu u ovu večer istaknuo kako je Matica hrvatska potpisala ugovor o suradnji s **Fakultetom hrvatskih studija**, te izrazio zadovoljstvo da se ta suradnja u praksi ostvaruje u i na primjeru ove knjige koja se predstavlja.

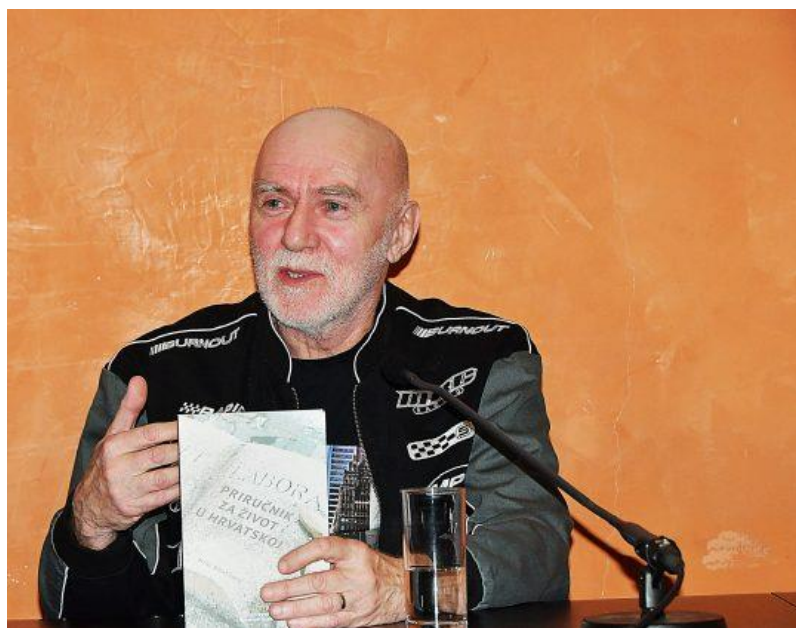

Pohvalio je u svom govoru rad Ogranka Matice hrvatske u Splitu te je zahvalio autoru knjige na doprinosu u napretku rada Ogranka.

Šterc: Daleko viša razina od amaterske

Knjigu je predstavio naš poznati demograf **prof. Stjepan Šterc** koji je pohvalio način na koji je autor koncipirao knjigu, te istaknuo kako, premda autor voli istaknuti da je amater u istraživanju povijesti, knjiga ipak ima daleko višu razinu od onog amaterskog.

Matija Štahan se zbog zdravstvenih problema nije mogao pridružiti predstavljacima kako je bilo najavljeno, pa je ulomke iz njegove recenzije publici pročitao sam autor.

Na kraju se nazočnima obratio i sam **autor knjige Miki Bratanić**, koji je predstavio svoj dugogodišnji rad iz više područja, te istaknuo kako je ova knjiga zaokruživanje njegovog aktivizma na području povijesnih i društvenih tema.

Knjiga olakšava javnosti stvaranje jasnije slike o našoj povijesti

Knjiga “Priručnik za život u Hrvatskoj” predstavlja, prema njegovim riječima, poveznicu između znanstvenih kompleksnih informacijskih izvora i šire javnosti. Ona jednostavnim jezikom

razumljivog običnom čovjeku objašnjava te kompleksne teme i olakšava javnosti stvaranje jasnije slike o našoj povijesti.

Civilizacijska dužnost je rekonstruirati davno zadani informativni povijesni okvir koji je skrojen isključivo prema interesima velikosrpsko jugoslavenske politike, te ga staviti upravo u civilizacijski okvir koji odgovara povijesnim činjenicama i istini.

Kroz nekoliko primjera iz današnjice autor Miki Bratanić i predstavljajući Stjepan Šterc pokazali su kako zaista ovo nisu davno svršene povijesne teme, već vrlo aktualne teme, koje se kroz medije i danas prezentiraju javnosti iz onog starog zadanog jugoslavenskog informativnog okvira.

Način na koji se mi danas odnosimo prema Jugoslaviji i njenim nekažnjenim stoljetnim masovnim zločinima, pokazuje kakvi smo mi kao pojedinci i kakvi smo mi kao društvo, zaključio je autor. Predstavljajući knjige “Priručnik za život u Hrvatskoj“ nazočio je i predstavnik Fakulteta hrvatskih studija, gospodin **Ivan Perkov, prodekan za nastavu.**

Publika je vrlo toplo i srdačno pozdravila ovu knjigu čiji su joj članci već od prije poznati, jer su bili objavljeni na našem portalu, te su dostupni za čitanje kako na portalu, tako i na autorovoj mrežnoj stranici.

Tiskano izdanje knjige “Priručnik za život u Hrvatskoj” bit će promovirano u Splitu idući tjedan u četvrtak 7.3. u Sveučilišnoj galeriji u 19 sati.

<https://narod.hr/kultura/predstavljena-knjiga-prirucnik-za-zivot-u-hrvatskoj-mikija-bratanica>

Đ. Vidmarović: Spisateljski iskorak književnika Mikija Bratanića

03. ožujka 2024.

MIKI BRATANIĆ: PRIRUČNIK ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ, OGRANAK MATICE HRVATSKE U SPLITU, SPLIT 2023.

Hrvatski književnik Miki Bratanić bio je do sada poznat po svojim čakavskim stihovima i sakupljanju etno baštine te dva napisana romana, da bi se sa svojom posljednjom knjigom prikazao potpuno novom spisateljskom izdanju. Riječ je o zbirci njegovih feljtona koji su pod navedenim, vrlo izazovnim naslovom objavilo Ogranak Matice hrvatske u Splitu u sunakladništvu s Hrvatskim studijima, Odsjek za povijest iz Zagreba. Recenzenti ove zbirke su vrlo poznata imena iz našeg znanstvenog života: dr. sc. Vlatka Vuketić (Hrvatski studiji, Zagreb), dr. sc. Zlatko Miliša (Filozofski fakultet, Zadar), dr. sc. Stjepan Šterc (Hrvatski studiji, Zagreb) i tajnik Društva hrvatskih književnika, mag. Matija Štahan.

Nakladnik je na poleđini knjige donio osnovne misli iz tekstova svih recenzenata. Npr. Matija Štahan o ovoj vrijednoj knjizi piše: „Bez kompleksa i predrasuda – a zapravo pukih krivotvorina politizirane jugoslavenske pseudohistoriografije – Bratanić pitko i čitko raščlanjuje neuralgične točke hrvatske povijesti i politike, ne mareći za paradoks po kojemu branitelji vrijednosti tridesetogodišnje Republike – dakako u interpretaciji onih kojima je vrijednost normativ ukotvljen u svibnju 1945. godine – bivaju stjerani u sferu tobožnjega ekstremizma, dok bi u kontekstu suvremene Hrvatske, premda takvi dominiraju i arbitriraju u najtiražnijim medijima, ekstremistima trebalo smatrati upravo navedene tražitelje i promotore 'crvene niti' kontinuiteta s komunističkom Jugoslavijom“.

Predsjednik MH, Miro Gavran, govori na predstavljanju knjige „Priručnik za život u Hrvatskoj“, 27. veljače, 2024. godine.

Poznati pedagog i publicist iz Zadra dr. sc. Zlatko Miliša ističe kako je Bratanić „odabirom osjetljivih tema iz prošlosti dvije država, Jugoslavije i Hrvatske, uspio u svojoj nakani: na smjernice kako iz povijesnih iskustava popraviti hrvatsku stvarnost, učiniti ju jasnijom, jer smo se za nju krvavo borili“. U nastavku dr. Miliša navodi ono što je po mišljenju pisca ovih redaka bitno kazati za ovu knjigu:

„Dajući određene savjete za budućnost, autor pokušava objasniti uzroke tih povijesnih događaja kako bi pridonio njihovu rasvjetljavanju, što je veliko opterećenje svakodnevnice, a osobito političko aspekta. Autor u knjizi - produžuje Miliša - osjetljivim povijesnim temama pristupa iz osobnog kuta, ali mu vlastite opservacije nisu smetnja zauzimanju moralnog stava prema događajima koji su obilježili zadnjih 80-ak godina hrvatske povijesti“.

Navedenim citatima iskazana važnost ove knjige u datom političkom i društvenom trenutku hrvatske stvarnosti. Već u uvodu, koji mu je Bratanić dao naslov „Umjesto predgovora – preko zvijezda do trnja“ autor nastupa neobično i iskreno. Otkriva važne detalje iz povijesti svoje obitelji koje dobivaju na značenju u kontekstu sadržaja ovoga djela. On piše: „Moji djedovi bili su partizani. Onaj po majci izvukao je deblji kraj u jednoj od onih 'slavnih' dalmatinskih brigada, prošavši sve i svašta, prenijevši svoga sumještanina preko pontonskog mosta na Neretvi. Njihovo, tj. moje mjesto Vrbanj, zapalili su talijanski fašisti u siječnju 1943. Ukupno je iz Vrbanja u NOB-u poginulo 48 mladih ljudi. (...) Kada je u proljeće 1945. rat završio, moji su se djedovi vratili živi svojim kućama i radili isto što i prije rata – kopali lozu. Svoje su petokrake spremili u ladice i započeli novi stari život. Dok su oni kopali jame u koje su sadili život, neki njihovi 'suborci' pod istom onom zvijezdom petokrakom kopali su jame i u njih bacali ljude. Sadili su smrt. (...) Zvijezda moga djeda i zvijezde onih drugih ljudi samo su na izgled iste crvene petokrake. Jer kada ih pogledate na čelima ovih drugih ljudi, one su nešto sasvim drugo. Nad jamama punih mrtvi ljudi one poprimaju neku sasvim drugu simboliku. One su simbol nečovještva. Ne – čovještva. Simbol ljudi iz kojih je nestao čovjek“.

U nastavku autor daje obavijest koja pojačava njegovo etičko stajalište izneseno u ovoj knjizi: „Stoga, ako postoji netko tko može, zna i treba baštiniti tekovine antifašizma, onda sam to ja i meni slični ljudi, rasterećeni ideoloških podjela i potreba za skrivanjem vlastite prljave prošlosti. Za vrijeme rata i nakon završetka rata moji su djedovi ostali ono što su bili i prije rata: težaci, te u prvom redu poštene i čestite ljudi. Moji su djedovi bili partizani, ali nisu bili komunisti. Kao što ih većina nije bila“.

Razlog ovako, pomalo dramatičnom uvodu autor otkriva u našoj stvarnosti u kojoj se, kako piše, dešava „zloraba uzvišene norme antifašizma u Hrvatskoj“, koja je postala toliko „odvratna“ da je nadmašila i ono već viđeno i proživljeno u Jugoslaviji. U sljedećoj rečenici Bratanić se žestoko obračunava s licemjerjem koje je postalo dio našeg javnog govora i nastupa: „Licemjerje i dvoličnost u tom kontekstu poprimilo je tolike razmjere da svaki normalan i pismen čovjek to jasno može prepoznati, te više ne treba i ne smije ignorirati. Skrivanje komunizma iz paravana antifašizma nije ništa drugo nego zločin. A to se u Hrvatskoj događa, evo, već četvrt stoljeća. Kao da nije bila dovoljna ista praksa kroz pola stoljeća u Jugoslaviji“.

Miro Gavran, predsjednik MH, autor Miki Bratawnić i predstavljaj, dr. dc. Stjepan Šterc

Bratanić vrlo hrabro ali i ispravno brani antifašizam od komunizma, što je važno istaknuti zbog toga što lijevi dio naše inteligencije i publicistike to izbjegava. Stoga Bratanić upozorava: „Nemoralno je i nehumano da nositelji tako svete ljudske misije kao što je antifašizam budu oni ljudi čije se ponašanje ne može nazvati nikako drugačije, nego fašističkim i totalitarističkim“.

Bratanić nas obavještava kako je ova knjiga rezultat desetljetnog istraživanja: „Gotovo čitavo jedno desetljeće istraživao sam zločine

komunizma, te upoznao ono što je dugo bilo vješto skrivano od javnosti. Našao sam tamo mnogo toga ružnog, neljudskog, zvjerskog i nevjerojatno brutalnog. O razmjerima tih zločina da i ne govorim. Gotovo svim tim zločinima zajednički je nazivnik Jugoslavija, jer je većina tih zločina počinjena u njezino ime i u njezinom interesu“. Stoga, produžuje autor, „antifašizam i zločini nikako ne smiju biti poveznice. A u nas je to isprepletano. Mnogi naši 'antifašisti' nikada nisu ni vidjeli fašiste. Većina njih nije nikada ni vidjela rata. Oni su bili skriveni u svojim partijskim ćelijama i nazivali fašistima svakoga tko je mislio drugačije od njih. Njihov 'antifašizam' ne predstavlja Hrvatsku kao antifašističku, već isključivo kao fašističku. Oni i danas svugdje vide ustaše, Crkva im je 'klerofašistička', a državni neprijatelj broj jedan im je jedan pjevač. Isto kao i nekad. I čim se netko javi tko bi želio reći istinu, odmah postane fašist. Odmah“.

Naš autor vrlo uspješno detektira dvostruku igru tzv. antifašista: „Njihov zločinački poduhvat ostvaruje se u namjeri prikriivanja tragova zločina vlastite ideologije i rodbinske partijske uhljebske baštine, dizanjem prašine s druge strane zločina istim starim metodama“.

Autor nas sve suočava s vrlo opasnom pa i prijetećom činjenicom: „I nije to nešto prošlo. To se događa danas, pred našim očima, a nažalost događat će se i u budućnosti ako se nešto ne popravi“.

Slijedi tvrda s kojom se pisac ovih redaka slaže: „Hrvatska je u ideološko građanskom ratu koju nitko nije javno objavio, a on bukti već godina. Društvene mreže i svi mediji postali su prave bojišnice. Taj rat stalno iniciraju nasljednici komunističkih ideja i Jugoslavije koji Hrvatsku nikada nisu prihvatili kao svoju državu i kojima u Hrvatskoj nije ništa dobro“.

Naravno, iz navedenih premisa slijedi i zaključak: „Sve to skupa dovodi do podjela u narodu. To odgovara mnogima, ne samo političarima. Kao da svi od toga imaju koristi. Podijeli pa vladaj, stara je izreka. Podjele su postale bizarne i tragične, pa se na lijeve i desne dijele čak i znanstvenici i umjetnici, što je neizdrživo. A ne postoji zapravo lijevo i desno. Postoji samo istina i laž. Istina koju ovi navodno desni baš i ne žele puno, i laž koju žele puno ovi, navodno lijevi. Hrvatskoj treba istina. Samo istina“.

Vrlo je zanimljivo Bratanićevo političko razmišljanje o budućnosti Hrvatske. On nije stranački političar, niti ideolog, već afirmirani književnik, poglavito pjesnik, ali je uočio sljedeće, kao građanin i kao rodoljub: „Vrijeme je da o Hrvatskoj počnu govoriti ljudi koji Hrvatsku vole. Čiji su djedovi i očevi ginuli za Hrvatsku. I koji na temeljima povijesnih istina žele izgraditi bolju, pravednu i čestitu Hrvatsku“.

Kao pripadnik naraštaja rođenog poslije Drugog svjetskog rata, i kao antifašist, Miki Bratanić zaključuje: „Na nama je da se nadvijemo nad jame svih žrtava i u njima prepoznamo ljude, i čovjeka koji je mogao kopati lozu i saditi život, a nečovjek mu je to uskratio posijavši smrt. (...) Istinski čovjek uvijek će biti protiv antifaašizma, spreman obraniti svoj dom i slobodu svoga naroda, a pri tom svoju zvijezdu i grb očuvati neokaljane i časne, zajedno sa svojim ljudskim obrazom. Tomu trebamo težiti i tim putem hodati pa makar preko trnja do zvijezda“.

Na tekst iz kojega smo citirali pojedine ulomke nadovezuje se i sljedeći koji je autor naslovio kao „Uvodnik“. U njemu piše ponovno snažno i angažirano u aktualnim problemima naše države. Naglašava kako smo i nakon 30 godina nezavisnosti ostali „mentalno zarobljeni u vlastitim zabludama i uvjerenjima naših starih kadrova koji su nam postali novi vođe, kreatori javnog mišljenja te odgajatelji novih generacija“. U nastavku Bratanić ističe: „Upravo oni koji najviše zagovaraju zaborav povijesti i propagiraju okretanje budućnosti, svakim nas danom sve više vode unatrag u povijest“.

Razlog tome Bratanić nalazi u pojmu koji izgovara hrabro, a koji mnogi naši političari izbjegavaju javno izgovoriti, a to je lustracija. „Nažalost, piše M. Bratanić, stvaranjem države Hrvatske nije započeo proces lustracije, tj. rasvjetljavanja povijesne istine i razlučivanja istine od laži, već se nastavilo u istom tonu, pa smo sada tamo gdje smo i bili. I nije problem što ljudi ne znaju istinu već je problem što znaju punu neistinu, kako se danas popularno naziva laž. Ljudi su zbnunjeni i izgubljeni u savršenoj javnopolitičkoj igri potpomognutoj medijima u kojoj se svakodnevno proizvode afere, spletke, podjele, stvara loše ozračje i osjećaj bezizlaznosti, što iscrpljuje i državu i narod. Tko je lijevo, a tko desno, što je to lijevo, a što desno, više nitko i ne zna, a to je očito i cilj“.

Ovakva zbunjenost i podjela nagnali su autora da pomogne u rasvjetljavanju problema. Učinio je to serijom članaka koji su sada objavljeni u knjizi „Priručnik za život u Hrvatskoj“. Kao intelektualac i kao književnik Bratanić se zalaže za to da svi mi trebamo znati istinu i na osnovu te istine stvaramo vlastito mišljenje, a ne na neznanju i laži. „Bez istine nema ni ljubavi, ni sreće, ni života, ni budućnosti“. – Pomalo pjesnički ističe autor. „Laž može biti temelj samo nemoralu, licemjerju i dvostrukim kriterijima, a od njih ništa dobro“.

Miki Bratanić govori i o gorućoj temi iseljavanja: „Premda je Hrvatska lijepa zemlja, a Hrvati sposobni i vrijedni ljudi, hrvatska država nije poželjna destinacija za život vlastitomu narodu, što potvrđuje kontinuirano iseljavanje i zabrinjavajući pad broja stanovnika, pogotovo mladih i radno sposobnih. Višestoljetno nepostojanje države i bivanje pod tuđinskim vlastima te tek nedavno 'rođenje' vlastitih institucija, neupitno Hrvatsku definira kao dijete – državu koja tek raste i sazrijeva. (...) Bez kruha se ne može živjeti, ali ipak ne živi čovjek samo o kruhu. Ako se među ljudima stvara negativna energija kroz razne teme zatrovane ideologijom koje ih dijele, onda čak i kada bi bili bogati, ne bi baš mogli uživati u takvom životu uz konstantne svađe i netrpeljivost. Zato ne smijemo nikako dozvoliti da se naša djeca zadržavaju i troše u nekim povijesnim iskrivljenim tezama koje će im se nametati stalno kroz medije kao nekakva nužnost određivanja. Prevelika je ostavština tih neriješenih tema i previše je neodgovorenih pitanja, što nas čini nesretnima, a imamo sve preduvjete za biti sretni“.

Miki Bratanić ovom knjigom želi ponuditi rješenja za neke goruće probleme.

Navodimo popis tema koje su obrađene s tom nakanom i predstavljene u ovom „priručniku“, odnosno njihove naslove iz kojih je vidljivo o čemu govore: Ne spominjite Jugoslaviju uzalud; Krivo srastanje; Vukovarske sjene; Nostalgičarski iluzionizam; Jasenovac – zločin nakon zločina; Dijaspore – hrvatsko ružno pače; Zašto je potrebno sjećanje?; Kako ljudski vagati; Kako istrijebiti narod, a da se to ne zove genocid; Komentatori i njihovi komentari na društvenim mrežama i portalima; Bakalar – hrvatsko gastronomsko kulturno društvo i simbol očuvanja tradicije; Priča o Božiću; Uloga

hrvatskoga naroda u povijesti razvoja svjetske demokracije; Oslobođanje od osloboditelja; Pali pod oslobođenje; Ustaše i partizani – neispričana priča; Hrvatski križni put – tragedija koja se ponavlja; Tradicija – simbol prepoznatljivosti, razlog ponosa i temelj napretka; Hrvatski labirint laži i ideologija zvana jugoslavenizam; Stepinac – svetac spaljenoga srca; Što ćemo učiniti s turizmom; Hrvatska industrija sluga; Marko Perković Thompson – 'Bojna Čavoglave' – za dom spremni; Anatomija hrvatskoga srama; Husina jama – ogledni primjerak slojevitog masovnog zločina; Svi naši predsjednici i predsjednica; Goli – otok ogoljene ljudske sramote; Ilustracija lustracije; Gračanske jame – zagrebačke Ovčare; Mare Pia Pađen – nepoznata hrvatska Anna Frank; Razgovor s jamom; Harisonovo cvijeće; Priče iz Hrvatske, Migranti ante portas; Jedna priča i jedno svjedočanstvo s otoka Hvara; SPC naprijed, HPC stoj!; Hrvatska dijaspora i tri zastupnika; Druga strana medalje – njihova zla strana; Nevine žrtve i suradnici; Naša davna destinacija – Beč; Hrvatska Wikipedija i stare laži iz jugoslavenske kuhinje; Početno bijelo polje; Hrvatski medijski rat između istine i laži; Kronika jednog stoljeća; Glas naroda; Misli čovjeka iz Hrvatske koji nije ni MI ni ONI; Što je istina?; Priručnik za život u Hrvatskoj – završna riječ autora; Osvrti: Matija Štahan: Pisati kolumne u zemlji izokrenutih vrijednosti; Stjepan Šterc (bez naslova); Vlatko Vukelić (bez naslova); Zlatko Miliša (bez naslova); O autoru i Zahvala.

Svaki od navedenih feljtona zaslužio bi poseban osvrt. Bratanić je dobar stilist i dobar pisac. U ovom slučaju uhvatio se u koštac sa gorućim životnim temama našega naroda.

Iz broja navedenih feljtona izdvojio bi onaj pod naslovom „Priručnik za život u Hrvatskoj – završna riječ autora“. Ovdje Bratanić piše: „Da je na moju Hrvatsku ispaljen samo jedan projektil sa simbolom Jugoslavije, trebalo bi mi biti dovoljno da se toj Jugoslaviji zahvalim na svemu, zauvijek. Nažalost, ispaljeno ih je mnogo više od jednoga. Ovo ističem jer, gledajući kako smo olako preskočili preko svih tragedija koje su nam kao narodu nanese pod simbolima i imenom Jugoslavije kroz čitavo jedno stoljeće te kako se danas o tome vremenu govori isključivo u nekim pozitivnim konotacijama, mogu jedino zaključiti da nisu zakazale institucije, već da smo zakazali svi mi i toga moramo početi biti svjesni“.

U nastavku autor piše o tome što moramo činiti: „Moramo se početi popravljati kao ljudi i odbaciti licemjerje. Moramo poraditi na sebi. I nije važno jesmo li bogati i siromašni, već jesmo li ljudi ili nismo. Mi Hrvati imamo mnogo toga čime se možemo dičiti i ponositi, samo to trebamo početi cijeniti. Moramo napokon odbaciti sve one povijesne kolektivne krivnje i sram koji nam se uporno nameće, a zaognuti se vjerom u sebe, ljubavlju prema svojemu, poštovanju prema tuđem i isticanjem onog dobrog. Moramo učiti o nama, o našim običajima, tradiciji, baštini, kako bismo razumjeli sve ono vrijedno što posjedujemo, te na osnovu tih nacionalnih vrijednosti stvarati pozitivnu prepoznatljivost u očima svijeta. (...) Sebe moramo doživljavati kao svojevrsno kulturno dobro koje treba zaštititi jer, po svemu što posjedujemo, mi to stvarno i jesmo – izvorište kulturnih dobara“.

Duro Vidmarović čestita Mikiju Brataniću na novoj knjizi

Miki Bratanić je rođen 31. srpnja 1970. u Splitu iz obitelji koja je živjela u selu Vrbanj na otoku Hvaru. Odrastao je na rodnom otoku. Nakon završene osmogodišnje škole na otoku, upisuje i završava srednju Elektrotehničku školu u Splitu. Na splitskom Fakultetu Elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje dobiva zvanje inženjera

strojarstva. Životni put odveo ga je u sektor informacijskih tehnologija u kojemu je izgradio karijeru i u kojemu radi i danas. Svom rodnom mjestu posvetio je veći dio svoga književnog rada. Riječ je o projektu „Priča o konobi“, u kojoj govori o običajima, tradiciji i baštini rodnog mjesta. U sklopu tog projekta objavio je četiri knjige na temu konobe: Konoba; Priča o konobi; Slikovnica Priče o konobi za djecu; te zbirku kratkih priča Priče iz konobe za starije.

Dugi niz godina Bratanić je prikupljao i odabirao bogatu sakralnu pjevačku građu svoga rodnog mjesta, tragom Ljube Stipišića Delmate.

Čitavo desetljeće istraživao je zločine Jugoslavije proučavajući rijetko dostupnu dokumentaciju i literaturu, ali i upoznao mnoge žive svjedoke s kojima je razgovarao te prikupljao vrijedne informacije. Posebno se zanimao za masivne zločine koje je počinila jugoslavenska komunistička vlast, a koji su ostali sakriveni i nepoznati za javnost. O tome je objavljivao kolumne na jednom hrvatskom portalu. Na temelju znanja koje je stekao priredio je knjigu Otok u plamenu u kojoj javnost upoznaje s najvećom tragedijom, ali i najvećom humanitarnom akcijom u povijesti otoka Hvara, koja se zbila za vrijeme Drugog svjetskog rata kada su talijanski fašisti i njemački nacisti nanijeli veliko zlo otoku, a otočani pokazali kako dobro uvijek pobjeđuje zlo“.

Miki Bratanić je na promociji najavio kako “ovim zaokružujem moj skromni laički doprinos ljudskom odnosu prema povijesti, a najviše prema mnogobrojnim žrtvama, kojima se predugo manipuliralo i koje napokon zaslužuju konačni počinak. Uz knjižicu 'Ruzarij za Hrvatski križni put', roman 'Korijeni', te knjigu 'Otok u plamenu', 'Priručnik za život u Hrvatskoj', četvrti j naslov u kojem sam se dotaknuo tema o kojima mnogi ne vole govoriti, ili preciznije o kojima se mnogi boje govoriti. Sve napisano sam izgradio utemeljeno na iskustvu svog dugogodišnjeg skromnog laičkog istraživanja naše povijesti, s naglaskom na istraživanje zločina Jugoslavije“.

Na kraju važno je istaći kako je predstavljanje ove vrijedne knjige otvorio kraćim izlaganjem osobno predsjednik Matice hrvatske Miro Gavran.

Pisac ovih redaka priključuje se čestitarima. Dobili smo knjigu koja govori otvoreno, ali dobronamjerno i rodoljubivo o gorućim problemima našega naroda u nestajanju.

Đuro Vidmarović

PRILOG: DIJASPORA – HRVATSKO RUŽNO PAČE

U knjizi „Priručnik za život u Hrvatskoj“, Split, 2023. Miki Bratanić je pažnju posvetio i hrvatskome rasuću.

U predgovoru autor govori i o gorućoj temi iseljavanja: „Premda je Hrvatska lijepa zemlja, a Hrvati sposobni i vrijedni ljudi, hrvatska država nije poželjna destinacija za život vlastitomu narodu, što potvrđuje kontinuirano iseljavanje i zabrinjavajući pad broja stanovnika, pogotovo mladih i radno sposobnih. Višestoljetno nepostojanje države i bivanje pod tuđinskim vlastima te tek nedavno 'rođenje' vlastitih institucija, neupitno Hrvatsku definira kao dijete – državu koja tek raste i sazrijeva. (...) Bez kruha se ne može živjeti, ali ipak ne živi čovjek samo o kruhu. Ako se među ljudima stvara negativna energija kroz razne teme zatrovane ideologijom koje ih dijele, onda čak i kada bi bili bogati, ne bi baš mogli uživati u takvom životu uz konstantne svade i netrpeljivost. Zato ne smijemo nikako dozvoliti da se naša djeca zadržavaju i troše u nekim povijesnim iskrivljenim tezama koje će im se nametati stalno kroz medije kao nekakva nužnost određivanja. Prevelika je ostavština tih neriješenih tema i previše je neodgovorenih pitanja, što nas čini nesretnima, a imamo sve preduvjete za biti sretni“.

U eseju „Dijaspora – hrvatsko ružno pače“ Bratanić piše: „Najveći odljev hrvatskoga naroda dogodio se u posljednjih 150 godina. (...) Došavši u drugu zemlju iseljeni Hrvati postali su u odnosu na svoj narod u domovini – dijaspora. Kako su bili vrijedni i ponizni lako su se uklapali u sredinu u koju bi došli. Bili su izuzetno cijenjeni i mnogi od njih dobili su priliku ostaviti velik trag u novim sredinama, što su

i učinili. Ti tragovi vidljivi su posvuda. (...) Teško je i procijeniti koliko bogatstvo u svijetu imaju Hrvati izvan domovine – odnosno dijaspora“.

Miki Bratanić ističe važnu poruku: „Dijaspori treba zahvaliti na očuvanju nacionalnoga kulturnog identiteta koji su njegovali i promovirali generacijama. Iznad svega, treba im zahvaliti na velikoj promociji svoga naroda upravo kroz tragove koje su ostavili kao svjetski poznati ljudi koji su u dijaspori ostvarili neka za čovječanstvo važna dostignuća“.

U nastavku Miki Bratanić ističe konstantu koju bismo svi trebali upamtiti: „Njihova je ljubav prema domovini neupitna. To su pokazali na mnoge načine. Pogotovo su nesebični bili u pomaganju kada je bilo najteže, kada se stvarala naša država Hrvatska. Ne znamo koliko je dijaspora prikupila i poslala novaca u to vrijeme, kao što nažalost ne znamo koliko prikupljenog novca nikada nije ni došlo na mjesto namjene“.

Miki Bratanić vrlo oštro zarezuje u bolan odnos suvremene Hrvatske prema dijaspori: „Mnogi su se htjeli vratiti u Hrvatsku nakon osamostaljenja, uložiti svoj pošteno zarađen novac te nastaviti raditi onaj posao u kojem su se osposobili u stranom svijetu i zaposliti naše ljude. Željeli su pokrenuti svoju zemlju. Nažalost, svjedočili smo, a i danas svjedočimo, da njihov novac često u Hrvatskoj nije dobrodošao“.

Bratanić uočava, pored političke distance državnih tijela i naš birokratski aparat kao problem: „Čekaju ih ovoga puta s papirima, propisima, dozvolama, suglasnostima, ugovorima, ne riješenim imovinsko – pravnim odnosima, nesređenim zemljišnim knjigama, širom otvorenom plavom kuvertom te povećom kvotom za svoje uhljebe u još par sitnica“.

Miki Bratanić vrlo oštro i hrabro ističe i protuiseljeničku politiku većine naših medija: „I nevjerojatan je taj medijski trud koji se ulaže kako bi se dijaspora stalno prikazivala u negativnom svjetlu i kako bi se opstruiralo njihovo sudjelovanje u institucijama kao što je Sabor. Ljude iz dijaspore prikazuje se kao konzervativne, zaostale, te ih se naziva pogrdnim imenima“.

U zaključku Miki Bratanić razotkriva negativnost hrvatske državne politike na ovom području: „I danas, nakon svega, kada se izmuzlo i

opljačkalo sve što se moglo, kada se narod prisilio na odlazak, kada nam prijete kadrovski slom, i dalje držimo zatvorena vrata dijaspori ili radije otvaramo vrata nekim 'stranim' investicijama ma koliko upitne bile. Otvaramo širom zapadne granice kako bi naš narod otišao, a one istočne još i šire, kako bi u ovu plodnu i bogom danu zemlju ušli pripadnici nekih drugih naroda. I kako to nazvati? (...) Sve se može ispraviti i napraviti dok je volje i lijepe riječi“.

U feljtonu „Hrvatska dijaspora i tri zastupnika“ Miki Bratanić je podvrgao kritici hrvatski zakon o zastupljenosti dijaspore u Saboru. On s čuđenjem ističe: „Dakle, četiri milijuna Hrvata u dijaspori imaju pravo odabrati tri zastupnika u Saboru. S druge strane 0,3 milijuna pripadnika manjina u Hrvatskoj imaju pravo odabrati osam (8) osobnih zastupnika. Tako, na primjer, pripadnici srpske nacionalne manjine, kojih u Hrvatskoj ima nešto manje od 0,2 milijuna, imaju pravo birati tri (3) zastupnika, što je jednako koliko i cijela dijaspora. (...) Hrvatska ima najviše zastupnika manjina u Europi, a mnoge države uopće nemaju taj termin, što se vidi iz popratne slike. Također je potrebno napomenuti da kandidat manjina u Hrvatskoj može postati saborski zastupnik teoretski s jednim glasom – dovoljno je da na izborima glasa sam sa sebe“.

Miki Bratanić u ovom nerazmjeru vidi kršenje ljudskih prava. Stoga daje prijedlog: „Bilo bi najkorektnije kada bi se i jedni i drugi glasovi, dakle i dijaspore i manjina, ukinuli, a da Sabor i njegovi zastupnici konačno počnu zastupati SVE državljane Republike Hrvatske, kako one iz domovine tako i one u inozemstvu, te da se odrede boriti za ostanak i opstanak ljudi u Hrvatskoj“.

Miki Bratanić je vrlo razložno uočio probleme odnosa hrvatske dijaspore i matičnoga naroda odnosno države matičnoga naroda. Hoće li političke elite išta promijeniti pokazati će vrijeme. Međutim to vrijeme više nije saveznik, jer sa svakom godinom u Hrvatskoj će biti sve više useljenika iz dalekih zemalja, sve manje domicilnih Hrvata dok će dijaspora ostati daleka i neiskorištena činjenica.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/dvidmarovic/43277-d-vidmarovic-spisateljski-iskorak-knjizevnika-mikija-bratanica.html>

'AMATER' MIKI BRATANIĆ O 'POVJESNIČARU' DROBILICI

Don Anđelko je, po običaju duhovito, komentirao i moj tekst o Mikiju Brataniću:

Subject: Re: PISMO MIKIJA BRATANIĆA (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 3.)

Date: Thu, 29 Feb 2024 23:30:28 +0100

From: Anđelko Kačunko

To: Josip Pečarić

Fratelo, nisam znao za toga autora, premda mi je prezime bilo "odnekud poznato"...

No čitajući ovaj tvoj prilog shvatio sam da je "stari Goldstein" (a doslovce 'Geld-štancer), kao nepismeni 'istoričar' zapravo "naučni AMATERorist" pa kroz tu prizmu treba gledati sva (ne)djela tog dvojca "oca i sina bez Duha Svetoga"!

Tako je don Anđelko objasnio zašto sr. sc. Ivo DRobilica, dakle čovjek s dva doktorata u imenu voli napadati povjesničare amatere, iako mu je tata bio i po Wikipediji povjesničar amater.

Bio sam uvjeren da je to zato što mu je otac bio i suradnik, po meni i mentor, ali neškolovan – jedini takav od povjesničara amatera u RH.

Zahvaljujem don Anđelku za ovo pojašnjenje: Tata Slavko je bio naučni AMATERorist.

Amater Miki Bratanić, kao da je znao što mi piše don Anđelko, napisao je tekst o Drobilici koji dajem zajedno s komentarima:

M. Bratanić: Kako amaterski raskrinkati znanstvenike

04. ožujka 2024.

Ivo Goldstein i njegova znanstvena drobilica

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein i doc. dr. sc. Goran Hutinec, obojica s Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu, napisali su zajednički "znanstveni" rad "KAKO RASKRINKATI TVRDNJE POVIJESNIH REVIZIONISTA – PET PRIMJERA" koji je

objavljen 2021. godine u zborniku Janković, te je cjelokupno dostupan za čitanje na portalu Hrčak.

U jednom od tih pet primjera, tj. odjeljaka tog “znanstvenog” rada, dvojica “znanstvenika” pokušavaju osporiti činjenicu da je Tito zločinac, preciznije: pokušavaju osporiti činjenicu da je Tito svrstan među najveće zločince 20. stoljeća. Čine to u odjeljku svog “znanstvenog” rada naslovljenom “Tito jedan od najvećih zločinaca 20. stoljeća”.

Zadovoljstvo mi je ovdje javno, kao amater u istraživanju povijesti, dati svoj amaterski osvrt na ovaj odjeljak “znanstvenog” rada koji mogu sažeti u jednu jedinu rečenicu, jer više od toga zaista nije potrebno. Prve dvije fusnote odjeljka ovog “znanstvenog” rada ove dvojice “znanstvenika” kao izvor navode članke novinara Viktora Ivančića i Predraga Lucića. I tu, na drugoj stranici tog “znanstvenog” rada, na dvije prve fusnote, s ta dva prva izvora, završava potreba daljnjeg čitanja “znanosti”.

Normalnom čovjeku, naravno.

Ali nastavlja se daljnja potreba analize uzroka i posljedica ovih profesionalnih “znanstvenih” aktivnosti.

Kao amater u istraživanju povijesti, ovim putem se javno suprotstavljam ovakvim “znanstvenim” tezama i ovakvim “znanstvenicima” te izjavljujem sljedeće u kontekstu pitanja je li Tito zločinac i koliki je zločinac: Tito i Jugoslavija počinili su najveći zločin u povijesti čovječanstva u kategoriji “UBIJANJE

RATNIH VOJNIH I CIVILNIH ZAROBLJENIKA U ODREĐENOM VREMENU”!

A ovo je obrazloženje mojoj tvrdnji: Tito i Jugoslavija su mjesec dana, od polovine svibnja do polovine lipnja 1945. godine, danonoćno, neprestano, zvjerski i neljudski ubijali ratne, vojne i civilne zarobljenike. Takvo što nikad nitko u povijesti čovječanstva nije učinio.

Pozivam sve znanstvenike da pronađu kada se u povijesti čovječanstva takvo što dogodilo, dakle kada je to netko u povijesti čovječanstva mjesec dana masovno ubijao ratne vojne i civilne zarobljenike. Dokle god netko ne donese dokaz da se takvo što dogodilo u povijesti čovječanstva, Tito i Jugoslavija bit će na prvom mjestu po zločinu u spomenutoj kategoriji.

Naravno, ako dokaza bude, onda ćemo vidjeti na kojem će to mjestu Tito završiti, pa ćemo tako ubuduće svi pisati i govoriti. Moj cilj nije lagati, nego reći istinu.

“Znanstvenik” Ivo Goldstein i njegov kolega s istog fakulteta ne donose nikakve dokaze ili nove povijesne dokumente u kontekstu istine o zločinima Tita i Jugoslavije, već sasvim suprotno, ignoriraju i one postojeće, a kao argumentaciju u svom “znanstvenom” radu koriste ovakve indoktrinirane floskule: “Jedna od omiljenih priča kojom revizionisti pokušavaju dokazati zločinačku narav NOB-a, socijalističke Jugoslavije i Josipa Broza Tita jest tvrdnja da je Tito uvršten na listu najvećih zločinaca 20. stoljeća“.

Dakle, znanstvenici krivnju za prikazivanje Tita kao zločinca pokušavaju svaliti na “revizioniste” u Hrvatskoj, premda se te liste svjetskih zločinaca ne rade u Hrvatskoj, nego po cijelom svijetu, a te svjetske podatke u Hrvatskoj prenose oni koji žele da se istina čuje, a ne neki “revizionisti”.

Ali “znanstvenik” Ivo Goldstein ipak želi dokazati u svom “znanstvenom” radu da se Josip Broz Tito na toj listi ne nalazi zbog toga što je činio masovne zločine, nego zbog hrvatskih “revizionista”. I usput drobi o Jasenovcu i izmišlja nepostojeću drobilicu s kojom su navodno ustaše drobili kosti.

Podsjećam sve znanstvenike, posebno ovakve “znanstvenike”, da im naš iseljenik Marko Franović već duže vrijeme nudi MILIJUN dolara ako donesu dokaz da je u Jasenovcu bilo masovnih likvidacija o kakvima oni pišu i govore. Neka javno kažu zbog čega do sad nisu uzeli tih milijun dolara, a pišu i govore o masovnim zločinima u Jasenovcu.

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein objavio je nedavno svoju novu knjigu “Povijesni revizionizam i neoustašvo – Hrvatska 1989. - 2022.”. Prethodno obrađen “znanstveni” rad o dobrom Titu i zločestim “revizionistima”, očito je podloga za tu knjigu. Knjiga je naravno objavljena uz sva medijska zvana u Hrvatskoj i predstavljena kao “kapitalno djelo”, premda sâm naslov ukazuje da je to trostruko velikosrpsko jugoslavensko nedjelo.

Prvo se sve one koji su pokušali svih ovih godina reći istinu o velikosrpsko jugoslavenskim lažima i manipulacijama, naziva revizionistima, što bi kao trebalo biti nešto negativno. Potom se Hrvatskoj pokušava nabaciti krivnja za nekakvo neoustaštvo, ma što to značilo, pa to ubaciti u 1989. godinu, kako bi se opravdala kasnija agresija na Hrvatsku 1991. godine. I treće, pokušava se prikazati

kontinuitet tog ustaškog zločinačkog koda i to u onim okvirima koje je davno predstavila velikosrpsko jugoslavenska politika, a taj je isključivo u sferi suradnje s nacizmom i fašizmom, te zločinima, posebno onima u Jasenovcu. Dakle u jednom naslovu tri zločeste teze. To treba znati napraviti.

Ovo je očito obiteljska navika i praksa u naslovima knjiga, jer postoji u obitelji još jedna objavljena knjiga naslovljena “1941. - Godina koja se ponavlja”, a koja također sugerira kako se 1991. godine ponovilo ustaštvo iz 1941. i kako je Republika Hrvatska isto što i Nezavisna Država Hrvatska, naravno opet u istim onim velikosrpskim jugoslavenskim okvirima. A istina je sasvim dijametralna: Godina 1941. ponovila se 1991. godine na identičan način, ali ne u ustaštvu, nego u komunizmu i četništvu, preciznije u komunističko-četničkom ustanku i agresiji na Hrvatsku. Kako su ustali protiv NDH, tako su ustali i protiv RH. Na isti način.

Kao amater uložio sam mnogo vremena u istraživanje velikosrpsko jugoslavenskih zločina, a laži i manipulacije zločinima također spadaju u zločin, pa mi to kao amateru olakšava prepoznavanje ovakvih zlih tragova u “znanosti”. Osobno se osjećam prozvanim kao “revizionist”, jer je očito da se svi mi koji smo pokušali reći istinu o velikosrpsko jugoslavenskoj povijesti zla, prikazujemo kao nekakvi negativci, “revizionisti”, iz pera upravo ovakvih “znanstvenika”. A revizija njihove “znanstvene” povijesti itekako je bila i ostala potrebna. I nije to nikakav “revizionizam” nego klasična

revizija, ponovljen pogled na ono što su napisali njihovi prethodnici i što oni pišu danas.

Nadimak Ivo Drobilica, “znanstvenik” Ivo Goldstein zaslužio je dvostruko. Prvo zato što je izmislio pojam “drobilica za kosti” čime je pokušao opravdati nemogućnost utvrđivanja masovnih zločina ustaša u Jasenovcu putem iskopavanja leševa. A drugo jer drobi li ga drobi uvijek po istom starom jugoslavenskom okviru.

Problem je što je taj čovjek bivši diplomat Republike Hrvatske, dakle predstavljao je Republiku Hrvatsku u svijetu, a na radnom stolu je, kako kažu, držao kip svog uzoritog svetca, druga Tita, koji je najveći zločinac u povijesti čovječanstva u određenoj kategoriji.

Uvjeravanje javnosti sa “znanstvene” razine kako Tito nije zločinac ima za cilj da mogu svi, kao i Ivo, na radnom stolu držati Titov sveti kipić, o njemu govoriti samo lijepo i za njim žaliti. Za njim i za Jugoslavijom, naravno. To je krajnji cilj - Jugoslavija. Jer Tito ne može uskrsnuti, ali Jugoslavija može. Upravo na temelju ovakvih “znanstvenih” laži.

Poražavajuće je da svi mi financiramo ovakve “znanstvene” pokušaje osporavanja onog što je neosporivo, nesporno i jasno svakom normalnom čovjeku, pa tako i normalnom znanstveniku. Civilizacijska je sramota da svi mi moramo financirati ovakve “znanstvenike” da “znanstveno” obavljaju veliku i malu nuždu po nama i drobe svoje stare velikosrpsko jugoslavenske fekalije po

zdravom ljudskom razumu, u cilju zaštite najvećeg zločina i zločinca u povijesti čovječanstva u određenoj kategoriji.

Nedopustivo je da nas takvi znanstvenici službeno, u ime Hrvatske, predstavljaju u svijetu, a svojim radom ruše temelje ne samo Hrvatske nego bilo kojeg civiliziranog društva.

Miki Bratanić

Comments

Krinušić

Poštovani gospodine Bratanić! Žao mi je što nisam zapamtio ime onoga koji reče: Oni lažu! I oni znaju da lažu. I mi znamo da lažu. I oni znaju da mi znamo da oni lažu. I opet lažu! A mi to plaćamo. I još ćemo dugo plaćati. Upali smo u velikosrpsku, partizansku i komunističku stupicu. Bez izgleda da se izvučemo. Ovdje ne pomaže zdrav razum, jer je zdrav razum prognan iz Hrvatske. Kao što je prognana i istina. Hrvatskom vladaju laži, prijevare, obmane. A bankomat im je u državnom proračunu. Koliko im treba, toliko uzmu. Možemo ih usporediti sa peronosporom i ambrozijom. Peronospora je raselila Dalmaciju i Primorje. Oni raseljavaju cijelu Hrvatsku. Ambrozija guši sve što vrijedi, sve što je plemenito. Oni to isto čine. Opasna su zla kojih se teško riješiti. A mi ih zalijevamo i njegujemo. I prepiremo se što je ljepše, što je više, što je zgodnije, što je elegantnije, što je korisnije. Nema nama pomoći! A to će pokazati i rezultati sljedećih izbora u "superizbornoj godini". Hvala Vama i svima koji bijete boj, bez velikih izgleda da ćete ga dobiti. Dok se razum ne vrati u Hrvatsku.

Ivan Osmy Krinušić

Batina je iz raja izašla., a sorta lažljivaca, genetski ne može razumjeti nikakve druge metode...

Vladač

Evo citata o "znanstvenom" poštenju, tj. objektivnosti Goldsteinovih "znanstvenih" postignuća:

Profesor (Miroslav) Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi Život sa suvremenicima (Zagreb, 1996., str. 190.–191.) napisao je sljedeće: "Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma

mного trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!' To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka."

Obširnije na <https://www.hrvatski-fokus...>

ZA HRVATSKU BEZ GLOBALISTA"!

Domoljub

Završit će njih dvojica kao i Jugoslavija i srpski imperijalni san. Uništeni hrvatskom trajnom istinom.

Jura Luzer

"Kako amaterski raskrinkati znanstvenike"

????

Nadnaslov .....ne odgovara .....sadržaju teksta!

U nadnaslovu se spominju ...Znanstvenici ....a iz teksta je jasno vidljivo ....da su u pitajnju ....Šarlatani

zdravko

Svaka čast na tekstu! Šteta što takve tekstove neće nikada a možda ni tada objaviti main stream mediji (većinom u srpskom vlasništvu)

zdvlaic

Velika je razlika između znanstvenika "znanstvenika", kao i između znanosti i "znanosti".

To posebno vriedi za područje društvenih znanosti gdje se svatko kiti znanstvenim titulama.

Glede Ive Goldsteina treba priznati kako je on zaslužio Nobelovu nagradu za fiziku jer je uspio okrenuti tiek vremena.

<http://www.hrsvijet.net/ind...>

Tvrtko Horvat

Ja bih, npr., volio znati kakvo je to zdravo razumno promišljanje onih koji kritiziraju negativne revizioniste (one koji ne prihvaćaju tvrdnju o 83000 jasenovačkih žrtava), a bez posebnog komentara i prozivanja uvažavaju njima očito pozitivne revizioniste (one koji su se revidirali sa 1200000 na 1000000 pa na 700000 i sada na 83000 žrtava) pri čemu niti oni ne vide potrebu pojasniti razloge svojeg revizionizma. Sve skupa me neodoljivo upućuje na opsesivno idolopoklonstvo Goebbelsu i njegovoj teoriji o načinu na koji ordinarna laž postaje istina ..., a istodobno se nazivaju antifašistima! Moš mislit.

Tom Tomašić Tvrtko Horvat

Ne postoji pozitivan i negativan revizionizam, već samo revizionizam, odnosno preispitivanje točnosti trenutnih istina i to je jednako u baš svim granama znanosti.

U svim granama znanosti to je prvo i osnovno pravilo napretka, a u povijesti pak temelj pisanja istinite inačice što je od izuzetne važnosti za razumijevanje povijesti same, jer povijest je niz događaja povezanih uzročno-posljedičnom vezom.

Ako izmišljamo, preskačemo, brišemo ili vremenski preslagujemo neke događaje u povijesti jasno je da ta povijest neće biti niti točna, niti istinita, niti ćemo moći razumijeti povezanost, odnosno uzročno-posljedičnu vezu.

Povijest je, kako stara izreka kaže, učiteljica života i stoga ju moramo razumjeti da ne bismo ponavljali greške iz prošlosti.

Kada kao dijete stavimo ruku u vatru i ona nas opeče, to je lekcija da ne ponavljamo takvu glupost u budućnosti, a povijesne lekcije za cijele narode su znatno vrijednije jer su i posljedice znatno opasnije i zato je svaka revizija povijesti itekako poželjna. Svi koji to ne dopuštaju su ili bedasto naivni (neznatan postotak) ili pokvareni i opasni po državu i narod.

U znanstvenom propitkivanju, odnosno revizionizmu, je važna samo jedna stvar - da se provodi držeći se isključivo znanstvenih metoda. Dakle činjenice i dokazivost istih u povijesti, a empirijska dokazivost rušenja krivih teza u ostalim granama znanosti.

Svi koji pak revizionizam pokušavaju pokazati kao nešto negativno nikada se i nikako ne mogu nazivati znanstvenicima, što ste i sami naglasili.

Tvrtko Horvat Tom Tomašić

Poštovani Tom, niti ja ne mislim da postoje pozitivni i negativni revizionizmi nego sam samo pokušao ilustrirati razliku u pristupu nekih "stručnjaka" pojedinim "revizionistima". A revizionisti u navodnicima su posljedica mojeg mišljenja kako ovdje i nema mjesta korištenju toga termina jer držim kako bi revizionizam bio slučaj drugačijega razumijevanja istinitih povijesnih događaja u svjetlu novih saznanja o okolnostima u kojima su se ti događaji zbili. Ovdje, pak, nije riječ o takvom revizionizmu nego o elementarnoj potrebi temeljitog uklanjanja laži iz javnog prostora, a koje laži su interesne skupine velikosrpske i komunističke provenijencije desetljećima ubacivale u optičaj u skladu sa svojim potrebama i interesima.

Mateo Lazanja

"Gospodin Drobilica"

Uglavnom svi znamo tko je, što je i što govori bezobrazni Ivo. Izgled je na strani da se to neda promjeniti.

Ja bih rade radio na njegovoj psihi i zaviriti mu u dušu, da bi mogao naći odgovor na pitanje; zašto on sustavno mrzi hrvatsku Naciju, i zašto on uporno ljuti Hrvate, znajući da u nama stvara odbojnost prema samome sebi.

Svi ljudi koji dožive starost, ostare, ali samo je jedan dio onih koji odrastu. Drobilica nije jedan od odraslih.

On je jako razočaran kvalitetom svoga života. Uvjeren je da znade nešto čeme bi drugi morali pokloniti pažnju. Njegovi politički nazori su neskloni većini drugih i to ga srdi i čini ga osvetljivim. On se ni s čime ne slaže ako to nije ideja iz njegovog kruga.

Zamislite kakvom to čovjeku može pasti na pamet, da je NDH-a rabila drobilicu, kako bi lakše odstranjivala mrtve.

Ni jednako nedorasli Šešelj nije to mogao smisliti, premda je on ipak nešto slično rekao.

Za one koji nisu čuli, Šešelj objašnjava nedostatak tjelesa u radnom logoru Jasenovac pa kaže: "Ustaše su prevozili leševe na

Podvelebitski kanal, vezivali žicom za kamen i utapali". Nije ga briga što se kosti nisu pojavljivale na sijevernoj obali Paga i drugdje. Nasuprot tome, mi znamo ne samo koliko, nego znamo i mjesta ostataka naših žrtava, ali ne možemo ih otkapati i ljudski ih sahraniti. Zašto? Zato što oni koji nas sprječavaju, znadu jako dobro tko su počinitelji zločinā. Oni znadu da su očevi i djedovi današnje hrvatske birokracije krivci. Ovi bi trebali znati i to, da ako prekrivaš zločinca, u zločinu sudjeluješ.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/43286-m-bratanic-kako-amaterski-raskrinkati-znanstvenike.html>

Kada čovjek pročita komentare čini se da ima puno amatera povjesničara u RH koji bi mogli biti profesori 'znanstvenicima' Goldsteinu, Markovini, Jakovini, Klasiću koje spominje i Zvonimir Hodak u najnovijoj kolumni koju dajem u Prilogu.

Istina u RH se manje zna da ima i povjesničara koji su s riječi prešli na djela i čim su imali nekakvu vlast u svojim rukama to su znali i pokazati. Tako ni dobro obaviješteni Hodak kada spominje naše 'istoričare' tipa DRobilice ne spominje dr. sc. Stanka Andrića.

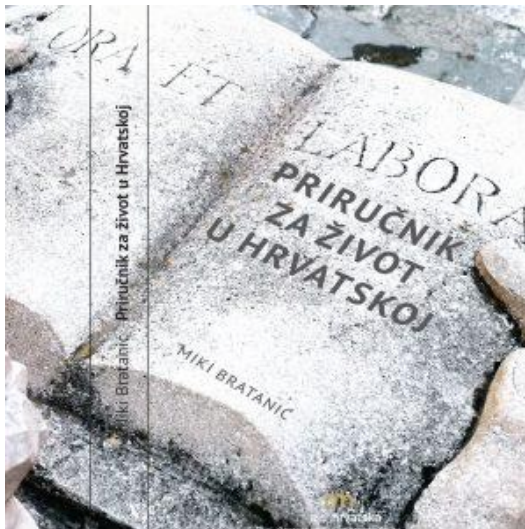
Akademik Josip Pečarić

M. Bratanić: Ako ne svjedočimo istinu, upitna je naša vjera

21. ožujka 2024.

»PRIRUČNIK ZA ŽIVOT U HRVATSKOJ«

»Nisam povjesničar ni znanstvenik, nego običan mali čovjek koji je u dobroj namjeri napisao ovu knjigu s vrlo kompleksnim temama«, povjerio nam je nagrađivani književnik Miki Bratanić nakon što je krajem veljače u Matici hrvatskoj u Zagrebu predstavio svoju novu knjigu »Priručnik za život u Hrvatskoj«. O knjizi objavljenoj u nakladi ogranaka Matice hrvatske u Splitu i sunakladi zagrebačkoga Fakulteta hrvatskih studija uz autora su tada govorili predsjednik Matice Miro Gavran, umirovljeni docent s Hrvatskih studija Stjepan Šterc i tajnik za Matičine ogranke Mihovil Antić, koji su pritom naveli da je riječ o ukoričenju serijala članaka koje je taj publicist, producent i član Društva hrvatskih književnika objavljivao od 2018. na portalu »Narod.hr«.

Inženjer strojarstva kojega je životni put odveo u sektor informacijskih tehnologija u hotelijerstvu rado se odazvao na razgovor za Glas Koncila, otkrivši kako je došao na ideju da istražuje i piše o povijesnim kontroverzama, ali i o važnosti očuvanja baštine.

Opasnost oprosta bez istine

Rođeni Splitsanin odrastao u Vrbanju na Hvaru svojom je novom knjigom nastojao demistificirati tabu-teme, rasvijetliti povijesne istine i razlučiti istine od laži. »Poznavanje povijesti čovjeku omogućava da vidi što se događa u sadašnjosti i da predvidi budućnost«, kaže Bratanić i napominje da je čitatelje nastojao potaknuti i na stvaranje vlastitoga mišljenja o povijesnim događajima, ali i onima koji se danas zbivaju u domovini. Istaknuto su mjesto u njegovu istraživanju stoga dobile uloga jugoslavenske politike u sprječavanju ostvarivanja želje hrvatskoga naroda za uspostavom vlastite samostalne države Hrvatske te povijest velikosrpske agresije i zločina.

»Povijesne laži i manipulacije kojima je bio cilj motivirati mržnju prema Hrvatskoj, a time i agresiju na nju, i dalje su prisutne u društvu. Angažirao sam se i uz pomoć portala 'Narod.hr' poslao poruku. Kao kršćani trebali bismo svjedočiti istinu. Ako to ne činimo, upitna je naša vjera. Poziv na oprost i zaborav velikosrpsko-jugoslavenskih zločina opasnost je za društvo jer velikosrpsko-jugoslavenska politika ne oprašta i ne zaboravlja ni ljubav prema Hrvatskoj ni želju za njezinim postojanjem«, tvrdi književnik.

Dva lica »istinske ljubavi«

S druge strane, nikomu u Hrvatskoj ne pada na pamet zatražiti od naroda da oprost ustaške zločine ili da ih zaboravi, primjećuje Bratanić. »Zaboraviti istinu, a prihvatiti laž, bio bi poraz dobra i pobjeda zla.

Kao kršćani možemo oprostiti onima koji oprost traže, koji su spremni pokajati se i učiniti pokoru.« Nagoviještajući kakvo nadahnuće stoji iza njegova istraživanja povijesti, autor ističe da i njegovo ispisivanje sadašnjosti pogoni – ljubav. »Ljubav prema

povijesti i želja za istinom usmjerile su me da istražujem prošlost i tragam za onim što nam je desetljećima bilo skriveno i zanemarivano. Ljubav i istina temelj su života i vjere. 'Da nije ljubavi, ne bi svita bilo' pjevali su naši stari, ali samo istinska ljubav može biti pokretač dobra u svijetu.« Za autora s više od 30 godina književne prisutnosti ta »istinska ljubav« ima dva lica. »Proučavam sam povijest borbe za Hrvatsku i njezinu patnju u toj borbi kroz posljednje stoljeće te bilježio i objavljivao ljepotu običaja, tradicije, baštine i jezika.«

Svjetski doseg s najmanjima u srcu

Upravo je običajima, tradiciji i baštini posvećeno Bratanićevo životno djelo, projekt »Priča o konobi« koji je Ministarstvo kulture ovjencalo proglašavanjem autorove obiteljske konobe zaštićenim kulturnim dobrom Hrvatske. »'Pričom o konobi' kroz prizmu sam težačke konobe ispričao lijepu priču o nama, o Hrvatskoj, o baštini, kulturi, tradiciji, običajima, mnogim nacionalnim i svjetskim kulturnim dobrima, a osmislio sam i multimedijalnu prezentaciju kojom sam tu priču predstavljao po čitavu svijetu.« Svjetski doseg Bratanićeve priče pokazuje i medalja »Marko Polo« za promicanje putovanja i turizma na osnovi autentične baštinske priče koju mu je

dodijelilo Međunarodno udruženje novinara u turizmu. No u srcu su te priče i najmanji.

»Priče iz konobe za djecu' jedna je od ukupno četiri knjige o temi konobe. Riječ je o edukativnoj priči koja djeci pomaže cijeniti i poštovati baštinu koju su im ostavili predci.«

Utapanje u svijetu i povratak iskonu

Uz spomenutu nagradu, Bratanić je dobitnik priznanja za doprinos povezivanju iseljene i domovinske Hrvatske te Osobne nagrade Grada Staroga Grada. Neodvojiva je ta nagrada od sedam njegovih zbirki poezije pisanih dijalektom rodnoga Vrbanja, splitskom urbanom čakavicom i standardnim hrvatskim jezikom, ali i od bogate sakralne pučkopjevačke građe Vrbanja koju je prikupljao. »S pučkim pjevačima iz Vrbanja snimio sam četiri nosača zvuka te zabilježio 127 napjeva. To je nacionalna, ali i svjetska baština, jer su neki napjevi dio procesije 'Za križen' koja je na UNESCO-ovu popisu zaštićene kulturne baštine.«

Premda je jedan od spomenutih nosača zvuka bio i nominiran za glazbenu nagradu »Porin« u kategoriji najboljega albuma duhovne glazbe, Miki Bratanić ne skriva svoju zabrinutost za baštinu. »Narod se udaljava od svojega iskona. Bilježim tragove njegovih predaka i ostavljam mu ih sačuvane. Možda im se narod nekad i vrati. Očito je da zanemarujemo baštinsku prepoznatljivost, a utapamo se u unificiranosti i globalizmu. Nužno je upozoravati na opasnost od trendova, prihvaćajući potrebu čovjeka da se prilagođava svijetu, ali ne pod svaku cijenu.«

Tri glagola književnoga »ostanka«

Premda je Miki Bratanić poznat po povijesnim romanima »Korijeni« i »Otok u plamenu« o zločinima fašista na Hvaru 1943., najnovijom je knjigom završio, kaže, svoj »povijesni aktivizam«. »Potreban mi je mir i odmor te bih se vratio poeziji i konobi. Želio bih da moja djela budu trajno dostupna čitateljima u klasičnoj formi tiskane knjige. Citirat ću odgoviteljicu koja je govorila nama roditeljima:

‘Govorite svojoj djeci, pa i kad vam se čini da vas ne slušaju. Nešto će ostati.’ Govorim, pišem, objavljujem. Nešto će valjda ostati.«

Sandra Brambilla

Glas Koncila

<https://www.hkv.hr/vijesti/komentari/43389-autor-prirucnika-za-zivot-u-hrvatskoj-ako-ne-svjedocimo-istinu-upitna-je-nasa-vjera.html>

PRILOG

LIJEVOM NAŠOM

JOŠ NISAM ČUO DA NETKO NAGOVARA LUKU MIŠETIĆA DA SVE OTKRIJE: DA ON TADA NIJE USPIO...

Zvonimir Hodak

Evo, Plenki je odlučio raspustiti Sabor. Znači, izbori samo što nisu. Sve što je progresivno, perspektivno, napredno, lijevo, sve što podsjeća na "bratstvo i jedinstvo", na "šume i gore" skupilo se pod jedan kišobran - Grbinov kišobran, pun rupa kroz koje curi.

11.03.2024.

Naime, od 10 stranaka pod kišobranom čak devet same na izborima ne prolaze izborni prag. Ali, zato će **Peđa Grbin** njihovim tzv. "čelnicima" osigurati visoka mjesta na izbornim listama, na štetu svojih SDP-ovaca, kako bi likovima, koji su već dosadili svima svojim ispraznim politikantskim blebetanjem i nadalje osigurao saborsku pozornicu i odličnu mjesečnu lovu kroz naredne četiri godine. Kruh bez motike.

Neke zapadne demokracije ne poznaju tzv. predizborne koalicije. Stvar je jasna. Hajmo na izbore pa kad vidimo koliko tko vrijedi u narodu onda idemo u koaliciju. Kod nas je to način kako održavati na političkom respiratoru već odavno pročitane političke mrtvace. U Srbiji se igra kolo dok Rada stoji sa strane i gleda. Netko vikne: "Ajd' u kolo, Rado". Kasnije treba puno truda i uvjeravanja da to nije bio poziv drugarici Radi na put u Colorado! Tako će i Peđa tek vidjeti koga je sve pozvao u kolo!

I tako sada hrvatska lijeva intelektualna elita, podržana ljevičarskim medijima, čeka pucanj startnog pištolja. Navodno se startnim pištoljem ne može nikoga upucati ni ozlijediti. Kad birači uvide tko

sve želi voditi ovu državu, onda će, kad se prebroje rezultati glasovanja i kad se vratimo u realnost, biti pucnjave tj. pucanja "od bijesa". Možemo! je krenuo i prije pucnja startnog pištolja pa je kao Zagrepčanku godine odmah proglasio svoju "tetu" **Sanju Sarnavku** "aktivisticu za ljudska prava". Ne zna se samo je li će to ona biti ove ili iduće godine i ne zna se zašto to priznanje baš pred izbore. U svakom slučaju "srećan 8. mart" drugarici Sarnavki.

FOTO: HINA/Mario Strmotić

Dražen Travaš na fejsu bira svoju osobu godine - **Maju Sever**. On Maji čestita "srećan 8 mart" uz komentar jednog blogovca: "A sve što majka rodi i ferata vozi, je*ente živote prevrnutu kornjačo". To je Draženu diglo tlak na nekih tristo i više. Naša Maja je poslala "nesvrstanu" poruku za Dan žena: "Neću ružu, hoću revoluciju!" Čitam komentar **Ivana Kuntića**: "A da ide u Ukrajinu dizati revoluciju ili u Izrael?"

Peđa Grbin je u zadnji čas prešao na vjerničku stranu poručuje: "Molim gospu da se dogovore". Nakon što je Peđa onako sjajno otpjevao "Čavoglave" sad se počeo pozivati na svoje poznanstvo s

Gospom. Prema "Telegramu" IDS mu je okrenuo leđa, a šef splitskog SDP-a ga izdao.

Kad smo već kod "Telegrama", on nam javlja: "Povjerenstvo za sukob interesa potvrdilo Telegramovo otkriće da si je skandalozni šef HRT-a isplaćivao naknade koje mu ne pripadaju".

Pitat ćete u čemu je kvaka? Pa u tome što ljevičarski Telegram denuncira još ljeviji HRT. To je samo dokaz da su skinute rukavice i da više nema tepanja i glađenja. Sad u igru ulaze "pravi igrači na pravim mjestima". Sobe za plakanje se farbaju. Opet se očekuju izljevi radosti i ljevičarske iskrenosti pod parolom "đabe si farbao..." Ljevica je podigla Peđu iz mrtvih pa sad izlaze na izbore sa živim mrtvacem!

FOTO: HINA/Lana Slivar Dominić

Orjuna je pobjeđena, ali još nije izumrla

Približava se 1. travnja. Pitanje je kako se piše prvi dan travnja? U Jugi se pisalo "Prvi april" dok su nas tada varali komunisti, a danas se piše "Prvi travanj" dok nas varaju naši.... Iz Beograda se ne javlja samo **Vedrana Rudan** i orjuna već i redatelj **Lordan Zafranović**.

Režiser poznat po filmovima "Okupacija u 26 slika", "Pad Italije", "Večernja zvona", "Krv i pepeo Jasenovca"...

Naš Lordan u Beogradu montira svoj novi film "Djeca Kozare" koji se bavi logorom Jasenovac. Ništa novo! Stara špranca naših orjunaša. U Beogradu uvijek ima love do krova za Lordana i slične likove koji falsificiraju hrvatsku povijest. Stari orjunaš kao da je pao s "kruške" pa izjavljuje: "Mi o Jasenovcu nismo imali pojma. Komunistička vlast je zbog bratstva i jedinstva to skrivala i ja sam slučajno došao do tog područja..." Pa gdje je taj lik živio? Komunisti i Tito su valjda zbog "bratstva i jedinstva" sakrivali žrtve Jasenovca.

I to tako što su odmah nakon 1945. godine počeli tvrditi da je u tom logoru ubijeno oko 700.000 tisuća Srba, Židova i hrvatskih komunista. Za tih "700.000 ubijenih" primili su do 1952. godine milijune maraka i dolara sa zapada. Malo ih je njupalo što se "Stari" nikada u svojih četrdeset i pet godina vladavine nije pojavio ni jednu sekundu u Jasenovcu da oda počast tim silnim žrtvama. Izmisliti 700.000 tisuća žrtava, primiti za tu laž tešku lovu i onda se šepuriti na mjestu prijevara, bilo je previše i za Broza. I kao i u Jugi, i danas je nekim ljevičarima i komšijama Jasenovac vječni izvor prihoda.

Kaže drug Lordan: "Snimali smo dokumentarac i ušao sam u taj logor. Sedam, osam dana smo bili bolesni od svega toga što je čovjek tamo napravio..." Zamislite, 700.000 ubijenih, a nigdje toliko kostiju. Po drugu Goldsteinu su ih navodno Hitlerovi fašisti "drobolicama usitnjavali" pa ih zato nema. I tako dok se studenti Pravnog faksa iz Zagreba "k'o guske u magli" gegaju prema Beogradu dotle orjuna radi pravi biznis snimajući filmove. Pula već čeka Lordana kao pobjednika... Jadni Lordan jadikuje: kako je "morao je promeniti državu i dan danas nemam svoju zemlju", "smatram da se ništa nije promenilo od 1941. i 1942. godine..." Ipak jest, Lordane! Mi smo ovdje, za razliku od četrdesetih, stvorili vlastitu državu i dobili rat našim brigadama i našim oružjem. Orjuna je pobjeđena, ali još nije izumrla. Ona se još i danas trza, doduše na respiratoru, ali se grčevito drži medija i portala kao npr.: "Dnevno hr." koji, nakon promjene vlasničke strukture, stoji na dispoziciji likovima kao što su Lordan Zafranović, Vedrana Rudan....

FOTO: HINA/Lana Slivar Dominić

'Uzalud vam trud svirači'

Ima jedna pjesma koja njima najbolje pristaje: "Uzalud vam trud svirači, za druge su dunje žute". Najprije je **Diogen Leartije** tražio vatru, a onda su njega tražili vatrogasci... Antički filozofi bavili su se vatrom, vodom, zemljom i zrakom. A naši još nisu spoznali da nema većeg grijeha od gluposti. Možda se pojavi i nova predizborna parola Nožemo iliti Možemo! "Ne ostavljaj za sutra ono što možeš učiniti prekosutra!"

Valentin Ćorić se vratio iz Haaga nakon 16 godina robije. Upravo mu je izašla knjiga u kojoj, između ostalog piše: "Protiv mene nije bilo svjedoka i dokumenata, samo nekoliko krivotvorenih papira koje su napravili bijedni Hrvati. To je cirkus, a ne pravda. Sudac Agius nije me pustio na slobodu nakon dvije trećine izdržane kazne iako su svi suci u Haagu bili za to nego je otišao u Mostar gdje je primio zahvalnicu bošnjačke strane za presudu protiv nas šestorice". Fascinantno! Bio sam prvi Hrvat koji je branio Blaškića u Haagu i još onda sam napisao: "Nizozemska je specifična po tome da je tamo kopno na nižoj razini od mora, a sud u Haagu je ispod bilo koje razine". Sudija Agius dolazi u BiH primiti priznanje za presude

protiv Hrvata!?! Taj ne bi mogao suditi ni našu HNL ligu. Ili možda ipak bi...?

FOTO: HINA/Lana Slivar Dominić

'Pišem ovu kolumnu već 15 godina'

Mogao bi računati na pozitivnu recenziju od recimo **Sneške Pavić**, novinarku Jutarnjeg, koja je ušla u povijest jugo-novinarstva. Da vas podsjetim. Dan prije izricanja drugostupanjske odluke Haškog suda naša proročica Sneška napisala je da će ta odluka biti zadnji čavao u lijes Tuđmanove države. I "pogodila" k'o prstom u pekmez! Radilo se o žalbi Gotovine i Markača protiv rigidne prvostupanjske presude. Dan kad su jugofili vjerovali da će Haški sud zakucati zadnji čavao u "lijes" Tuđmanove i naše Lijepe naše, pretvorio se u trijumfalni dan i kasnije nezapamćeni doček Gotovine i Markača na Trgu Bana Jelačića.

Bilo je to slavlje slično onom kad se nogometna repka vratila sa Svjetskog prvenstva u Moskvi. A Sneška je ušla novinarsku povijest jer je definitivno potvrdila da je ljevica u Lijepoj našoj antihrvatska, projugoslavenska i prosrpska. Sneški sve to može potvrditi i **Dragan Markovina** svojim prvim romanom s temom "Februar 1945". Uz

novinare "intelektualne proletere" tu možemo odmah i bez dileme pridodati i naše dične i omiljene povjesničare kao što su Jakovina, Markovina, Klasić...

Već je dosadno nabrajati ih. Zajednička im je crta uvijek ista. Laž i falsifikat nije problem. Sljedbenika tih lijevih karijerista ima kod nas na bacanje. Tako npr.: i fra **Drago Bojić**, bosanski franjevac, traži svoje mjesto u gomili intelektualnih proletera. Sonornim glasom, iskren k'o Krešo Beljak, naš Drago otvara svoje srce pa kaže: "Smeta mi što Katolička crkva laže o Stepincu, što neće da kaže sve o tom čovjeku. Ne želim mu biti sudac niti smatram da bi itko od nas... Ali, kad se govori o njemu treba reći sve. Podržao je NDH".

Znači, za fra Dragu je Stepinčev glavni krimen i ujedno kardinalna greška što već 10. travnja nije otišao u partizane i čekao u miru svoj metak 11. travnja. Danas bi bio "heroj" u "Februaru" **Dragana Markovine**. Ono što mene iskreno fascinira je činjenica da su svim pljuvačima na ovu državu Hrvatsku otvoreni svi legalni kanali za hračkanje. Pišem ovu kolumnu već 15 godina. Po zadnjem elektronskom testu tjedno je pročitao oko 250 tisuća ljudi. Izdao sam dvije knjige i dobro znam što sam sve prošao da bi u tome uspio... Da sam izdao domovinu bila bi za mnom jagma od Ljevaka do lijevih izdavača. Trka kao za velikim "književnim" i "publicističkim" djelima Markovine, Bojića, Dežulovića, Tomića, Zafranovića, Dalibora Milasa, Sanje Sarnasvrake... Još nisam čuo da je netko pokušao nagovoriti, recimo, **Luku Mišetića**, briljantnog branitelja **Ante Gotovine**, da napiše knjigu o tome što je sve morao poduzimati kako ne bi bio zabijen "zadnji čavao" u Domovinski rat, njegove heroje i u noviju povijest Lijepe naše. Da Mišetić nije uspio danas bi i u Hrvatskoj partijska likvidacija bila "prirodna smrt".

Ima li smisla graditi most nekome tko ne želi prijeći na drugu stranu?

Naime, čitam zanimljiv članak **Davora Velnića**. Autor tvrdi da je likvidacija Navaljnog u sovjetskoj Rusiji ustvari bila "prirodna smrt". Zanimljivo. Znači da je smrt šest stotina svećenika ubijenih u par dana od "oslobođenja" 1945. godine zapravo umrlo "prirodnom smrću". "Mrtvozorniku" Draganu Markovini to je promaklo pa da i to uvrsti u svoju "povijest". Tako će dramska nota njegove

"Februarke" ostati neokrznuta. Do zuba naoružani svećenici i goloruki partizanski osloboditelji. Pitanje koje se neprekidno pojavljuje: Ima li smisla graditi most nekome tko ne želi prijeći na drugu stranu?

FOTO: HINA/Admir Buljubašić

U ova nesigurna vremena kad sve pametne države jačaju svoju obrambenu moć i moderniziraju vojsku, samo u Hrvatskoj naša lijevo-liberalna elita ismijava ponovno uvođenje obvezatnog vojnog roka. Krasan predizborni stav i program! Misle li doista ti pametnjakovići da snažna vojska ne služi tomu da se građani osjećaju sigurnima? Stoga Davor Ivanković u nedjeljnom Večernjem s pravom konstatira: "Igrati se zbog izbora sa statusom zemlje koja je sada među najsigurnijima na svijetu je zabrinjavajuće. Posebno kada i lider SDP-a Peđa Grbin bagatelizira HV i vojni rok poput uzora s Pantovčaka. Odnos **Sandre Benčić** prema HV-u zastrašuje, jer ona ozbiljno brka pojmove kad kaže da bi mlade trebalo tesati ne kroz vojni rok, već kroz civilnu zaštitu. Pa, Sandra, potresi i poplave nisu ono zbog čega vojska postoji!"

"Šefe, do kada ćemo osvajati Europu?". "Do Čavoglava!". "Zašto ne i dalje!?" "Nismo ni prije". Nisam dugo spominjao nogomet. **Damir**

Pešorda u Hrvatskom tjedniku pogađa u "sridu" kad kaže: "Cilj promjena u Dinamu i afera VAR slamanje je hrvatskog nogometa". U predstojećim vremenima tih pikanterija bit će sve više i više. Damir smatra da je vrhunac tempiran pred Europsko nogometno prvenstvo u Njemačkoj u lipnju ove godine. Dobra je to i točna procjena. Kako kažu Zagorci "Bumo videli". No, da su **Zlatko Dalić**, **Luka Modrić** i ekipa već dugo na nišanu jugo-nostalgičara, e to vide čak i hrvatski politički slijepci. Srebro i pola milijuna razdraganih građana na zagrebačkom Trgu previše je bolna slika za jugofile. Dalić je tema i meta sve dok je uspješan. Sudac **Bruno Marić** je ostao bez "glave". Tko je sljedeći?

Zna se tko širi najviše mržnje u Hrvatskoj: Pate za Beogradom i cinkaju nas gdje god stignu

Navodno je u trenutku inspiracije jednom **Ivan Zvonimir Čičak** izjavio kako treba osnovati i udrugu za zaštitu ateista. Moj dodatak glasi – i jugofila. I za kraj vrhunski cinik **Marcel Holjevac** koji kaže da se "u Austriji ne radi nedjeljom jer tamo nema molitelja na trgovima". Uz tekst ide i slika iz Graza. Trg ispunjen ljudima koji kleče i mole se. Doduše, nisu "katolibani", ali su "talibani". Njima nitko ne "bubnja" i ne protestira kao u Hrvatskoj. Čudno kako se to tamo nitko ne usudi. Da su ovu budućnost mogli vidjeti Austrijanci u vrijeme opsade Beča u XVII. stoljeću vjerojatno bi odbacili oružje i rekli "nema smisla". A kako bi reagirali "naši" "Antemurale Christianitatis"? Hvala Marcelu što me je podsjetio. U prvom homoseksualnom braku vjenčala se dva Mladena. Prisutni su im oduševljeno klicali: "Bravo Mladen(c)i".

<https://direktno.hr/kolumne/jos-nisam-cuo-da-netko-nagovara-luku-misetica-da-sve-otkrije-da-on-tada-nije-uspio-340364/>

NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 4.

U svom prvom pismu vama dao sam u prilogu prijedlog da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu o 20. obljetnici smrti prvoga predsjednika RH i utemeljitelja tog instituta dr. Franje Tuđmana preimenuje u Hrvatski institut za povijest doktora Franje Tuđmana. Potpisali su ga:

Akademik Ivan Aralica
Akademik Nenad Cambi
Akademik Andrej Dujella
Akademik Dubravko Jelčić
Dr. sc. Mira Kolar
Akademik Ivica Kostović
Akademik August Kovačec
Akademik Vladimir Paar
Akademik Stanko Popović
Akademik Davorin Rudolf
Prof. dr. sc. Agneza Szabo
Prof. Em. dr. sc. Mirko Valentić

U pismu sam dao i tvrdnje kandidata za novog akademika dr. sc. Stanka Andrića koji se ruga Akademiji i njenom svojevremenom izboru za akademika.

I to sam preuzeo iz mog pisma vama, također danog u Prilozima. Jer smatram da sama Akademija – a ne ja – treba reagirati u takvim slučajevima kada se zapravo napada ona, bez obzira što se radi o

smiješnim optužbama tipa *Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju*

Moju prvu knjigu o Jasenovcu tiskao je upravo taj Institut 1998. Dakle tridesetak godina pratim tu problematiku i ne znam ni za jednog hrvatskog povjesničara koji tako misli. Naravno ima takvih I u RH ali njih hrvatski povjesničari misle da su ‘istoričari’ ili ih nazivaju jugoslavenskim povjesničarima. Recimo izvrsni hrvatski povjesničar dr. sc. Josip Jurčević za prethodnog sličnog kandidata za redovitog člana HAZU prof. dr. sc. Iva Goldsteina kaže da ga ne treba uopće smatrati znanstvenikom

A takav je bio kandidat za redovitog člana HAZU. Poslije se ‘proslavio’ svojim velikim pronalaskom I po njemu dobio novo ime Ivo Drobilica.

Meni je tu najzabavnije što me je tužio I svjedokinje su mu bile žena i kćerka:

Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve

ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

*

Od specijalne vrste antisemitizma (u intervjuu u Slobodnoj Dalmaciji od 13. srpnja 2002. predlagao je i moje kazneno gonjenje, JP), do padanja u nesvijest. A znate li za koju me je knjigu tužio?

Vjerovali ili ne radi se o knjizi:

J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf>

J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf>

O tvrdnjama dr. sc. Iva DRobilice o HRVATSKOM predsjedniku, sličnim ovim kandidata za izbor u akademika dr. sc. Stanka Andrića pisao sam puno, pa bih ipak ovom prigodom posebno napomenuo kako sam vas još tada upozorio

“Ali doista je već sutradan reagirao Dragan Markovina tekstom:

Zašto je ideja par akademika da se Institut za povijest zove po Tuđmanu istovremeno užasavajuća i posve logična

<https://www.telegram.hr/price/zasto-je-ideja-par-akademika-da-se-institut-za-povijest-zove-po-tudmanu-istovremeno-uzasavajuca-i-posve-logicna/>

Već jedan podnaslov predstavlja izravni napad na Akademiju: NAJBIZARNIJE JE INZISTIRANJE NA TUĐMANOVOM HISTOGRAFSKOM RADU.

Svi znamo da je dr. Franjo Tuđman izabran za akademika zbog njegova historiografskog rada, a poznato je da svi predstavnici jugokomunističke paradigme u hrvatskoj povjesnici samo znaju pisati pamfletice o djelima istinskih hrvatskih povjesničara. Tako Markovina posebno napada knjige “Bespuća povijesne zbiljnosti” i “Usudbene povjesnice” u kojima se, kako kaže, *radi se o ozbiljno problematičnim tekstovima, u kojima se prvi put relativizirala stvarnost jasenovačkog logora smrti, koji su puni antisemitskih stavova i nedopustivih teza o dalekosežnoj koristi tzv. humanog preseljenja stanovništva.*

Već sam u više navrata upozoravao kako su velikosrpske tvrdnje o Tuđmanu kao revizionisti preuzeli i nositelji jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti. Posebno sam ukazivao na oca i sina Goldsteina. (npr. u pismu vama *Goldstein vam je poručio da ste glupi* - <http://www.pokret-zajedno.hr/novosti/item/421-goldstein-vam-je-porucio-da-ste-glupi>,

a u našoj knjižnici imate i moju knjigu: *Zabranjeni akademik – Prijearom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.)

O sinu i uopće o tvrdnjama o revizionistima u RH imate ovih dana izvrsni članak povjesničara dr. sc. Ante Birina:

GOLDSTEINOVA HISTORIOGRAFSKA METODOLOGIJA –
OGLEDAN PRIMJER ZATUCANJA POVIJESNIH ISTINA -
IVO GOLDSTEIN:

MRAČNI PROFESOR NA STRANI ZLA I SMRTNI
NEPRIJATELJ SVAKE POVIJESNE ISTINE (Hrvatski tjednik, 7.
5. 2020.)“

*

Mislim da je tadašnja Uprava HAZU osigurala primjerak moje knjige za sve akademike. Pretpostavljam da oni koji su tada glasovali za Goldsteina kojemu je tada otac kao AMATER povjesničar bio posebni savjetnik Predsjednika Vlada RH, nisu uzeli pa ih ima još u Akademiji.

Zato vam u priložima dajem dva teksta iz najnovijeg broja *Hrvatskog tjednika*. Prvi je o spomenutom Markovini koga već u naslovu definiraju na način kakav sam već spomenuo:

JUGOSLAVENSKI POVIJESNIČAR DRAGAN MARKOVINA
OBJAVIO ROMAN U KOJEMU KRVOŽEDNO SLAVI I
OPRAVDAVA PARTIZANSKO UBOJSTVO MOSTARSKOGA
FRANJEVCA FRA LEA PETROVIĆA

U drugom se govori o novom srpskom filmu s pogledom na Jasenovac koji je istovjetan našim ‘istoričarima’ koje vole predlagati za redovite članove HAZU:

NOVI VELIKOSRPSKI PAMFLET PROTIV HRVATSKE
S POTPISOM IZRODA ZAFRANOVIĆA

To je danas dostiglo svoju kulminaciju jer se u HAZU nikada nisu sjetili ni predložiti hrvatskog povjesničara koji je osnovao HIP u Slavenskom Brodu i postavio bistu povjesničaru I HRVATSKOM

predsjedniku, ali će – vjerujem . izabrati onoga koji ga je naslijedio
I uklonio tu bistu.

Da, Akademija sigurno zna procijeniti prave vrijednosti, zar ne.

PRILOZI

Skandalozno

JUGOSLAVENSKI POVJESNIČAR DRAGAN MARKOVINA OBJAVIO ROMAN U KOJEMU KRVOŽEDNO SLAVI I OPRAVDAVA PARTIZANSKO UBOJSTVO MOSTARSKOGA FRANJEVCA FRA LEA PETROVIĆA

Mostarski franjevci ogorčeni, a provincijal fra Jozo Grbeš poručuje: Markovinin je roman zlo iskazano u riječima

Žalosno je što fra Jozo Grbeš kaže da je fra Leo ubijen zbog vjere umjesto da odgovori Markovini zašto bi potpora fra Lea Petrovića poglavniku i NDH bila ikakav, a kamoli smrtni grijeh, odnosno da je jedini zločin bio zbog toga ubijati ljude i svećenike kao što su činile Titove partizanske zvijeri. Fra Jozo brani, na žalost, samo pravo fra Lea na vjeru, ali ne i pravo na svoju državu i time na nekoj razini i sam nesvjesno opravdava zločin Titovih koljača

Piše: ANDREA ČERNIVEC

Prije nekoliko godina besramno je lagao o fra Bernardinu Sokolu, ustrajao u tome unatoč dokumentima i svećenicima koji su ga demantirali, a sada se povjesničar Dragan Markovina u svomu najnovijem romanu prigodno nazvanome 14. februar 1945., danu kada je, kažu oni, Mostar oslobođen od fašizma u Drugome svjetskom ratu, a zapravo okupiran od ubojica hrvatskoga naroda,

obrušio na fra Lea Petrovića, provincijala samostana u Mostaru koji je tu dužnost obnašao od 1943. do njegova ubojstva 1945. godine.

Dečko s mostarskoga asfalta, povjesničar kojemu se pričinjaju ustaše i 2024. godine, ili na njima dobro zarađuje, svoj najnoviji pisani uradak iskoristio je kako bi još jednom klevetao hrvatsko svećenstvo, a ono hercegovačko ipak mu je u susjedstvu pa je fra Leu prišio etiketu ustaškoga podupiratelja i pomagača samo zato što je bio uz narod i tada hrvatsku državu. A kad stigmatiziraju ovi s ljevice, s čijih se ruku hrvatska krv još nije osušila, rijetko se nađe koja druga osim one ustaške. Jer za njih je svaka, a najviše Nezavisna Država Hrvatska zločinačka i njihov je koncept jasan – ako si protiv zločina, onda si protiv NDH, a ako si za NDH, onda si za zločine. Na Markovinin roman reagirao je ovih dana provincijal Hercegovačke franjevačke provincije Uznesenja Blažene Djevice Marije Jozo Grbeš, istupivši pomalo glasnije nego mnogi prije njega.

Za ljevicu svaki svećenik ustaša

Fra Jozo Grbeš kaže da je fra Leo Petrović bio častan i pravedan čovjek te da je ponosan zvati ga svojim predšasnikom. “Ubili su ga partizani iz mržnje prema vjeri kao što su ubili više od 600 hrvatskih svećenika, a po svršetku rata stotine nevinih osudili na dugogodišnje zatvorske kazne, na čelu s pravednim i blaženim Alojzijem Stepincem. Časni su to ljudi. Živjeli su u teškim vremenima rata 1940-ih godina“, navodi Grbeš.

Da je fra Leo Petrović bio častan i pravedan čovjek reći će svaki fratar, pogotovo hercegovački, jer je svjestan i zna što su njegova subrača proživljavala tih ratnih godina u Hercegovini i s kojom su se razularenom i povampirenom gomilom partizanskih ubojica morali nositi.

Provincijal je poručio kako je čak 45 franjevaca ubijeno u veljači 1945. te da je u 'romanu ispisano toliko mržnje prema njihovom provincijalu da je teško vjerovati da Markovina živi u 2024. godini'. „Markovina napada jednu ideologiju (ustašku), a brani drugu ideologiju (komunističku) i to preko imena naše braće. One

dijaboličke riječi koje stavlja u usta provincijala u potpunoj su suprotnosti sa svim onim što je on živio i za što se zalagao, i dakako u potpunom raskoraku sa svim povijesnim dokumentima koje posjedujemo. Žao mi je Markovine jer je puno tame u njegovu pisanju, vođen je nasljednom komunističkom ideologijom iz koje ne može izići i širi mržnju u gradu iz kojega je otišao', oštar je bio u priopćenju provincijal Grbeš te nastavlja: „Krug zla utemeljen na Markovininu romanu nastavio se u planiranoj predstavi **Oslobodeni Mostar** redatelj Zlatka Pakovića. Mržnja uvijek rađa mržnjom, a laž ratovima. Žao mi je ljudi kad im se zbog laži više ne može vjerovati. Stalno su u napadačkom modusu bez obzira na teme. Žao mi je svih ovih i onih koji misle da se rušenjem gradi i da se napadima stvara“, zaključio je provincijal, ističući kako franjevci biraju mir i dobro jer se samo ljubavlju može graditi budućnost.

Međutim, fra Grbeš zaboravlja da partizanija nikada na načelu ljubavi nije gradila budućnost, nisu oni ljudi mira i poznaju samo kaos, laži i ubijanja, a takvi su im i nasljednici koji danas zagađuju kulturni prostor i čiji su otrovi upereni protiv svih koji su bili za hrvatsku državu, neovisno o tomu kada je i kako tijekom povijesti nastajala. Nije bitno je li riječ o Daliboru Milasu, bivšemu franjevcu, kojemu je nedavno zasmatalo što je na izložbi o materijalnoj i nematerijalnoj baštini RH i BiH, koja je održana u EP u Bruxellesu, predstavljen i hercegovački franjevac fra Radoslav Glavaš. Kaže tako Milas kako se Glavaš zbog nečije nepažnje našao u skupini od 66 ubijenih hercegovačkih franjevaca koje se smatra mučenicima jugoslavenskog režima koje su partizani u svom navodno oslobodilačkom pohodu ubili iz tzv. mržnje prema vjeri. Dalje navodi, a on je, eto, baš upućen, da je 'jedan od razloga zbog čega je kauza o proglašenju mučenicima ubijenih hercegovačkih franjevaca u Vatikanu trenutačno zamrznuta činjenica da Radoslav Glavaš nije bio običan franjevac, nego 'načelnik bogoštovlja' u Pavelićevoj vladi i jedan od najutjecajnijih ljudi u NDH za pitanja i odnose prema Katoličkoj crkvi, te je uhvaćen i partizani su ga pogubili po kratkom postupku.'

Po iskrivljenoj su logici ovoga bivšega franjevca onda svi fratri i svećenici, biskupi, svi koji su bili za hrvatsku državu, zločinci.

Onda je i onih 666 svećenika, ali i časnih sestara koje su partizani nemilosrdno likvidirali, radilo za ustaše pa je to, po njemu, 'tako moralo biti' jer su, i po obrascu bivšega predsjednika Ive Josipovića bili 'legitiman cilj' radeći za ustaški državni poredak.

Milas i Markovina ustrajni u lažima

Dakle, kao što taj Milas, tako i Markovina i njemu slični opravdaju komunističke zločine i ubojstva svećenstva time što su potonji 'radili za ustaše'. Pa što ako i jesu? Zar je to razlog da ih se tako okrutno likvidira i zatre, ubije i baci, ne dopusti pravo na grob? Uostalom, što bi to bio sporno i zašto je problem da se svećenstvo svrstalo uz one koji su tada htjeli svoju hrvatsku domovinu, neovisnu o višestoljetnim tlačiteljima, što je uopće sporno da je svećenstvo podržalo narod koji je htio istu tu domovinu i pomagalo mu u tome, što bi bilo sporno da se tadašnje svećenstvo sastajalo s predstavnicima vlasti, kao i fra Leo kada se sa svojim hercegovačkim fratrima našao s poglavnikom Antom Pavelićem. Podosta smeća već su Markovina i srodni istresli na mnoge pripadnike Katoličke crkve tijekom povijesti koje su, da ne bude zabune, njihovi prethodnici hladnokrvno likvidirali i mnogima se ni danas ne znaju grobovi.

Najnovije laži u knjizi 14. februar 1945. nisu ništa doli reciklirano smeće kojim se isti autor prije koju godinu obrušio na fra Bernardina Sokola tvrdeći kako je surađivao s Nijemcima, prokazao partizane te kako je zbog toga ubijen. Po Markovini, koji je sve ove optužbe čuo od nekih Korčulana i ljudi s otoka, Sokol je sam kriv za svoju sudbinu. Iako povijest pamti drukčije, iako ga dokumenti i svećenici opovrgavaju, čak i komunističke knjige, Markovina je ostao ustrajan u svojim lažima i do danas se nije ispričao, a kamoli pokajao oko izgovorenih laži o fra Bernardinu. Ista se situacija sada događa i s hercegovačkim provincijalom koji je sa svojom subračom 1945. odveden iz samostana u kojemu je djelovao, i ubijen.

Podsjetimo, Franjevački samostan u Mostaru proglašen je ustaškim vrhovnim štabom te ga je JNA, uz još nekoliko ciljeva u Mostaru, bombardirala 8. veljače 1945. Tadašnji provincijal fra Leo

i braća spustili su se u podrum koji je služio kao sklonište gdje su bili tjedan dana. Nakon prestanka granatiranja, 14. veljače u Mostar ulaze vojnici 14. divizije Osmoga dalmatinskog korpusa Jugoslavenske narodne armije i prema pisanju fra Bazilija Pandžića, istoga su dana na vrata samostana pokucali Brana Popadić i nekoliko vojnika, zovnući fratre, popisali ih i ispitivali. Kada je provincijal izdiktirao sva imena i rekao koliko je braće tu, a koliko nedostaje, vojnici su otišli do upravnoga štaba i ostavili stražara da čuva fratre. Prema Pandžiću, stražar nije pretjerano pazio i, da su htjeli, svećenici su mogli pobjeći. Podsjeća kako je, nakon što se već doznalo za stravične likvidacije fratara na Širokom Brijegu, u Mostarskom Gracu, na Čitluku, u Gradnićima i Čapljini, na Humcu, u Ružićima i Izbičnu, a braću obuzeo strah, u samostan došao jedan njemački oficir te im savjetovao, ako žele ostati živi, da bježe. Pandžić navodi u svojim dokumentima kako se 'provincijal fra Leo trudio razbiti strah koji je prožimao svakog brata...'. Nakon dva sata pojavila su se ista dva vojnika, ušli u blagovaonicu i u odmah počeli razvrstavati braću, prozivali ih imenom, prezimenom i po službi te ih odvajali na stranu. Odvojeni su provincijal fra Leo Petrović, gvardijan fra Grgo Vasilj, fra Jozo Bencun, fra Rafo Prusina, fra Bernardin Smoljan, fra Kažimir Bebek, fra Nenad Pehar, fra Darinko Brkić i fra Zlatko Sivrić kojima je naredeno da ostanu dok su ostale poslali na spavanje. Fra Darinka Brkića i fra Zlatka Sivrića pustili su jer su imali propusnicu Ozne, gdje je pisalo da su tu samo u posjetu. Odvojeni svećenici otišli su s vojnicima i za njih se više nije čulo. Skončali su kao i mnogi tada, o njihovoj smrti nije se smjelo govoriti, a tijela ima nikada nisu pronađena. O tadašnjim događanjima, odvođenju fratara iz mostarskoga samostana i ubojstvima njih sedmorice govorio je i jedan od preživjelih – **fra Gaudencije Ivančić**. Čini se kako je on Markovini potpuno nepoznat, jer da je čitao što je sve pisao i govorio fra Gaudencije, sigurno ne bi ovakve gadosti stavljao na papir.

Žalosno je, međutim, što fra Jozo Grbeš kaže da je fra Leo ubijen zbog vjere umjesto da odgovori Markovini zašto bi potpora fra Lea Petrovića poglavniku i NDH bila ikakav, a kamoli smrtni grijeh, odnosno da je jedini zločin bio zbog toga ubijati ljude i svećenike kao što su činile Titove zvijeri. Fra Jozo brani, na žalost,

samo pravo fra Lea na vjeru, ali ne i pravo na svoju državu i time na nekoj razini i sam nesvjesno opravdava zločin Titovih koljača.

„Hrvatski tjednik, 7. 3. 2024.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/38723-jugoslavenski-povjesnicar-dragan-markovina-objavio-roman-u-kojem-krvozedno-slavi-i-opravdava-partizansko-ubojstvo-mostarskog-franjevca-fra-lea-petrovica>

NOVI VELIKOSRPSKI PAMFLET PROTIV HRVATSKE S POTPISOM IZRODA ZAFRANOVIĆA

Redatelj Lordan Zafranović, rodom sa Šolte, napravio je film *Djeca Kozare* za potrebe Srbije. Slijedio je izmišljeni velikosrpski narativ o Jasenovcu. Srbija pokušava promidžbeno poentirati nakon što su kao pamfleti raskrinkani *Dara iz Jasenovca*, *Oluja*, *Dnevnik Diane Budisavljević*... Zafranoviću laž nije problem, sve svoje povijesne filmove temeljio je na četničkim i komunističkim falsifikatima. Tako je i u filmu *Okupacija u 26 slika* partizanske zločine pripisao ustašama, samo da potisne priču o pokolju na Daksi

Piše: IVICA MARIJAČIĆ

Filmski redatelj Lordan Zafranović davno je prodao dušu vragu i sve što danas radi, u poznim godinama života, manifestacija je te faustovske kapitulacije jednoga bijednika. Ovih dana trijumfalno nastupa pred kamerama srbijanskih medija jer je za potrebe te agresorske države snimio film *Djeca Kozare*. O dovršenome filmu govori s patosom, sakralizira mu značenje govoreći da je to sveti film i da će trajati sto godina, zatim da njime skida ustašku košulju sa sebe, igra se *Apsoluta* i poručuje Hrvatskoj da joj nema oprosta dok ne klekne u Jasenovcu.

Nakon propasti i ismijavanja koje je Srbija doživjela promašenim filmskim projektima *Dara iz Jasenovca* i *Oluja*, nakon što je raskrinkan i u Hrvatskoj napravljeni velikosrpski pamflet *Dnevnik Diane Budisavljević*, jer je u njima laž toliko očita da su takvi tragikomični uradci u svijetu izazvali, prvo, zgražanje, a onda i sprdnju, Srbija je promijenila taktiku. Htjela je nekoga redatelja iz Hrvatske i ako je moguće glumce iz Hrvatske kako bi valjda uvjerljivost filma bila veća. I kud će suza nego na oko: izbor je pao na Lordana Zafranovića, dokazanoga orjunaša, a uz to i strasnoga

srebroljupca koji je sa svojim stilom života prepunoga kurvi i viskija oponašao voljenoga mu ratnog zločinca Tita, a danas privatno izgubljenoga i dezorijentiranoga starca kojega u Hrvatskoj svi preziru kao izdajnika, pa živi na relaciji Prag-Beograd-Zagreb. On je prihvatio, dakle, snimiti film Djeca Kozare. Zapravo kaže da je odavno to želio, još u Jugoslaviji, a inspiriralo ga je i tijelo jednoga dječaka koje je vidio na talijanskoj plaži pa je sebi rekao „imamo i mi takvih tijela“. Voli Zafranović beskrajno lupetati kada svoju mržnju umata u nekakve moralne ili umjetničke porive. Koliko je dosad poznato, dobio je za taj projekt 3.5 milijuna eura, od čega oko dva milijuna od T-coma Srbije, koji nadzire srbijanski predsjednik Vučić, a ostatak od poduzetnika Filipa Zeptera. Pretpostavlja se da to nije konačna svota i da je ovaj redatelj još toga utržio tamo daleko. Snimao je film na niz lokacija u Srbiji, ne i u Jasenovcu. Od Hrvatske nije dobio novac, ali uspio je angažirati neke hrvatske glumce – Leona Lučeva, izgleda i Renea Bitorajca... Priča Djece Kozare ne temelji se ni na kakvom povijesnom dokumentu, nego na općem izmišljenom jasenovačkome narativu kao mjestu u kojemu su navodno ubijana i srpska djeca. Po službenim podatcima Javne ustanove SP Jasenovac nešto više od 83 tisuća stradalih u tom je logoru, od toga 20 000 djece, ali za to nema apsolutno nikakvih dokaza – riječ je o jugoslavenskome popisu iz 60-ih prošloga stoljeća svjesno lažiranome radi naplate ratne štete. Ne postoji ni jedan dokaz da je u tom logoru smaknuto i jedno dijete, kao što ne postoji ni dokaz da je Jasenovac bio masovno stratište. Srbi se ni s takvim službenim lažnim prikazom Jasenovca ne zadovoljavaju, oni ne priznaju ništa ispod 700 tisuća ubijenih Srba. Redatelj Zafranović, rodnom sa Šolte, poput mnogih čiji su umovi ostali zatočeni u dogmama terorističke i okupacijske Jugoslavije slijedi taj velikosrpski jasenovački mit. Uskoro se očekuje distribucija filma, planira ga, kaže poslati na festival u Veneciju, slijedi vjerojatno bjesomučna eksploatacija po njihovim medijima, stvaranje serije navodno od 10 nastavaka po jedan sat. Nije isključeno da to otkupi i sramotna Hrvatska televizija koja se ionako odavno koprcu u anacionalnom kaosu i svako malo emitira četnički pamflet Dnevnik Diane Budisavljević premda su ga raskrinkali svi vrsni povjesničari.

Srbija je, dakle, posegnula za „hrvatskim kadrom“ ne bi li konačno stvorila film kojemu će svijet povjerovati. Kako sada stvari stoje, Zafranovićevu uratku smiješi se sličan ishod kao i Dari iz Jasenovca, (čiji se redatelj Predrag Antonijević na kraju potukao s glumcem Bjelogrićem jer sve počne i završava na novcu, a za istinu ili laž – manje-više), neovisno o njegovu optimizmu da će se film gledati sto godina. Premda je Zafranović kvalitetniji redatelj od onih koji su radili Daru iz Jasenovca, Dnevnik Diane Budisavljević i Oluju, nema ni on nikakvih međunarodnih rezultata ni priznanja. Filmovi su završavali u granicama regiona u dvoranama pred poluotvorenim ustima indoktrinirane mase vječno pripravne na pranje mozga. Ako Djeca Kozare i dospiju negdje na projekciju u inozemstvo, imat će vjerojatno istu sudbinu kao i Dara iz Jasenovca, dakle da ga gleda četvero ljudi i da ga jedan židovski kritičar masakrira te osramoti – ne samo autore nego i Srbiju.

Kao što smo nedavno objavili, Zafranović se 90-ih, kada mu se nepovratno srušio jugoslavenski svijet, u očaju ponudio Tuđmanu, no prvi ga je hrvatski predsjednik odbio i za njega napisao da je notorni izdajnik. Navodno je na sve spreman za novac, čak je bio spreman postati veći ustaša od Luburića. Suradnici su rekli Tuđmanu da je Zafranović jednostavno „izdajničko đubre od čovjeka“. Naime, on je pred kraj Jugoslavije snimio i film Okupacija u 26 slika koji vrví neopisivim scenama okrutnoga nasilja ustaša na dubrovačkome području. Zafranović je zapravo izvrnuo povijest: kako bi potisnuo stravičan partizanski pokolj dubrovačkih Hrvata na Daksi, napravio je film u kojemu je uloge izokrenuo. Na Daksi su partizani okrutno likvidirali najuglednije Dubrovčane bez ikakve krivnje, među njima i patera Pericu autora sveprisutne nacionalne vjerske pjesme „Zdravo djevo, kraljice Hrvata“. Sve svoje povijesne filmove Zafranović je temeljio na četničkim i komunističkim falsifikatima pa je život toga „umjetnika“ čisti mrak, ne vrijedi ni pišljiva boba. Inverzija poput one u Okupaciji u 26 slika doista je dostojna samo osobe pomračenoga uma. Kasnije se pred nekim znancima pravdao da mu je fabulu za Okupaciju u 26 slika „prodao“ neki udbaša kojemu je povjerovao. S identičnim je dokazima sada napravio ovaj četnički pamflet Djeca Kozare. Sve je, dakle, izmislio i sada će on i Srbija na hinjenoj dramatičnosti i lažiranome šoku u filmu pokušati pridobiti

međunarodnu javnost za demonizaciju Hrvatske. Ali ne samo da ne postoji ni jedan dokument kao dokaz stradanja djece u Jasenovcu, nego ni inače ne postoji ni jedna jedina fotografija mučenja ili mrtvih iz logora Jasenovac. Kada neokomunistički mediji i novinari recikliraju priče o navodnome stratištu Jasenovac, onda prilažu fotografije izgladnjele, bolesne i mučene djece ili tjelesa odraslih, sli sve iz drugih logora ili jednostavno slike partizanskih zločina podvaljuju ustašama. A u Zafranovićevu filmu sve će očito vrvjeti od slika, odora, sagrađenoga logora, simbola, dakle nečega čega u stvarnosti uglavnom nije ni bilo.

Hrvatska ne reagira na ovakav oblik srbijanskoga specijalnoga rata. Sretna je okolnost što Srbi to rade prilično diletantski pa u njihovim filmovima neskrivena politička promidžbena manipulacija potiskuje svaki artistski napor. Na kraju ispadne da Srbija radi u korist vlastite štete. Pa ipak, šutnja s hrvatske strane ne će dugoročno biti dovoljna. Prije ili poslije morat će istražiti, prekopati Jasenovac i pokazati urbi et orbi što je doista ondje, a ne pristajati na zločinačke srbijanske povijesne stereotipe. Hrvatska mora odlučno odbaciti svaki nedokazani i izmišljeni zločin koji joj Srbija nameće, mora demistificirati Jasenovac koji je za Srbiju geostrateška točka permanentnoga specijalnoga rata protiv Hrvatske. Hrvatska mora odgovoriti uvjerljivo, civilizacijski i znanstveno da se već jednom vidi je li Hrvatska počinila genocid nad Srbima, kao što je stalno optužuje Srbija, ili je ipak istina dijametralno suprotna: Srbija je počinila genocid nad Hrvatima, a onda okrenula priču i podvalila je Hrvatskoj.

A što se Zafranovića tiče, treba ga prokazati, pustiti da krepa u paklu vlastite mržnje prema Hrvatskoj, ako je moguće tamo u Srbiji gdje je mimo svake obiteljske tradicije, želje pokojnika i logike pokopao svoga brata, a ako je potrebno, proglasiti ga i personom non grata u Hrvatskoj.

„Hrvatski tjednik, 7. 3. 2024.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/38724-novi-velikosrpski-pamflet-protiv-hrvatske-s-potpisom-izroda-lordana-zafranovica>

**MLADEN PAVKOVIĆ PITA: ZNATE LI KOJA
JE JEDINA USTANOVA U DRŽAVI IZ KOJE
JE UKLONJENA BISTA FRANJE TUĐMANA?
(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD
SMIJEHA 5.)**

Peti nastavak u ovoj seriji tekstova završio sam činjenicom kako se u HAZU nikada nisu sjetili ni predložiti hrvatskog povjesničara koji je osnovao HIP u Slavanskom Brodu i postavio bistu povjesničaru i HRVATSKOM predsjedniku, ali će – vjerujem - izabrati onoga koji ga je naslijedio i uklonio tu bistu.

Meni je jasno da je to tako u zemlji u kojoj su 'istoričari' a ne povjesničari na cijeni. Kad je riječ o dr. sc. Matu Artukoviću pa i napisao sam knjigu o njemu:

J. Pečarić, *Dr. sc. Mato Artuković*, Zagreb, 2020.,str.224.

A u toj knjizi je posljednje poglavlje;

KULT ‘UGROŽENOG SRBINA’	168
DR. MATO ARTUKOVIĆ O HRVATSKO- ŽIDOVSKIM ODNOSIMA KROZ POVIJEST	168
POVJESNIČAR MATO ARTUKOVIĆ: KULT ‘UGROŽENOG SRBINA’ TRAJE VEĆ 130 GODINA ZAHVALJUJUĆI HRVATSKIM JUGOSLAVENIMA ...	177
M. ARTUKOVIĆ: JUGOSLAVIJA JEST NESTALA, ALI JUGOSLAVENSTVO JE NAJŽIVLJE U HRVATSKOJ	190

NISU PROBLEM VUČIĆ, VULIN ILI DAČIĆ, NEGO ONI U HRVATSKOJ KOJI IM DAJU OPRAVDANJE SVOJIM SULUDIM OPTUŽBAMA RH ZA FAŠIZACIJU I USTAŠTVO!
202

DAVOR DIJANOVIĆ, IZA KULTA 'UGROŽENOG SRBINA', KOJI PROPOVIJEDA MIŁORAD PUPOVAC SUZNI, SKRIVA SE ZLOČINAČKA IDEJA 213

Da, kako predlagati ovakve povjesničare u Akademiju? 'Istoričari' tako nešto ne bi pisali pa nam oni trebaju u Akademiji, zar ne.

Zanimljivo je kako na moj govor u povodu dodjele Priznanja Miru Gavranu u kome sam spomenuo uklanjanje Tuđmanove biste to nikome nije bilo zanimljivo osim Mladenu Pavkoviću, koji se potrudio o doznao mnogo više. Njegov tekst je objavljen na portalu bezcenzure.com nakon što sam ja poslao na svoje adrese spomenuti peti nastavak. On je dobio izuzetno vrijedno svjedočanstvo o povijest Instituta.

Na primjer opisuje kako je zaposlio Stanka Andrića kad je stvarao Podružnicu za povijest Slavonije, Srijema i Baranje u Brodu.

Tekst dajem u prilogu, a ovdje ću izdvojiti ovaj dio:

Obratio sam se onda dragom prijatelju Mirku Valentiću i lako se s njime dogovorio. On je predložio da mi budemo u Brodu samostalna Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje u okviru HIP. Bili smo osnovani kao samostalna znanstvena jedinica u Brodu sa svojim prihodima koje smo dobivali od Ministarstva znanosti, i Grada Broda i Županije Brodsko-posavske. Tako zamišljenu jedinicu utemeljio je Mirko Valentić uz pristanak Franje Tuđmana, a potvrdio u ime Ministarstva znanosti tadašnji Ministar dr. Ivica Kostović u Brodu.

Doista sjajna preporuka za članstvo u HAZU: Usprotiviš se onima koji su najzaslužniji i za Tvoj posao i za postojanje ustanove kojoj si na čelu.

Naime u spomenutom pismu akademika i povjesničara spominju se i Franjo Tuđman i dr. sc. Mirko Valentić i akademik Ivica Kostović. Meni je najzabavniji dio kad on spominje kako se Franjo Tuđman odrekao vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti. Čovjek je očito oduševljen činjenicom da se Tuđman u vojsci bavio pitanjima

općenarodne obrane, a onda doktorirao povijest jer mu je i jedno i drugo trebalo da u ratu u koji je krenuo razoružan pobijedi JNA i svjetske moćnike koji su bili uz fašističkog srpskog agresora. Zato je u tom oduševljenju s tako izuzetnim ostvarenjem znanstvenika Franje Tuđmanua iz Instituta koji je zapravo s njegovom podrškom i osnovan – uklonio njegovu bistu a u odgovoru dr. Artukovića vidimo kako je završila inicijativa da se bista vrati. Izuzetan kadar za akademika SAZU (Srpska akademija znanosti i umjetnosti) ili JAZU (Jugoslavenska akademija znanosti i umjetnosti)!

Šalu na stranu, sve govore Artukovićeve riječi:

Ja sam znao za Stankovo političko opredjeljenje, iako se on hoće prikazati kao apolitičan. Svađali smo se puno puta zbog njegovog postupka. On me optuživao da sam Tuđmanu postavio bistu zato što je on osnivač HDZ-a, što je političar i Predsjednik Hrvatske. Ja sam ga uvjeravao da sam Tuđmanu postavio bistu kao povjesničaru i mučeniku za znanstvenu istinu o povijesti hrvatskog naroda. A koji je grijeh da sam postavio bistu i njemu kao tvorcu Hrvatske Države, pitao sam ga.

Artuković ne kažeš što mu je budući akademik odgovorio. A nije ni trebao: Pametnom je dosta i ovo.

Ali pogledajmo sam tekst:

ZNATE LI KOJA JE JEDINA USTANOVA U DRŽAVI IZ KOJE
JE UKLONJENA BISTA FRANJE TUĐMANA?

13 ožujka, 2024

By Mladen Pavković

Na dodijeli priznanja “OSOBA GODINE 2023.” predsjedniku Matice hrvatske Miru Gavranu akademik Josip Pečarić ga je usporedio, kao ranije i general Ivan Tolj, s Utemeljiteljem RH akademikom Franjom Tuđmanom kazavši da ga drži za *najvećeg hrvatskim znanstvenikom jer je on svoja znanstvena istraživanja ostvario sam i u praksi stvarajući hrvatsku državu.*

Potom je spomenuo kako ima u RH i onih ‘istoričara’ koji Tuđmana negiraju i kao povjesničara tvrdeći i da takve i danas predlažu za

akademike. Poslije Goldsteina predlaže se onaj ‘istoričar’ koji je uklonio iz ustanove kojoj je ravnatelj Tuđmanovu bistu.

<https://bezcenzure.hr/toptema/miro-gavran-osoba-godine-2023/>

U razgovoru s akademikom doznao sam da se radi o dr. sc. Stanku Andriću koji je kao ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest uklonio bistu odmah kada je naslijedio prethodnog ravnatelja dr. sc. Matu Artukovića koji je bistu i postavio.

Nevjerojatna tvrdnja jer mi branitelji o tome ne znamo ništa. Zato sam pisao i ravnateljici HIP-a dr. sc. i samom Matu Artukoviću:

Dana 2024-03-04 08:16, Mladen Pavković je napisao(la):

Poštovana dr. sc. Marija Karbić, predstojnice

Hrvatskog instituta za povijest u Slavanskom Brodu,

Poštovani dr. sc. Mato Artukoviću, bivši predstojniče Hrvatskog instituta za povijest u Slavanskom Brodu,

Članovima naše braniteljske udruge čiji sam ja predsjednik poznata je činjenica da je u vrijeme kada je predstojnik HIP-a bio dr. sc. Mato Artuković u prostorijama Instituta postavljena bista Utemeljitelja Republike Hrvatske povjesničara akademika Franje Tuđmana.

S nevjericom doznajemo da je promjenom predstojnika ta bista uklonjena iz prostorija Instituta.

Molim vas da nas obavijestite o detaljima i odlukama Instituta oko uklanjanja te biste.

Je li točno da je bista uklonjena ta bista u vrijeme predstojnika dr. sc. Stanka Andrića koji je naslijedio dr. Artukovića

Molim da mi potvrdite ili demantirate te tvrdnje, tako da mogu sa sigurnošću o tome obavijestiti i druge braniteljske udruge.

Bio bih zahvalan da mi pošaljete i sve što o tom postavljanju biste akademika i Predsjednika Tuđmana (slike, dokumente i sl.) jer to je po našem mišljenju važno za širu javnost u RH.

S poštovanjem,

Mladen Pavković

mladen.pavkovic.kc@gmail.com

Dostavljeno i akademiku Josipu Pečariću

Ravnateljica je brzo odgovorila:

pon, 4. ožu 2024. u 13:12 <mkarbic@isp.hr> napisao je:

Poštovani gospodine Pavkoviću,

bista dr. Franje Tuđmana se nalazi u Podružnici, u sobi predstojnika.

S poštovanjem, Marija Karbić

Činjenica je da ona zapravo nije odgovorila na moja pitanja, a bilo bi neobično da se bista postavlja u ured ravnatelja bilo je jasno da je važan odgovor dr. Artukovića.

(Kako sam bio nazočan samom postavljanju napominjem da je Bista je bila pred tajništvom HIP-a uz prozor na hodniku. Na tom mjestu je jasno bilo da je ta bista simbol u Institutu. Dakle očito je da sadašnja ravnateljica uopće nije odgovorila na ono o čemu je pitana; JP)

Šalje: Mato Artuković

Date: sri, 6. ožu 2024. u 11:00

Subject: Pozdrav iz Broda

To: <Mladen Pavković

Poštovani gospodine Pavković,

dobio sam Vaš dopis i u prilogu Vam šaljem odgovor. U koliko Vas bude još što zanimalo, rado ću odgovoriti.

Cijenim najiskrenije Vaš doprinos borbi za istinu o Domovinskom ratu. Vama ne trebam govoriti kolika je zasluga dra Franje Tuđmana za oslobođenje hrvatskog naroda. Samo njegovom popularizacijom možemo se obraniti od razornog jugoslovenstva koje nas ponovno vraća za tobože “pune egipatske lonce”.

Mir i svako dobro

Mato Artuković

Brod, na sv. Marcijana (6.3.)24.

I doista njegov odgovor je bio veoma detaljan i čini mi se važan prilog povijesti Republike Hrvatske kojoj ju Utemeljitelj bio akademik Tuđman:

(Odgovor dr. sc. Mata Artukovića je dan kao sastavni dio Uvoda)

Nevjerojatno. Poslije Goldsteina u HAZU predlažu i čovjeka koji je uklonio bistu Utemeljitelja Republike Hrvatske!

Ja sam u nizu tekstova prigovarao Akademiji što im je počasni član jedan od najvećih ubojica u povijesti Josip Broz Tito, a oni i dalje predlažu za akademike ovakve ‘istoričare’.

<https://www.tjedno.hr/zasto-je-tito-jos-pocasni-clan-hazu/>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrsvijeta/38987-pavkovic-kao-da-i-dalje-zivimo-u-titovoj-jugoslaviji>

<https://narod.hr/hrvatska/mladen-pavkovic-kumrovecki-bravar-tito-je-i-pocasni-gradanin-grada-zagreba>

<https://www.hazud.hr/mladen-pavkovic-predsjednica-je-izbacila-tita-sto-ceka-hazu/>

<https://hu-benedikt.hr/2017/07/ne-smeta-im-sto-je-poremeceni-ubojica-pocasni-gradanin-grada-zagreba/>

<https://www.tjedno.hr/tito-ce-ostati-pocasni-gradanin-zagreba-i-pocasni-clan-hazu/>

<https://www.hazud.hr/mladen-pavkovic-misu-za-josipa-broza-treba-sluziti-na-golom-otoku-i-slicnim-mjestima-da-se-ne-zaboravi/>

<https://www.braniteljski-portal.hr/sramotno-hrvatski-akademici-i-dalje-vole-tita/>

<https://portal.braniteljski-forum.com/blog/novosti/sramota-ni-30-godina-nakon-rata-ne-mogu-bez-broza>

<https://bezcenzure.hr/vlad/tito-je-i-dalje-najvece-ime-medu-pocasnim-clanovima-hazu/>
<https://cronika.hr/istaknuto/2024/uhbdr91-dokle-ce-komunisticki-zlocinci-biti-pocasni-clanovi-hazu-i-grada-zagreba/>

Vjerovali ili ne?

Mladen Pavković

<https://bezcenzure.hr/vlad/znate-li-koja-je-jedina-ustanova-u-drzavi-iz-koje-je-uklonjena-bista-franje-tudmana/>

**AKADEMIK PETAR STRČIĆ O
POVJESNIČARU AKADEMIKU FRANJU
TUĐMANU
(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD
SMIJEHA 6.)**

Kolega Strčić i ja izabrani smo za redovite članove HAZU 2000. Tek je došlo do promjene vlasti, pa sam u Hrvatskom institutu za povijest čuo komentar kako su izabrana dva povjesničara u Akademiji jedan Prvom, a drugi u Drugom razredu i kako je jedan od njih dvojice hrvatski povjesničar.

U Akademiji je kolega Strčić volio biti u društvu s akademikom Jelčićem i sa mnom pa je jednom i predložio da napišemo zajedničku knjigu „Dva pogleda na NDH“.

Zapravo i kolegi Jelčiću i meni je bilo jasno da na ljevici postoje i poneki povjesničar koji nije u potpunosti pristalica jugo-komunističke paradigme u hrvatskoj povijesti ili je toliko neinteligentan da kao i oni napadaju akademika Tuđmana kao povjesničara.

Jednima je on loš povjesničar jer su svjesni koliko je bilo bitni to što je Tuđman vrsni povjesničar u stvaranju države pa ga zato napadaju jer je srušio njihovu Jugu, a drugi su toliko neinteligentni zapravo to i ne razumiju.

Napadi i jednih i drugih se uvijek svode na to kako je Tuđman amater – a oni su, da umreš od smijeha, profesionalci.

Zato sam i naveo riječi kandidata Stanka Andrića o Tuđmanu:

Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljiavao radove kao amater. U nastavku karijere razmjerno je mnogo pisao i objavljiavao, ali je ozbiljno pitanje je li doista ikada postao „istaknuti hrvatski znanstvenik“. Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera. Nezaljubljeni čitatelji njegova opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova. Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost. Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.“

Ovdje se ne radi o dr. Andriću. Akademija će izborom ili ne izborom govoriti u sebi.

Čovjek je ipak uklonio bistu Utemeljitelja RH akademika Franje Tuđmana, pa kako da on ne bude akademik, zar ne.

Zato je značajno prisjetiti se što je kolega Strčić govorio o Tuđmanu. Naime, iako je kolega Strčić bio 'lijevo' orijentiran, akademik Jelčić i ja smo ga pozvali da bude jedan od predstavljača naših knjiga:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje*, Zagreb, 2007.

Njegov govor s predstavljanja ove druge knjige objavio sam u mojoj knjizi ZLOČINAČKI SUD U HAAGU, ZAGREB, 2008.:

AKADEMIK PETAR STRČIĆ

IZ PROŠLOSTI, TUĐMAN JE PREŠAO U POVIJEST

Prenosimo riječ akademika Petra Strčića na predstavljanju knjige Dubravka Jelčića i Josipa Pečarića «Tuđmanove tri sekunde»,

izgovorenu na predstavljanju u «Hrvatskome slovu» 26. veljače ove godine

Iznenadna promjena mišljenja ne služi na čast ni znanosti ni ugledu sveučilišnih profesora, ali koristi izrastanju naše politike u politikantstvo

Bruno Bušić: "Upamtiti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku"

Ako je moja Bodulija – otok Krk - i srpska i slovenska i talijanska - gdje smo onda, u svemu tome mi Krčani – Boduli, kao Hrvati koji ovdje u apsolutnoj, gotovo stopostotnoj većini nepobitno živimo više od tisuću godina

Prvoga veljače ove godine, nakon uvodničara pošt. Đure Vidmarovića, književnika i političara, bio sam prvi promotor knjige «Tuđmanove tri sekunde», djela autora akademika Dubravka Jelčića i akademika Josipa Pečarića, i to u prostorijama samostana franjevacu u zagrebačkoj Dubravi. O istoj knjizi danas opet imam čast govoriti, u prostorijama «Hrvatskoga slova». Nakon završetka i drugih izlaganja u samostanu, desetak tadašnjih sudionika prišlo mi je i čestitalo.

Oduševljenje i oštra podjela

Nisu mi čestitali na objektivnoj ocjeni sadržaja ove knjige dvojice zaista uvaženih znanstvenika, već stoga što sam, pojednostavljeno rečeno, govorio o prvome predsjedniku Republike Hrvatske, o akademiku Franji Tuđmanu i to - ističem – kao znamenitome i zaslužnom pripadniku hrvatskoga naroda. Idućih dana te do sada dobio sam 58 pisama, dopisnica i razglednica, gotovo redovito od meni nepoznatih ljudi koji su bili slušatelji na promociji ili su čuli o sadržaju mogega izlaganja, a isto tako mi se javilo telefonski i na ulici njih 64. Svi su bili oduševljeni mojim izlaganjem o ovoj knjizi i o «našemu Tuđmanu». No, istodobno mi se javilo i 55 zainteresiranih, također u pisanome obliku te 42 telefonskim i usmenim obraćanjem na ulici, također meni nepoznatih i poznatih ljudi, s ogorčenjem i s prigovorom: kako sam mogao tako lijepo govoriti o knjizi i o "onome Tuđmanu"? Izvan tih brojeva, samo nekoliko mi se javilo i zahvalilo na objektivnosti pristupa samoj knjizi.

Takvih oštrih podjela, međutim, u nas nije samo u pogledu mojega istupa 1. veljače o ovoj temi, tj. o dr. sc. F. Tuđmanu. Svjedoci smo, između ostalog, i dva uzastopna, gotovo istodobna istupa zaista naših eminentnih znanstvenika i sveučilišnih profesora te političara. Jedan, do onih kapitalnih promjena devedesetih godina 20. st. u vezi s Hrvatskom, bio je ne samo apsolutni privrženik, već i živi graditelj svega onoga što je tražio SKH, odnosno SKJ, jer je bio i njihov aktivan član, pa i vjerno na tragu Josipa Broza Tita poslije njegove smrti, u razdoblju samoupravne anarhije 80-ih godina. A onda, u počecima 90-ih godina, odjednom je napustio sve ono što je ranije govorio, pisao i praktično stvarao, postao apsolutan protivnik svega što je do tada zastupao i uradio, te je i ostao i postao apsolutni pobornik znamenitosti i zasluga dr. Franje Tuđmana i prije i poslije 1990. godine. Drugi, isto tako znanstvenik i sveučilišni profesor, veoma istaknuti kulturni i politički radnik koji se također plodno počeo razvijati u Titovo doba i u doba njegova nasljeđa, a nastavio i u Tuđmanovo doba javno ističe upravo ovih dana: "Drago mi je što nisam služio Titu, a žao mi je što Tuđmanu jesam!".

Kako pristupiti Tuđmanu

Pa – kako to? Na prvi pogled – nonsens. I to iz pera naša dva zaista istaknuta znanstvenika, kulturnjaka i sveučilišna profesora, također i političara. No, to nije prvi takav slučaj pa ni u nas. Npr., Strossmayer piše Viteziću, jednome od vodećih istarsko-kvarnerskootočnih hrvatskih narodnih preporoditelja – za biskupa krčkoga, tj. Kvarnerskih otoka – stiže Vam čovjek Beča i Rima. Bio je to visoki intelektualac, znanstvenik i teolog, dr. Anton Mahnič, jer je još jedina krčka biskupija bila hrvatska. A, potom, isto tako svećenik i hrvatski narodni preporoditelj Spinčić u jednoj svojoj knjizi piše – Mahnič je od Savla postao Pavle, tj. Mahnić, te je spasio teško ugroženo hrvatstvo Kvarnerskih otoka i o. Raba. Bitno je utjecao i na pozitivnu promjenu odnosa s do tada apsolutno vladajućom talijanaško-talijanskom strukturom u cijeloj toj cislajtanijskoj pokrajini Austro-Ugarske. Štoviše, on, Slovenac, postao je i utemeljitelj veoma snažnoga i uspješnog hrvatskog katoličkog pokreta u hrvatskoj Bosni i Hercegovini. A poznato je i to da je rimski oficir Savle postavši Pavle svoje nevjerojatne organizacijske

sposobnosti upotrijebio tako da je kršćanstvo, a napose potonja Katolička crkva, postala ono što je i danas. Dakle, moguće je da i spomenuta dva naša znanstvenika, profesora i političara od Savla postanu Pavle. Ali jedan difamiranjem Tita, čijem je čak i kultu vjerno služio, a drugi difamiranjem Tuđmana, kojemu je također dobro služio. Iznenađna promjena mišljenja ne služi na čast ni znanosti ni ugledu sveučilišnih profesora, ali koristi izrastanju naše politike u politikanstvo.

Dakle – kako pristupiti prikazu ličnosti akademika Franje Tuđmana? Je li on Savle ili Pavle, Mahnič ili Mahnić? Jer, čitam ovaj prilog na svečanosti u čast pojave još jednog djela u vremenu koje nije baš naklonjeno nakladništvu. S obzirom na to da mi je ovo već drugo sudjelovanje na promociji ove knjige, čiju pojavu ocjenjujem pozitivno, ne mogu mimoići dijelove onoga što sam prvi put već rekao u franjevačkome samostanu, ali dajem i nove opaske i ocjene, rezultate ponovnog čitanja ove knjige i upoznavanja rezultata slabih njezinih odjeka, za sada rijetkih u tisku, u kojemu – samo u dijelu – tek je notirano ediranje ove knjige u vezi s njezinom prvom promocijom, o kojoj je (i o drugome) tada govorio i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, a bila prisutna i gđa Ankica Tuđman. Dakle, radi se o sljedećem, ukratko, a sve što govorim, pa i onda kada o Jelčić-Pečarićevoj knjizi ne pišem neposredno, zapravo, odnosi se i na njezin sadržaj, a u nekim komponentama i polemiziram.

Naši najznamenitiji

U veoma dugoj povijesti čovječanstva, dakle u njegovim udaljenijim razdobljima života, te u prošlosti, dakle u nedavnom periodu ljudskoga trajanja, ima niz znamenitih osoba, pa tako i zaslužnih ličnosti. A to, jedno - znamenito, od drugoga - zaslužnoga, treba dobro razlikovati i lučiti, što se nerijetko ne čini, već se i znamenito i zaslužno neopravdano stavlja u istu vrijednosnu ravan. Takvih primjera znamenitih i zaslužnih u isti tren, međutim, ima čitav niz, pa i na našim prostorima, upravo u redovima hrvatskoga naroda, ali i u okviru drugih naroda i narodnosti u Hrvatskoj, kao i Hrvata izvan nje, u susjedstvu i daleko od nje. Ima čak i obitelji, pa i cijelih rodova, no najznamenitijih takvih u Hrvata ipak ima samo pet. To su feudalne cjeline Trpimirovići, Kotromanići i Bribirski/Šubići/Zrinski, te

građanska - Mažuranići. A peti je pohrvaćeni rod, odnosno obitelj koja je dio roda istaknutih rimsko-romanskih antičkih patricija, od 12. st. poznatih kao knezovi Krčki, a od 15. st. kao Frankopani. U nedavnome, 20. stoljeću, pak, u vrhu takvih najznamenitijih, a u većini su i najzaslužnije osobe među Hrvatima te u Hrvatskoj, mora se uvrstiti 16 pojedinaca. To su Supilo, Stjepan Radić, Maček, Prelog, Ružička, Andrić, Pavelić, Stepinac, Krleža, Meštrović, Zinka Kunc, Petrović, Ćosić, pa Slovenac Mahnič/Mahnić i Srbin Tesla. A nad svima je i danas u svijetu još uvijek najznamenitiji Broz Tito. Među njih, kao sedamnaestog, upravo od 90-ih godina 20. st. ubrajamo i akademika i sveučilišnog profesora dr. sc. Franju Tuđmana. Ali, nažalost, ne toliko po znanstvenome i stručnom radu u oblasti povijesnih znanosti, iako je zaista dao i tiskane (na desetine knjiga, na stotine rasprava i članaka, u Hrvatskoj i u inozemstvu) i organizacijske sadržaje (npr. Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu), čak i kapitalne vrijednosti u jednome i u drugome području, već po svojoj svima daleko poznatijoj i atraktivnijoj političkoj, točnije rečeno nacionalnoj, pa državničkoj djelatnosti. Dr. sc. Tuđman zaista je značajan u obje te kategorije, dakle, i znamenit je i zaslužan, pa ga se s pravom ističe u navedenoj skupini u hrvatskim, a donekle i ostalim, europskim, rjeđe u drugim, svjetskim razmjerima.

Dva suprotna pola

Zapravo, u posljednjih dvadesetak godina, dr. sc. Tuđman stalno je u vrhu intenziteta sveopćega hrvatskoga zanimanja, donekle i izvan toga narodnosnog kruga interesa, i to sa sličnim zanimanjem samo za tri spomenute osobe, zajedno s Titom, a potom i s dr. Stepincem te s dr. Pavelićem.

I naravno, kao što su njih trojica - i Tito, i Stepinac, i Pavelić - bili i ostali do danas stalno, i to doslovce razapeti u vrijednosnome rasponu ocjena od znamenitosti i zaslužnosti do negiranja bilo kakve znamenitosti i zaslužnosti, tako se znatan dio javnosti u nas i u ostalome svijetu odnosi i prema dr. sc. Franji Tuđmanu. Dakle - od apsolutnoga negiranja svega što je napravio i učinio, i to na znanstvenome, stručnom i političkom polju, i prije i poslije 1990. godine, pa i do javno objavljenih mišljenja da je opravdano zaslužio

da se kao optuženik i on nađe pred vijećem sudaca Međunarodnog suda u Haagu, čak i ne da se tek tamo utvrdi procjena - ima li ili nema njegove odgovornosti kao zakonitoga vrhovnog čelnika Republike Hrvatske za eventualni ratni zločin u Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini, u ratu 90-ih godina u njima, kao dijelovima prostora raspadnute SFR Jugoslavije. Jer, za svoja djela ili nedjela kao i vrhovnici svojih država odgovorni su i sada živeći te na vrhu svojih država, npr., i Bush, kraljica Elizabeta, Napolitano, Putin, Sarkoczy, itd., itd. Ali, i razmišljanja i ocjene idu i do sasvim suprotnoga pola, do toga da je dr. sc. Tuđman apsolutno najpozitivniji, općenacionalni hrvatski heroj i junak, čak i na najvišoj razini jednoga transcendentalnog apostola, dakle na nivou najuže skupine kršćanskih velikana, pa je i dr. Stepinac «tek» u statusu blaženika.

A istodobno - da je k tome još, napose, apsolutno, što je i najvažnije u nas, u Hrvatskoj, najzaslužniji za još jedno od više njegovih ostvarenja: za praktično stvaranje, za osamostaljivanje pa opstanak samostalne Hrvatske kao države, od početka 90-ih godina 20. st. do danas, do početka 2008. godine. Ističem - čak prve samostalne hrvatske države u tisućgodišnjem razdoblju, i to čak sve tamo od vremena konačne propasti samostalnoga ranosrednjovjekovnog Hrvatskog Kraljevstva, dakle u devetome desetljeću 11. stoljeća. A to je zaista činjenica.

Ne utvrđuju se razlike

O svemu tome, i o drugome, u vezi s akademikom F. Tuđmanom do sada, u posljednjih 15-ak godina, dakle od vremena kada je bio na čelu Hrvatske te poslije njegova preminuća, objavljeno je tiskom te izgovoreno audio i pokazano preko TV medija zaista veoma, veoma mnogo. Štoviše, u odnosu na neke druge ličnosti, pa i njih 16 ranije navedenih, za naše nakladničke prilike gotovo je objavljen nevjerojatno visok broj knjiga i članaka. Pa i danas, doslovce sada, dok čitam ovaj tekst, gotovo da i nema hrvatskoga novinskog dnevnika, primjerice, u kojemu se u nekom napisu ne spominje dr. Tuđman, i to uglavnom u jednome pozitivnom, manje u negativnome usmjerenju. No, ne spominje se, uglavnom, i sve ono negativno što se u nas događalo već za njegova života, a napose poslije njegova odlaska, za što može biti odgovoran kao predsjednik države, ali,

dakako, i ne mora, jer za ta djela ili nedjela neposredno mogu biti odgovorni drugi. No, to se ne luči, ne utvrđuju se razlike.

A to je potrebno istaknuti i stoga, jer se i u Hrvatskoj suštinski stalno mijenja politička klima, iako to ne djeluje tako na prvi pogled. Jer, mi nikada, niti jednoga trena ne možemo biti sigurni kako će politički i politikantski biti ocijenjena neka ličnost iz nedavne prošlosti, čemu nema neke velike zamjerke ni sa znanstvene ni stručne strane, jer je prirodno da je znatan broj vrela još nepoznat ili na druge načine nedostupan. Ali, ono što je veoma zanimljivo, politički i politikantski na udaru su i ličnosti iz povijesti, dakle udaljenih razdoblja, no o kojima, može se reći, gotovo sve odavno znamo, jer su poznati i lako dostupni brojni izvori. Ali, primjerice, u opravdano poraženome vladajućem sloju nama susjedne Srbije, čak i izvan redova vladajuće velikosrpske, pa i neočetničke strukture, listom se i sada negativno govori o dr. Tuđmanu. Ali, začuđujuće, listom se više ne negira opravdanost osamostaljenja Hrvatske upravo kao države, a njoj je upravo dr. Tuđman bio jedan od glavnih osnivatelja i prvi na čelu.

Dva ugledna poštovatelja

U toj sveopćoj tiskanoj, audio i TV zaista uzburkanjoj produkciji na spomenutu temu, napose u njezinu tiskanome dijelu – tko je i što je «zapravo» dr. Tuđman, ističu se i radovi dvojice redovitih članova Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, kojoj je čast imao pripadati i prof. dr. sc. F. Tuđman kao zaslužni povjesničar, ali tek nakon niza godina, jer je iz «viših» i «visokih političkih» razloga bio maknut već iz toka uobičajenih izbora, a taj tok je jasno pokazivao da će zaista postati član JAZU, današnje HAZU, ili da je to zaista i postao. Dakle, on je davno prije trebao javno postati član naše najviše znanstvene i kulturne institucije, pa kad je to i postao – nije izabran zato jer je bio predsjednik države, jer je, u tom trenutku, mogao dobiti i daleko uglednije zvanje počasnog člana, a ne «običnog» redovitog člana/akademika. Obojica akademika, pisci ove knjige, javno se odavno i sami ističu kao veliki privrženici i poštivatelji djela dr. sc. F. Tuđmana. A i sami su veoma ugledni i zaslužni znanstvenici, obojica, dakako, i doktori znanosti.

Prvi, stariji, Dubravko Jelčić, već je odavno veoma plodan i redovito dobro ocjenjivan književni povjesničar, i to kao znanstvenik u

radnome, institutskome Akademijinu sastavu, ali i kao član drugih društava i institucija, kao kulturni radnik, pa tako, npr., i Matice hrvatske. A drugi, mlađi, Josip Pečarić, isto tako plodan kao matematičar, čak i u međunarodnim razmjerima veoma dobro ocjenjivan i cijenjen. No, ovom prigodom ne ću govoriti o tome dijelu njihove, veoma plodne i zaista veoma bogate djelatnosti, iako sam osposobljen i kvalificiran i za procjenjivanje i ocjenjivanje književno-povijesnih tema. Ali, što se tiče matematike – tu sam apsolutan laik, osim što se, našalimo se bar jednom dok govorimo o ovoj ozbiljnoj temi, kao veoma škrti Bodul, genetski se veoma dobro razumijem u pribiranje i trošenje novca.

Obojica se naših uglednika s uspjehom bave i publicistikom, i to ne samo popularizacijom znanosti i svojega profesionalnog dijela struke. Tako obojica zadiru, recimo, i u «čistu» povijesnu znanost, dakle u ono čime se profesionalno desetljećima bavim. Zalaze i u udaljenija razdoblja hrvatske povijesti, no, napose se bave prošlošću, dakle vremenom koje je proteklo tek nedavno, pa i na jednome i drugome području stalno izazivaju čak i pomalo neuobičajenu pažnju. Ali, i o prvom, dr. Jelčiću kao znanstveniku, i o drugom, dr. Pečariću kao afimiranome publicisti u povijesnoj oblasti, u historiografiji, ipak kao višedesetljetni profesionalac mogu izreći čak i meritorno riječ-dvije više. A to i govorim do sada, u ovome izlaganju, jer se sve, zapravo, odnosi na sadržaj ove knjige, pa ju tako i prikazujem, i ocjenjujem, ali i polemiziram s pojedinim stajalištima, mišljenjima i konstatacijama. A upravo i imam što reći, pa i govorim.

Temeljna smjernica od 28. veljače 1989.

Radi se već o drugome, još i proširenome, dopunjenom izdanju knjige, pa još k tome pod zaista zanimljivim, čak i veoma intrigantnim naslovom: "Tuđmanove tri sekunde". Knjiga je u prosincu 2007. god. objavljena u Zagrebu, u vlastitoj nakladi obojice autora, a uz pomoć donacije Velimira Čerkeza i Frane Marušića (ima 223 tiskane stranice). Kao što rekoh, promovirana je i 1. veljače ove godine u Zagrebu.

Ova se edicija sastoji zapravo od tri cjeline, koje mogu "stajati" čak i nezavisno, samostalno jedna od druge ili treće. Prvi je Jelčićev dio

- "Apostol hrvatske misli. Eseji" (str. 9-78), a ostala dva su Pečarićeva dijela: "Franjo, majstore!" (str. 79-188) i "Ah, taj Franjo!" (str. 189-223). Njihov se, pak, sadržaj sastoji od cijelog niza manjih tekstova (ima ih čak 44), a ovi su, neki, već tiskani u časopisima, tjednicima itd., ili su, pak, izgovoreni na javnim mjestima u raznim prigodama. Evo samo primjera nekoliko zaista zanimljivih naslova tih Jelčićevih poglavlja ili odjeljaka: *«Tuđmanova misao hrvatske slobode»*, *«Apostol hrvatske misli»*, *«Filozofska i politička podloga Tuđmanove ideje o pomirbi»*, *«Franjo Tuđman i mrtav pobjeđuje»*. Jelčićev prinos ima više komponenata iz povijesti, pa posljednji esej ima i znanstveni aparat, te se i neposredno može provjeriti ono što autor piše – kao što je to uobičajeno u znanosti. A Pečarićev dio daje više uvida u prošlost: *«Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu. Prnjatovićev izvještaj o logoru Jasenovac»*, *«U Haag s njim!»*, *«Svršetak haaških iluzija?»*, *«Deset godina ponosa i dostojanstva»*, *»Tuđman je dočekao svoje tri sekunde»*, *«Sumrak istine. Franjo je kriv, Slobo je nevin!»*, *«Tuđman u bespućima. Je li Franjo i četnik?»*, *«Franjo fašist? Hoće Hrvatsku? Ti si fašist!»*, *«Neoprosteni zločin. Franjo je odbacio komunizam.»*, *«Mana ili vrlina. Je li Franjo izdajica?»*. Itd., itd., sve jedan do drugoga intrigantan naslov o zanimljivim, uglavnom veoma polemično/oštrim sadržajima priloga. I jedan i drugi autorski rad oslonjen je uglavnom neposredno na bogatome i kompleksnom djelu, mahom znanstvenome i stručnome, ali smještenom u političku konstelaciju prilika i neprilika u kojima je djelovao Franjo Tuđman, u rasponu od veoma aktivnoga člana hrvatskoga antifašističko/antinacističko/antikvislinškoga NOP-a, isto tako aktivnoga pripadnika NOVPO Hrvatske, komesara vojnih jedinica, generala JA, aktivnog člana KPH/SKH, sugraditelja DF/FNR/SR Jugoslavije i u njoj FH/NR/SR Hrvatske, glavnoga utemeljitelja središnjega hrvatskoga partijskog instituta – Instituta za historiju radničkog pokreta Hrvatske, u kojem je zaposlio i desetak početnika koji su ušli u red najviđenijih hrvatskih povjesničara/znanstvenika, smijenjenoga s mjesta direktora toga središnjeg partijskog instituta, od vlastitih prijatelja i kolega isključenoga člana SKH kao velikohrvatskoga nacionaliste, osuđenika - zatočenika/utamničenika, u tri navrata 70-ih i 80-ih godina, ponovnoga aktivnoga političara velikohrvatskih nastrojenja

u drugoj polovici 80-ih godina, u doba totalnoga samoupravnog anarhizma i raspadanja tzv. komunizma – socijalizma u Europi. Konačno, u Zagrebu, 28. veljače 1989. god. daje temeljnu smjernicu za budući rad svojih istomišljenika (napose u okviru političke stranke, Hrvatske demokratske zajednice, čiji je jedan od glavnih utemeljitelja), što će ostati, u načelu, osnovna značajka njegova djela do smrti:

«U sudbonosnim i prijelomnim povijesnim trenucima, kad je kriza gospodarskih, društveno-političkih i međunacionalnih odnosa u SFRJ, kao i sveopća kriza jednostranačnog socijalizma u svijetu dostigla dramatične razmjere, te se – i s lijeva i s desna – ne samo nuđaju kojekakve stare utopističke ideje već i silom žele nametnuti prepoznatljivi neohegemonistički programi, postavlja se kao povijesna nužnost i potreba u interesu i hrvatskoga i ostalih naroda, s kojima mu je urediti svoje odnose na tlu SFRJ i Europe, da se čuje izvoran i vjerodostojan glas onog hrvatskog javnog mnijenja što se zasniva na nepatvorenoj povijesnoj baštini hrvatskoga naroda, a i ostalih kojima je Hrvatska domovina, i teži općeevropskim idealima suvremena civilizirana svijeta.»

Te tri bitne, dočekane, male sekunde

Sve je to i drugo i u danas aktualnoj, veoma zanimljivoj političkoj ostavštini dr. Tuđmana sublimirano veoma kratko u onome, rekoh, zaista intrigantnome naslovu i ovoga drugoga izdanja zbornika radova, sada proširenoga i dopunjenog: "*Tuđmanove tri sekunde*". A radi se - kako je i citirano već u mottu na početku ove knjige (str. 5) - u rečenici isto tako poznatoga političara i stručnjaka Brune Bušića, ubijenoga u emigraciji, koja se - do ove knjige dvojice akademika - gotovo sasvim zaboravila. Ta rečenica Brune Bušića glasi ovako: "Upamtiti jednu stvar: Tuđman govori to što govori, ali dobije li priliku, dobije li samo tri sekunde, taj će napraviti Hrvatsku".

Izvorište o tim, na prvi pogled, nevjerojatno kapitalnim, čak i sudbonosnim sekundama, nalazi se objavljeno u knjizi Dunje Ujević o jednome također političaru diskutabilnoga djela, a naslov knjige glasi: "*Ministar obrane - jedno sjećanje na Gojka Šuška*" (str. 82). Na te se riječi poziva i prof. Pečarić kasnije u ovoj sadašnjoj knjizi

(str. 144), pa je naslov jednoga njegova teksta, kako već rekoh, glasi tako («*Tuđman je dočekao svoje tri sekunde*», str. 184-188).

Moram malo iskočiti iz teme da bih i dalje mogao još bolje, dakako, stalno ukratko obrazlagati njezine osnovne postavke ili podcrtati njezinu vrijednost u onim komponentama koje još jasnije govore u kakvim je prilikama i neprilikama djelovao dr. Tuđman kada je aktivno i praktično kretao u djelovanju prema cilju - osamostaljenju Socijalističke Republike Hrvatske u Republiku Hrvatsku te njezinu oružanu obranu od velikosrpskoga/neočetničkog agresora. Naime, veoma, veoma davno, čak u počecima 60-ih godina, upoznao sam gotovo istodobno i dr. Tuđmana i Bušića, u spomenutom Institutu za historiju radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu. S Bušićem sam se čak i prisnije upoznao, i bio u kontaktu u Zagrebu, Rijeci i na o. Krku, a također osobno i u inozemstvu, u doba dok je bio u emigraciji. A i s dr. Tuđmanom sam se susreo puno puta, radno i na druge načine, u Zagrebu, u doba kad je bio direktor Instituta za historiju radničkog pokreta Hrvatske, a i kasnije, i u Zagrebu, na Brijunima i drugdje, u doba kad je bio predsjednik Predsjedništva SRH (od 1990) i RH (od 1992. do smrti 1999). Dakle, u razdoblju dok sam bio Akademijin asistent i kao stručni savjetnik Centra za historiju radničkog pokreta u Rijeci, i kao direktor Arhiva Hrvatske (sadašnji Hrvatski državni arhiv) i upravitelj Arhiva HAZU u Zagrebu. A više puta - da malo oživim izlaganje na račun jednoga drugog stručnjaka, znanstvenika i sadašnjega političara - tada je u našim razgovorima bio glavna tema i jedan student, Miroslav Tuđman, i to stoga što je taj sin već tada slavnoga političara i povjesničara dr. Tuđmana na regularnome, apsolutno anonimnome javnom natječaju riječkoga časopisa "Dometi" (tada sam bio član uredništva toga kulturno-znanstvenog mjesečnika) dobio zamašnu, čak i znatnu svotu novca, kao prvonagrađeni. To je, međutim, izazvalo gotovo kap ili kolp u nekih još uvijek vodećih riječkih staljinista, jer u njih je oduvijek vladala staljinistička dogma da su i potomci krivi zbog djela ili nedjela predaka, pa je eto, i mladi Miroslav, i on potonji dr. sc. i sveuč. profesor te političar, kao sin kriv zbog očeva djela ili nedjela. A baš tada je dr. Tuđman bio veoma oštro politički napadan i u zatvorima. No, što na sve to još reći, a u vezi s knjigom, koji držim u ruci?

Velikosrpstvo i velikoslovenstvo

Oba autora, J. Pečarić i D. Jelčić, čvrsto su uvjereni u opravdanost svega onoga što pišu, a to je: bez *Tuđmanove tri sekunde* ne bi bilo osamostaljene Socijalističke Republike Hrvatske u obliku Republike Hrvatske. A potom ne bi bilo ni kretanja prema demokratskim ili tzv. demokratskim obzorima zapadnoga svijeta. Jer, ne bi bilo ni veoma uspješnoga otpora narasloj jugounitarističkoj, točnije rečeno velikosrpskoj, štoviše - neočetničkoj opciji, koja je i u 90-im godinama smatrala da je čak i moja, krčka Bodulija, i to isto onako kako je to u II. svj. ratu smatrao i Draža Mihailović - «*srpsko ostrvo*». Dakako, kao što smatraju i neoirendentisti i neofašisti na Apeninskom poluotoku i danas da o. Krk zaista nije hrvatski, ali s time da je otok - *talijska Veglia*. Pa iako moj otok Krk nije bio neposredno ugrožen od novih protivnika - kao što je to bio od onih starih, prekojadranskih, u neposrednoj oružanoj borbi s velikosrpskim agresorima u Lici i drugdje poginuo je i niz branitelja s o. Krka. Dakako, dr. Tuđman i iz naših je razgovora i podrobnije doznao za neoirendentističko i neofašističko posezanje i za tim istim Krkom te ostalim dijelom hrvatske obale, pa i u oružanom obliku, te je poginulo ili na druge načine izgubilo živote na tisuće ljudi iz cijeloga primorja Hrvatske, od Savudrije do Konavala. Isto tako, prvi put je upravo od mene doznao, npr., o poštenome razgraničenju u Istri između hrvatskoga i slovenskog NOP-a u vrijeme 2. sv. rata.

Ali, nitko od nas, pa tako ni dr. Tuđman, ni ja, a i o hrvatsko-slovenskim odnosima u povijesti i prošlosti u niz navrata smo razgovarali, nije mogao ni pretpostaviti, niti naslutiti da će se nedavno javiti upravo oštra velikoslovenska nacionalistička opcija, da će istaknuti kako čak i moj o. Krk može biti slovenski (!), da je polovica Istre slovenska, te da granica između dviju republika, Hrvatske i Slovenije treba biti na potoku Rječini usred današnje Rijeke (!). A to je nekadašnja granica iz 1920. i 1924. god. između dviju kraljevina, savojske Italije i karađorđevićevske SHS. Pa smo se zajedno, dr. Tuđman i ja, znali srdačno smijati, posljednji put na Brijunima: ukoliko je o. Krk, na kojemu je već oko 1000. god. napisana na hrvatskom jeziku i na hrvatskom pismu prvi put u povijesti riječ *hrvatski*, i to uz ime *hrvatskoga* kralja Zvonimira, koga su upravo kao kralja potvrdili ondašnji i EU i OUN, tj. Sv. Stolica, u

doba kad čak ni Englezi ne postoje kao etnos, znači nemaju niti svoju državu, dakle, ukoliko je moja Bodulija – otok Krk - i srpska i slovenska i talijanska - gdje smo onda, u svemu tome mi Krčani – Boduli, kao Hrvati koji ovdje u apsolutnoj, gotovo stopostotnoj većini nepobitno živimo više od tisuću godina?

I stoga bih kolegama Jelčiću i Pečariću savjetovao da se okrenu i tim dvjema velikonacionalističkim opcijama sa Zapada, a ne da se bave, iako sasvim opravdano, samo opasnošću s Istoka, jer su obje jednako opasne kao i ona velikosrpska. Utoliko više što je i velikotalijanska opcija do 1945. god. pobila veoma velik broj upravo Hrvata, ali i drugih na istočnoj, dakle hrvatskoj obali Jadrana, pa čak i na tisuće njih (čak i Slovenaca, pa i u talijanskim kraljevsko-fašističkim konclogorima, npr., i na o. Rabu). A slovenski vodeći državnici danas prizivaju u život upravo tu kraljevsko fašističku talijansku Rapalsku granicu, i onu u vezi s Rijekom iz 1924. godine - kao da bi se mogao u jednoj «nemogućoj» situaciji preskočiti slovenski prostor od Trsta do Rijeke koji je tim istim ugovorima 20-ih godina također ostavljen Rimu!

Cijenjen i prije tri iskorištene sekunde

Mora se upozoriti i na činjenicu da su autori u ovoj knjizi uspjeli u svojoj namjeri: dr. Tuđman je doista vrlo vješto iskoristio - mogu kao višedesetljetni profesionalni povjesničar ocijeniti, iako se, u načelu, ne bavim prošlošću - one tri danas čuvene a zaboravljene Bušićeve, očito je – kapitalne i praktične, a ne samo znamenite i slavne tri sekunde. Te tri nevjerojatno značajne, čak i sasvim, sasvim malene i sasvim minimalne vremenske cjeline, zaista su stubokom preokrenule život milijunima ljudi. I ne samo Hrvatima i drugima, pa tako i dr. Tuđmanu, iako zbog te tri sekunde formalno nije bio izabran za predsjednika, jer, u Hrvatskoj je, naravno, izabran s poznavanjem njegovih ideja iz dužega perioda, dakle i s njegovom vjerom u bolje, da se izbjegne ona, primjerice, samoupravna i privredna i druga anarhija 80-ih godina. Rekoh, ne bavim se prošlošću, pa stoga ne mogu biti siguran je li velikohrvatska nacionalna te nacionalistička opcija za izlazak iz krize, napose u sudaru s velikosrpskom opcijom, bila zaista i potrebna. No, zato treba pričekati protok vremena i prelazak zbivanja u povijest, te

pojavu većeg broja vrela. Ali, već se za njegova predsjednikovanja jasno vidjelo da je sve ono dobro gotovo nemoguće provesti, napose u vrijeme Domovinskog rata s velikosrpskim neočetničkim agresorima, a eto vidimo i u poslijeraću, u miru, sve do danas, kada dr. Tuđmana nema. Oba su autora zaista veoma dobro i s pravom iskoristila šansu da im djelo ne završi u nekakvom zapećku, kao što je uobičajeno s biografijama nekih znamenitih i zaslužnih ličnosti, pa i više životopisa dr. Tuđmana, koje ne koriste nekim većim i boljim spoznajama ni o njemu, ni o prošlosti ni o povijesti čiji je bio čak i kreativni, praktični sudionik, te nerijetko i voditelj. A takvih ima mnogo sličnih knjiga i u nas i u svijetu, o raznim osobama i ličnostima. Taj tekst na živome jeziku, napisan veoma tečnim izričajem, pravi je hommage dr. sc. Jelčića i dr. sc. Pečarića jednome stvaraocu, znanstveniku, stručnjaku, kulturnjaku, političaru, a nadasve hrvatskome rodoljubu.

Povjesnik i političar

Knjiga je tu pred nama, već i u drugome proširenome i dopunjenom izdanju, ali ona ne zaslužuje da ju se samo pročita, već da se i veoma, veoma pažljivo pročita. A što se tiče nas znanstvenika i stručnjaka – da knjigu valoriziramo objektivno. Ona je veoma čitljiva, ali i instruktivna, te sadržajno uspjela edicija koja ima trajnu vrijednost. Sadržaj joj je izrazito polemičan, te na svoj, izvorni način, otkriva čak i bitnu ulogu F. Tuđmana u prošlosti i u povijesti, koja se nerijetko negira ili nepotrebno pretvara u iracionalan kult. Slobodno se može ustvrditi: dr. sc. Franjo Tuđman iz prošlosti (već?) prešao je u povijest. Ali, dio njegova životna puta i dalje je tu, pa i mi još uvijek hodamo po njemu – sviđalo nam se to ili ne. O tome jasno svjedoče i oba autora u ovoj svojoj knjizi. I njezinim iščitavanjem tek će se moći u mnogočemu shvatiti i značaj i značenje životna puta akademika i predsjednika dr. sc. Franje Tuđmana u povijesti i prošlosti Hrvatske i drugih zemalja, i kao povjesničara i kao političara.

«Hrvatsko slovo», 14. ožujka 2008.

Naravno, kolega Strčić je ostao dosljedan onome što je zastupao cijeli život, pa u Prilozima prvo dajem tekst Hrvoja Hitreca i o nastupu kolege Strčića na HTV-u u emisiji o Stepincu. I u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“ opezt nešto slično o Stepincu.

Naime jedan od Fah idiota je:

Peđa GRBIN, predsjednik SDP-a, o tome je li pozitivniji Stepinac ili Tito:

'Obojica su imali pozitivne i negativne utjecaje. Ako ćemo o tome što je napravljeno za Hrvatsku, pogotovo kao za nekog tko dolazi iz Hrvatske, to je Tito,'

HT: Dosljedni su jugoslavenski komunisti: uvijek na strani ubojica i protiv hrvatskih žrtava.

U spomenutoj emisiji je s kolegom Strčićem takve poglede predstavljao prof. dr. sc. Ivo Goldstein kojega je kolega Strčić kasnije u dva navrata neuspješno predlagao za akademika.

U prvom slučaju on je odgovorio na moje primjedbe u ime Prvog razreda. Očito neuspješno jer je Goldstein dobio manje od jedne trećine nazočnih na Izornoj skupštini. Zanimljivo je što je tada naglasio da mu je Goldstein samo kolega a sa mnom je na 'per tu'. Kao da se nije puno ni trudio da obrani prijedlog Prvog razreda. Je li znao da će Goldstein postati prof. dr. sc Ivo DRobilica?

Drugi je tekst Nenada Piskača o „Danima dr. Franje Tuđmana“ u Velikom Trgovišću, koji pokazuje da je kolega Strčić ostao dosljedan i kada je u pitanju njegovo mišljenje o akademiku Franju Tuđmanu.

Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

Hrvatske kronike OTVORENO GOVOREĆI

12. veljače 2010.

HTV-ova emisija «Otvoreno» proslavila je Stepinčevo, postavljajući figure 2:2, uz Ivu Banca koji se držao za glavu u dubrovačkom studiju. U zagrebačkom su bili Ivo Goldstein i Petar Strčić na jednoj, te Adalbert Rebić i Ivan Miklenić na drugoj strani. Titule izostavljam zbog sažetosti.

Zašto govorim o stranama? Jer su stvari tako postavljene. Naime, nevidljive ideološke komisije zaključile su da je Stepinac u zadnje vrijeme previše hvaljen i slavljen, te da njegov status postaje

neupitnim, znači da je povijesna istina o Stepincu jedna i jedina. I da barem u tomu više nema podjela.

Eto zato je bilo potrebno dovući Ivu Goldsteina i Petra Strčića, kako bi se publici reklo: nije još sve gotovo, ima tu još dubokih dubioza. Ako treba, ta će dvojica i ponovno krivotvoriti povijest, a ako ih tko uhvati u falsificiranju – ništa zato. «Možete vi», htjelo se reći misleći na Crkvu ali i hrvatski narod u cjelini, «pričati što hoćete, proglasiti Stepinca svecem, ali mi znamo da nije tako.»

Da počnemo s akademikom Strčićem i njegovom interpretacijom povijesti komunizma. Koliko sam ja shvatio, prvo je bio neki staljinizam, a zatim je došlo do demokratizacije i socijalizma (s ljudskim licem, valjda). Iz toga sam zaključio da komunizma uopće nije bilo.

Znači, ni komunista. Oni su što likvidirali, što poslali na Goli otok te zločeste staljiniste, kako bi mogli narodu donijeti sreću. I jesu. Staljinisti su prije toga poubijali nekoliko stotina tisuća Hrvata, što je komuniste užasnulo i zato su staljiniste poslali na more.

Molim autore povijesnih udžbenika za osnovne i srednje škole da uzmu na znanje ovu interpretaciju.

Strčić je spominjao i velik broj svećenika koji su bili u NOP-u. Može mu se pogledati kroz prste jer je govorio, iako ne izrijeком, o istarskom fenomenu, s tim da svećenici nisu bili u NOP-u nego su bili u Crkvi i vodili istarske Hrvate u narodnom buntu protiv talijanskih fašista, te su upravo katolički svećenici zaslužni da je Istra pripojena Hrvatskoj. Što Strčić zna, jer je nedavno pisao u tomu i u zborniku «Franjo Tuđman». Nego, tko je poubijao više od 600 svećenika na samom svršetku rata i u prvim mjesecima poraća, a još mnoge zatvarao, mučio, itd.? Komunisti to nisu mogli učiniti jer ih, kao što smo saznali, nije nikada ni bilo.

Ivo Goldstein i buba u uhu

Dakle, dok je Banac u Dubrovniku pridržavao bubu u uhu, pa se činilo da se drži za glavu (što je točnije) Ivo Goldstein se držao uljudno i lukavo, kao obično. Predstavio se kao historičar, što je isto točno, jer nije povjesničar ni povjesnik, nego će po tatinim uputama uvijek rabiti riječ koja nije (samo) hrvatska, premda ju rabe i Hrvati. Goldstein je imao zadaću poljuljati sliku o Stepincu. Prvo je rekao

da je Stepinac tek 1943. osudio rasne zakone, a onda je publikum saznao da je Stepinac to učinio već 1938. Ivu G. to nije zbunilo. Morao je priznati da je Stepinac već u ljetu 1941. svašta rekao Paveliću (da takva država nema budućnosti), ali je dodao da poslije Stepinac nije dosta derao Pavelića, i pokušao ubaciti povijesnu laž da je Stepinac spašavao samo konvertite, a ne i prave Židove. Goldstein se kao pijan plota držao jednoga Stepinčeva pisma u kojemu on kaže poglavniku da treba humano postupati – da ga je Pavelić poslušao, onda bi položaj svih zatočenih u ustaškim logorima bio jednak položaju Japanaca u SAD u vrijeme drugog svjetskog rata, zločina ne bi bilo, i mi danas ne bismo morali slušati kako nas peru zbog ustaškog režima – a peru nas i dan-danas, na žalost. Pa je i Srbija u kontratužbi za genocid devedesetih izvršen u srpskoj i srbijanskoj agresiji na Hrvatsku, unijela poglavlje o ustašama, da se nađe.

Stepinčev dnevnik (ili dnevnici)

Vrlo je zanimljiv slučaj Stepinčevih dnevnika, koji je kao tema izbio i u «Otvorenom», ali publikum nije do kraja shvatio. Naime, Strčić se pohvalio da je vidio dnevnikove već šezdesetih i onda osamdesetih, a od Rebića i Miklenića saznali smo da su dnevници bili u Udbi i njima nedostupni. Ja sam zatečen (da upotrijebim Strčićevu ocjenu Stepinca) i htio bih polako pročitati dnevnikove, ako nisu još i sada u Udbi, jedinoj organizaciji koja je preživjela sve promjene, pa i dalje normalno (prirodno) funkcionira u samostalno, demokratskoj Hrvatskoj, s Budimirom Lončarom kao savjetnikom.

Jesu li biskupi dosta učinili?

Miklenić je imao jedan forhend, dosta upitan. Naime, zapitao se, braneci Stepinca («koji nije dosta učinio») jesu li biskupi u doba komunizma dosta učinili. Pitanje vrlo delikatno, no onaj tko poznaje povijest strahovlada, znade i odgovor. Nedavno je nakon tisuću godina obnovljena sisačka biskupija, čiji je biskup svojedobno bio sv. Kvirin, ako se ne varam. Ubilo ga je negdje u Mađarskoj, kamo ga je vodilo kroz sela i gradove. Jesu li biskupi poput Kvirina učinili dosta? Je li Kvirin mogao otići recimo Dioklecijanu i reći mu: «Čuj,

propalico, prestani ubijati kršćane, ili ću ja...» No, rečenicu ne bi dovršio jer bi mu već odletjela glava.

U zaključku

Postoje u Hrvatskoj prepoznatljive snage koje rade na podjeli hrvatskoga društva. Tih podjela na žalost ima, ali treba biti pametan i smanjivati ih. No snage o kojima govorim tu su da bi reagirale u svakom trenutku kada podjele postaju blaže i kada je na vidiku konsenzus.

To je bio smisao «Otvorenog» o kojemu otvoreno pišem, s tim da se Hloverka Novak dala navući na tanak led i pustiti da se govori (gotovo) isključivo o Stepincu za vrijeme NDH, a ne o komunizmu, procesu, frikovima koji su osudili Stepinca, o Titu i ostalima. Jedno uključivanje dr. Jurja Batelja i njegovih nekoliko rečenica zazvučalo je odlučno i točno.

Na kraju balade, Stepinac će biti proglašen svecem, papa Pio XII. blaženim, a Blaževića i slične možda će spomenuti samo neki kroničar komunističkog horora. Povijest se ne voli baviti sitnim bijednicima.

Hrvoje Hitrec

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/5794-otvoreno-govorei.html>

Veliko Trgovišće: Održani 7. Dani dr. Franje Tuđmana

16. svibnja 2014.

DANI DR. FRANJE TUĐMANA

U sklopu Dana Općine Veliko Trgovišće održani su danas 7. Dani dr. Franje Tuđmana – Hrvati kroz stoljeća. Znanstveno-stručni skup otvorili su načelnik Općine Robert Greblički i predsjednik Organizacijskog odbora Milan Vuković, koji je naglasio kako smo ponosni na djelo dr. F. Tuđmana te da je naša obveza nastaviti s održavanjem ovoga skupa.

Načelnik Robert Greblički

Skup održan u obnovljenoj spomen školi u Velikom Trgovišću pozdravili su predstavnici Krapinsko zagorske županije i županijske organizacije Hrvatske demokratske zajednice.

Predsjednik Organizacijskog odbora Milan Vuković

dr. fra Andrija Nikić

Prvi referat o žrtvama poraća u Hercegovini izložio je dr. Andrija Nikić. Akademik Stanko Popović govorio je o temi izlaska iz genitiva i izlaska iz zapadnoga Balkana. Mate Kovačević obradio je temu o tome kako su velike sile ocijenile politiku dr. Franje Tuđmana.

dr. Mato Artuković

Povjesnik dr. Mato Artuković predstavio je temu o polemikama dr. F. Tuđmana s posebnim naglaskom na njegove polemike s Ljubom Bobanom i Bogdanom Krizmanom. Lovre Botica Tadinov govorio je o temi suočavanja s prošlošću na dubrovačkom području u kontekstu završetka Drugoga svjetskoga rata.

Akademik Petar Strčić

Akademik Petar Strčić izlagao je o banu pučaninu Ivanu Mažuraniću s napomenom da je taj tekst prije pedeset godina dao „kolegi Tuđmanu“. O temi osnivanja i djelovanja četničkih organizacija u zapadnoj Slavoniji u razdoblju između dva svjetska rata govorio je dr. Zdravko Dizdar.

dr. Zdravko Dizdar

Skupu se na kraju obratio dr. Marko Veselica. On je podsjetio na put stvaranja hrvatske demokracije. Zaključio je kako su danas opet na vlasti „antidemokratske snage“. Pozvao je na zajedništvo „hrvatske snage“ uoči svih predstojećih izbora.

dr. Marko Veselica

Dosad je izišlo šest zbornika radova s Dana dr. Franje Tuđmana – Hrvati kroz stoljeća. Najavljen je izlazak zbornika radova i s ovogodišnjih Dana.

Nenad Piskač

<https://www.hkv.hr/reportae/ostali-autori/17678-veliko-trgovisce-odrzani-7-dani-dr-franje-tudmana.html>

<https://bezcenzure.hr/vlad/akademik-petar-strcic-o-povjesnicaru-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-6/>

**JURČEVIĆ ZA SABORSKOG ZASTUPNIKA
KADA NIJE PODOBAN ZA AKADEMIKA
(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD
SMIJEHA 7.)**

Veliki hrvatski kolumnist Zvonimir Hodak u naslovu svoje najnovije kolumne govori o jednom povjesničaru:

Bez da ikome išta sugeriram, ovo je moj izbor na izborima: Takvih ljudi je izuzetno malo.

Naravno o dr. sc. Josipu Jurčeviću:

Njega se ne smiju odreći

*One koji čitaju moju kolumnu, a tih je iznenađujuće puno, zanima za koju opciju sam se opredijelio. Bez sugeriranja bilo kome, to je za mene Domovinski pokret, ali uz jedan važan uvjet: ako se pri vrhu jedne od njihovih lista nađe ime dr. prof. **Josipa Jurčevića**. Jura je ne samo moj dobar dugogodišnji prijatelj, nego i vrstan povjesničar i publicist. Napisao je desetke relevantnih knjiga o zločinima od 1945. do danas kao i o mnogim povijesnim događajima i razdobljima najnovije hrvatske povijesti. Čovjek je čista suprotnost našim istoričarima tipa Markovine, Jakovine itd. Na žalost, takvih povjesničara kao što je Jura kod nas je izuzetno malo. Vrhunski je intelektualac, skroman, pošten, otac sedmero djece i svjestan domoljub, istaknuti član Domovinskog pokreta.*

Ako takvu osobu Domovinski pokret ne stavi negdje u vrh neke od svojih lista, onda ne zna prepoznati prave ljude za politiku koju propagira pa se za njega onda ni ne isplati glasovati jer je fake. Ovo je minimum što mogu učiniti za mog Juru jer zaslužuje puno više priznanja negoli ga je do sada dobio u politici...

Za razliku od Hodaka, ja ću moći i izravno glasovati za svog imenjaka prof. Jurčevića jer je gornji tekst u "Bujici" pročitao veliki hrvatski glumac i veliki domoljub također moj imenjak Joško Ševo, a profesor Jurčević potvrdio: - Bit ću kandidat Domovinskog pokreta na izborima za Hrvatski državni sabor, zahvaljujem svom prijatelju Zvonimiru Hodaku na potpori!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/38824-dr-josip-jurcevic-u-bujici-nema-razlike-između-milanovica-porfirija-i-dodika-s-jedne-strane-i-plenkovica-pupovca-i-vucica-s-druge-isti-je-to-svet>

Naravno, ipak je Hodak u boljoj poziciji od mene iako je Jurčević u mojoj izbornoj jedinici.

Kako to?

Vrlo jednostavno. Meni bi bilo draže da sam bio i prilici glasovati za prof. Jurčevića da je bio kandidat za izbor u redovito članu HAZU. Ali nisam mogao glasovati za jer je prije 12 godina kandidat bio prof. dr. sc. Ivo Goldstein danas poznat kao dr. sc. Ivo DRobilica kako ga danas nazivaju zbog njegovog nadaleko čuvenog 'otkrića' drobilice u

Jasenovcu. A dr. Jurčević je magistrirao na temi Jasenovca i objavio knjigu:

Josip Jurčević, *Nastanak Jasenovačkog mita*, Zagreb 1998.

Vjerojatno je poznato da dr. sc. Ivo DRobilica voli govoriti o amaterima u povijesti iako mu je najvažniji suradnik bio otac neškolovan AMATER povjesničar.

A i dana je kandidat za redovitog člana akademiji dr. sc. Stanko Andrić koji o povjesničaru akademiku Franju Tuđmanu govori slično prethodnom kandidatu za akademika dr. sc. Ivu DRobilici. Ipak današnji kandidat je po tom pitanju postigao mnogo više jer je – kada je postao ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u Slavanskom Brodu koji je osnovan zahvaljujući akademikima Tuđmanu i Kostoviću, tadašnjem ravnatelju Hrvatskog instituta za povijest u Zagrebu dr. sc. Mirku Valentiću i dr. sc. Matu Artukoviću mogao preći s riječi u djelo.

Kako to?

Pa prethodni ravnatelj i osnivač Institutu dr. sc. Mato Artuković je u Institutu postavi bistu Utemeljitelja RH akademika Franje Tuđmana, a njegov nasljednik dr. sc. Stanko Andrić (inače njegov H-indeks je – vjerovali ili ne NULA) je tu bistu uklonio:

<https://bezcenzure.hr/vlad/znate-li-koja-je-jedina-ustanova-u-drzavi-iz-koje-je-uklonjena-bista-franje-tudmana/>

U prošlom tekstu sam pokazao da nisu svi koji pripadaju tom krugu u koju je i Goldstein, pardon DRobilica, Jakovina, Markovina ili Klasić koji isto misle i kao Andrić (istina priglupo):

<https://bezcenzure.hr/vlad/znate-li-koja-je-jedina-ustanova-u-drzavi-iz-koje-je-uklonjena-bista-franje-tudmana/>

Jurčević je konkurirao i za ravnatelja JUSP Jasenovca ali naravno nije izabran. Ipak je on napisao i knjigu o istini o Jasenovcu, kasnije i doktorirao na pitanjima žrtava, pa to političarima u RH nije po volji jer znaju da u Srbiji ne bi bili zadovoljni da oni podržavaju takvu politiku koja ne odgovara ni njima u Srbiji, a očito i mnogima u RH. U Prilogu dajem najnoviji tekst – Andrić, DRobilica i slični rekli bi amatera, ali zapravo istinskih stručnjak doktora računarstva Mladena Koića i Nikole Banića koji svoju struku koriste i pokazuju koliko su smiješni takvi 'istoričari' kojima Tuđman ponajviše smeta što je

upravo kao povjesničar pokrenuo pitanje Jasenovca i robijao zbog toga.

Ali nije samo to razlog zašto je Andrić, a ne Jurčević kandidat za akademika.

Vidje li ste što o Tuđmanu i govori Andrić, a i pokazuje činom uklanjanja biste Utemeljitelj RH. A Jurčević je bio jedan od četvorice govornika na obilježavanju stote obljetnice rođenja akademika Franje Tuđmana.

ŽPa ne možete hvaliti nekoga koji je kao povjesničar znao kako stvoriti državu i kao vojnik je obraniti i biti izabran u Akademiju, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/38845-jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-pogodan-za-akademika>

PRILOG

BANIĆ I KOIĆ: VEĆ 50. PUT MIJENJAJU SE PODACI NA JASENOVAČKOM POPISU

-16. ožujka 2024.

Foto: Fah

Nastavlja se praksa promjena podataka na mrežnom jasenovačkom popisu na kraju radnog tjedna ili u razdoblju prije ili nakon velikih crkvenih blagdana i državnih praznika. U zadnjih osam godina jubilarna 50. arhivirana serija promjena podataka na mrežnom popisu Javne ustanove Spomen-područja (JUSP) Jasenovac dogodila se u petak 1. ožujka 2024. godine, pišu **Mladen Koić i Nikola Banić** za **Hrvatski tjednik**.

>[Banić i Koić: Još lažnih jasenovačkih žrtava stradalih u Auschwitzu](#)

Ožujak je mjesec u kojem se najčešće mijenjaju podatci na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac

Ova je osim malog „jubileja“ značajna i po tome što se dogodila na godišnjicu najveće promjena podataka u jednome danu od kada stanje na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac sustavno prati program

PATROL, odnosno na godišnjicu druge najveće promjene podataka uopće nakon poznate epizode s 14.000 klonova.

Ovime se još jednom pokazalo da je ožujak mjesec u kojem se najčešće mijenjaju podatci na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac i to čak dvostruko više od prvih sljedećih po brojnosti – travnja i lipnja. Na mrežnoj stranici JUSP-a Jasenovac se hvale da provjeravaju podatke za svaku žrtvu. Stalne promjene podataka o navodnim žrtvama pokazuju da su to prazne priče ili oni svoj posao obavljaju vrlo loše.

Istina prema agresorskoj vojsci

S popisa su maknuta trojica koja se tamo nisu niti trebali nalaziti pa je sad ukupan broj navodnih žrtava na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac 83.817. Predmetne promjene su na uobičajenoj kvalitativnoj razini JUSP-a Jasenovac u rangu političkog aktivizma kojemu znanstvene činjenice nisu nužnost, već štoviše smetnja. S popisa su maknuti kako se navodi u prethodnoj inačici mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac u rubrici „narodnost“ po jedan Hrvat, Srbin i Musliman.

S mrežnog jasenovačkog popisa maknuti Rade Bitanga je „Srbin“ prema knjizi „Hercegovina u NOB“ (1961.) u izdanju Vojnoizdavačkog zavoda JNA iz Beograda. U Hrvatskom tjedniku od 1. veljače 2024. godine pisali smo o literaturi koju koriste kreatori mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac, a u kojoj je uz rijetke izuzetke uglavnom zastupljena jugokomunistička i srpska memorandumska literatura kojom se dokazuje 700.000 jasenovačkih žrtava.

Velika laž gradila se na mozaiku laži objavljenih u toj literaturi. Gomila laži iz raznih izvora neminovno dovodi do proturječnosti, ali ponekad i do istine. Tako prema digitalnoj inačici jugokomunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (L64) Radoslav Bitanga nije Srbin, već Hrvat iz Hercegovine i njegova smrti nema veze s ratnim logorima Jasenovac i Stara Gradiška. U nezavisnoj Hrvatskoj poražena agresorska vojska takozvana JNA uz asistenciju djelatnika javne ustanove na hrvatskom državnom proračunu i dalje kroji povijesnu istinu. Po nakaradnoj političkoj inkluzivnosti Hrvatska je prvak svijeta. To svakako nije pohvala.

Riječi koje nisu istinite

U 50. seriji promjena je s popisa izbrisan i Ale Lelić iz Rovina kod Bosanske Gradiške za kojeg se u prethodnoj inačici mrežnog popisa JUSP-a Jasenovac tvrdilo da je ubijen u logoru Stara Gradiška. U mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac u ovom slučaju prije brisanja bila su navedena dva izvora podataka. To su bili podatci komunističkog subnora iz Bosanske Gradiške i knjiga zvučnog naziva „Riječi koje nisu zaklane IV“ koju su uredili Radovan Trivunčić i Ana Požar u izdanju JUSP-a Jasenovac iz 1983. godine. U ovoj seriji promjena s mrežnog jasenovačkog popisa je izbrisan i Stjepan Telišman kod kojega i nije pisalo da je ubijen, već da je nestao. Jedini izvor podataka je bio projekt „Dotršćina“ iz sredine 1980-ih. U slučaju Lelića i Telišmana znakovit je izostanak spominjanja komunističkog popisa žrtava rata iz 1964. godine (SZSJ64), najčešćeg izvora podataka za mrežni popis JUSP-a Jasenovac.

U tom popisu ratnih žrtava Ale Lelić i Stjepan Telišman uopće nisu spomenuti kao žrtve rata 1941. – 1945. Znači prema nespominjanju u jugokomunističkom popisu iz 1964. godine može se zaključiti ne samo da nisu stradali u Jasenovcu ili Staroj Gradiški, već nisu tijekom rata stradali ni na nekom drugom mjestu. Kreatori popisa su brisanjem ovih lažnih jasenovačkih žrtava istovremeno kao nepouzdanе diskreditirali podatke iz jugokomunističkog projekta „Dotršćina“ te sve partizansko-subnoraške izvore i propagandističke pamflete bombastičnih naslova u izdanju Spomen-područja Jasenovac.

>Banić i Koić: Prekobrojne žrtve i manipulacije što je sasvim normalno?

Dva Hrvata manje

U ovoj 50. seriji promjena osim trojice manje na popisu su promijenjeni i podatci kod Zvonimira Lesića. Njemu je na temelju neke izjave nepoznatog autorstva „narodnost“ iz Hrvatske promijenjena u Židov. U digitalnom arhivu Yad Vashema je jedan zapis prema organizaciji preživjelih Židova iz Jugoslavije za Zvonimira Lesića. Zapis je iz 1988. godine, odnosno nakon završetka jugokomunističkog projekta „Dotršćina“. Ne računajući „Srbina“

Bitangu su uz brisanje Telišmana ovo dva Hrvata manje na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac.

Supek i Kaleb o žrtvama

Prema poznatom jugoslavenskom komunistu hrvatskog podrijetla Ivanu Supeku među žrtvama je „najviše Hrvata ljevičara, pa Srba, Cigana i Židova...“ i dodaje kako su svi ostali brojevi „fantastična pretjerivanja“. (Banić i Koić, 2023., s. 131) Nije Supek usamljen u svojim tvrdnjama jer je Hrvate kao najbrojnije žrtve iz Jasenovca spomenuo još jedan poznati jugoslavenski komunist hrvatskog podrijetla Vjekoslav Kaleb. Nakon 50. promjene u mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac „narodnost“ Hrvat upisana je 4.275 puta i to 3.648 puta za logor Jasenovac i 626 puta za logor Stara Gradiška.

U jednom slučaju se ne spominje niti jedan od ta dva logora pa nije jasno zašto se uopće nalazi na mrežnom popisu JUSP-a Jasenovac. Prema Supeku i Kalebu bi onih iz tri najčešće spominjane „narodnosti“ na popisu moralo biti manje od Hrvata, a nije, nego ih je nekoliko puta više. Srba preko 48.000, Roma preko 16.000 i Židova preko 13.000. Tko to kaže, tko to laže?!

<https://narod.hr/hrvatska/banic-i-koic-vec-50-put-mijenjaju-se-podaci-na-jasenovackom-popisu>

<https://bezcenzure.hr/vlad/jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-podoban-za-akademika-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-7/>

PODMETANJA BULAJIĆA I NJEGOVIH UČENIKA U RH AKADEMIKU FRANJU TUĐMANU

(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 8.)

Tekst AKADEMIK PETAR STRČIĆ O POVJESNIČARU AKADEMIKU FRANJU TUĐMANU (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 6.) objavljen je na portalu bezcenzure.hr:

<https://bezcenzure.hr/vlad/akademik-petar-strcic-o-povjesnicaru-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-6/>

U tekstu je dan govor akademika Strčića na predstavljanju knjige: D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje*, Zagreb, 2007.

Pišući o mom dijelu knjige kolega Strčić počinje ovako:

„A Pečarićev dio daje više uvida u prošlost: «*Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu. Prnjatovićev izvještaj o logoru Jasenovac*»,...“

A on je predstavljao i prvo izdanje knjige:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

I u njemu je dan tekst koji on spominje i nije prvi moj tekst ni u jednoj od tih mojih knjiga.

Zato bi doista trebalo pogledati taj tekst:

SRPSKO PODMETANJE POVJESNIKU TUĐMANU PRNJATOVIĆEV IZVJEŠTAJ O LOGORU JASENOVAC

Hrvatsko slovo, 1. svibnja 1998

Svojedobno je pismo isprike dr. Tuđmana predsjedniku najveće židovske organizacije u svijetu Bonai Borithu, **Kentu Schineru**, izazvalo dosta nezadovoljstva u hrvatskoj javnosti. Zato je bilo za očekivati da će to pismo biti važna spona u velikosrpskoj promidžbi, prvenstveno dr. **Milanu Bulajiću** prigodom organiziranja poznate konferencije o Jasenovcu u New Yorku, koja je, kako je poznato, neslavno završila, iako je Beograd u nju uložio vrijedna materijalna sredstva. Osnovna literatura za tu konferenciju trebala je biti knjiga dr. Bulajića. Međutim, Tuđmanovom pismu Šcineru Bulajić posvećuje samo odjeljak od nepune dvije stranice pod naslovom “Tuđman (1994) priznaje Jevrejima bespuće u povijesti”. Uz početni i završni komentar Bulajić u tom odjeljku daje samo Tuđmanovo pismo. A u tome pismu ključno je ovo: *“Prema tome, odlučio sam izostaviti te sporne dijelove iz svoje knjige, koja uskoro treba biti objavljena na engleskom jeziku. To se pogotovo odnosi na formulacije koje sada smatram nepotrebnima, bilo zato što se temelje na izvorima koji su se kasnije pokazali nepouzdanima, ili zato što njihov opći učinak navodi na predrasude o židovskom narodu, a to nikada nije bila moja namjera.”*

Zašto Bulajić, u knjizi u kojoj je pisao u Tuđmanovoj knjizi “Bespuća povijesne zbiljnosti”, nije uopće ulazio u raščlambu tih spornih dijelova Tuđmanove knjige, nije teško pogoditi. Naime, poznato je da su glavni “sporni dijelovi” Tuđmanove knjige upravo navodi koji su prvo objavljeni u srpskim izvorima. Nesporivo je da ti citati zaista mogu navesti na predrasude o židovskom narodu. Zato i Tuđmanova isprika i njegova odluka jest korektna, a opet najviše pogadja Srbe jer gosp. Kent Šciner sigurno zna za te srpske izvore

koje navodi dr. Tuđman. O čemu je tu zapravo riječ? Dr. Tuđman, govoreći o Jasenovcu, ukratko navodi (uz ogradu!) i neke vrlo loše izjave o Židovima bivšeg logoraša Srbina **Vojislava Prnjatovića** davne godine 1942. u zapisniku Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima. Bulajić zato ne navodi same sporne dijelove Tuđmanove knjige, ali ne samo zato što se radi o Srbinu! Drugi je razlog taj što on zna da Tuđman citira **Antuna Miletića**, koji je još godine 1987. objavio drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi *Koncentracioni logor Jasenovac*, knj. III., Beograd, 1987., str. 106-119., a našao ga je u Arhivu Svetoga sinoda. Spomenuti citati tiskani su godine 1987. dakle dvije godine prijetiskanja Tuđmanove knjige. Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle godine 1990. jeromonah **Atanasije Jevtić** izdao je u ime Svetog Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljena - bez ikakva objašnjenja - oba Prnjatovićeve izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova. Na primjer, Prnjatović kaže, a to prenosi i Tuđman (str. 318.): “*Židov ostaje Židov, pa i u logoru Jasenovac. Oni su u logoru zadržali sve svoje mane no s tim da su one sada vidnije. Sebičnost, lukavstvo, nesolidnost, tvrdičluk, podmuklost i konfidentstvo su njihove glavne odlike.*” Zašto Prnjatović tako govori o Židovima? To je jasno ako se pogleda prethodni citat koji takodjer navodi Tuđman (str. 317-318): “*Židova je u logoru bilo 5-8 puta više od Srba. Pošto su prije pristigli i ‘uspjeli da u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabe sva važnija mesta’. To radi svojih povlastica ‘stalno i vešto intrigiraju protiv Srba’ a ‘kako ustaše imaju više poverenja u Židove’, to ‘Srbi, pored toga što stradavaju od ustaša, stradaju i od Židova: Židov ostaje Židov’...*”. Prnjatoviću su očito Židovi takvi kakve ih on opisuje zato što su prigrabili važnija mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji, pa se uopće ne treba uzbuđivati na takve njegove prosudbe. Uostalom, Tuđman navodi dobar dio Prnjatovićeve izvješća komesarijatu za izbjeglice Nedićeve vlade, koje je dao 11. ožujka 1942., u kome kaže da je namjera ustaša bila (str. 316) “*da od Jasenovca naprave jedan ne samo sabirni nego i jedan radni industrijski logor, budući da su na terenu podignute već i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnice, bravarije, kleštara, limarija, tapecireraj, puškarnica,*

auto mehaničarska radionica, stolarija, kolarija, elektroinstalaterska radionica, ciglana, parna pilana, te parna električna centrala". Prnjatovića pogadja ovo (u Tuđmanovoj knjizi na str. 317): *"Zatočeniци-slobodnjaci ne stanuju u samom logoru nego u selu Jasenovac u privatnim stanovima, a omogućeno im je da su doveli i svoje porodice. Dakle žive zajedno sa svojim porodicama slobodno u Jasenovcu. Na žalost to su samo Židovi"*. Tuđman konstatira (str. 318) da Prnjatovićev sud o Židovima *"odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antisemitskim raspoloženjem"*. To je očito i iz same činjenice što sam Prnjatović konstatira da je u logoru bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, a on o svim Židovima govori tako loše samo zbog toga što je, prema njemu, očito malen broj Židova u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabio sva važnija mjesta. Pa nisu valjda svi ti Židovi, kojih ima toliko puta više od Srba u logoru, imali ta važna mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji. Iz navodjenih citata proizlazi da je prema Prnjatoviću bilo bolje: 1) ranije stići u Jasenovac i 2) sa sobom dovesti i svoju obitelj!? Dakle, Prnjatovićevo svjedočenje više govori o samom Prnjatoviću nego o Židovima u Jasenovcu. Čak bi se mogla povući i usporedba između tih Prnjatovićevih izjava i ponašanja Nedićeve Srbije i Srpske pravoslavne crkve u to vrijeme. Naime, Prnjatović optužuje Židove zbog toga što on i drugi Srbi u logoru nisu u zatočeničkoj hijerarhiji, a Nedićeva se Srbija i Srpska pravoslavna crkva u isto vrijeme bori za što bolju poziciju njihove države u sklopu Hitlerova svjetskog poretka! Prnjatovićeva izjava dana je 11. ožujka 1942. i sigurno je ono što je Prnjatović govorio o Židovima odgovaralo i Nediću i Srpskoj pravoslavnoj crkvi. Zašto? Pa to je bilo vrijeme kad je Beograd postajao prvi veći grad Europe "očišćen" od Židova, kad je on postajao "judenfrei". U to su vrijeme zatočeniци jedinoga židovskog konc-logora (judenlagera) Sajmišta, dakle između ožujka i svibnja 1942., ubijani u plinskim komorama na ulicama Beograda. Tada velikosrpskoj politici nije odgovaralo dokazivati da je Jasenovac "najveći srpski grad pod zemljom" nego je trebalo Nijemcima dokazati da su oni bolji saveznici od Hrvata, da Nijemci trebaju omogućiti stvaranje velike Srbije umjesto velike Hrvatske. Da, u Jasenovcu je bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, ali oni su tu usred Beograda omogućili "konačno rješenje" židovskog pitanja i

napravili od Beograda - judenfrei! Prnjatovićevo svjedočenje omogućava im dokazati Nijemcima da su oni sposobniji provoditi njihove zamisli od Hrvata - Hrvati stvaraju tamo nekakav industrijski logor umjesto zbirnog, a oni su stvorili “*Banjicu*” i “*Sajmište*” - jedini judenlager na svijetu, dva logora iz kojih niti jedan Židov nije izišao živ! U to vrijeme takvih primjera imali su mnogo. Sjetimo se samo “*Apela srpskom narodu*” - poziva na kolaboraciju s Nijemcima 14. kolovoza 1941. Apel je potpisalo 545 najuglednijih srpskih znanstvenika, političara, kulturnih i crkvenih djelatnika, privrednika i drugih. A da i ne spominjemo *Veliku antimasonsku izložbu* - bolje reći veliku antižidovsku izložbu otvorenu u Beogradu 22. listopada 1941. Tom prigodom tiskane su *glasovite protužidovske marke*.

Vjerojatno nije ni potrebno posebno upozoriti na Prnjatovićevo tvrdnju da je u Jasenovcu bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, i usporediti je s tvrdnjom Srpske pravoslavne crkve da je u Jasenovcu pobijeno najmanje 700.000 Srba (broj ide i do jednoga milijuna). Kako takve brojke SPC uskladiti s Prnjatovićeovom tvrdnjom: “*Osim takvih pojedinačnih ubijanja, povremeno ima masovnih ubijanja*”, jer toliko žrtava koliko navodi SPC, a u takvom razdoblju moguće je bilo ostvariti samo svakodnevnim masovnim ubijanjima a Prnjatović izričito govori o povremenim masovnim ubijanjima! Međutim, jasno je i zašto danas Srpska pravoslavna crkva i velikosrpska politika uopće uporno ponavlja takve nevjerojatne brojke. Danas više nema Hitlera i njegova novoga svjetskog poretka, pa treba skrenuti pogled s ponašanja Srbije i Srpske pravoslavne crkve u tom razdoblju. Prije svega, na taj način uspjeli su potpuno izbrisati iz sjećanja ljudi činjenicu da je jedini konc-logor isključivo za Židove, jedini judenlager na svijetu bio u Beogradu, u glavnom gradu jedne države - Srbije! A u tome glavnom gradu bio je još jedan konc-logor. Banjica, iz koga, kao ni iz Sajmišta, niti jedan Židov nije izašao živ. Trebalo je, upornim ponavljanjem brojke od 700.000 poginulih Srba u Jasenovcu, izbrisati sjećanja na prvi veći grad u Europi judenfrei. Trebalo je izbrisati sjećanja na Apel (dvadesetosmorica su postali poslije rata članovima Srpske akademije nauka i umetnosti, a dvadesetorica su primila visoke državne počasti od poslijeratne jugoslavenske vlade zbog - svoga suprotstavljanja fašizmu!?), Antimasonsku izložbu, protužidovske marke. Trebalo je izbrisati

sjećanje na ponašanje mnogih velikodostojnika Srpske pravoslavne crkve, a posebice svetog Nikolaja, autora knjižice *Nacionalizam Svetog Save*, u kojoj on dokazuje da je “srpski nacionalizam najstariji u Evropi”, a Hitler je “evo u XX veku došao na ideju Svetog Save”, itd. itd.

Ipak, činjenicu da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovića, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je i moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cijelu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji. Povijest stradanja Židova u Srbiji dao je **Philiph J. Cohen** u knjizi “*Srpski tajni rat*”. Vjerojatno je i cilj najnovijih tiskanja Prnjatovićeve izjava u Beogradu - pritisak na Židove! Primjetimo također da Cohen u svojoj knjizi navodi niz najnovijih antisemitskih zbivanja u Srbiji. Na primjer, 15. siječnja 1992. “*Pravoslavlje*”, službeno glasilo Srpske pravoslavne crkve, donijelo je članak pod naslovom “*Jevreji ponovo raspinju Hrista*” u kome se govori o “patološkoj” mržnji izraelskih političara prema kršćanstvu, pa čak i da su srpske pravoslavne kaludjerice često bivale pretučene u Izraelu. Broj nije povučen iz prodaje. Ili pak kada su Rusi priznali Hrvatsku i Sloveniju, Tanjug je za to optužio “*aktivnost jevrejskog lobija na najvišem nivou u rukovodstvu ruske diplomacije*”. Kako su se mogli osjećati Židovi u Srbiji čitajući ovo u zemlji koja je u to vrijeme izvršila agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu i u tim državama provodila zločine istovjetne onima iz holokausta?

Koliko je velikosrpska politika bila uspješna pokazuje već sama činjenica da ni Židovi diljem svijeta uopće ne spominju činjenicu da je jedini judenlager na svijetu bio konc-logor Sajmište u Beogradu. Ne spominju ni činjenicu da su masovna gubilišta Židova bile beogradske ulice! A jedini judenlager na svijetu - konc-logor Sajmište - danas nije ni obilježen, niti se u Beogradu čuva spomen na njega. Dapače, Bulajić za svoje djelovanje ima potporu nekih židovskih krugova u svijetu. Zato, on u knjizi koja govori o Tuđmanovoj knjizi ne želi ulaziti u te “sporne” dijelove Tuđmanove knjige! On samo kaže da “Jevreji ne bi trebalo da prime 'izvinjenje' predsjednika druge nezavisne države Hrvatske”!

Tekst sam objavio i u knjizi: J. Pečarić, *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb, 2001.

Objavljen je i tekst JURČEVIĆ ZA SABORSKOG ZASTUPNIKA KADA NIJE PODOBAN ZA AKADEMIKA (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 7.)

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/38845-jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-pogodan-za-akademika>

<https://bezcenzure.hr/vlad/jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-podoban-za-akademika-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-7/>

Ali nije samo Josip Jurčević konkurirao za ravnatelja JU SP Jasenovac. Konkurirao je i najbolji poznavatelj tog logora Igor Vukić, pa ni on nije primljen.

Već sam spomenuo doktore računarstva Nikolu Banića i Mladena Koića, koji su pokazali u više od stotinu tekstova kako 'istoričari' u JU SP Jasenovac krivotvore popise žrtava u tom radnom logoru. Napisali su i knjigu *Jasenovački popis, lažne žrtve*. I znate li tko im je bio jedini predstavljaju prepunoj dvorani specijalne policije na Trgu žrtava fašizma u Zagrebu? Publicist i istraživač Igor Vukić!

Evo njegovog najnovijeg teksta:

Igor Vukić u Beogradu istražio i pročitao Zbirku svjedočenja bivših zatočenika Srba- Zatočenici su izjave dali Nedićevoj Vladi 1942. u Beogradu

EKSKLUZIVNO

ISKAZI ZATOČENIKA JASENOVCA U BEOGRADU 1942.
GODINE RASKRINKAVAJU VELIKOSRPSKI MIT (1)

**U JASENOVCU 1941. I 1942. BILO NAS JE OKO 1100,
IMALI SMO SLOBODU KRETANJA, UPRAVLJALI SMO
BARAKAMA, HRANA JE BILA DOBRA, LIJEČENI SMO, A
NIKAKVA MASOVNA UBIJANJA NISMO VIDJELI**

Kako je moguće da današnja Uprava JU SP Jasenovac tvrdi bez ijednoga dokaza da ih je samo 1941. ubijeno deset puta više nego što ih je bilo – 10462 . i to plaća hrvatska vlast

Da su još živi jasenovački zatočenici koji su dali izjave u Beogradu, danas bi bili proglašeni revizionistima i njihovo bi zatvaranje tražili Goldstein, Klasić, Pupovac, bivša pučka pravobraniteljica Lora Vidović i ostali jugonostalgičarski političari i manipulatori

Piše IGOR VUKIĆ

„U Jasenovcu postoje tri vrste zatočenika – slobodnjaci, poluslobodnjaci i obični zatočenici. Zatočenik-slobodnjak ima puno povjerenje ustaša te se on može slobodno kretati ne samo unutar logora i mjesta Jasenovca, nego odlazi sam bez pratnje i na službena putovanja radi nabave robe u druga mjesta u Hrvatskoj. Zatočenik-poluslobodnjak može se slobodno kretati unutar logora i po selu Jasenovcu gdje mahom odlazi radi nabave ili prijema robe. Obični zatočenici smiju se kretati danju po logoru s tim da žici-ogradi ne smiju prići bliže od pet metara.“

Ove bi rečenice mnogi u Hrvatskoj proglasili „revizionističkim“. Zatočenici-slobodnjaci koji sami izlaze iz Jasenovca te putuju po Hrvatskoj i nabavljaju robu za logor? Zar je to moguće!? Pučka pravobraniteljica Lora Vidović radi takvih je rečenica prije par godina tražila reakciju državnog odvjetništva!

Ali ovdje je riječ dijelu izjave bivšeg jasenovačkog zatočenika Vojislava Prnjatovića, koju je dao u travnju 1942. godine u Beogradu, u Komesarijatu za izbjeglice i preseljenike vlade generala Milana Nedića. Prnjatović je u logoru proveo tri mjeseca, od 25. prosinca 1941. do 30. ožujka 1942., kada je zajedno s još 12 zatočenika Srba pušten iz Jasenovca i vlakom upućen u Beograd.

Zatočenici upravljali jer su ustaše morali na bojište

Izjave ukupno 54 bivša srpska zatočenika Jasenovca objavio je dr. Veljko Đurić Mišina, bivši ravnatelj beogradskog Muzeja žrtava genocida, u knjizi „Jasenovački logor, saslušanja srpskih izbjeglica“.

Knjiga je izašla 2020., ima 224 stranice, a objavljene su izjave zatočenika koji su u jasenovačkom logoru proveli od tri do šest mjeseci. Tu su i izjave stanovnika Jasenovca pravoslavne vjere, koji su do 8. svibnja 1942. živjeli u tom mjestu. Tada su iseljeni iz kuća, u logoru su proveli tjedan dana te su vlakom odvezeni u Zemun. Odatle su uglavnom upućeni na rad u Njemačku, a neki su prešli u Beograd gdje su i dali svoje izjave.

Knjigu, odnosno zbirku izjava iz arhive Komesarijata, zajedno su izdali Muzej žrtava genocida i Odbor za Jasenovac Srpske pravoslavne crkve. Uz Đurića, kao predstavnik izdavača potpisan je i Jovan (Ćulibrk), episkop pakračko-slavonski. Evo kako Prnjatović opisuje svrhu Jasenovca: „Namjera ustaša je da od Jasenovca naprave ne samo sabirni nego i jedan radni industrijski logor, budući da on već ima veće i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnicu, bravariju, radionicu za izradu kliješta, limariju, tapeciraj, automehaničarsku radionicu, stolariju, kolariju, elektro-instalatersku radionicu, ciglanu, parnu pilanu te parnu električnu centralu koja podjednako daje svjetlo i samome mjestu Jasenovcu.“

Objašnjava kako su do kraja 1941. ukinuti svi drugi dotadašnji logori (Gospić, Danica kod Koprivnice) i da uz Jasenovac postoji kao podružnica još Stara Gradiška, u kojoj se također nalazi niz „važnih i dobro uređenih radionica“. „Posebna se pažnja poklanja krojačkoj i postolarskoj radionici. Te dvije radionice danas rade s velikim brojem zatvorenika, mahom Židova, a za potrebe ustaške, hrvatske vojske i slično“, izjavio je Prnjatović.

Opisao je i logorsku upravu. Sastoji se od ustaške uprave i zatočeničke uprave. „Do ove podjele došlo je stoga što ustaše zbog velikih zadataka na drugim mjestima trebaju ljudstvo pa su nastojali sebe u Jasenovcu što više rasteretiti te tako što veći broj ustaša poslati u borbu protiv četnika i partizana“, objasnio je Prnjatović, koji je do uhićenja u prosincu 1941. radio kao tajnik Trgovačke komore u Sarajevu. Optužen je, vjerojatno krivo, na nečiju prijavu, da je „četnički jatak i financijer“. Iako se za njega zalagao i sarajevski odvjetnik dr. Savo Besarović, kasnije ministar u Vladi NDH, Prnjatović je ipak poslan u logor. Ondje je zatekao i „samoupravu zatočenika koja se sastoji u tome da sami zatočeniци upravljaju

životom i radom u logoru prema naložima i intencijama ustaša. Tako zatočenici sami upravljaju ishranom, stanovanjem, radom i čistoćom u logoru.“

Na čelu zatočeničke hijerarhije stoji tzv. logornik (Židov Bruno Dijamantstein), a zatim njegov zamjenik (Wiener) te šef ekonomije (Feldbauer), a na čelu pisarne grupnik Židov Begović. Grupnici ravnaju pojedinim grupama rada (kovačima, limarima, zidarima, ciglanom, itd.), a zapovjednici baraka zapovijedaju podređenim im barakama, kojih ima šest. Grupnika i zapovjednika baraka ima 25 od kojih su tri Srbina (Slobodan Micić, zamjenik zapovjednika nastambi, Vlado Glušac zapovjednik barake 5 i Branko Cvjetinović, grupnik vanjskog rada). Zatim svaka baraka ima svoga narednika i četiri redara koji se brinu o čistoći i uređenju baraka. Grupnici dobivaju „grupničku hranu“ koja je „dobra i ukusna“.

Godine 1042. oko 1500 zatočenika iz raznih logora premješteno u Srbiju

Prnjatović je opisao i dolazak međunarodne komisije u logor 6. veljače 1942. godine. Uoči njena dolaska u logor su stigle „moderne barake njemačkog sistema na sklapanje“: šest baraka za stanovanje zatočenika, jedna za bolnicu, jedna za ambulantu i jedna za kuhinju. Prnjatović je opisao i kako su se u ožujku za vrijeme velike poplave i te barake napunile vodom pa je dio zatočenika (njih oko 500) bio privremeno premješten u Staru Gradišku dok se voda nije povukla.

Zbog pojave ušiju, koje su prelazile i na ustašku stražu, dovezena su dva dezinfekcijska uređaja, a iskopan je i drugi bunar radi opskrbe pitkom vodom. Prema podacima koji su pokazani međunarodnoj komisiji u logoru je bilo 1500 zatočenika, dok Prnjatović govori o 1000 do 1100 logoraša. Moguće je da službeni broj obuhvaća i premještene u Staru Gradišku. Iako to Prnjatović ne navodi, iz Jasenovca je početkom siječnja upućeno oko 500 zatočenika na uređenje i rad u logoru u Staroj Gradiški, koji je u to vrijeme od ranije kaznionice za klasične kriminalce pretvaran u logor jasenovačkog tipa. Ispočetka je i zapovjedništvo bilo zajedničko pa otuda vjerojatno i taj službeni broj od 1500 zatočenika.

Izjave davane pred Nedićevom Komisijom u Beogradu imale su i političko-promidžbenu svrhu kako bi poslužile za stanoviti pritisak prema Nijemcima da se srpsko-pravoslavni zatočnici oslobode iz hrvatskih zatvora i logora. Taj je pritisak kasnije i urodio plodom pa je u proljeće 1942. oko 1500 srpskih zatočenika iz različitih zatvora i logora u Hrvatskoj prebačeno u Srbiju. Stoga u izjavama ima i pretjerivanja u opisivanju represalija prema zatočenicima. Nekoliko slučajeva strijeljanja zatočenika, odnosno, osuđivanja na smrt zbog bijega ili odmazdi za partizanske napade, redovito se opisuju kao ritualna klanja ili ubijanja maljevima ili sjekirama, o čemu se pak najčešće svjedoči iz druge ruke (čuo sam, pričali su mi). Čak i tvrdnje da su takvim stvarima bili očevici djeluju nevjerodostojno. Kao i procjene da je u njihovo logoraško doba bilo ubijeno 1000, 3000 pa i 15 do 20 000 zatočenika.

Usput možemo spomenuti da današnja hrvatska ustanova JUSP Jasenovac na svom „popisu“ ima 10 462 smrtno stradale osobe samo u 1941. godini. Od toga je navodno bilo 4748 Srba, 3142 Židova, 2261 Rom, 221 Hrvat, itd. Riječ je dakle o razdoblju od kolovoza do kraja prosinca 1941. godine. Srpski, a i drugi zatočnici koji su u logoru bili od njegovih početaka, uopće ne spominju da je u to vrijeme bilo Roma (jer je njihova internacija započela u svibnju 1942.). Srbi kažu da je srpskih zatočenika tada bilo oko 450. Židova je, prema točnom popisu koji je napravila Židovska bogoštovna općina potkraj 1941., u Jasenovcu tada bilo 1454.

I tako je od 1500 do najviše 2000 zatočenika, JUSP Jasenovac dobio - 10 462 pokojnika. Koji su trebali biti pokopani samo s lijeve strane Save, jer tada logor nije prelazio preko rijeke. Prnjatović kaže kako je bio problem pokopati umrle, jer se već na pedesetak centimetara ispod zemlje pojavljivala voda na tom močvarnom terenu. Kad bi temperatura zimi pala ispod minus 30, s puno snijega, kao što je to bilo u zimi 1941/42, bilo je vrlo teško iskopati raku za pojedinačne pokojnike – pa kako onda govoriti o tisućama... Osim toga, jugoslavenska komisija pretražila je 1964. logorsko područje s lijeve strane Save. Ako je vjerovati njihovim zapisnicima, pronašli su posmrtno ostatke oko 200 ljudi.

Zatočenik Vojislav Prnjatović: *Zatočenici su upravljali barakama, čistoćom, ishranom, stanovanjem i raznim poslovima. Neki su bili slobodni i odlazili ne samo u mjesto Jasenovac nego u nabavi i drugdje u Hrvatsku, hrana je bila dobra....*

***

Zatočenik Vukašin Žegarac. *Disciplina morala vladati i među ustašama, jer je Vjekoslav Luburić dao strijeljati skupinu od 10 ustaša optuženih zbog pljačke i sve nas pozvao da to gledamo*

***

Zatočenik Stevo Simić: *Dobivali smo tada jedan do dva puta dnevno dosta mesa s dosta graha tako da smo mogli biti siti*

Deset strijeljanih ustaša zbog krađe

S druge strane, Prnjatović ne spominje u svojim izjavama zatočeničke bjegove ili napad na logor iz sela Donje Gradine s druge strane Save koji je započeo 28. prosinca, a puškaranja preko Save trajala su dva-tri dana. U sukobu je bilo mrtvih ustaša, a ranjeni su i neki zatočenici. Takvi slučajevi redovito su izazivali represalije prema zatočenicima. Prnjatović ne spominje ni javno strijeljanje deseterice ustaša iz logorske posade jer su pljačkali u okolici logora, a oduzimali su predmete i zatočenicima ne prijavivši to upravi.

Slučaj se doduše dogodio prije Prnjatovićeva dolaska u logor, ali zato ga spominje u svojoj izjavi drugi zatočenik, Vukašin Žegarac. Izjavio je da je disciplina morala vladati i među ustašama, jer je Vjekoslav Luburić dao strijeljati skupinu od 10 ustaša optuženih zbog pljačke „i sve nas pozvao da to gledamo“. Žegarac je točno naveo da je prijeki sud prvo oslobodio te ustaše (odnosno, dao im blaže kazne), ali je Luburić oformio časnički sud koji ih je osudio na smrt. Istodobno si je u Zagrebu priskrbio prve optužbe za samovolju.

Izjave većine ovih zatočenika puštenih iz Jasenovca, a neki su i pobjegli na razne načine, vrlo su slične. Stevo Simić iz sela Cepeliša kod Petrinje, uhićen je u lipnju 1941. u skupini predratnih organizatora četničkih odreda. Odveden je prvo u Gospić, a zatim je preko Jastrebarskog 2. rujna premješten u Jasenovac. Simić je bio kuhar koji je pripremao i nosio hranu zatočenicima što su pravili

nasip za zaštitu logora od poplave. Simić je u logoru radio i na ekonomiji svakodnevno muzeći krave. I on je opisao kako su dva slučaja strijeljanja zatočenika bila izazvana bijegom - prvo dvojice zatočenika, a nešto kasnije - pokušaja bijega skupine drugih zatočenika. Uoči dolaska međunarodne komisije, dok se logor uređivao i sklapale nove barake, zatočenici su dobivali pojačanu hranu. „Dobivali smo tada jedan do dva puta dnevno dosta mesa s dosta graha tako da smo mogli biti siti“, rekao je Simić.

Bivši zatočenik Đuro Medić, rodnom iz Slavonskog Broda, bio je također prvo interniran u Gospiću, gdje mu je pomogao ustaša Dragutin Pudić, koji je do rata radio u Slavonskome Brodu. Iz Gospića je Medić premješten u Jastrebarsko pa u logor Danicu u Koprivnici. Odatle je premješten u Jasenovac i to 6. veljače 1942., baš na dan kad je u logor stigla međunarodna komisija. Zato su novi zatočenici zadržani u mjestu i stavljeni u tamošnji zatvor dok članovi komisije ne odu iz Jasenovca. „U ustaškom zatvoru zatekli smo dvojicu ustaša koji su rodnom iz Like. Oni su nam u razgovoru pričali da su zatvoreni zato što su bez posebnog naređenja viših starješina ubili dvojicu Srba iz transporta koji je došao iz Sarajeva. Imena ove dvojice ne znam“, rekao je Medić na ispitivanju u beogradskom Komesarijatu. I članovi komisije koji su posjetili logor kasnije su u izvještajima spominjali da im je Eugen Kvaternik, zapovjednik Ustaške nadzorne službe, koji im je bio vodič kroz logor, pokazao grobove deset ustaša strijeljanih zbog zbog kršenja discipline, pljačke i ubojstava. Kvaternik im je najavio da će zbog sličnih razloga „idućeg tjedna biti strijeljana još dvojica ustaša“.

Većina zatočenika koji su davali izjave pred Nedićevim Komesarijatom dospjela je u logor zbog stvarne suradnje ili sumnjičenja da surađuju s četničkim pokretom. U svojim izjavama dali su i mnogo informacija o zbivanjima o događajima u mjestima njihova života ili ranijim zatvorima (Gospić, Jastrebarsko, Danica, itd.). Kad se kritički analiziraju očita pretjerivanja o nekoliko događaja, ta svjedočenja daju relativno realnu sliku zbivanja u jasenovačkom logoru u njegovoj prvoj fazi, u kojoj su uvjeti života zatočenika bili i najteži. Otprilike u vrijeme kada dio ovih zatočenika napušta logor (potkraj ožujka i početkom travnja 1942.) zatočenici dobivaju pravo i za dopisivanje sa svojim obiteljima i prijateljima te

primanje paketa s dodatnom hranom i odjećom. Čitatelju zbirke ovih izvjava, koji se o zbivanjima tog vremena može obavijestiti i iz drugih izvora, može biti jasno da ni u tom prvom, kritičnom vremenu, u Jasenovcu nije bilo serijskih, masovnih ubojstava u kojima bi broj žrtava bio mjeren u tisućama kako se to navodi u poslijeratnoj komunističkoj historiografiji ili kako to i danas tvrdi „popis“ JUSP Jasenovca, koji podržava hrvatska vlast, a plaćaju hrvatski porezni obveznici.

(Nastavak u sljedećem broju)

„Hrvatski tjednik“, 21. 3. 2024.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/38854-igor-vukic-u-beogradu-istrazio-i-procitao-zbirku-svjedocenja-bivsih-zatocenika-srba-zatocenici-su-izjave-dali-nedicevoj-vladi-1942-u-beogradu>

Očito je kako su slično kandidatu za hrvatskog akademika Stanku Andriću o Tuđmanovim povijesnim radovima pisali su i dr. Milan Bulajić i dr. sc Ivo DRobilica.

Napadali su ga i zato što je navodio i svjedočenje zatočenika Vojislava Prnjatovića, a o tome je i gornji Vukićev tekst i to samo prvi dio. Vjerovali ili ne o tome sam pisao i nedavno, a taj tekst pokazuje kako je pisanje prof. dr. sc. Iva DRobilice doista nije na razini pučke škole što pokazujem primjerom kako on o istome u dvije uzastopne knjige piše razčičiti (zato on voli pisati o amaterima u povijesti jer stručnjaci to tako rade, zar ne?):

LAŽ KAO OSNOVNO PRAVILO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVO DROBILICI

24 Rujan 2023.

Ivo Goldstein, danas poznat i kao Ivo Drobilica je u povodu tiskanja svoje knjige „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“ dao intervju 13. 9. 2023. „Nacionalu“:

IVO GOLDSTEIN: 'Zvuči grubo, ali revizionističke i neoustaške laži jednostavno su povijesna pornografija'

<https://www.nacional.hr/ivo-goldstein-zvuci-grubo-ali-revizionisticke-i-neoustaške-lazi-jednostavno-su-povijesna-pornografija/>

Već sam naslov tjera me na smijeh.

Zašto?

Lijepo je vidjeti da se Ivo Drobilica i poslije 25 godina bavi PORNOGRAFIJOM U POVIJESTI što je zapravo naslov mog teksta iz 1998. gdje sam se rugao njegovom tekstu u kome se bavi tom vrstom pornografije.

Koliko god se slažem sa sjajnim hrvatskim znanstvenikom prof. dr. sc. Josipom Jurčevićem koji je kazao kako prof. dr. sc. Iva Goldsteina NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM ipak me Ivo Drobilica uspije iznenaditi pa i u ovoj novoj knjizi. Naime na str. 241. on piše:

Pečarić je, usput, veličao Milu Budaka (to mu postaje omiljena tema) otvoreno promovirao ustaštvo, pisao antisemitske tekstove ("Cionisti četnikuju po Jasenovcu") i recenzirao jedan kvazihistoriografsko - revizionistički pokušaj (Mrkoci – Horvat, Ogoljena laž logora Jasenovac).

U Prilogu dajem moj tekst PORNOGRAFIJA U POVIJESTI koji pokazuje kako je Ivo pisao i tada isto kao i u najnovijoj knjizi.

A to mu baš i nije bilo pametno.

Zašto?

Naravno i tada sam shvatio da ono što piše Ivo Drobilica odnosi se na njega samoga, ali za ovaj komentar značajno je uočiti dio koji počinje s: „...tekst sam predao u posljednji trenutak, a iz usporedbi onog što piše u njemu i naslova teksta očito je da su ga dali urednici“.

Zašto?

Jurčevićev komentar odnosio se na prethodnu knjige Iva Goldsteina "Antisemitizam u Hrvatskoj od srednjega vijeka do danas". U toj knjizi na str. 505. Ivo Drobilica piše:

Državnim novcem financirano državotvorno Hrvatsko slovo u svom „pravednom“ nacionalističkom gnjevu zapalo je 1998. u antisemitizam. Prvo je objavljen članak Josipa Pečarića pod sugestivnim i u biti antisemitskim naslovom Cionisti četnikuju po Jasenovcu, iako u samom članku Pečarić tek blago kritizira voditelja jeruzalemskog „Centra Simon Wisenthal“ Efraima Zurofa da gleda kroz prste srpskim antisemitima, dočim Hrvatsku zbog odnosa prema povijesti nepravедno kritizira. Agresivan (antisemitski) naslov nije bio sukladan sadržaju članka. Međutim, tada nikom iz redakcije Hrvatskog slova nije pala ni vlas s glave.

O istoj stvari u dvije knjige koje su tiskane u dvije uzastopne godine dva različita komentara istoga teksta. Vjerovali ili ne! Razumljivo da se radi o nekom osnovnoškolu, ali ovdje se radi o sveučilišnom profesoru.

Dakle, već sam naslov intervjua je takav kakav se i može očekivati od nekoga tko je zbog svojih 'znanstvenog' dostignuća dobio i novo ime: Drobilica.

U priloženom tekstu o pornografiji u povijesti važno je uočiti dio u kome se spominje Mišo Montiljo tadašnji predsjednik Hrvatsko-Izraelskog društva prijateljstva. Dodatna pojašnjenja dao sam i ne tako davno u svom tekstu IVO I HRVATSKI ANTISEMITIZAM:

Zato ću dati završetak teksta koji je g. Montiljo želio vidjeti i na engleskom, a Goldsteinu je bila pornografija:

Ipak, činjenicu da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovića, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je i moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cijelu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji. Povijest stradanja Židova u Srbiji dao je Philip J. Cohen u knjizi “Srpski tajni rat”. Vjerojatno je cilj i najnovijih tiskanja Prnjatovićevih izjava u Beogradu - pritisak na Židove! Primjetimo takodjer da Cohen u svojoj knjizi navodi niz najnovijih antisemitskih zbivanja u Srbiji. Na primjer, 15. siječnja 1992. “Pravoslavlje”, službeno glasilo Srpske pravoslavne crkve, donijelo je članak pod naslovom “Jevreji ponovo raspinja Hrista” u kome se govori o “patološkoj”

mržnji izraelskih političara prema kršćanstvu, pa čak i da su srpske pravoslavne kaluđerice često bivale pretučene u Izraelu. Broj nije povučen iz prodaje. Ili pak kada su Rusi priznali Hrvatsku i Sloveniju, Tanjug je za to optužio “aktivnost jevrejskog lobija na najvišem nivou u rukovodstvu ruske diplomacije”. Kako su se mogli osjećati Židovi u Srbiji čitajući ovo u zemlji koja je u to vrijeme izvršila agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu i u tim državama provodila zločine istovjetne onima iz holokausta?

<https://bezcenzure.hr/vlad/ivo-i-hrvatski-antisemitizam/>

Moram se zahvaliti beogradskom genocidologu dr. Milanu Bulajiću koji je tvrdio da su dvije najantisrpskije knjige u povijesti spomenuta Cohenova knjiga i moja knjiga:

J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.

Zahvaljujući toj knjizi Drobilica i njegov tata mentor-amater su me svrstali uz bok Utemeljitelju Republike Hrvatske akademiku Franju Tuđmanu. Isto što i Bulajić, ali ne njegovim riječima, zar ne.

Vratimo se Drobiličinom intervjuu. Velik je pa ima puno mogućnosti da mu se iole inteligentni ljudi mogu narugati.

Pokazat ću to na pitanju i odgovoru o Franju Tuđmanu. Naravno, u knjizi profesora Goldsteina i amatera povjesničara njegovog tate *Holokaust u Zagrebu* najviše prostora u poglavlju o revizionistima dodijelili su nama dvojici akademika pa se na nas i odnosi knjiga:

J. Pečarić, *Revizionisti u HAZU*, Zagreb, 2020, str. 348.

U Uvodu te knjige imate i Goldstenovu konstataciju iz Globusa, 20. rujna 2002.:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić. I sada pogledajte naslov intervjua: Drobilica govori o revizionističkim i neustaškim lažima.

NACIONAL: Kakav je povjesničar, u tom smislu bio Franjo Tuđman?

U knjizi pišem da Tuđman nije bio historičar u pravom smislu riječi (to govori sveučilišni profesor kome je pravi mentor u povijest bio najveći amater u povjesnoj znanosti u RH – zapravo pravi mentor Ive Drobilice – njegov otac Slavko koji je (možda) imao završenu srednju školu, op. JP). On je iza navodnog historiografskog istraživanja uvijek imao politički cilj (zapravo ovim riječima Goldstein izvrsno opisuje svoj rad; dovoljno je sjetiti se da je kao veleposlanik u Francuskoj u svom uredu držao sliku jednog od najvećih ubojica u svijetu JB Tita, op. JP). Tako danas rade neki ljudi na Hrvatskom institutu za povijest (HIP), na čijem je čelu – iako je tada nosio ime Instituta za historiju radničkog pokreta – Tuđman bio prije 60 godina. Rad tog instituta je 2010. recenzirao profesor povijesti istočne i jugoistočne Europe na američkom Sveučilištu Berkeley John Connelly. U recenziji je napisao kako Strategija HIP-a „čini upitnom sposobnost provedbe projekata mimo utjecaja politike“ Connellyjevu sumnju izazvala je namjera HIP-a da radi na „promociji hrvatskog nacionalnog identiteta“, jer, kako je napisao, to podrazumijeva „izbjegavanje proučavanja prošlosti iz perspektive koja bi mogla umanjiti stvaranje 'pozitivnog' identiteta i natjerati nas da se klonimo propitkivanja problematičnih povijesnih epizoda“. (Da treba se držati očitih laži jugo-komunističke 'istoriografije'. Znanost koju treba zauzdati kad govori istinu, a ako izmišljaš nekakve drobilice da bi 'dokazao' svoju 'istinu' to treba zakonom zabraniti, pa makar Ti se svi rugali dajući ti ime po takvim izmišljotinama kakvo je Ivo Drobilica. Op. JP) U knjizi tvrdim da je HIP postao centar povijesnog revizionizma, jer uz većinu marljivih i kvalitetnih istraživača koji tamo djeluju danas i koji su u njem u djelovali proteklih desetljeća, ondje postoji i krug osoba koje promoviraju povijesni revizionizam.

Da, znanost u kojoj se treba "kloniti propitivanja" nije prvi put da sam komentirao takav pristup kada smo u pitanju mi Hrvati. Naime u knjizi *Kako su rušili HAZU?*, Zagreb, 2006. postoji i moj tekst:

Radman protiv Einsteina u kome komentiram jedan članak u časopis „Nature“:

Dakle, genetičarima nije važna istina, već je prilagođavaju međuetničkim odnosima!

Naime autorica napada tadašnjeg ministra Primorca koji svojim rezultatima istraživanjima dovodi do «potencijalno pogubnog učinka na međuetničke odnose na području Balkana».

Vjerovali ili ne!

‘Znanstvenik’ Ivo Drobilica se poziva na autoritet sveučilišta u Berkeley-u pa zapravo tvrdi kako je ok laž u povijesnim znanostima ako *nas može natjerati nas da se klonimo propitkivanja problematičnih povijesnih epizoda* (istinska znanost je upravo suprotno tome, a kao znanstveniku mi se gade ‘znanstvenici’ koji se još i hvale da rade ovako, a valjda i ptičice na granama ne vjeruju ‘povijesti’ takvih historičara – o tome više u nastavku ovog teksta).

Ivo Drobilica nije revizionist: On je kritički historičar: *Razlika između kritičkog historičara i revizionista jest u tome što revizionisti, zanemarujući podatke, krše osnovna pravila historijske metodologije*’

O Ivovim osnovnim pravilima historijske metodologije svjedočili su istinski povjesničari (poznati profesor **dr. sc. Josip Jurčević, kao što sam već spomenuo**, smatra da se Iva Goldsteina ne treba smatrati znanstvenikom).

Laž kao i falsificiranje i znanstveno nepoštenje obilježili su ‘znanstveni’ rad Iva Drobilice, a tako ga je opisao već njegov prvi mentor koji je odustao od mentorstva:

Profesor Brandt: *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka*’

(M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str. 190-191.)

Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

(Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“*, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.)

Pogledajte opet naslov intervjua. Zar nije zabavan Ivo Drobilica?

Zanimljivi su podnaslovi u članku Dr. Sc. Vladimir Geiger. Npr.: *Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci*. Dr. Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabranje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadržke, nazvali „kapitalnim djelom“*.

Ono što Ivo Drobilica zamjera danas revizionistima uočio je davno kod njega dr. Geiger!

(V. Geiger, Osvrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008*. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009)

Dr. Geiger je objavio i osvrt na Goldsteinovu knjigu *Jasenovac* (Zaprešić; Jasenovac: Fraktura; Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac, 2018) koji je objavljen u *Časopisu za suvremenu povijest* sv. 51 (2019.), br. 1. sa sličnim komentarom:

Zaključno

brojni su nedostaci najnovije Goldsteinove knjige Jasenovac, kompendija svakovrsnoga neznanja, nestručnosti i šlamperaja, i daleko, predaleko, odvelo bi nas nabranje svih činjeničnih grešaka i interpretacijskih improvizacija – svih netočnosti, neistina, poluistina i besmislica. U ovom osvrtu [koji je ustvari samo eine kleine Einführung o Goldsteinovim znanstvenim doprinosima] naveo sam samo neke važnije i najslikovitije primjedbe.

Geiger je pristojan, pa ne koristi riječ iz naslova ovog intervjua već spominje *neistine, poluistine...*

Evo još samo naslova tekstova **prof. dr. sc. Andrije Hebranga** i **prof. dr. Mirjane Kasapović**. Hebrang je u svom tekstu ismijao Drobiličina lupetanja u biološkim znanostima:

HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI

<https://direktno.hr/direkt/istina-o-jasenovcu-hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-diletant-je-u-podrucju-povijesnih-znanosti-a-ocito-i-na-podrucju-bioloskih-manipulira-posmrtnim-241820/>

<https://radioljubuski.ba/index.php/2021/08/22/hebrang-goldstein-je-diletant-istina-o-jasenovcu-je-pod-zemljom-i-nije-ju-tesko-otkopati-i-dokazati/>

<https://kamenjar.com/hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-jedina-drobnica-je-on-je-drobi-takve-gluposti-da-je-to-neprobavljivo/>

A naslov članka o Kasapovićinom tekstu je (cijeli test njene recenzije možete pročitati na [znanstveno-stručnom portalu Hrčak](#)):

ZNANSTVENO OSPORILA AUTOROVU METODOLOGIJU

(podcrtao JP)

KASAPOVIĆ OŠTRO RECENZIRALA NOVU
GOLDSTEINOVU KNJIGU: 'DOISTA SAM U POJEDINIM
TRENUCIMA OSJETILA NELAGODU ČITAJUĆI OVU
KNJIGU'

<https://direktno.hr/direkt/kasapovic-ostro-recenzirala-novu-goldsteinovu-knjigu-doista-sam-pojedinim-trenucima-osjetila-nelagod-277126/>

<http://www.hrvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/60946-mirjana-kasapovic-doista-sam-u-pojedinim-trenucima-osjetila-nelagodu-citajuci-goldsteinovu-knjigu>

Mnogo više takvih tekstova i od drugih hrvatskih povjesničara možete naći u mojim knjigama:

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijearom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.

(U njoj se govori o neuspjelom pokušaju Iva Goldsteina da postane redoviti član HAZU u vrijeme kada mu je tata mentor-amater bio posebni savjetnik predsjednika Vlade. Sjećam se sam da sam na Izornoj skupštini citirao Geigerovu rečenicu „*U nestrpljivom sam iščekivanju novih Goldsteinovih uradaka.*“ Drobnica zna za ovu Geigerovu rečenicu. Radi li se o njegovom mazohizmu jer je govorio o Geigerovom HIP-u pa – zapravo – poziva Geigera da ispuni ovo obećanje i ponovo ismije i novu Goldsteinovu knjigu.)

J. Pečarić, *Mr. sc. Mladen Ivezić*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:

<https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf>

J. Pečarić, *Dr. sc. Vlatka Vukelić*, dragovoljac.com, 2023.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukelic.pdf>

J. Pečarić, *Milanović hvali Grlić-Radmana*, dragovoljac.com, 2023:
<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf>

Ali vratimo se na HIP. O ravnatelju tog instituta iz Tuđmanovog vremena dr. sc. Mirko Valentiću napisao sam knjigu:

J. Pečarić, *Dr. sc. Mirko Valentić*, dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>

dr. Valentiću sam i posvetio knjigu:

J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal

dragovoljac.com, 2021.:

http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

Na kraju knjige je poglavlje AKADEMIJA REDIKULA. Naime, poslije neizbora Iva Drobilice u HAZU kada je na Izornoj skupštini dobio manje od 1/3 glasova što je najmanje u povijesti jedan hrvatski povjesničar, očito revisionist čim je povjesničar, mi je napisao:

Prijatelju, jest da je tužno i ružno ali priznajem nisam se već danima tako zdušno nasmijao. Izvrstan i drag jesi, no ti si vraški duhovit. Braniti prvu crtu znanosti u nas – HAZU iskričavom duhovitošću to može samo akademik J. Pečarić i još k tome čovjek je iz havlije matematike. Poznat mi je "znanstveni" opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim "istraživanjima" napisali. Međutim, godinama u našim staleškim krugovima govori se: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, bar jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein. Najprije u tom kontekstu mogu shvatiti njegovu želju da uđe pod krov naše nacionalne palače znanosti i umjetnosti. Njegovi zagovornici i rijetki defenzori pripadaju odreda skupini naših redikula. Od vremena do vremena oni postaju glasniji. Na pomolu je, čini se, nova koalicija – Akademija redikula"

Danas znamo da ima više redikula u RH, zar ne?

Da, redikuli su omiljeni političarima u RH, a istinski povjesničari imaju probleme. Tako je nedavno zaustavljen izbor dr. Vlatke Vukelić na Zagrebačkom sveučilištu na intervenciju nasljednika stranke KPJ.

Kada već spominjem HIP u kojemu Goldstein vidi problem jer su doista znanstvenici koji se rugaju njegovom poimanju istine spomenut ću da sam napisao i knjigu o bivšem ravnatelju HIP u Slavanskom Brodu:

J. Pečarić, *Dr. sc. Mato Artuković*, Zagreb, 2020., str.224.

Vjerojatno je već zaboravljen slučaj nasljednika na mjestu ravnatelja HIP-a dr. sc. Milana Kruheka. Očito je da sam u seriji knjiga o izuzetnim Hrvatima propustio napraviti takvu knjigu. Morat ću to ispraviti jer nas je dr. Kruhek prošle godine napustio. Hvala 'znanstveniku' Ivi Drobilici jer me je – zapravo – upozorio na taj moj propust.

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/36710-laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici>

PRILOG

PORNOGRAFIJA U POVJESTI

Hrvatsko slovo, 14. Kolovoza 1998.

Temom pornografije u povijesti bavi se poznati hrvatski povjesničar dr. Ivo Goldstein u članku "Kako to Hrvatska televizija prati slučaj zapovjednika Jasenovca Dinka Šakica" objavljenom u "Globusu". U okviru tog razmatranja dr. Goldstein se osvrće i na moj članak i kaže: "'Hrvatsko slovo', u broju od 17. srpnja, objavilo je tekst pod naslovom 'Cionisti četnikuju po Jasenovcu'. Znači li to da svako bavljenje prošlošću koje ne zadovoljava uredništvo toga niskonakladnog štiva nužno znači i četnikovanje?" Kada čovjek pročita ovu rečenicu izolirano bila bi i smisljena. Tu su njegovu rečenicu u "Globusu" posebno i istakli! Međutim, djeluje groteskno u tekstu u kojem dr. Ivo Goldstein sve one koji se bave prošlošću na način koji ne zadovoljava dr. Ivu Goldsteina naziva - pornografima.

Netko će pomisliti kako je već time dr. Ivo Goldstein pokazao kako je pronašao najbolju moguću riječ za svoje bavljenje poviješću, što za takve čitatelje mora biti užasna spoznaja, ako znaju da je dr. Ivo Goldstein profesor povijesti na Filozofskom fakultetu, čak je bio i predstojnik Zavoda za hrvatsku povijest! Da stvar bude ljepša, on to i pojašnjava: "Pornografima nije do povijesne istine ili do argumenata. Kad im nešto ne odgovara, oni krenu s uvredama." Zato ću ja u ovom tekstu dokazati da dr. Ivo Goldstein nije pornograf. Već ja! Takvi čitatelji će misliti da je očita pornografija i kada dr. Goldstein za "Hrvatsko slovo" kaže "niskonakladno štivo". A kao sveučilišni profesor trebao bi znati da naklada nije nikakvo mjerilo kakvoće. Ako se već htio okomiti na "Hrvatsko Slovo", pomislit će takvi, uz malo više pameti, upravo mu je mogao poslužiti naslov moga teksta. Naime, tekst sam predao u posljednji trenutak, a iz usporedbi onog što piše u njemu i naslova teksta očito je da su ga dali urednici. Sam tekst predstavlja uredničku prilagodbu izlaganja na promociji moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Mediji su iscrpno izvijestili hrvatsku javnost o samoj promociji, i osim dr. Ive Goldsteina, nitko tamo nije pronašao ni zrnce "pornografije". O današnjem djelovanju nekih Židova u tom tekstu može se naći samo u pretposljednem odlomku. (Vidi Hrvatsko slovo br. 169. od 17. srpnja 1998.) Moji prijatelji, koji su pročitali taj tekst, odmah su mi se javili s konstatacijom kako naslov ne odgovara sadržaju članka. A dr. Ivo Goldstein to nije uočio. On je sveučilišni profesor, a oni nisu! Ili možda dr. Ivo Goldstein ne čita "niskonakladna štiva"? A piše o njima!? Ali, svi oni koji tako misle nisu u pravu. Jer, dobro kaže dr. Goldstein: "Pornografima nije do povijesne istine ili do argumenata. Kad im nešto ne odgovara, oni krenu s uvredama." Svoje razmatranje o nama "pornografima", Goldstein započinje ovako: "Jasenovački logor pobuđuje kod pornografa mnoga pitanja. Već je izlizano osvrtno se na notornu tezu kako su sami Židovi upravljali jasenovačkim logorom: njih je, doduše, bilo dosta među nadglednicima (kapoima) koji su bili odabirani među logorašima, ali je tih židovskih kapoa bilo u postotku, otprilike, koliko i židovskih zatvorenika. Posljednje, ali svakako ne i najnevažnije, u čitavoj priči jest to da su svi židovski kapoi bili ubijeni do kraja 1941." I zaista, i ja sam se bavio tim pitanjem, ali u

članku "Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu - Prnjatovićeva izvješća o logoru Jasenovac" objavljenom također u Hrvatskome Slovu, 1. svibnja 1998. Dakle, riječ je o vrlo delikatnoj temi - izvješćima Srbina Vojislava Prnjatovica davne 1942. godine dane Nedicevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima.

Po objavljivanju tog članka g. Montiljo, predsjednik Hrvatsko-Izraelskog društva prijateljstva, čestitao mi je i sugerirao da se tekst prevede na engleski da bi ga mogli čitati i u Izraelu. Ne znam zašto, ali nešto više držim do mišljenja g. Montilja nego svoga kolege sa Sveučilišta. I to potvrđuje da sam ja pornograf, a ne dr. Goldstein! Evo jednog dijela toga "pornografskog" teksta: "Tuđman konstatira (str. 318) da Prnjatovićev sud o Židovima 'odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antisemitskim raspoloženjem'. To je očito i iz same činjenice što sam Prnjatović konstatira da je u logoru bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, a on o svim Židovima govori tako loše samo zbog toga što je, prema njemu, očito malen broj Židova u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabio sva važnija mjesta. Pa nisu valjda svi ti Židovi, kojih ima toliko puta više od Srba u logoru, imali ta važna mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji. Iz navedenih citata izlazi da je prema Prnjatoviću bilo bolje: 1) ranije stići u Jasenovac i 2) sa sobom dovesti i svoju obitelj!?! Dakle, Prnjatovićevo svjedočenje više govori o samom Prnjatoviću nego o Židovima u Jasenovcu." Slijedeći dio Goldsteinova razmatranja također je posebno istaknut: "Laž, koja se vrlo često servira u javnosti, jest da je postojao izravan i stalan njemački pritisak da se radikalno riješi 'židovsko pitanje'. Nijemci su vrlo pažljivo nadgledali sva zbivanja u NDH, ali su većinu protužidovskih akcija organizirale same ustaše. Kadkad su i sami Nijemci ostajali zgranuti nad ustaškom surovošću." Zlobnici koji ne razumiju dr. Goldsteina pomislit će kako ovaj tekst predstavlja interesantnu interpretaciju dolaska Himmlera u Hrvatsku. Njegov posjet je, prema ovim Goldsteinovim konstatacijama, zapravo bio čisto turističke naravi! Vjerojatno je uz to i ostao "zgranut nad ustaškom surovošću"! Goldstein nastavlja u istom stilu: "Laž je i to da ustaški režim, tobože, nije bio antisemitski: da bi Židove opljačkali i otjerali u logore, pokrenuta je široka antisemitska kampanja, Pavelić i njegovi suradnici jasno su poručivali da prema Židovima neće biti milosti; organizirali su antisemitske izložbe."

Glupi pornografi bi glupo objašnjavali dr. Goldsteinu kako je NDH bila država koja se borila za opstanak, a u takvim situacijama ima i užasnih stvari. Recimo, kod ljudi koji se bore za opstanak zabilježeni su i slučajevi kanibalstva! Takvima bi dr. Goldstein odmah mogao usporediti NDH i neku drugu državu koja se rađa i koja ima odmah i pobunu u zemlji. Na primjer, Izrael. On je Židov i sigurno bi takvu usporedbu mogao dobro napraviti. Mogao bi im pokazati kakav je odnos židovskih vlasti prema pobunjenim Palestincima, odnosno hrvatskih u NDH prema pobunjenim Srbima. Iako Izrael nije nastao u Drugome svjetskom ratu, pa ni takva usporedba nije potpuno adekvatna. Zaista bi bilo zgodno kada bi im u takvom kontekstu dr. Goldstein pojasnio svoje teze o NDH: "Odnos prema NDH valja testirati i na ovaj način: smatramo li, ili ne smatramo, da je svaka hrvatska država a priori pozitivna činjenica, a svaka druga (npr. jugoslavenska, hasburška i sl.) a priori negativna? Da, doista, je li zaista sloboda a priori pozitivna činjenica, a ropstvo a priori negativna. Teško pitanje postavlja dr. Goldstein. Ali on je doktor povijesti, pa ne može postavljati laka pitanja. On nam i pojašnjava svoj stav. "Za pozitivan ili negativan odnos prema nekoj državi nije bitno gdje su joj granice nego da li osigurava svojim građanima mir, političke slobode, gospodarski i kulturni prosperitet." Ja moram zaista priznati da ne znam kako to ide s građanima u Izraelu, i Židovima i Palestincima, pa bi i meni takva paralela još više mogla pojasniti ove poglede dr. Goldsteina. Jesu li možda i osnivači nekih drugih država, prije toga proglašeni teroristima? I to ne u Drugome svjetskom ratu. Teško je očekivati da dr. Goldstein ne zna takve i slične komparacije. Ali to ne treba raditi, jer: "Pornografska mentalna eskapada sastoji se u tome da se događaji 'stavljaju u kontekst'." Naime, sveučilišnom profesoru iz povijesti je čudno da se događaji stavljaju u kontekst vremena u kojima su se dogodili. To je čista pornografija. Njemu nije važno kakvi su uvjeti u kojima se stvara jedna država, već je bitno "da li osigurava svojim građanima mir, političke slobode, gospodarski i kulturni prosperitet". Naime, u ratu je to važno, a ne - preživjeti - kako tvrde pornografi. Da, zaista, zašto bi dr. Goldstein objašnjavao činjenicu o različitom odnosu vlasti NDH u dijelovima u njemačkoj i talijanskoj interesnoj sferi, kad je očito da su ustaške vlasti mekanim Nijemcima, "zgranutim ustaškom

surovošću", mogle nametati svoj antisemitizam, a snažnim Talijanima nisu mogli. Zgodno bi bilo, misle pornografi, kada bi g. Goldstein, kao povjesničar, pojasnio i tadašnje vrijeme kroz konc-logore. Je li bilo logora, recimo za Japance, u SAD ili Australiji. Kako su u ovim demokratskim državama prolazili Nijemci u to vrijeme. Ako je logora i bilo, jesu li se ti logoraši prvo digli na ustanak protiv tih država? Možda su, poput četnika u Hrvatskoj, počeli s klanjima i prije uspostavljanja te države. Ma ne! Tako nešto može pasti na pamet samo pornografima. Važan je Jasenovac, a moj tekst u kome se spominju beogradski konc-logori od kojih je "Sajmište" bio "judenlager" - je pornografija. Jer: "pornografi priznaju da su ustaše pobile mnogo Židova, ali koliko ih je tek pobijeno u Srbiji? Pa zar je sudbina Hrvatske i Hrvata da ih čak i oni koji se smatraju 'najvecim' Hrvatima uvijek uspoređuju sa Srbijom i Srbima?" Da, dr. Goldstein je potpuno u pravu. Čista je pornografija dovođiti Jasenovac u isti kontekst sa "Sajmištem" i "Banjicom". A pogotovo i s logorima u SAD ili Australiji. Jer, cijeli svijet zna i za beogradske konc-logore, i za činjenicu da su bili jednako stravični kao Jasenovac. Da je to zaista tako, dr. Goldstein bi bio u pravu. A ne pornografi koji upozoravaju lažno hrvatsku javnost da nije tako. To su očita podmetanja uvaženom profesoru povijesti. Zbog takvih njihovih podmetanja, netko može pomisliti kako je po g. Goldsteinu važno pisati samo o zločinima Hrvata. Bolje je da nam Srbi pomažu u hvatanju Hrvata zločinaca. Dobro je da se ne piše o njihovim zlodjelima. Jer, kada bi hvatali svoje, ne bi nama pomagali. Da, zaista su plemenita ta srpska nastojanja. Ima pravo dr. Goldstein. Sretni smo što se tako i u Haagu i u Zagrebu sudi uglavnom Hrvatima za zločine. Treba istrajati na tome časnom putu. Na žalost, Goldsteinovo nastojanje može netko shvatiti onako kako on sam sebe predstavlja kroz riječi: "U mojoj se generaciji nikad nije postavljalo pitanje je li netko sin ili unuk ustaše i partizana. Štoviše, takve nam činjenice nisu bile uopće važne." Reci će: I to je sveučilišni profesor povijesti! Njemu je u Jugoslaviji problematično samo Miloševićevo vrijeme. Sve ono prije bilo je med i mlijeko. Treba se odmah ograditi od takvih. Jer, ne daj Bože da je njemu ta država bila pod hegemonijom Srba. Ne daj Bože da su u policiji u Hrvatskoj bili uglavnom Srbi. Ne daj Bože da je časnički kadar u JNA bio isti takav. Ne daj Bože da su

sinovi i unuci ustaša i ne samo njih morali bježati iz takve države ravnopravnih naroda. Ma kakvi. Vladalo je bratstvo i jedinstvo. Taman posla da se postavljalno pitanje je li netko sin ili unuk ustaše i partizana. Ne daj Bože da su Srbi u Hrvatskoj i u Jugoslaviji bili preferirani i da je ta država bila Srboslavija. Tko to tvrdi, on je revizionist. A ako se uz to bavi i poviješću - onda je i pornograf! Dr. Ivo Goldstein će na jednom mjestu konstatirati: "Pornografi će priznati da je u Jasenovcu pobijeno mnogo ljudi, ali odmah postavljaju pitanje: a koliko ih je tek pobijeno na Križnom putu?" Kasnije on će tvrditi "Je li ona (NDH, J.P) nudila Hrvatima BOLJITAK? Može li se uopće u nekoj državi osigurati prosperitet nekoj naciji ako vlast najavi ugrožavanje egzistencije, ili čak uništavanje, druge nacije?" Da bi na kraju opisao divan život u Jugoslaviji do dolaska Miloševića na vlast. Dr. Goldstein nas time stavlja u dilemu. Negira li on Križni put, ili smatra da država koja je započela svoj život zločinom može egzistirati, ako je zločin napravljen nad Hrvatima. Međutim, takvo zaključivanje je nelogično. Ovim nam dr. Goldstein samo pokazuje kako su njegovi argumenti neoborivi, a on piše istinu i samo istinu! Ostavimo se tih Goldsteinovih "lijepih vremena". Vratimo se pornografiji u mome inkriminiranom tekstu. Tu zaista uspoređujem beogradske logore i Jasenovac. Čak sam se drznuo i citirati jednog Srbina. Naime, dr. Lazar Prokić u knjizi "Jevreji u Srbiji" kaže: "Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!". Čista je pornografija kad ja to navodim u svom tekstu! Jer, uči nas dr. Goldstein "NDH, kao notornu njemačku saveznicu, nije mogao nitko i ništa spasiti. Ona je morala propasti zajedno sa svojim velikim zaštitnikom i pomagačem." Vjerojatno će dr. Goldstein odmah shvatiti kako je pornografija ako ovu njegovu tvrdnju netko usporedi

sa Srbijom u drugom svjetskom ratu. Nedićeva Srbija jest propala, ali Srbi dobiše Jugoslaviju, tj. kako je svojedobno rekla Tanja Torbarina "najveću moguću Srbiju". Srpska Pravoslavna Crkva se dičila time što je sv. Sava preteča Hitlera, ali je ratnim zločincem proglašen "prijatelj Židova" Alojzije Stepinac. Od potpisnika "Apela srpskom narodu", tj. poziva na suradnju s Hitlerom, dvadesetosmorica su postali članovi SANU tijekom komunističkog razdoblja, a dvanaestorica potpisnika je primilo visoke državne počasti poslije rata, pa i Sedmojulsku nagradu koja se dodjeljuje u čast ustanka u Srbiji 1941. I nagradom AVNOJ-a! Čista pornografija! Zato je, priznajem, najveća pornografija u slijedećem dijelu tog teksta: "Takvi su znali jednog svetog čovjeka i mučenika, kardinala Stepinca - proglasiti ratnim zločincem. Čovjeka kojeg su zbog antirasnih propovjedi Nijemci nazivali prijateljem Židova. Čovjeka koji je tijekom Drugog svjetskog rata spasio veliki broj Židova i Srba. I to u vrijeme dok se u SPC dokazivalo kako je sv. Sava preteča Hitlera! I ne samo to. Na primjer, u ovoj knjizi ("Srpski mit o Jasenovcu", J.P) prvi put se objavljuje jedan dokument u kome 141 žitelj jednog hrvatskog sela moli da se jedan Židov, njihov sumještani, pusti iz logora. Molbu je vidio i preporuča načelnik općine. A takvih molbi s mnogo potpisa za spašavanje Židova i Srba ima mnogo. I to jedino u Hrvatskoj! Jedino u Hrvatskoj u cijeloj porobljenoj Europi! Nije ih se smjelo objaviti jer bi otežali stvaranje srpskog mita o Jasenovcu. Jer bi bile besmislene tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda! Jer bi otežali zadržavanje Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom ako treba!" Zaista je čista pornografija kad ja spominjem dokumente koji se po prvi put tiskaju u Hrvatskoj. Dokumente jedinstvene u cijeloj Europi pod Njemačkom vlašću! - Zamislite, molim Vas. Taj Pečarić tiska dokument sa 141 potpisom da se pusti neki Židov iz logora. I još je molbu vidio i preporuča načelnik neke općine u NDH. Da takve dokumente ima, dr. Goldstein bi ih sigurno odavno već tiskao. Pa on je povjesničar! - Priznajem, ja sam zaista revizionist i pornograf, a ne dr. Goldstein. Ne postoji Hrvatski državni arhiv, niti takvi dokumenti u njemu. Jer, da tako nešto postoji, dr. Goldstein bi sigurno već pokrenuo akciju da se u Izraelu ustanovi posebna nagrada "pravednika među narodima", koja bi se dodjeljivala mjestima ili skupinama koje su se na ovakav način zauzimale za svoje sugrađane.

On bi bio posebno ponosan što se takva priznanja dodjeljuju samo Hrvatima i hrvatskim mjestima. U lijepim vremenima u kojima "generacije nisu bile opterećene poviješću" to bi sigurno bilo tiskano. Kriv sam što sam tako nešto tiskao, pa sada g. Goldstein mora konstatirati: "prisiljeni smo o toj povijesti raspravljati i donijeti čvrste sudove, koji će onemogućiti buduće političke manipulacije." Ne daj Bože da su politički manipulatori oni koji nisu htjeli do dana današnjeg takve dokumente objavljivati. Treba sve to odbaciti kao revizionizam. "Revizionizam (...) označuje takvu interpretaciju povijesnih događaja koja je bitno opterećena političkim pritiscima i nedostatkom volje da se spoznaju i iznesu neke od ključnih činjenica". Da, teška su danas vremena za povjesničare. Ovako nešto nije bilo moguće u prošlim vremenima kad je g. Goldstein doktorirao, kad nije bilo političkih pritisaka i nedostatka volje da se spoznaju i iznesu neke od ključnih činjenica. Da postoje dokumenti koje spominje dr. Pečarić u pornografskom tekstu objavljenome u "Hrvatskom slovu", dr. Goldstein bi ih sigurno još tada objavio. Očito je, stoga, da mi moramo "zaslužiti bolju budućnost, budućnost u Europi". Zar nam nije jasno kako je lijepo biti Irac u Sjevernoj Irskoj. Zapale ti kuću i izgori ti troje djece. I nikome ništa. Mi moramo zaista "susresti s istinom" i "zaslužiti" tako nešto.

<https://bezcenzure.hr/vlad/laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici/>

Kao što vidite Ivo DRobilica je našao i sjajno ime za svoj ukupni rad u 'istoriji': PORNOGRAF U POVIJESTI. Ipak je trebalo sačekati njegov epohalni 'pronalazak' DROBILICU u Jasenovcu da bi po njemu dobio ime.

Kako dr DRobilica voli spominjati amatere u povijesti, kao što je kandidatu za akademika to akademik Franjo Tuđman kojega je HAZU izabrala za akademika iako zapravo Tuđman i nije pravi znanstvenik tipa Jakovine, Markovine, DRobilice ili Klasića, pa je bistu Utemeljitelju RH uklonio iz instituta čim je postao ravnatelj, u Dodatku dajem tekstove iz mojih knjiga u kome se spominju napadi na akademika Tuđmana zbog toga što je naveo i svjedočenje Vojislava Prnjatovića o čemu piše Vukić.

Josip Pečarić

DODATAK: PRNJATOVIĆ U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

SRPSKI MIT O JASENOVCU / SKRIVANJE ISTINE O BEOGRADSKIM KONC- LOGORIMA, HRVATSKI POVIJESNI INSTITUT, ZAGREB, 1998.

“TUĐMAN (1994) PRIZNAJE JEVREJIMA BESPUĆE U POVIJESTI”

U ovom odjeljku toliko puta spominjane knjige Bulajić uočava stvarne domete pisma izvinjenja dr. Tuđmana predsjedniku najveće židovske organizacije u svijetu B'nai B'rithu, Kentu Schineru, u kome je ključan ovaj dio iz Tuđmanova pisma: *“Prema tome, odlučio sam izostaviti te sporne dijelove iz svoje knjige, koja uskoro treba biti objavljena na engleskom jeziku. To se pogotovo odnosi na formulacije koje sada smatram nepotrebnima, bilo stoga što se temelje na izvorima koji su se kasnije pokazali nepouzdanima, ili zato što njihov opći učinak navodi na predrasude o židovskom narodu, a to nikada nije bila moja namjera”*.³ Naime, poznato je da su glavni⁴ “sporni dijelovi” Tuđmanove knjige upravo citati koji su prvo objavljeni u srpskim izvori- ma, a sigurno je da ti citati zaista mogu navesti na predrasude o židovskom narodu. Zato i Tuđmanovo

³ M. Bulajić, nav. djelo, str. 134.

⁴ U izvješću predsjednika Jevrejske općine Slavka Goldsteina, objavljenom u njihovom biltenu br. 16 rujan/listopad 1990. str. 2, u točki 15.: “Pojave antisemitizma” navodi se i ovo: “Izvršni odbor i Vijeće JO Zagreb je javno istupilo protiv dijela knjige dr. Franje Tuđmana ‘Bespuća’,” navodeći u zagradama stranice 316-321, dakle stranice na kojima je dr. Tuđman govorio o Prnjatovićevim izvješćima.

izvinjenje i njegova odluka jest korektna, a opet najviše pogađa Srbe jer gosp. Kent Schiner sigurno zna za te srpske izvore koje citira dr. Tuđman. O čemu se tu zapravo radi? Dr. Tuđman, govoreći o Jasenovcu, ukratko navodi (uz ogradu!) i neke vrlo loše izjave o Židovima bivšeg logoraša Srbina Vojislava Prnjatovića dane 1942. godine u zapisniku Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima. Bulajić zato ne navodi same sporne dijelove Tuđmanove knjige, ali ne samo zato što se radi o Srbinu! Drugi je razlog za to što on itekako zna da Tuđman citira Antu- na Miletića, koji je još 1987. godine objavio drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi *Koncentracioni logor Jasenovac*, knj. III., Beograd, 1987., str. 106-119., a našao ga je u Arhivu Svetog sinoda. Spomenuti citati tiskani su 1987. godine, dakle dvije godine prije tiskanja Tuđmanove knjige. Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle 1990. godine, jeromonah Atanasije Jevtić i-zdao je u ime Svetog Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljena - bez ikakva objašnjenja - oba Prnjatovićeve izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova⁵. Na primjer Prnjatović kaže, a to prenosi i Tuđman: “*Židov ostaje Židov, pa i u logoru Jasenovac. Oni su u logoru zadržali sve svoje mane no s tim da su one sada vidnije. Sebičnost, lukavstvo, nesolidnost, tvrdičluk, podmuklost i konfidentstvo su nji- hove glavne odlike*”⁶

A zašto Prnjatović ovako govori o Židovima. To je jasno ako se pogleda prethodni citat koji također navodi Tuđman: “*Židova je u logoru bilo 5-8 puta više od Srba. Pošto su prije pristigli i 'uspjeli da u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabe sva važnija mesta', to radi svojih povlastica 'stalno i vešto intrigira- ju protiv Srba' (...)*”⁷

Prnjatoviću su očito Židovi takvi kakve ih on opisuje zato što su prigrabili važnija mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji, pa se uopće ne treba uzbuđivati na ovakve njegove prosudbe. Uostalom Tuđman navodi dobar dio Prnjatovićeve izvješća komesarijatu za izbjeglice Nedićeve vlade, koje je dao 11. ožujka 1942., u kome kaže da je

⁵ Lj. Štefan, *Hrvatsko Slovo*, 3. siječnja 1997.

⁶ F. Tuđman, nav. djelo, str. 318.

⁷ Isto, str. 317-318.

namjera ustaša bila “*da od Jasenovca naprave jedan ne samo sabirni nego i jedan radni industrijski logor, budući da su na terenu podignute već i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnice, bravarije, kleštara, limarija, tapacireraj, puškarnica, auto mehaničarska radionica, stolarija, kolarija, elektroinstalaterska radionica, ciglana, parna pilana, te parna električna centrala*”.⁸

A Prnjatovića pogađa ovo: “*Zatočenici-slobodnjaci ne stanuju u samom logoru nego u selu Jasenovac u privatnim stanovima, a omogućeno im je da su doveli i svoje porodice. Dakle žive zajedno sa svojim porodicama slobodno u Jasenovcu. Na žalost to su samo Židovi*”.⁹ Tuđman konstatira da Prnjatovićev sud o Židovima “*odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antisemitskim raspoloženjem*”.¹⁰ To je očito i iz same činjenice što sam Prnjatović konstatira da je u logoru bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, a on o svim Židovima govori tako loše samo zbog toga što je, prema njemu, očito malen broj Židova u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabio sva važnija mjesta.

Pa nisu valjda svi ti Židovi, kojih ima toliko puta više od Srba u logoru, imali ta važna mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji. Iz navedenih citata izlazi da je prema Prnjatoviću bilo bolje: 1) ranije stići u Jasenovac i 2) sa sobom dovesti i svoju obitelj!? Dakle, Prnjatovićevo svjedočenje više govori o samom Prnjatoviću nego o Židovima u Jasenovcu. Čak bi se mogla povući i paralela između tih Prnjatovićevih izjava i ponašanja Nedićeve Srbije i Srpske pravoslavne crkve u to vrijeme. Naime, Prnjatović optužuje Židove zbog toga što on i drugi Srbi u logoru nisu u zatočeničkoj hijerarhiji, a Nedićeva se Srbija i Srpska pravoslavna crkva u isto vrijeme bori za što bolju poziciju njihove države u sklopu Hitlerova svjetskog poretka! Prnjatovićeva izjava dana je 11. ožujka 1942. godine i sigurno je ono što je Prnjatović govorio o Židovima odgovorilo i Nediću i Srpskoj pravoslavnoj crkvi. Zašto? Pa to je bilo vrijeme kad je Beograd postajao prvi veći grad Europe “očišćen” od Židova, kad je on postajao “judenfrei”. U to su vrijeme zatočenici jedinog

⁸ Isto, str. 316.

⁹ Isto, str. 317.

¹⁰ Isto, str. 318.

židovskog konc-logora (judenlagera) “Sajmišta”, dakle između ožujka i svibnja 1942., ubijani u plinskim komorama na ulicama Beograda. Tada velikosrpskoj politici nije odgovaralo dokazivati da je Jasenovac “najveći srpski grad pod zemljom” nego je trebalo Nijemcima dokazati da su oni bolji saveznici od Hrvata, da Nijemci trebaju omogućiti stvaranje velike Srbije umjesto velike Hrvatske. Da, u Jasenovcu je bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, ali oni su tu u sred Beograda omogućili “konačno rješenje” židovskog pitanja i napravili od Beograda - judenfrei! Prnjatovićevo svjedočenje omogućava im dokazati Nijemcima da su oni sposobniji provoditi njihove zamisli od Hrvata - Hrvati stvaraju tamo nekakav industrijski logor umjesto sabirnog, a oni su stvorili Banjicu i “Sajmište” - jedini “judenlager” na svijetu, dva logora iz kojih niti jedan Židov nije izišao živ!

Ipak činjenicu da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovića, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je i moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cijelu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji. Vjerojatno je i cilj najnovijih tiskanja ovih izjava u Beogradu - pritisak na Židove!

Bulajić za svoje djelovanje ima potporu od nekih židovskih krugova u svijetu. Zato, on u knjizi koja govori o Tuđmanovoj knjizi ne želi ulaziti u te “sporne” dijelove Tuđmanove knjige! On samo kaže da *“Jevreji ne bi trebalo da prime izvinjenje predsjednika druge nezavisne države Hrvatske”!*

**SRPSKI MIT O JASENOVCU II /: O
BULAJIĆEVOJ IDEOLOGIJI GENOCIDA
HRVATSKIH AUTORA, ZAGREB, 2000.**

JASENOVAC - RADNI LOGOR

Međutim, vjerojatno dr. Bulajić nije čitao knjigu Zemaljske komisije Hrvatske “Zločini u logoru Jasenovac”, jer mu se sigurno ne bi dopao dio iz zaključaka knjige koji komentira Josip Jurčević: *“Zbog tadašnjih i kasnijih isključivih stavova u radovima o ovoj temi koji su - bez analitičke utemeljenosti - poticaj za osnivanje i postojanje logora u Jasenovcu tumačili kroz složenicu ‘klaonica ljudi’ ili ‘tvornica smrti’, vrijedno je naglasiti jedan zaključak iz knjige, koji kaže: ‘Raditi se je moralo barem 10 sati dnevno bez odmora, jer je roba, koja se izrađivala, bila vrlo potrebna za vojsku okupatora i ustaša (n. a.) (...) Ustaški su se nadzornici šetali po radionicama i budno pazili da nitko ne postajkuje, da se ne zadržava predugo u zahodu i da radi bez odmora.’*

U tom se smislu, promatrajući objavljeni nacrt i prateći tekst knjige, te već prije spomenute brošure, može primjetiti da je u logoru Jasenovcu intezivno radilo šest industrijskih pogona - ciglana kapaciteta dva milijuna cigli dnevno, lančara za proizvodnju različitih metalnih predmeta (žica, lanaca i dr.), pilana, kožara, rafinerija i električna centrala; dvadesetak zanatskih radionica - bravarija, limarija, kovačnica, strojobravarija, alatnica, tokarija, puškara, precizna mehanika, montaža, automehanika, remenarija, kolarija, stolarija, krečana, ugljenara, drvvara, krpara, krojačnica, keramika; ekonomija - mljekara, mesnica, ledara (hladnjača), pekara, štale, svinjci, konjušnica, peradarnik, pčelarnik, vrtlarija; a za dovoz sirovina i odvoz robe koristili su se brodovi, splavi,

*željeznica i kamioni, čiji su pristupi bili izravno povezani s logorom.*¹¹

Primijetimo da se ovo uopće ne razlikuje s tvrdnjom bivšeg logoraša Srbina Vojislava Prnjatovića koju je dao komesarijatu za izbjeglice Nedićeve vlade 11. ožujka 1942. godine, a što je prenio dr. Franjo Tuđman u *Bespućima povijesne zbiljnosti* (str. 316). A Tuđman je napadan što je prenio Prnjatovićeve izvješća!!

Ali vratimo se **odgovornom radu** Komisije. Zemaljska komisija uputila je u Jasenovac dne 18. svibnja 1945. posebnu anketnu komisiju koja je saslušala i četiri svjedoka i na temelju toga je na kraju i donijela zaključak:

“Jedan od svjedoka, Jovan Živković, je izjavio: ‘Ja točno ne znam koliko je zatočenika u Jasenovcu likvidirano, ali je bilo opšte uvjerenje među zatočenicima da taj broj prelazi jedan milijun’.

Drugi svjedok, Mihajlo Marić, je kazao: ‘Kao posmatrač i očevidac svih strahota koje su se događale u Jasenovcu mogu mirne duše kazati da je u toku četiri godišnjeg postojanja logora na razne načine umlačeno ili umrlo od bolesti ili gladi oko milijun i četiri stotine hiljada zatočenika od kojih je bila ogromna većina Srba zatim židova, cigana i samih Katolika’.

Treći svjedok, Milan Duzemlić koji je do pred kraj 1943. Godine bio općinski bilježnik u Jasenovcu, je rekao kako je ‘uprava logora Jasenovac vodila zapisnike o pojedinim slučajevima smrti zatočenika te je jedan primjerak takvog zapisnika odnosno spisa dostavljala općinskoj upravi u Jasenovac (...). Do dana moga uhapšenja t.j. 21. decembra 1943. Bilo je kod općine Jasenovac takovih zapisnika oko 900.000, odnosno po spisku prijava slučajeva smrti bilo je 900.000 takvih žrtava (...) ove spiskove vidio je također i blagajnik Risović Stjepan, ali je on mrtav’.

Pri kraju je Zapisnika zaključeno: ‘Anketna komisija nakon izvršenog uviđaja samog logora, liječničkog nalaza i mišljenja sudskog vještaka, te preslušanja očevidaca ustanovljuje: (...) u pogledu opsega i broja izvršenih zločina nadmašene su I najstrašnije slutnje (...) nasilno je usmrćeno od prilike 1,400.000 - (iskaz svjedoka Duzemlić Milana)’. Anketna je komisija ovdje

---

¹¹ Isto, str. 34-35.

napravila i jednu očiglednu pogrešku grube nepažnje, koja - uz ostalo - svjedoči o površnom pristupu poslu kojeg se obavljalo. Naime, milijunčetrstotisuća žrtava naveo je svjedok Mihajlo Marić, a ne Milan Duzemlić, što je bjelodano iz Zapisnika kojeg je napravila sama Anketna komisija. (...)

Nadalje je potrebno još jedanput spomenuti važnu knjigu koju je izdala Državna komisija - 'Izveštaj ... Međunarodnom vojnom sudu u Nurnbergu', u kojem se tvrdi: 'Prilikom ubijanja u logoru pravljene su zapisnici, od kojih je po jedna kopija dostavljena opštinskoj upravi mesta Jasenovac. Po iskazu beležnika te općine, Milana Duzemlića, najmanje 600.000 šest stotina hiljada) ljudi u ovom logoru. (...) Prednji podaci primljeni su od Zemaljske komisije Hrvatske za ratne zločine'.¹²

*Za Državnu komisiju je sada već Milan Duzemlić izjavio da je broj žrtava 600.000. Očito onih 1.400.000 što mu je pripisala Anketna komisija bila je prevelika brojka, pa su onih 900.000 koliko je on govorio postali Komisiji prihvatljivih 600.000. Da kako reče dr. Bulajić: "u rezultatu **odgovornog rada** (istaknuo J.P.) i tadanje spoznaje poslat je Međunarodnom vojnom sudu u Nirnbergu izvještaj o stratištu Jasenovac sa oko 500.000 do 600.000 umorenih zatočenika - žrtava fašizma."*

---

¹² Isto, str. 40-43.

SKANDIRANJE ŠAKIĆU NA ZAGREBAČKOM AERODROMU

Interesantno je da Efraimu Zuroffu to ne smeta. Bar tako tvrdi dr. Milan Bulajić, koji mu je dao obimnu dokumentaciju o Jasenovcu (sada znamo gdje je pokradena dokumentacija iz Jasenovca). S njim kontaktira i Simon Wiesenthal. Ljudi koji proganjaju ratne zločince surađuju s ratnim zločincima iz Beograda. Jer ako dr. Milan Bulajić još nije proglašen ratnim zločincem – predsjednik njegove države jest. Strašno!

Dr. Milan Bulajić tvrdi i sljedeće: “Pogledajte samo Svjetsko prvenstvo gdje se u Zagrebu skandira Šakiću, na aerodromu mu prave svečani doček”. A malo prije toga optužio nas je da smo “utvrdili da boluje od paranoje”. Pa zar reći nešto ovako i nije podmakli stadij paranoje ili očita zločinačka djelatnost?

Također, u podnaslovu članka izvučeno je sljedeće pitanje dr. Milana Bulajića: “Je li to bio radni logor, kako tvrdi povjesničar Franjo Tuđman i Dinko Šakić, ili sistem logora smrti koji se proteže na oko 240 četvornih kilometara masovnih grobnica.” Autorstvo ove druge tvrdnje pripada upravo dr. Milanu Bulajiću. Ona mu je bila osnovna tvrdnja, s tim što je prvo govorio o 210 četvornih kilometara, pa mu se učinilo malo, pa je povećao za još 30, s kojom je mobilizirao Srbe za genocid nad nedužnim susjedima – djeci, ženama i starcima u Domovinskom ratu. A da je Jasenovac bio radni logor, možemo naći u čuvenim izvješćima Srbina Vojislava Prnjatovića dana 1942. godine u zapisniku Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima. Antun Miletić je još 1987. godine objavio drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi **Koncentracioni logor Jasenovac**, knj. III., Beograd, 1987., str. 106-119., a našao ga je u Arhivu Svetog sinoda. Te citate naveo je dr. Franjo Tuđman u “Bespućima” i bio žestoko napadnut zbog toga!?

TUĐMANOVI CITATI

Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle 1990. godine, jeromohan Atanasije Jevrić izdao je u ime Svetog Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljeni – bez ikakva objašnjenja – oba Prnjatovićeva izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova. U Prnjatovićevom izvješću komesarijat za izbjeglice Nedićeve vlade, koje je dao 11. Ožujka 1942., stoji da je namjera ustaša bila (str. 316) **“da od Jasenovca naprave jedan ne samo sabirni nego i jedan radni industrijski logor, budući da su na terenu podignute već i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnice, bravarije, kleštara, limarija, tepecireraj, puškarnice, auto mehaničarska radionica, stolarija, kolarija, elektroinstalaterska radionica, ciglana, parna pilana, te parna električka centrala”**. To je Tuđman i citirao u svojoj knjizi na str. 316. Dakle, o prvoj tvrdnji govori jedan Srbin još daleke 1942. godine, a ne povjesničar Tuđman, kako je u svojoj zločinačkoj namjeri da izazove pokolje u Hrvatskoj govorio i još uvijek govori dr. Milan Bulajić! Na “Sajmištu” nije bilo ni radionice za izradu lanaca, ni kovačnice, ni bravarije, ni kleštare, ni limarije, ni tapecireraja, ni puškarnice, ni auto mehaničarske radionice, ni stolarije, ni kolarije, ni elektroinstalaterske radionice, ni ciglane, ni parne pilane, ni parne električne centrale. Dovoljna su bila plinska vozila! I ulice grada Beograda! A kolika je tek površina grada Beograda – grad konc-logor?

Konačno, Bulajićeva tvrdnja “Proces Šakiću posljednja je prilika za jugoslavenski Nürnberg” uzeta je kao naslov cijelog teksta. Također, bedastoća. Naime, u Nürnbergu su suđeni najveći dužnosnici Hitlerove Njemačke. Jugoslavenski Nürnberg može biti organiziran samo kao suđenje već proglašanih ratnih zločinaca kao što su sadašnji predsjednik Bulajićeve države Slobodan Milošević i drugi najviši dužnosnici države koja je krenula u agresorski genocidni rat. Kome je namjenjena uloga srpskog Göbbelsa na takvom procesu ako ne dr. Milanu Bulajiću? A za takav proces ima vremena. Hrvatska pozicija će u svijetu sve više jačati, a srpska slabiti. Koliko god se to činilo nemoguće dr. Bulajić – ima nada da i on stane pred sud pravde.

BRANI LI GOLDSTEIN NDH? ZAGREB, 2002.

GOLDSTEIN I BULAJIĆ O STEPINCU JEDNAKO LAŽU

Fokus, 7. veljače 2002.

Goldsteinova razmatranja Stepinčeva djelovanja preuzeta su iz staljinističke optužnice protiv nadbiskupa Stepinca, dakle ne razlikuju se mnogo od Bulajićevih

Zanimljivo je da u ovom odjeljku Goldstein ne spominje Stepinčev pokušaj spašavanja zagrebačkog nadrabina dr. Miroslava Šaloma Freibergera. Zato je zanimljivo spomenuti moje Otvoreno pismo Židovskoj općini u Zagrebu i Društvu hrvatsko-izraelskog prijateljstva objavljeno u *Spremnosti*, hrvatskom tjedniku od 21. rujna 1999., u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku, Hrvatskom Vjesniku* od 24. rujna 1999. pod naslovom: „Milan Bulajić ponovo ubija Židove“ i *Hrvatskom Slovu* od 1. listopada 1999. s naslovom: „Nadrabinov nacionalistički grijeh“. Tu se upravo na primjeru jednog iznimnog čovjeka, zagrebačkog nadrabina dr. Miroslava Šaloma Freibergera, vjeroučitelja, hebraista, prevoditelja, diplomiranoga pravnika, doktora teoloških znanosti i plodnog pisca, pokazuje kakvo je bilo poslijeratno razdoblje, dakle vrijeme u kome su prikupljani „dokazi“ koje obilato koriste i Bulajić i Goldstein. Čudno je, ipak, da je taj slučaj toliko nezanimljiv samom Goldsteinu. Je li samo zato što želi umanjiti Stepinčeve zasluge, tj. ne uklapa mu se u njegov olaki „dokaz“ da Stepinac nije prijatelj Židova, ili samo štiti dr. Bulajića, nije baš jasno. A možda je posrijedi i jedno i drugo.

Herojska smrt zagrebačkoga nadrabina

A o zagrebačkom nadrabinu puno govore sljedeća dva događaja. Kada je 7. veljače 1943. godine u Palestinu krenulo

jedanaest maloljetnih dječaka i djevojčica, a među njima i jedanaestogodišnji nadrabinov sin Ruben, nadrabinu je bilo ponuđeno da s djecom krene kao pratilac, kako bi se i on spasio, ali on je to odbio (str. 443.). Herojska je bila i sama smrt nadrabinova. On je na ulazu u koncentracioni logor Auschwitz protestirao protiv neljudskoga postupka prema pripadnicima njegove zajednice i odmah je, pred svima, ubijen. (str. 475.).

Međutim, Goldstein zna da je točno ono što sam napisao u *Otvorenom pismu Židovskoj općini u Zagrebu i Društvu hrvatsko-izraelskog prijateljstva*. To se vidi iz sljedećega citata iz njegove knjige (str. 472.):

I Miroslav Freiburger i Hugo Kon znali su da se spremaju hapšenja, ali su 'ponosno kod kuće dočekali zlikovce, koji su ih došli hapsiti'. Nadbiskup Stepinac je Freiburgeru nudio spas (istakao J.P.). No, Freiburger se nije želio spašavati, a da članovi njegove općine budu deportirani.

Smiješno Prnjatovićevo drugo pismo dano u Tuđmanovoj knjizi bilo je dovoljno da Goldstein uzbudi cijeli židovski svijet. A Bulajićeve uvrede jednog iznimnog Židova nisu značile ništa. Ipak, riječ je o čovjeku istih ideoloških pogleda. Dapače, Goldsteinova razmatranja Stepinčeva djelovanja preuzeta su iz te staljinističke optužnice nadbiskupa Stepinca, dakle ne razlikuju se mnogo od Bulajićevih. Kako onda ići na njega, zar ne?

Otvoreno pismo Židovskoj općini u Zagrebu i Društvu hrvatsko-izraelskog prijateljstva

Poštovana gospodo,

Dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja žrtava genocida izdao je ove godine knjigu: "Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima", Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999. Knjigu je osobno dijelio u Hrvatskoj. Vjerojatno niste dobili primjerak ove knjige, jer bi ste sigurno reagirali na ono što dr. Bulajić piše o dr. Miroslavu Šalomu Freiburgeru. Naime u odjeljku: "Spašavanje (pokatoličenih) Jevreja od strane nadbiskupa Stepinca", dr. Bulajić kaže (str. 595-

596): “Medju Jevrejima koji su se krili u nadbiskupovom dvoru, pominjan je zaista i zagrebački nadržabin dr Freiburger, čije pismo zahvalnosti papi Piju XII za pomoć koju je pružio Jevrejima nadbiskup Stepinac. Katolički izvori navode kao primjer i dokaz humanog postupanja u ratnim uslovima i genocida nad Jevrejima (nebitna je očita nepismenost u ovim rečenicama, J.P). Medjutim, ‘ruka policije’ stigla je nadržabina Freiburgera, odveden je 1943. u koncentracioni logor Auschwitz i ubijen. Sudija Vrhovnog suda Narodne Republike Hrvatske, dr. Žarko Vimpulšek, predsjednik sudskog vijeća optuženom zagrebačkom nadbiskupu dr. Alojziju Stepincu, potvrđuje da se dr Freiburger sa suprugom, početkom progona Židova po Zagrebu, sklonio kod nadbiskupa Stepinca, u nadbiskupski dvor, ali ‘ga je izdao na najbezdušniji, da ne kažem, najpokvareniji, način’: ‘Ali nakon par dana rekao mu je da je on sve uredio s ustašama, da mu se neće ništa dogoditi, neka lijepo ide u svoj stan, i ovaj je otišao. Došao je sa svojom suprugom u stan, ali za nekoliko sati bio je uhapšen. I zatim je nestao. Kao i mnogi drugi. I to sam prebacio Stepincu u sudnici. ‘Na koncu, vi ste svog kolegu izdali; bio je u neku ruku vaš kolega, otprilike istog nivoa kao i vi.’ Stepinac je na to odgovorio, ne bez hipokrizije: ‘Moja je savjest čista’.”

Naravno, dr. Bulajić zna pravu istinu, ali on je u svojoj knjizi uopće ne spominje. On o dr. Freiburgeru piše pozivajući se na citat ‘staljinističkog’ suđenja dr. Stepincu. O slučaju dr. Freiburgera dosta je pisano u hrvatskim novinama. Još je živ i nadržabinov tajnik dr. Amiel Shomrony koji je nedavno i posjetio Hrvatsku. Kako sam o tom slučaju pisao i ja u svojoj knjizi “Srpski mit o Jasenovcu”, Dom i Svijet, 1998, s kojom dr. Bulajić pokušava polemizirati u ovoj svojoj knjizi, on nikako ne može reći da to nije znao. Zato ću i navesti samo citat iz moje knjige koju je on sigurno pročitao:¹³

Dr. Miroslav Šalom Freiburger odbio je pomoć

Te iste 1943. godine, kada je Himmler zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je rabinu dr. Miroslavu Šalomu Freiburgeru da se s obitelji skloni k njemu u

¹³ J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu*, I, str. 110-111.

nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, ali Freiburger je ponđenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i tamo odmah pogubljen. " Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. Igorom Primorcem (profesor na Hebrew University u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh Papandreu Damaskinosu i proglašen je pravednikom).

Zar nije užasno kako dr. Bulajić pokazuje jednu iznimnu osobu židovskog naroda. A doista je iznimno ono što je učinio nadrabini dr. Miroslav-Šalom Freiburger: **Otklonio je ponudjenu pomoć rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda!** Zar to nije dostojno bilo čijeg velikog divljenja? Mi Hrvati se ponosimo što je uz svoj narod uvijek bio nadbiskup zagrebački Alojzije Stepinac. Isto tako svi građani Hrvatske, ne samo Židovi, trebaju biti ponosni što je u Hrvatskoj živio i radio jedan tako poseban čovjek kakav je bio nadrabini dr. Miroslav Šalom Freiburger.

Zato ne samo Židovi u Hrvatskoj, ili bilo gdje u svijetu, nego svi mi moramo biti ogorčeni na činjenicu što ga je dr. Bulajić opisao na ovakav način. On se po dr. Bulajiću sklonio kao kukavica kod nadbiskupa Stepinca, ne vodeći računa o svojem narodu, a onda je bio ubijen kada je, navodno, nadbiskup Stepinac to želio.

Morbidni Bulajićevi postupci

On zastupa tako nešto sramotno, iako i sam konstatira (str. 595): *I Amiel Shomrony, bivši sekretar zagrebačkog nadrabina dr. Miroslava Šalom Freiburera, predlagao je 1970. nadbiskupa Stepinca za 'pravednika' (righteous among Nations) jer, kad je nadrabini uhapšen nadbiskup Stepinac se, navodno, zauzeo za njegovo puštanje, ali bez uspjeha.* Jasno je da nitko pametan ne bi više vjerovao predsjedniku sudskog vijeća jednog montiranog procesa kakav je bio ovaj nadbiskupu Stepincu, nego tajniku zagrebačkog nadrabina. Osim dr. Bulajića. Valjda - po dr. Bulajiću - jedan Židov ne može napraviti tako iznimno dijelo kao što ga je napravio dr. Freiburger. Nacisti jesu ubili dr. Freiburera, ali ovo što

čini dr. Bulajić još je gore. Njegov postupak je tim morbidniji što on kao svoje “jevrejske suradnike” u svojoj knjizi navodi (str. 814.) “Simona Wisenthala, dr. Bernarda Kleina, dr. Ela Rosenbauma, dr. Eiframa Zuroffa, Aleksandra Mošića i druge”.

Zar na takav način prikazati jednog izuzetnog čovjeka, kako je dr. Milan Bulajić, direktor Muzeja žrtava genocida iz Beograda, učinio sa žrtvom holokausta zagrebačkim nadrabinom dr. Miroslav Šalomom Freibbergerom, ne zaslužuje osudu Židovske općine u Zagrebu i Društva hrvatsko-izraelskog prijateljstva? Zar ovo ponovno ubijanje dr. Miroslava Šaloma Freibbergera ne zaslužuje osudu svih? I Židova i Hrvata diljem svijeta! Nadam se da će Židovska općina u Zagrebu i Društvo hrvatsko-izraelskog prijateljstva o ovom sramotnom postupku dr. Milana Bulajića i ustanove kojoj on stoji na čelu, dakle Muzeja žrtava genocida u Beogradu, obavijestiti sve srodne židovske organizacije u svijetu, a nadam se da će objavljivanjem ovog pisma u hrvatskom tisku, s time biti upoznati Hrvati u domovini i iseljeništvu.

Prof. dr. sc. Josip Pečarić

član suradnik HAZU

Active member of The New York Academy of Sciences

Goldsteinova vjera

Naravno, mnogi vjeruju da Goldstein samo želi pokazati kako postoje izabrani narodi koji nešto smiju, i oni koji to ne smiju. Zato ne čudi što *Hrvatsko slovo*, 19. listopada 2001. postavlja Ivi Goldsteinu slijedeće pitanje:

Objavili ste knjigu “Holokaust u Zagrebu”, podobno istraživanje progona Židova u doba NDH. U zasebnom poglavlju bavite se ulogom kardinala Stepinca, koji po Vašem sudu nije spasio dovoljno Židova e da bi mu oni uzvratili barem jednim “hvala”. Uz to bio je više sklon ustašama nego partizanima (koji su mu pobili na tisuće svećenika, redovnika i časnih sestara, a i njemu odrapili 16 godina zatvora).

Ne biste li radije pronašli makar jednoga rabina koji je tolikim Palestincima pomogao kolikima je pomogao kardinal Stepinac?

Prigovarajući Stepincu da nije učinio više, ne očekujete li od kojega rabina da svojim tijelom zaštiti neko palestinsko dijete od puščanog zrna? ”

Stvarne Goldsteinove nakane

Goldstein stalno zanemaruje, tj. nebitna mu je činjenica (jer je on za Jugoslaviju, a ne za Hrvatsku) da se, kad je riječ o NDH, radi o borbi za državu, pa zato mnogi prigovaraju Goldsteinu zašto ne uspoređuje obranu hrvatske države i Izraela. Moj pogled na to pitanje je potpuno drugačiji. O tome sam pisao u članku objavljenom u *Hrvatskom slovu*,¹⁴ (također i u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*):

U isto vrijeme je na izborima u Izraelu pobijedio Sharon, koji u autobiografiji priznaje ubojstva civila u Qibzi. To on naziva pogreškom. Los Angeles Times navodi i druge zločine za koje je odgovoran Sharon. Ali Izraelci znaju da su branili opstojnost svoje države i glasovali su za Sharona. A u Srbiji za podpresjednika vlade biraju ratnog zločinca iz Hrvatske i BiH - generala Perišića. To našoj vlasti ništa ne govori, jer za neovisnost Hrvatske nisu ni bili. Sjetimo se da je Budiša napustio vladu u trenutcima kada je ova prihvatila Vanceov plan koji je bio uvjet za priznavanje neovisnosti.

---

¹⁴ J. Pečarić, *Hrvatsko slovo*, 16. veljače 2001.

SPAŠAVAO JE LJUDE U VRIJEME DIVLJAŠTVA

Fokus, 21. veljače 2002.

Holokaust u Zagrebu uradak je staljinističke historiografije. Ivo Goldstein se mnogo trudi optužiti nadbiskupa Stepinca, ali optužuje samoga sebe

Kada dođu k vama osobe židovske ili pravoslavne vjeroispovijesti, koje se nalaze u smrtnoj opasnosti, pa zažele konvertirati na katolicizam, primite ih da spasite ljudske živote. Zadaća je kršćana u prvome redu spasiti ljude

A kakav je odnos Katoličke crkve. Goldstein konstatira kako su *mnoge crkvene osobe pokušavale pomoći Židovima*¹⁵, ali ne navodi povjerljivu instrukciju nadbiskupa Stepinca župnicima iz 1941.:¹⁶

Kada dođu k vama osobe židovske ili pravoslavne vjeroispovijesti, koje se nalaze u smrtnoj opasnosti, pa zažele konvertirati na katolicizam, primite ih da spasite ljudske živote. Ne zahtijevajte od njih nikakvo specijalno vjersko znanje, jer pravoslavci su kršćani kao i mi, a židovska je vjera ona iz koje kršćanstvo vuče svoje korijene.

Uloga je i zadaća kršćana u prvom redu spasiti ljude. Kada prođe ovo vrijeme ludila i divljaštva, ostat će u našoj crkvi oni, koji budu konvertirali zbog uvjerenja, dok će se ostali, kada opasnost prijeđe, vratiti u svoju.

Goldstein ‘zaboravio’ Stepinčeve osude rasizma

Goldsteinu to nije važno, ali naširoko komentira što su ti ljudi pisali u tim svojim molbama i pokušava odgonetnuti tko je to pisao zbog spašavanja žive glave:¹⁷ *Da se iza ovih afirmativnih fraza kriju posve drugi razlozi, svjedoči slučaj sestara .... Zašto je njemu kao*

---

¹⁵ Isto, str. 489.

¹⁶ Lj. Štefan, Stepinac i Židovi, str. 36-37.

¹⁷ I. Goldstein, nav. djelo, str. 485.

povjesničaru bitno tako nešto degutantno, a nije Stepinčeva povjerljiva instrukcija?

Možda Goldsteinu smeta Stepinčeva tvrdnja: *Židovska je vjera ona, iz koje kršćanstvo vuče svoje korijene*, jer bi je netko mogao usporediti s Goldsteinovim prvim spominjanjem Stepinca:¹⁸

Na Staru godinu 1938. godine, nadbiskup Stepinac na propovijedi opet (!, J.P.) osuđuje rasizam. No, i sam je Stepinac u svoj dnevnik, objavljen tek 1990. godine (!, J.P.) o Židovima pisao i na drugačiji način. “Treba li to komentirati? Vjerojatno ne, ali ipak ćemo više o tome poslije. Ipak primjetimo i to da Goldstein, slično Bulajiću, zaboravlja da je Stepinac još tada osuđivao rasizam, pa će reći:¹⁹ *Stepinac je o Jasenovcu u to vrijeme mogao dobiti obavijesti iz prve ruke: njegov osobni sekretar i sekretar papinske nuncije posjetili su Jasenovac zajedno s drugim diplomatima u veljači 1942. godine. Očigledno pod dojmom svih tih informacija s vremenom je evoluirao odnos nadbiskupa Stepinca prema židovskom, odnosno ,rasnom pitanju’.* Dakle, Stepinac je još na Staru godinu 1938. opet osuđivao rasizam, ali je njegov odnos prema rasnom pitanju evoluirao 1942. godine poslije posjeta Jasenovcu njegovog osobnog sekretara i sekretara papinske nuncije. Na kakvu to evoluciju misli Goldstein? Je li Stepinac otišao u šumu, ili je pak prihvatio tvrdnje iz Prnjatovičeva izvješća? Goldstein nam ne objašnjava u što je evoluiralo to Stepinčevo opetovano osuđivanje rasizma i prije i tijekom rata. Ili se ta evolucija odnosi na Goldsteinov groteskni komentar o tome kako je on samo iznosio poznata stajališta Katoličke crkve, što smo već komentirali.

U Njemačkoj ne bi sišao živ s propovjedaonice

Ne čudi onda zbog čega Goldstein uopće ne spominje riječi njemačkoga generala u Zagrebu Glaisea von Horstenaua o Stepinčevim javnim antirasističkim propovjedima:²⁰

Kad bi se jedan biskup u Njemačkoj usudio tako govoriti, ne bi živ sišao s propovjedaonice.

¹⁸ Isto, str. 49.

¹⁹ Isto, str. 571-572.

²⁰ Lj, Štefan, *Stepinac i Židovi*, str. 92.

Goldstein ovo ne navodi jer mu ta izjava ruši cijeli koncept njegove knjige. Po njemu su ustaše gori od Nijemaca, a eto u NDH Stepinac može govoriti nešto zbog čega u Njemačkoj ne bi živ sišao s propovjedaonice. A ako se prihvati da su oni bar približno opasni kao i Nijemci, onda je očito Stepinac bio itekako u opasnosti, što opet ruši Goldsteinovu želju da tako nešto pobije kako Stepinac ne bi bio proglašen pravедnikom.

Vratimo se tome kako je Stepinac itekako dobro razumio što znači bježanje Židova iz Austrije i Njemačke u Zagreb. On je osobno odlazio na kolodvor, čak i noću, te pružao tim ljudima pomoć i utjehu. Dr. Miroslav Dujić–Deutsch bio je liječnik zagrebačkog Kaptola i nije se više smatrao Židovom. Ali Stepinac mu je ipak savjetovao da se prijavi za suzbijanje sifilisa u Bosni. Poslušao je nadbiskupa i spasio se.²¹

Naravno, na niz drugih mjesta u knjizi Goldstein spominje Stepinčeve pokušaje, uspješne ili neuspješne, za spašavanje Židova i Srba. Naravno, ne sve. Evo samo jednog odjeljka iz knjige hrvatske pravедnice gđe Ljubice Štefan²², koju Goldstein ne navodi u popisu literature. Iz samog teksta će biti jasno i zašto je ne navodi.

Spašavanje cijelih obitelji

Stepinac je čak u svom dvoru na Kaptolu pružao pomoć Židovima, koji su bježeći od progona, zazvonili na njegova vrata, tražeći utočište. Evo samo dva primjera:

Obitelj Jakoba Picka (Goldstein spominje Jakoba Picka²³, ali ne u svezi Stepinca nego spominje kako je Jakob Pick iz Gundulićeve početkom 1942. godine sklonio malog Jakoba Levija, J.P.), poznatog zagrebačkog draguljara, stanovala je u Gundulićevoj ulici. Jednog dana, za vrijeme svečanog ručka, upala je policija. Majka Olga, vidjevši da se ne može spasiti od uhićenja, zgrabila je za ruku kćerku Nadu i kroz stražnja vrata pobjegla na Kaptol i pozvonila na vrata Nadbiskupije. Tamo je našla još dosta skrivenih Židova. Po njezinom posljeratnom kazivanju obitelji Kirinčić (prijateljima iz Krka), nadbiskup je uvijek tražio siguran smještaj za te ljude na drugom

---

²¹ I. Goldstein, nav. djelo, str. 240 i 494.

²² Lj. Štefan, nav. djelo, str. 50-51.

²³ I. Goldstein, nav. djelo, str. 407.

mjestu i tamo ih slao. Olgu i kći Nadu, Stepinac je poslao u jedno hercegovačko mjesto. Ime se ne spominje. Preživjele su rat, vratile se, iz obiteljske grobnice uzele tamo pohranjen skupocjeni zlatni nakit. Olga je umrla u Zagrebu 1974. godine, Nada je živjela u Beogradu i krčkim prijateljima javila se zadnji put 1994. godine. O stepincu nisu ništa napisale Yad Vashemu.

Tko su bili ostali iz grupe Židova tada skrivenih na Kaptolu ostalo je nepoznato.

Na preporuku nadbiskupa Stepinca župnik u Ščitarjevu Dragutin Jesih (Goldstein samo konstatira,²⁴ da je Jesih postao pravednik, J.P.) primio je u zgradu župnog ureda nekoliko zagrebačkih židovskih obitelji. O tome za naše novine kaže čak Dan Baram (Goldstein ga uopće ne spominje! J.P.) iz Izraela:

„Poznajem nekoliko obitelji koje je Stepinac osobno spasio, a među spašenima je i moja obitelj.“

Današnji Dan Baram, bivši Zagrepčanin, novo je ime nekadašnjeg Milivoja Fuchsa. Cijela obitelj, po kazivanju navedenog, Stepinčevom pomoću promjenila je prezime u Radičević. Koliko je Židova bilo u Ščitarjevu nepoznato je. Živjeli u slobodno, izlazili na ulicu, išli u polje, seljaci su znali tko su, sjećaju ih se i danas.

Kada je koncem 1944. župnik Jesih ubijen, seljaci su ih prebacili u Sv Klaru industrijalcu Franji i supruzi Leli Sopianac. Svi su preživjeli rat, ima ih još u Izraelu i Švicarskoj.

No, nitko od navedenih nije Yad Vashemu pisao o svom spasitelju Stepincu (istakao J.P.).

Goldstein²⁵ potvrđuje točnost uloge nadbiskupa Stepinca u spašavanju staračkog židovskog doma koje sam ja u mojoj prvoj knjizi dao kroz citate Ljubice Štefan.²⁶ To mu priznaje i Yad Vashem. Ali sveukupno pisanje Goldsteina o nadbiskupu Stepincu istovjetno je sa slijedećom pričom hrvatske Pravednice:²⁷

²⁴ Isto, str. 628.

²⁵ Isto, str. 557.

²⁶ Lj. Štefan, nav. djelo, str. 98-99.

²⁷ Isto, str. 58.

“Čak ni u publikaciji koju je Savez jevrejskih opština Jugoslavije izdao 1960. u povodu osnutka doma, Stepinac se ni na jednom mjestu uopće ne spominje, a kamoli kao spasitelj te ustanove u ratnom vihoru. Ni danas u domu nema ni najmanje njegove sličice niti neke pločice koja bi govorila o njemu. No, u parku doma je kip Moše Pijade, a u predvorju poprsje druga Tita...”

Mnogo više informacija o spašavanju židovskog staračkog doma «Lavoslav Schwarz dano je u knjizi Ljubice Štefan,²⁸ a i o sudbini Freiburgerove knjižnice Židovskoj općini Zagreb.²⁹

Na kraju spomenimo da je na simpoziju u Židovskoj općini Zagreb (1995.)³⁰ „*Od antisemitizma do holokausta*“ (Obilježavanje pedesete obljetnice pobjede pobjede nad fašizmom) jedino dr. Jure Krišto u svojem izlaganju govorio o spašavanju Židova u NDH. Naveo je činjenice o Katoličkoj crkvi na čelu sa Stepincem, vezane zu pomoć i spašavanje hrvatskih Židova, ukazujući na prešućivanje i umanjivanje njegovih zasluga. (...) U hrvatskom izdanju zbornika „*Antisemitizam, Holokaust, Antifašizam*“, objavljen je, s ostalim referatima na spomenutom simpoziju, i rad dr. Krište. No, u kasnije tiskanom engleskom izdanju zbornika, Krištin rad je izostavljen. Bez isprike i objašnjena autoru. Knjiga Iva Goldsteina *Holokaust u Zagrebu* pokazala je zašto je to urađeno.

Međutim, iako je ta knjiga napisana u tipičnoj tradiciji komunističke historiografije, bolje reći staljinističke, upravo zbog toga ona je iznova pokazala koliko su točne riječi dr. Amiela Shomronya dane 1996. *Glasi koncila*:³¹ *Kardinal Stepinac je svetac i mučenik*. Dvije godine kasnije Sveti Otac je i proglasio kardinala Stepinca blaženim.

Goldstein se puno trudi optužiti nadbiskupa, ali očito optužuje samoga sebe.

---

²⁸ Isto, str. 64-106.

²⁹ Isto, str. 107-114.

³⁰ Isto, str. 91-92.

³¹ Isto, str. 93.

GOLDSTEINI I PRNJATOVIĆEVA IZJAVA

U izvješću predsjednika Jevrejske općine Slavka Goldsteina, objavljenom u njihovu biltenu br. 16 rujan/listopad 1990. str. 2, u točki 15.: «Pojave antisemitizma» navodi se i ovo: «Izvršni odbor i Vijeće JO Zagreb je javno istupilo protiv dijela knjige dr. Franje Tuđmana 'Bespuća',» navodeći u zagradama stranice 316-321, dakle stranice na kojima je dr. Tuđman govorio o Prnjatovićevim izvješćima. Antun Miletić je još 1987. godine objavio (sporno) drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom Sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi *Koncentracioni logor Jasenovac*, knj. III., Beograd, 1987., str. 106-119., a našao ga je u Arhivu Svetog sinoda. Miletić nije bio napadnut zbog toga, nego Tuđman koji je to izvješće prenio iz njegove knjige. Napad se ponavlja i u ovoj knjizi.³²

Ove četiri stranice Bespuća (316-320) ekstremno su primjer Tuđmanova revizionizma i, ujedno, vrlo karakteristične za historijski revizionizam općenito.

A zapravo očito je kako je po srijedi politička zasljepljenost i jednoga i drugoga Goldsteina. Naime, Tuđman tu ništa ne revidira, ništa ne mijenja. On samo komentira dokument dan u Miletićevoj knjizi uz ogradu koju čak navodi i Goldstein.³³

Ovaj Prnjatovićev sud odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antisemitskim raspoloženjem, ali slično govore i neki drugi svjedoci.

Goldstein čak povodom toga Tuđmanovog revizionizma kaže da «revizionistička historiografija ne ustručava se ni od krivotvorina». Naravno, time želi reći da Tuđman koristi dokument za koji zna da je falsifikat, a to i «dokazuje».³⁴

Iskaz Vojislava Prnjatovića, na kojeg se Tuđman najviše poziva, najvjerojatnije je falsifikat, a sasvim je sigurno da ga u

³² I. Goldstein, nav. djelo, str. 603.

³³ Isto, str. 602.

³⁴ Isto, str. 603.

najosetljivijim dijelovima nije pisao Prnjatović. Ako ga je potpisao, što vjerojatno nije, onda je to učinio pod drastičnim pritiskom.

Tako Tuđman «zna» da se radi o falsifikatu, a Goldsteinu je to **najvjerojatnije** falsifikat. Možda ga je Prnjatović, kaže Goldstein, potpisao, što vjerojatno nije, onda je to učinio pod drastičnim pritiskom, ali Tuđman mu je znao da se radi o falsifikatu.

Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle 1990. godine, jeromonah Atanasije Jevtić izdao je u ime Svetoga Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljena – bez ikakva objašnjenja – oba Prnjatovićeva izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova. Bez reakcije bilo kojeg Goldsteina, a u *Holokaustu u Zagrebu*, ta se knjiga uopće ne spominje. Nevjerojatno je ovakvo ponašanje pogotovu kada se zna da se u knjizi *Holokaust u Zagrebu* tvrdi³⁵ da je «netko», očito u Beogradu, naknadno, sastavio taj Prnjatovićev Izvještaj i «potpisao Vojislava Prnjatovića ili ga prisilio potpisati.» Zašto je Goldstein isključio mogućnost da je Prnjatović tako nešto dragovoljno učinio, pogotovo kada je on mogao znati za razlog pisanja novih izvješća?

Naime, 15. travnja, sve se odjednom mijenja. Nedićeva kolaboracionistička vlada upravo se u to vrijeme obraćala upravnom štabu njemačkog opunomoćenog komandanta za Srbiju s molbama da se u ime 'humanosti i milosrđa' omogući pomoć srpskim zatočenicima u ustaškim logorima u NDH. Iskazi bivših zatočenika služili su kao argumenti. Nekome u administraciji Nedićeve vlade vjerojatno je sinulo da bi kod nadležnih nacista argumenti mogli dobiti na snazi ako se začine antisemitskim primjesama. Stoga su sva trinaestorica bivših jasenovačkih zatočenika koji su od 9. do 13. travnja dali iskaze ponovo pozvani u Komesarijat da daju dopunski iskaz, ovaj put posvećen samo Židovima.»³⁶

Jasno je zašto Goldsteinu ne pada na pamet da je možda Tuđmanu bilo logično da je u logoru bolji položaj onih koji su tamo zato što je to njemački interes, nego položaj onih koji su digli oružje na tu državu. Kad bi Goldstein tako nešto pomislio, onda bi mu

---

³⁵ Isto, str. 604.

³⁶ Isto, str. 603-604.

propale sve teze koje zastupa u ovoj knjizi. Naime, Srbi nisu po njemu digli oružje na NDH, nego su se pobunili tek poslije strašnih zločina nad njima. Slično današnjim pričama u Hrvatskoj o «jadnoj nenaoružanoj srpskoj nejači» na početku Domovinskoga rata.

Inače dr. Ivo Goldstein se predstavlja i kao povjesničar kojemu nije teško koristiti neistine u dokazivanju unaprijed zadane teze, dakle upravo ono što tvrdi za Tuđmana. Već smo naveli u tekstu "Pornografija u povijesti" kako je on u *Globusu* tvrdio da su svi židovski kapoi bili ubijeni do kraja 1941. U knjizi kaže:³⁷

Diamantsteinov nasljednik na mjestu logornika, koji je održao čak i govor kada su ustaše ubili Diamantsteina i još četiri zatočenika, bio je Varaždinac Bernhard – Ladislav Wiener (ili Viner). Zapovjedništvo jasenovačkog logora u prosincu 1942. godine potvrđivalo je da su Wiener, njegova supruga Elizabeta i sinovi Vladimir i Miroslav «u svakom pogledu dobrog vladanja». Izgleda da je tada cijela obitelj prešla na katoličku vjeru. Vladimir Wiener čak je 1942. godine bio upisan u jasenovačku školu. Usprkos svemu tome, Wiener je, po svjedočenju Ljube Miloša, likvidiran 1944. godine, a zajedno s njim stradali su i njegova žena i djeca.

Goldstein spominje i moje razmatranje ovog slučaja:³⁸

Pečarić prilično opširno raspravlja o «čuvenim izvješćima» Vojislava Prnjatovića, iako bi ga već sam datum "11. marta 1942." na kraju drugog izvještaja mogao upozoriti o krivotvorini (o kojoj se govori na prethodnim stranicama u ovom poglavlju).

Zgodno je napomenuti da za ovu zabunu u datiranju Goldstein zna zahvaljujući upravo Franji Tuđmanu pa i navodi Tuđmanove riječi:³⁹ «Šteta što Miletić u svojoj obradi dokumenata nije pokušao objasniti očite nelogičnosti glede datuma.» Ako to za Tuđmana nije bio dokaz o navodnoj krivotvorini, zašto bi bio meni? Očito se Goldsteinu nikad nije desila zabuna u datiranju. Meni jest, pa ne ću ni komentirati to što piše «mart» umjesto «april». Umjesto toga niže je dan moj tekst objavljen u *Hrvatskom slovu*, 1. svibnja 1998., kao i

³⁷ Isto, str. 341.

³⁸ Isto, str. 613.

³⁹ Isto, str. 605.

u knjizi *Za hrvatsku Hrvatsku*. Vidjet ćete kako je u tom tekstu pokazano da nije važno je li Prnjatović potpisao svoje drugo izvješće ili nije. Je li to izvješće krivotvoreno ili nije. Bitno je da je tekst priglup, dakle baca ružno svjetlo na onog koji ga je smislio. Ali i na one kojima je ono presudno da nekoga, zbog takvoga – ne svog - teksta, proglase antisemitom. A to je u ime JO Zagreb učinio tadašnji njen predsjednik - Slavko Goldstein!

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

LIJEPO JE BITI REVIZIONIST

TALK show Ćirilica na srpskoj Happy TV vjerojatno je najgledanija dijaloška emisija u susjednoj državi, U najnovijoj Ćirilici je, pak, glavna tema bila Hrvatska, a snimka emisije od 28. siječnja objavljena je na YouTubeu pod nazivom “Tuđmanov krvavi plan - nitko nije odgovarao za zločine nad Srbima”:

<https://amp.index.hr/article/2060030/u-vucicevoj-omiljenoj-emisiji-dva-sata-pricali-o-hrvatskoj-evo-najvecih-provala>

S ponosom sam doznao da sam i tamo, kao i u RH ponovo proglašen revizionistom:

„(Savo) Štrbac je spomenuo revizionističku knjigu Josipa Pečarića i Stjepana Razuma o “Razotkrivanju jasenovačke laži”, kao i filoustaške filmove Jakova Sedlara, kojega je opisao kao “čovjeka svjetskog glasa”.

I sam sam o mom revizionizmu govorio na predavljanju knjige jer doista je velika pohvala kada vas prozivaju ljudi koji se bore protiv revizije povijesti stvorene u jugo-komunističkoj totalitarnoj državi. S obzirom na tu današnju hajku očito je koliko su svjesni da im ta lažna povijest predstavlja kulu od karata što je tako simbolično pokazao njihov propagandist s Filozofskog fakulteta Klasić kada je pobjegao od TV sučeljavanja s Igorom Vukićem.

Vidim da je i o tome pisao g. Josip Frković;

<http://www.tjedno.hr/knjiga-akademika-pecarica-i-dr-razuma-donosi-konacnu-istinu-o-18-600-logorasa-u-jasenovcu-i-1360-smrtno-stradalih/>

Izdvojio je i ono o revizionizmu u knjizi Goldsteinovih i glavnom revizionisti dr. Franji Tuđmanu, pa i onu usporedbu tog veličanja moga revizionističkog rada:

„Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također akademik Josip Pečarić.“

Na istom portalu tiskan je i tekst Mladena Pavkovića MOGU LI PEČARIĆ I RAZUM KNJIGU O JASENOVCU PROMOVIRATI U BEOGRADU?

<http://www.tjedno.hr/mogu-li-pecaric-i-razum-knjigu-o-jasenovcu-promovirati-u-beogradu/>

Ipak su oni koji su protiv revizije povijesti u RH napredniji jer su tražili zabranu predstavljanja. Dakle oni i oni kojima služe u Srbiji razlikuju se samo u nijansama. Zapravo to je meni sjajno pokazao nekadašnji predsjednik Društva izraelsko-hrvatskog prijateljstva g. Mihael Mišo Montilju. Bilo je to prije dvadeset godina i predavanja hrvatske pravедnice među narodima o Stepincu u prostorijama Montiljeva Društva. Na odlasku sam se predstavio g. Montilju i bio iznenađen kada je on počeo hvaliti moj tekst objavljen u Hrvatskom slovu za koji je tvrdio da ga treba prevesti i na hebrejski i na engleski tako da ga mogu čitati i u Izraelu. Jednom mlađem članu svog društva rekao je da sam ja „veliki prijatelj Židovskog naroda“. Uvijek sam mislio da je ono što je g. Montilja posebno navelo za takav stav bio moje razmišljanje o ponašanju Židova u RH. To je dano i u mojoj knjizi „Srpski mit o Jasenovcu“ iz 1998., str. 172.:

„Ipak činjenica da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovića, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cijelu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji. Vjerojatno je i cilj najnovijih tiskanja ovih izjava u Beogradu – pritisak na Židove.“ Zapravo Montiljevo reagiranje ne iznenađuje. Bio je Židov i volio Hrvatsku. Taj tekst nisu napali oni drugi koji su postali Židovi poslije Jugoslavenstva, ali već slijedeći moj tekst su napali.

O najnovijem ponašanju nekih židovskih udruga u RH pogledajte izvrsnu raščlambu hrvatskog književnika i kolumniste Javora Novaka:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/31135-j-novak-na-dan-oceve-smrti-ne-cu-pitati.html>

Kada su Srpske novosti uz revizionizam (povijesti napisane u zločinačkom totalitarnom sustavu) započele hajku na samo

predstavljanje knjige Razotkrivena Jasenovačka laž posebno su upozorili i na Peticiju ZDS.

<https://www.portalnovosti.com/promocija-revizionisticke-knjige-u-crkvenoj-dvorani>

Zanimljivo je da u napadima po svijetu izostavljaju autore (jedan je akademik, a drugi doktor znanosti). Očito tamo netko ima malo soli u glavi.

Zapravo napadati pozdrav s kojim su mnogi branitelji obranili svoju domovinu od fašističke agresije kakvu smo imali u Domovinskom ratu je čist rasizam. Ali zar nije rasizam bila i zabrana Hrvatima da se brane od strane UN-a (Embargo na uvoz oružja). Taj rasizam imamo i danas – pogledajte nastup Zvonimira Hodaka u jučerašnjoj Bujici ili:

<https://direktno.hr/direkt/hodak-direktno-pisao-sam-simunicevu-tuzbu-o-zds-evo-zasto-ju-europski-sud-ljudska-prava-odbio-razmat-145716/>

Hodak je vrstan odvjetnik, ali evo i razmišljanja jednog doktora pravnih znanosti.

Dr. sc. Dubravko Ljubić u dijelu teksta nazvanog “*Za dom spremni*” nije pozdrav kaže:

*Izraz kojega su u svom grbu imale legitimne vojne postrojbe hrvatske vojske ne sadrži nikakav pozdrav. Pozdrav je uvriježeni način iskazivanja blagonaklonosti pri susretu ili rastanku dvije ili više osoba. Verbalno, to je iskazivanje kratke riječi ili fraze svojstvene određenoj kulturi, a u fizičkom smislu može se manifestirati kroz različite gestikulacije. Izričaj sa grba HOS-a je poruka, slična onoj koju primjerice američki marinci nalaze u izrazu *semper fi* koji znači uvijek vjeran; vjeran Bogu, zemlji. Prema tome, takva poruka ne može se dovoditi u kontekst bilo kakvog značenja vezanog uz neke sadržaje iz prošlosti. Ona se, s obzirom na vrijeme svog nastanka, isključivo može tumačiti kao spremnost podnošenja žrtve za obranu samostalnosti i cjelovitosti domovine predstavljene kroz pojam doma i nikako drugačije.*

<https://projektvelebit.com/u-ime-naroda-za-narusavanje-bratstva-i-jedinstva/>

Naravno hrvatska vlast bi mogla zaustaviti ova i slična protuhrvatska djelovanja. A ona ih financira pa ne čudi što Hodak kaže:

"Presudu još nismo dobili u pisanom obliku, nego smo je samo vidjeli po portalima. Naravno, Europski sud za ljudska prava nije je poslao hrvatskim portalima; to im je lansirao netko tko ima pristup tim informacijama, iz Ministarstva pravosuđa."

Naravno, kada već neki u hrvatskim vlastima mogu pokazivati svoj rasizam prema Hrvatima, zašto ne bi i taj sud:

„Sud navodi da je Šimunić, "poznati nogometaš i idol mnogim navijačima morao biti svjestan mogućeg negativnog utjecaja na ponašanje publike i da se morao suzdržati od tog".

Jasno je rasizam njihova tvrdnja da Šimuniću ne smije biti važna obrana svoje domovine od fašističke srpske agresije, pa nije smio ponavljati poklik onih koji su je svojom krvlju obranili.

Da imamo hrvatsku vlast – ona bi znala odgovoriti na ovakvu uvredu hrvatskog naroda. Ali kako će kada i sami sudjeluju u njoj!

Akademik Josip Pečarić

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2019/01/31/akademik-josip-pecaric-lijepo-je-bit-revizionist/>

MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

KOČANU: DUGO NA TVOJE KRATKO

Dragi Stijepo,

Ipak Ti moram i odgovoriti na Tvoje pismo koje sam naveo u prethodnom nastavku jer sam propustio napomenuti da nije Ivo bio živ u vrijeme NDH i da se ono Tvoje „*Njega i brata mu*“ ne može odnositi na njega već na njegovog oca i očevog brata. S druge strane u cijeloj priči nije bitan Drobilica. Bitni su oni koji su učinili da Drobilica bude sve to što je bio iako se na početku po profesoru Brandtu, a i mnogo čemu poslije toga, moglo i pogoditi da će na kraju Ivo biti poznat kao Drobilica. Zbog tih koji su mu omogućili da bude Drobilica evo još nekih komentara Tvog pisma.

TVOJA TVRDNJA O DROBILICI LAŽOVU

Zapravo Brandtovu tvrdnju koju spominješ stavio sam na početku moje knjige *Brani li Goldstein NDH?* To je bio drugi uvodni citat, a prvi je bio od prof. dr. sc. Nevena Budaka:

«Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.»

Već sam komentirao da je u ovoj svojoj knjizi Goldstein obavijestio javnost kako je na sudu dobio spor oko ove knjige. Vjerujem da je to važna informacija za mog odvjetnika koji je dobio tužbu u kojoj se

ne spominje ova knjiga već knjiga o Puhovskom. Valjda nisu smjeli dati u tužbi knjigu koja počinje s ovakvom izjavom.

Nedavno je, a to sam dao ranije i kao Prilog, izvrsni hrvatski povjesničar prof. dr. sc. Josip Jurčević kazao kako prof. dr. sc. Iva Goldsteina NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM. Među ostalim i on je spomenuo tvrdnje prof. dr. sc. Miroslava Brandta: "To je u svojim memoarima napisao njegov mentor, pokojni profesor Miroslav Brandt, koji ga je primio kao svoga asistenta. Bio je šokiran kada ga je upozorio da je u jednom svojem, navodnom znanstvenom radu, naveo izvor koji uopće ne postoji. Profesor Brandt je očekivao racionalni odgovor od Goldsteina, ali ovaj je odgovorio kako to svi rade. Ostao je pri tome da navede i takav izvor. Prema tome, od njegovih znanstvenih početaka do danas radovi nemaju znanstvenu motivaciju pa tako ni vrijednost, a ni vjerodostojnost, već predstavljaju nekakva njegova osobna stajališta iz kojih stoje razni interesi, motivacije i tako dalje."

Tu priču zna jako puno ljudi u RH i stalno se ponavlja u komentarima o radu Ive Goldsteina. Dovoljno je vidjeti komentare na moj tekst *Ivo Goldstein o priučenom matematičaru i piscu ustaških pamfletića* https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/31244-ivo-goldstein-o-priučenom-matematicaru-i-piscu-ustaskih-pamfletica#disqus_thread

Prvo komentar je od Tvog kolege hrvatskog književnika Javora Novaka:

javornovak

Uopće spominjati u istoj rečenici, jednog takvog, s pravom neupitnog i slavnog i svjetskog znanstvenika i matematičara i akademika Josipa Pečarića i notornog prepisivača Ivu Goldsteina, od oca samoukog povjesničara, Slavka Goldsteina, uvrjeda je za zdravlje nacije. Pa i šire.

Za jednu od posljednjih pamflet knjiga dueta tateka i sineka, stručnjaci i zaposlenici po hrvatskim pismohranama rekli su da ih nikad nisu vidjeli kako proučavaju ili traže neke povijesne podatke. I.G. je tada divno izjavio (potvrđujući) kako oni imaju veliku kućnu biblioteku i pismohranu! Onda dobro. Kakva dakle i čemu, primjerice samo vrhunska Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu?

Sam mentor na studiju Goldsteinu, cijenjeni prof Brandt prvi je razotkrio laži i krivotvorenja I. Goldsteina u svojoj poznatoj knjizi "Život sa suvremenima". Zatim je profesor Budak, s FF, koji sigurno nije ni desničar ni ognjištar, još manje hrvatski nacionalist, upozorio na netočnosti u I.G. knjigama. Tu je i ona priča kako je I.G. doktorirao u Beogradu dok mu je tatek bio predsjednik udruženja Jevreja Jugoslavije. I.G. je otišao u Bg da bi doktorirao na hrvatskoj srednjovjekovnoj mornarici, jer, opće je poznato da je Srbija najpozvanija i najupućenija u tu problematiku. Studenti, koji su nažalost slušali tu tzv. obranu doktorata, poslije su se zajedno s profesorom čudom čudili: o čemu je to ovaj lupetao?

I.G., nakon temeljitog fjaska u HAZU, biva spašen od tadašnjeg komunjarskog predsjednika Josipovića i delegiran van - za hrvatskog veleposlanika u Pariz. Takvih je spašavanja bilo i za vrijeme premijera Milanovića koji je S. Goldsteinu dodijelio dobro plaćeni položaj savjetnika Vlade RH! Svašta se može s nezavršenom srednjom karlovačkom trgovačkom školom, kad se parazitira na židovstvu i kleveće hrvatski narod. Kao kvazi-povjesničar.

I. Goldstein je zatim (jer kraja nema) svoje paraznanstvene i paradiplomatske performanse okrunio upravo u Parizu. I to ne samo s Titovom bustom, bustom zločinca među deset najvećih svjetskih, koju je ponosno držao u svojoj sobi u veleposlanstvu (degradirajući i RH i veleposlanstvo), već i nastupom na Studentskom radiju Pariza. Njegov nastup bio je kruna idiotizma jer kako se pokazalo odmah nakon njega, brojni su se Francuzi javljali u eter s pitanjem: O čemu je taj vaš gost danas govorio? Osim francuskog naglaska nismo prepoznali nijednu francusku riječ iako su zvučale kao...

Dakle, riječ je o kralju besmisla, kakav se uostalom pokazao vrlo rano, još za dodiplomskog studija u Zagrebu.

Kako njegovoj ispraznosti i etničkoj a obrtničkoj makulaturi nema kraja, objavio je još jednu skribomansku knjigu koju je, vidi vruga, rastavila na "proste faktore" ne neka desničarka, ne neka ognjištarka, ne neka mrska hrvatska nacionalistica, ne neka profesorica bez znanstvenog legitimiteta i utjecaja, već profesorica iz njegova svjetonazorskog kruga: s Fakulteta političkih znanosti u Zagrebu. O jada! Čudi me da već nije proskribirana i pozvana na drugarsku odgovornost.

S toga ne znam što se čeka? Krajnje je vrijeme. Očekujem da I.G., u suradnji s brojnim dobro uhljebljenim hrvatskim odnaroditeljima, dobije napokon i svoj biografski film, naslova: Ivo jaše dalje. Predlažem da sam napiše scenarij na 800 stranica jer HRT jedva čeka da ga prikaže u svom udarnom terminu.

Žali Bože uopće tinte. U istoj rečenici s takvim beskrupuloznim paraznanstvenikom, navoditi svjetskog genijalca akademika Pečarića, nije samo uvreda pameti, nego je i otvoreno ponižavanje sve svjetske i domaće znanstvene javnosti. Čak i uže od toga: uopće sve zdrave pameti. Dok Sveučilište mudro šuti...

iko iko javornovak •

Sveučilište možda i šuti, ali ne šuti Fakultet Hrvatskih Studija. Konkretno, ne šute povjesničari s toga fakulteta, kao dr. Vlatka Vukelić. Ona je o vrijednosti 'povijesnih djela' Ive Goldsteina ukazala da je bitno razlikovati njegove knjige od stručnih djela ili od znanstvenih djela. Odn. da mnoge knjige njega i njegovog oca ne spadaju u stručne povijesne knjige, nego u prozna djela, u pripovjetke i romane, u beletristiku. Zato se nema zašto uzimati za ozbiljno niti njega niti njegova pisana djela. Taj čovjek stvara šund, fake zapise, a ne stručna i vrijedna pažnje uporabljiva povijesna djela. Treba ga ignorirati.

ZmisiS

Okako je počelo 7. srpnja 1941. Tri dana prije službenog proglašenja NDH i osam dana prije dolaska dr-a Ante Pavelića u Zagreb.

Srpski pripadnici jugoslavenske kraljevske vojske, u savezu s četnicima, tijekom travanjskog rata 1941. za jedanaest dana trajanja, pobili su u Makedoniji i Srbiji sedamdeset Hrvata: časnika, dočasnika i vojnika. U razdoblju od 7. do 14. travnja 1941. više desetaka nevinih Hrvata mučki je ubijeno od zločinačke četničke ruke: u okolici Bjelovara, Doboju, Srijemskoj Mitrovici te navlastito u selima oko Mostara i Čapljine. Tada su, uz nesmiljena ubojstva, paljene hrvatske kuće. Na planini Prologu, 10. travnja 1941., ubijen je dr. Milan Luetić. Dva dana prije, 8. travnja 1941., u Gudovcu kod Bjelovara, četnici braća Margaretići, ubili su iz zasjede dva hrvatska vojnika koji su se vraćali kućama. Istoga dana lugar Despinić s dvadeset četnika napada hrvatske straže, pri čemu pogiba dosta

Hrvata, ali i gotovo svi četnički napadači. Sutra, 9 travnja 1941., u selu Kapeli kod Bjelovara, srbijanski poručnik Hergović počinio je nesmiljeni, grozomoran zločin: rasporio je utrobu hrvatske seljanke Mande Filipović te izvadio iz nje dijete od šest mjeseci. U Crikvenici, 10. travnja 1941., tri časnika jugoslavenske kraljevske vojske ubili su Petra Kvaternika, a ranili Josipa Cara. Istoga dana, u Srijemskoj Mitrovici, četnici su izvadili srce hrvatskom radniku Ivanu Rajnoviću pred očima njegove majke. Potom su kanili strijeljati još desetak Hrvata i mjesnoga župnika dr. Franju Račkoga. Nu, od smrti ih je spasio bijeg četnika uslijed iznenadnog dolaska Nijemaca. četnici su i u samom Zagrebu, 10. travnja 1941., ubili nekoliko hrvatskih vojnika. U Mostaru, 12. travnja 1941., uz još nekoliko Hrvata, od srbijanske ruke je ubijen Zvonko Primorac. U Hercegovini su uslijedili još grozomorniji dani kada su četnički odjeli jugoslavenske kraljevske vojske, 13., 14. i 15. travnja 1941., napali hrvatsko stanovništvo u Čapljini i okolici Mostara (sela Cim i Ilići), pri čemu su neizostavno uništavali hrvatske domove i gospodarske objekte topovskim hitcima i zapaljivim bombama. Istodobno su klali hrvatsko stanovništvo koje nije uspjelo izbjeći četničkom nožu. Zapaljeno je osamdeset pet hrvatskih domova. Uz četničku lozinku: Kolji sve po redu - polučak krvavoga četničkog pira bio je dvadeset petoro umorenih Hrvata i Hrvatica, među kojima su bile cijele obitelji Marka i Frane Vege iz Struge, uključujući i malu djecu. Evo što o Goldsteinu kaže njegov bivši mentor.

[Hide](#)— uploads.disquscdn.com

PRILOG 1: Prof. dr. Neven Budak o knjizi prof. dr. Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“

„Veliki broj metodčkih grešaka ponovno pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak riješiti i niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici“.

PRILOG 2: Prof. dr. Miroslav Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi „Život sa suvremenicima“ o znanstvenom profilu prof. dr. Ive Goldsteina

„Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!' To mi je toga čovjeka razotknilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka“.

S druge strane Goldstein kao da pokušava dokazati da to što za njega piše njegov mentor rade i drugi (naravno među onima koji zastupaju hrvatsku a ne jugo-komunističku paradigmu u hrvatskoj povijesti). Zato je na udaru najveći hrvatski revizionist akademik Franjo Tuđman, kako Goldstein kaže RODONAČELNIK POVIJESNOG REVIZIONIZMA. Pri tome mi čini veliku čast kad konstatacija u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Doista je meni velika pohvala usporedba s Utemeljiteljem hrvatske države. Istini na volju, još veće pohvale doživio sam 2019. godine od jednog srpskog portala iz Crne Gore gdje su tvrdili da su moje šovinističke publikacije nadahnjivale i samog Franja Tuđmana.

<https://www.hkv.hr/vijesti/inozemni-tisak/32416-sestra-istaknutog-ljubitelja-ustastva-josipa-pecarica-zavijorila-sahovnicu-u-kotoru.html>

Mi izmišljamo, a Jurčević ne spominje samo profesora Brandta:

"Ovo proglašavanje Stepinca, Tuđmana i drugih antisemitima ili slično je iz tog repertoara i tome ne bi trebalo pridavati pozornost jer se toliko puta blamirao u svojim javnim nastupima, od drobilice u Jasenovcu do ostalih, rekao bih, iracionalnih stajališta koja nemaju nikakvih uporišta."

Međutim poslije optužbe Iva Goldsteina o nekakvom specijalnom antisemitizmu kada "gadiš i vrijeđaš" njega i kada mi nisu objavili odgovor na taj napad Josip Jović je, poslije tiskanja moje knjige „Brani li Goldstein NDH?“, napravio intervju sa mnom u „Slobodnoj Dalmaciji“. Uslijedio je novi napad Goldsteinovih, a moj odgovor nije objavljen. Tekst o tome tiskao sam u *Hrvatskom slovu*, 3. siječnja 2003.:

Goldsteini bezočno lažu

Ivo i Slavko Goldstein 20. listopada objavili su tekst "Akademik Pečarić uporno laže", kao svoj komentar intervjua koji je Josip Jović napravio povodom predstavljanja moje knjige "Brani li Goldstein NDH?". Uredništvo je njihovu tekstu dalo jednak prostor kao i

samom intervjuu. Odgovorio sam, ali je traženo da skratim tekst. Učinio sam i to im nije bilo dovoljno. Na kraju sam poslao znatno skraćeni tekst koji ponovo nije objavljen. Evo toga teksta.

U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijeком negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."

Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada): "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u *Slobodnoj Dalmaciji* od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž (ja iznosim svoje mišljenje, a oni tvrde da lažem – dakle znaju da ja to ne mislim; i udbaši su znali tko što misli, J. P.) Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava**' (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. "Usporedbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Tako nam po tko zna koji put Goldsteini pokazuju da su upravo oni, a ne ja, ti koji u Hrvatskoj "totalno izokreću istinu, insinuiraju, lažno optužuju i kiptećim govorom mržnje zagađuju hrvatski zrak".

Hrvate prikazali kao genocidan narod

Velik dio svoga teksta Goldsteini koriste da pobiju tu "moju" tvrdnju, odnosno svoju laž. Ovdje ću se - iz tog djela njihova teksta - zadržati samo na tvrdnji: "dosljedno i argumentirano podupiremo procjene Vladimira Žerjavića kao zasad najpribližnije ("oko 80 000 do 90 000 žrtava za cijeli jasenovački kompleks", str. 342)". Jasno je da su Kočovićeve i Žerjavićeve brojke trebale poslužiti za očuvanje Jugoslavije. Kočović to sam i kaže, a Žerjavićevu je knjigu tiskao

Slavko Goldstein. Žerjavić je tvrdio da je on povećavao brojke iz pijeteta prema žrtvama, ali mu Goldsteini u svojoj knjizi spočitavaju da su one za Židove - premale.

Radi se o dvama pristupima u korištenju Jasenovca u borbi za očuvanje Jugoslavije. Znamo da je popis iz 1964. dao ukupan broj od 597 323 žrtava (u Jasenovcu 49 874). Tajnik saborske Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava Florijan Boras tvrdi da je iz dostupnih materijala jugoslavenskih komisija za žrtve rata iz 1946. i 1964. vidljivo da su one umnožavale broj žrtava i tako što su se neka imena ponavljala. On drži da je to učinjeno da bi se dobila veća ratna odšteta, ali i da se Hrvati prikažu kao **genocidan narod** (istakao J.P.). Dodao je da će ti popisi biti preispitani ("Vjesnik" od 22. listopada 1999.). S druge strane Vjekoslav Perica u *Slobodnoj Dalmaciji* 27. srpnja 2002. tvrdi da je u jednoj biblioteci u Chicagu našao knjigu koju su 1943. izdali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića u kojoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Očito je slaganje brojke Goldsteinovih s brojkama Eparhije Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorskoga četničkog pokreta Draže Mihailovića. Vidimo i po Borasovoj tvrdnji da genocidnost hrvatskog naroda i time očuvanje Jugoslavije (stvaranje tzv. Zapadnog Balkana) osigurava i brojka s popisa iz 1964, a još više ona koju spominju Goldsteini i Draža Mihajlović. Zato je i lažima trebalo spriječiti rad saborske komisije na popisu žrtava! Najzaslužniji je za to Slavko Goldstein koji je uspio lažno uvjeriti hrvatsku javnost da je broj žrtava dan u "Izvješću o radu Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava od osnutka (11. veljače 1992.) do rujna 1999. godine" konačan, a iz naslova samog Izvješća očito je da Komisija konstatira što je uspjela popisati u tom periodu. Za uspješno plasiranje ove laži hrvatskoj javnosti Slavko Goldstein je i nagrađen: predsjednik je Savjeta Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac.

Pripravni na falsificiranje

Ovaj je, za nas Hrvate, neobičan odnos Goldsteinovih prema lažima vidljiv kada oni kažu da ja na "žmuklerski način papagajski 16 puta ponavljam istrgnutu kritički intoniranu rečenicu iz recenzije prof. dr. Nevena Budaka o knjizi Ive Goldsteina *Hrvatski rani srednji vijek* iz

1995. godine". Podsjetimo se što je to za njih samo "kritički intonirana rečenica": "Po znanost je najopasnija njegova (I. Goldsteina, op. J. P.) navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljne zaključke." Spomenimo da nešto slično o Ivi Goldsteinu piše prof. Miroslav Brandt: "To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje" Vjerojatno je i ovo prema Goldsteinima "kritički intonirana rečenica".

Goldsteinovi će dalje: "Nije istina da je 'Pavelić želio spasiti domaće Židove'. To je proizvoljna i apsurdna tvrdnja koju Pečarić u svojoj knjizi naziva 'najbitnijim podatkom', koju varira pedesetak puta i na kojoj zasniva cijelu koncepciju knjige. Manirom diletanta i neznalice, tu koncepciju gradi na jednom jedinom vrlo nerelevantnom rekla-kazala 'dokumentu' (upravo su Goldsteinima bitni rekla-kazala dokumenti, pa se zato i bore protiv popisivanja žrtava, op. J. P.): na samo pet istrnutih redaka iz dnevnika umirovljenoga njemačkog diplomata Ulricha von Hassella koji prepričava što mu je rekao general Glaise von Horstenau." Nameće se pitanje: Zašto Goldsteini nisu donijeli tih "pet istrnutih redaka" u svojoj knjizi pa ih pokušali osporiti? Zašto nisu dali istraživanja hrvatske pravrednice Ljubice Štefan? Pa čak ni spomenuli njezinu knjigu *Stepinac i Židovi!* Kada im nešto ne odgovara onda je to nerelevantno (npr. govor Stepinca povodom rušenja sinagoge prvo je nerelevantan, a potom komentiran na jedan bestijalan način), ili postaje nerelevantno tek kada ih se upozori na to kao u slučaju Hassellova svjedočanstva o pokušaju vlasti NDH da spase domaće Židove.

Zašto bi von Hassell izmišljao?

Radi se o von Hassellovu dnevniku. Zapisao je ono što je čuo. Zašto bi izmišljao? Goldsteinima takav podatak ne odgovara, ali im odgovaraju "priznanja" dana u staljinističkim kazamatima! Goldsteini ovim tekstom priznaju da su za taj podatak znali i da ga nisu spomenuli u svojoj knjizi. Da jesu, čitatelji bi se itekako zamislili nad njim. Naime, Goldsteini u knjizi priznaju da su Židove spašavali i sam Pavelić i visoki slojevi ustaške hijerarhije što itekako

daje za pravo Hassellovu svjedočenju. Tako na str. 583. Goldsteini kažu:

"... posve su deplasirane kasnije isprike nekih ustaša i njihovih simpatizera da je ovaj ili onaj visoki funkcioner ustaškog režima 'štitio' ili 'spašavao Židove'. Istina je da je gotovo svatko od njih imao 'svoga' Židova za kojega se zauzimao i koji je uspio doživjeti 1945. godinu (istakao J. P.), ali na ubijanja tisuća drugih Židova nije reagirao ili je u njima spremno sudjelovao."

Naravno, deplasirano je upravo tvrditi da su se mogli suprotstaviti Hitleru i reagirati na ubijanje tisuća drugih Židova. A Goldsteini ovakvim glupostima žele dokazati da su Nijemci krivi za holokaust svugdje u Europi - osim u Hrvatskoj. To im je izraz ljubavi prema hrvatskom narodu. Vjerovali ili ne?

Netko bi mogao pomisliti da su Goldsteini samo diletanti i neznalice. Ali onda ne bi krivotvorili moj citat. Profesori Budak i Brandt nas upozoravaju da je to konstanta u njihovu radu! Ali već samim krivotvorenjem onoga što sam ja rekao pokazali su da su u svojoj mržnji i dalje spremni koristiti sva nedopuštena sredstva. Lažu i prijetе: "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom". Doista, trude se da njihove laži postanu istine. A istini poručuju: No pasarân! Pokazali su koliko je točno ono što sam o njima rekao u svom intervjuu. Ne vjerujem da bi Bulajić tako priglupo krivotvorio nečiji tekst. Bulajićeви učениci su daleko nadmašili svoga profesora. Da parafraziram velikog Matoša: Lažu Goldsteini i to im je od Boga dano!

*

Posebno treba spomenuti njihovu 'zapovijed': "Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom".

U Slobodnoj Dalmaciji nisu objavili moj odgovor. U glavnim medijima je bilo vrlo teško ponešto objaviti. Ali postoje portali i knjige.

Tako sam njihov naslov koristio za tekstove o Slavku Goldsteinu u knjizi: J. Pečarić: *Oba su pala, Zagreb, 2016 ., str. 392.:*

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, I. 165

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, II. ...168

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, III. ...174

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, IV. ...182

Posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže, V. 188

Bivši posebni savjetnik predsjednika vlade RH za kulturu Slavko Goldstein uporno laže 248

Iste tekstove objavio sam i u knjigama:

J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

J. Pečarić, Stjepan Razum, *Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.

Josip Pečarić

U svezi s ovim pogledaj priloge:

BULAJIĆEVI UČENICI KROJE NAM POVIJEST

KNJIGA *STVARNI JASENOVAC* TOMISLAVA VUKOVIĆA

HODAK: ONI KOJE SMO U RATU PORAZILI VRAĆAJU SE

PO SVOJE

TVOJA TVRDNJA TAKVI SRAMOTE SVE ŽIDOVE

Što se tiče ove Tvoje tvrdnje *Takvi sramote sve Židove, ne nas* nisam siguran da možemo reći "sve" jer ima puno njih koji ne misle isto što i Drobilica. Tako kao Ti sigurno misle svi oni koji znaju za izjave Hannah Arendt o NDH (npr. v. J. Pečarić, *Hannah Arendt u mojim knjigama*, dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/HannahArendt.pdf>).

Vjerojatno je Ivu Drobilici i ona revezionist kao što u novoj knjizi Drobilici **Esther Gitman**:

Među „revizioniste“ je Ivo Goldstein uvrstio čak i Esther Gitman, povjesničarku židovskog podrijetla iz Sarajeva, Izraela i SAD-a, zato što je pozitivno pisala o nadbiskupu Alojziju Stepincu.

Veliki prijatelj i suradnik bio mi je Slobodan Lang koji mi je bio glavni suradnik kada smo otvorenim pismima branili Marka Perkovića Thompsona (u napadima je tada itekako značajnu ulogu imao Slavko Goldstein):

J. Pečarić, *Slobodan Lang / Pešorda o Langu*, Portal dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LANG.pdf>

J. Pečarić, *Slobodan Lang / Pešorda o Langu*, Zagreb, 2020., str. 272.

U tekstu DROBILICA MATEMATIČAR imaš što piše Drobilica o Peticiji ZDS iz 2015. godine, a u prethodnim tekstovima dao sam što o toj petuciji kojoj je potpisnik poslije dva akademika i dva biskupa bio i ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest iz vremena Franje Tuđmana dr. sc. Mirko Valentić:

J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić,

dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf>

Zanimljivo je da Drobilica ne spominje da je potpisao osudu Peticije ZDS. To je javnosti otkrio jedan od onih s Katedre za povijest Filozofskog fakulteta koji ju nije htio potpisati prof. dr. sc. Ivo Banac:

Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein (podcrtao JP), dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve.

Lijepo je bilo vidjeti koliko je veliki prostor u svojoj novoj knjizi Ivo Drobilica posvetio predavljanju moje knjige:

J. Pečarić, *Josip Šimunić i 'Za Dom spremni'*, Zagreb, 2019, str. 362.

Mislim da je veliki nedostatak te njegove knjige što nema ništa o predavljanju knjige:

J. Pečarić, *IX. Bojna "Rafael Vitez Boban"*, Zagreb, 2022., str. 349.

Ponešto predavljanju te knjige dajem u Prilogu, s napomenom da sam i tada govorio i o Ivu Drobilici, ali i o onima kojima takav Ivo Drobilica treba.

ZAJEDNIČKA IZJAVA ■ KOLEGAMA SE NIJE PRIDRUŽIO JEDINO IVO BANAC

Povjesničari s Filozofskog osudili potpisnike peticije »Za dom spremni«

Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta predložit će isključenje svojih kolega, potpisnika peticije, iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara

ZAGREB » Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu dao je izjavu povodom nedavne peticije za uvođenje ustaškog pozdrava »Za dom spremni« kao službenog pozdrava u Oružane snage RH, navodeći u istoj da će zatražiti isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara za one kolege koji su peticiju potpisali. U prvoj točki izjave iz Odsjeka za povijest navode da sporni, pozdrav »nije nikada bio pozdrav u Hrvatskoj izvan ustaškog pokreta«.

Od svih članova Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta iza izjave nije htio stati samo profesor Ivo Banac.

– Očekuje se od znanstvenika, sveučilišnih nastavnika, akademika i (bivših) ravnatelja javnih znanstvenih instituta (koji su potpisali spornu peticiju) da svoje tvrdnje potkrijepe barem nekim dokazima. U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budu-

ći da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli u pitanje ne samo svoj ljudski, nego i znanstveni kredibilitet. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara, navodi se u izjavi Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta.

Ističe se da bi o postupku potpisnika peticije – znanstvenika, sveučilišnih profesora i akademika – ocjenu trebale dati njihove nadležne institucije.

– To što su peticiju potpisali neki studenti, a vjerojatno i drugi mladi ljudi, pokazuje kako neodgovorno oni koji imaju znanja manipuliraju očito nedovoljno ili loše obrazovanim mladim ljudima. Nemali broj potpisnika ove peticije pokazuje kakva je važnost kvalitetnog i odgovornog obrazovanja i javnog zalaganja za demokratskog i tolerantnog društva kakvo zavređuje zemlja članica Europske Unije, navodi se u izjavi.

L. TOMIČIĆ

Ali isu napada na Thompsona i velike hrvatske domoljube sportaše počeli s napadom na Josipa Šimunića. Pogledaj moj tekst iz 2003. i o ulozi Slavka Goldsteina u tadašnjim napadima:

NEKA PATE KAD IM SMETA, HRVATSKA JE PRVAK SVIJETA!

Ali ima i drugih onih Židova u RH koji su potpuno drugačiji od Drobilice i kojima je Hrvatska na srcu. Imao sam prigodu upoznati Mišu Montilja o kome sam pisao i u tekstu IVO I HRVATSKI ANTISEMITIZAM:

I zaista, i ja sam se bavio tim pitanjem, ali u članku "Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu - Prnjatovičeva izvješća o logoru Jasenovac" objavljenom također u Hrvatskome slovu, 1. svibnja 1998. Dakle, riječ je o vrlo delikatnoj temi - izvješćima Srbina Vojislava Prnjatovića davne 1942. godine danim Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima.

Po objavljivanju tog članka g. Montiljo, predsjednik hrvatsko-izraelskog društva prijateljstva, čestitao mi je i sugerirao da se tekst prevede na engleski tako da bi ga mogli čitati i u Izraelu.

G. Montiljom me je tada znao predstaviti kao velikog prijatelja Židova.

Zato ću dati završetak tog teksta koji je g. Montiljo želio vidjeti i na engleskom:

Ipak, činjenicu da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovića, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je i moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cijelu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji. Povijest stradanja Židova u Srbiji dao je Philip J. Cohen u knjizi "Srpski tajni rat". Vjerojatno je cilj i najnovijih tiskanja Prnjatovičevih izjava u Beogradu - pritisak na Židove! Primijetimo također da Cohen u svojoj knjizi navodi niz najnovijih antisemitskih zbivanja u Srbiji. Na primjer, 15. siječnja 1992. "Pravoslavlje", službeno glasilo Srpske pravoslavne crkve, donijelo je članak pod naslovom "Jevreji ponovo raspinja Hrista" u kome se govori o "patološkoj" mržnji izraelskih političara prema kršćanstvu, pa čak i da su srpske pravoslavne kaludjerice često bivale pretučene u Izraelu. Broj nije povučen iz prodaje. Ili pak kada su Rusi priznali Hrvatsku i Sloveniju, Tanjug je za to optužio "aktivnost jevrejskog lobija na najvišem nivou u rukovodstvu ruske diplomacije". Kako su se mogli osjećati Židovi u Srbiji čitajući ovo u zemlji koja je u to vrijeme izvršila agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu i u tim državama provodila zločine istovjetne onima iz holokausta?

Koliko je velikosrpska politika bila uspješna pokazuje već sama činjenica da ni Židovi diljem svijeta uopće ne spominju činjenicu da je jedini judenlager na svijetu bio konc-logor Sajmište u Beogradu. Ne spominju ni činjenicu da su masovna gubilišta Židova bile beogradske ulice! A jedini judenlager na svijetu - konc-logor Sajmište - danas nije ni obilježen, niti se u Beogradu čuva spomen na njega. Dapače, Bulajić za svoje djelovanje ima potporu nekih židovskih krugova u svijetu. Zato on u knjizi koja govori o Tuđmanovoj knjizi ne želi ulaziti u te "sporne" dijelove Tuđmanove knjige! On samo kaže da "Jevreji ne bi trebalo da prime izvinjenje predsjednika druge nezavisne države Hrvatske"!

Što se tiče tvog spominjanja prof. dr. sc. Miroslava Brandta o tome što je on pisao o svom nesuđenom doktorandu Ivu Drobilici, a Ti spominješ, sigurno zna jako puno ljudi i to se često navodi u raznim komentarima čitatelja.

Meni je važna laž oca i sina Goldstein u povodu mog intervjua „Slobodnoj Dalmaciji“ u kojoj je dan očiti vrijednosni sud o onima koji napadaju Stepinca i zagovaraju teze o „genocidnosti hrvatskog naroda“. Zapravo puno je onih u RH koji su svjesni da su laži o logoru Jasenovac u svrhu 'dokazivanja' te genocidnosti. Da nije bi li se izmišljale drobilice, postajali stručnjaci u pravu, matematici, biologiji... Ali za sud u Zagrebu nije vrijednosni sud kada o nekome napišeš toliko knjiga pa kažeš to isto na osnovu svojih razmišljanja. Kažeš isto što vjerojatno većina Hrvata misli i bez da je napisalo toliko knjiga.

Dragi Stijepo, ovo će biti moj zadnji prilog o novoj knjizi Iva Drobilice komentar s još jednom napomenom o jednoj Goldsteinovoj tvrdnji o Stepincu:

“Hrvatski tjednik” od 30. 06. 2022. i rubrika FUSNOTE ZA FAH IDIOTE i treći put zaredom u njoj je Ivo Goldstein:

Ivo GOLDSTEIN, povjesničar:

‘Dio problema koje danas imamo proiizilazi iz toga što gradimo društvo na temeljima Stepinca i Tuđmana, a oni ne mogu biti idejni vođe.’

HT: Uvijek je tako, kad jednima svane, drugima smrkne. Što da radimo kad narod kojemu je svanulo s Tuđmanom i Stepincem s takvima kojima je smrklo sa smrću voljenoga masovnog ubojice Tita i njegove okupacijske države.

Još tada sam komentirao:

Obradovalo me je ovo Goldsteinovo o Stepincu jer on zapravo reklamira moju knjigu:

J. Pečarić, *Branili smo Stepinca*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf>

Pogledajte samo Kazalo i vidjet ćete kolika je to pohvala za mene:

KAZALO

UVOD

OBRANA STEPINCA OD NAPADA BULAJIĆA

OBRANA STEPINCA OD NAPADA GOLDSTEINA

GOLDSTEIN OPET VRIJEĐA HRVATE

TKO BRANI GOLDSTEINE

ODGOVORNI SU USTAŠE, A MOŽDA I NIJEMCI!?

SPAŠAVANJE GRUPE ZAGREBAČKIH LIJEČNIKA

STEPINAC I ŽIDOVİ

ZNANOST NA TEMELJIMA IDEOLOGIJE

ISKRIVLJENJE I ZLONAMJERNE INTERPRETACIJE
STEPINCA

PROSVJED PROTIV PROGONA ŽIDOVA

GOLDSTEINOVA MRŽNJA PREMA STEPINCU

SMIJEŠNI PRIGOVORI STEPINCU

GOLDSTEIN I BULAJIĆ O STEPINCU JEDNAKO LAŽU

STEPINAC POMAŽE PREBJEGLIM NJEMAČKIM I
AUSTRIJSKIM ŽIDOVIMA 1936. GODINE

SPAŠAVAO JE LJUDE U VRIJEME DIVLJAŠTVA

HAJKA NA DR. KRIŠTA

GOLDSTEIN: REVIZIONIST, DOGMATIK ILI JUGOSLAVEN?

PORNOGRAFIJA U POVIJESTI

GOLDSTEIN U KOMISIJI ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I
PORATNIH ŽRTAVA

NADBISKUP STEPINAC: VELIKI BRANITELJ ŽIDOVA ILI MOŽDA – ANTISEMIT?

ZAR JE PISANJE O NESTRUČNOSTI JUGOKOMUNISTA – ANTISEMITIZAM?

TEKST POSLAN VJESNIKU ZA «STAJALIŠTA»

SMIJEŠNI GOLDSTEINOV NAPAD NA NADBISKUPA BOZANIĆA

(NE)OBJAVLJENO PISMO «GLOBUSU»

JE LI ISTINA KONTRAPRODUKTIVNA?

NEIZBOR GOLDSTEINA U HAZU

HINA: PEČARIĆ IMA OZBILJNIH PRIMJEDBI NA RAD IVE GOLDSTEINA

GOVORI LI AKADEMIK SILOBRČIĆ O VAŠEM NEPOŠTENJU ILI O NEDOVOLJNOJ INTELIGENCIJI?

PRIZNAJEM: ANTISEMITIZAM VLADA U HAZU-U!

PAMFLET JE KOJI VRIJEĐA ŽIVE I MRTVE!

DIRLJIVA GOLDSTEINOVA BRIGA

GOLDSTEIN NIJE U HAZU-U ZBOG NESTRUČNOSTI, A NE ZBOG ANTISEMITIZMA!

UMJESTO ZAKLJUČKA: „NETOLERANTNI“ REVIZIONISTI GOLDSTEIN VAM JE PORUČIO DA STE GLUPI

STALNI NAPADI NA STEPINCA

IGOR VUKIĆ, VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC

PISMO RAVNATELJU NJEMAČKE TELEVIZIJE U POVODU KLEVETNIČKOGA PRILOGA ‘HRVATSKA: ŽIDOVSKO STANOVNIŠTVO U STRAHU’

IGOR VUKIĆ: HRVATSKI GRAĐANI SIGURNO SU ZRELI ZA PUNU ISTINU O LOGORU JASENOVAC

PISMO PROF. MARUŠIĆU

PRILOG: MATKO MARUŠIĆ, DR. ESTHER GITMAN I MI: VELIKI DAN HRVATSKE POVIJESTI

'SRPSKI SVET' I HRVATSKA

PORFIRIJEVA DALEKOVIDNICA

ZAHTJEV ZA KADROVSKIM SMJENAMA NA HTV-u
MEMORANDUM 2 („SRPSKI SVET“) NA DJELU
MOGUĆNOST POTPISIVANJA PETICIJE ZA ODGOVORNOST
NA HTVU
GRAĐANSKA (DRŽAVLJANSKA) INICIJATIVA ZA
UTVRĐIVANJE ODGOVORNOSTI NA HRT-U
PREDSTAVKA O HRVATSKOJ RADIOTELEVIZIJI I HINI
SMIJEŠNI STANKOVIĆ
ZDRAVKO GAVRAN: DESET PITANJA O KATOLIČKIM
MEDIJIMA I CRKVI MEĐU HRVATIMA DANAS
EKSKLUZIVNO: ESTHER GITMAN TRAŽI ODGOVOR OD
PATRIJARHA PORFIRIJA: ZAŠTO VAM JE JEDAN OD PRVIH
ZADATAKA BIO NAPAD NA BLAŽENOG STEPINCA
STEPINAC: “PRAVI MUŽEVI NE SAGIBLJU KOLJENA PRED
LAŽNIM DUHOM VREMENA.”

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Komentar je objavljen na portalu bezcenzure.hr s više priloga. Ovdje na kraju dajem samo:

TKO SU ARBITRI HRVATSKE JAVNE SCENE?

Završetak tog teksta izvrstan je kraj za ovaj tekst i nadam se knjigu:
SVETI SU ANTIHRVATSKI CILJEVI!

Josip Pečarić

🕊️ u NY-u, dobio naš Alojzije
Stepinac svoju ulicu ❤️

<https://bezcenzure.hr/vlad/podmetanja-bulajica-i-njegovih-ucenika-u-rh-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-8/>

KRLEŽA VS. HAZU (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 9.)

Svoje pismo kojim osporava akademika Franju Tuđmana kao znanstvenika a i samu Akademiju koja ga je izabrala kao znanstveka kandidat za novog akademika završava riječima:

Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već doprinose mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.“

Pretpostavljam da je ovaj stav budućeg akademika bio presudan kod onih koji su ga predložili za akademika.

Jer koliko je veliki znanstvenik netko koji ima H-indeks NOLA a osporava prijedlog koji su potpisali:

Akademik Ivan Aralica

Akademik Nenad Cambi

Akademik Andrej Dujella

Akademik Dubravko Jelčić

Dr. sc. Mira Kolar

Akademik Ivica Kostović

Akademik August Kovačec

Akademik Vladimir Paar

Akademik Stanko Popović

Akademik Davorin Rudolf

Prof. dr. sc. Agneza Szabo

Prof. Em. dr. sc. Mirko Valentić

Kako ga ne izabрати kada među potpisnicima ima i znanstvenika koji su na listama najutjecajnijih 2% svjetskih znanstvenika Sveučilišta u Stanfordu (Dujella, Kostović i Popović)?

Kako ga ne izabрати kada je 'objasnio' takvima što je to znanost?

Kako ga ne izabрати kada je kao znanstvenik svjestan svoje veličine takvog znanstvenika uklonio bistu Utemeljitelju RH akademika Franje Tuđmana.

Naravno, da će HAZU prepoznati da takvog znanstvenika i neće napraviti istu pogrešku kao što je napravila kog mogli bi reći istovjetnog izbora prije 12 godina kada nije izabrao velikog hrvatskog 'istoričara' prof. dr. sc. Iva Goldsteina koji se kasnije proslavio svojim veličanstvenim otkrićem DROBILICE U JASENOIVCU pa ga danas po tom otkriću i nazivaju dr. sc. Ivo DRobilica – dakle s dva DR u imenu.

Da toliko je veliko to otkriće a HAZU ga nije izabrala.

Sada grješku sigurno neće propustiti!

A koliko je naš kandidat samozatajan (zato se i trudi da mu H-indeks bude NULA) opisuje nam dr. sc. Mato Artuković u svom odgovoru na upit Mladena Pavkovića, predsjednika Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.):

Ja sam znao za Stankovo političko opredjeljenje, iako se on hoće prikazati kao apolitičan. Svađali smo se puno puta zbog njegovog postupka. On me optuživao da sam Tuđmanu postavio bistu zato što je on osnivač HDZ-a, što je političar i Predsjednik Hrvatske. Ja sam ga uvjeravao da sam Tuđmanu postavio bistu kao povjesničaru i mučeniku za znanstvenu istinu o povijesti hrvatskog naroda. A koji je grijeh da sam postavio bistu i njemu kao tvorcu Hrvatske Države, pitao sam ga

Koliko je budući akademik Stanko Andrić u pravu pokazuje i to kako on zapravo raskrinkava Miroslava Krležu a i mene jer sam ja nazvao današnji službeni broju žrtava Jasenovca VELIKOSRPSKI BROJ ŽRTAVA JASENOVCA GOLDSTEINOVIH I DRAŽE MIHAILOVIĆA jer ta brojka Srbima i njihovim slugama u RH osnovna brojka u dokazivanju 'genocidnosti hrvatskog naroda' a ta

tvrdnja je istovjetna onom kako Dobrica Ćosić opisuje svoju raspravu s Krležom u najnovijem broju „Hrvatskog tjednika“:

Krleža i Ćosić o Jasenovcu

U knjizi Lovljenje vetra (2001) novinar Slavoljub Đukić donosi razgovor s Dobricom Ćosićem, vodećim srpskim književnikom u kojemu Ćosić opisuje svoj susret u kući Oskara Daviča s Miroslavom Krležom 1964. i ujedno rastanak od njega, s kojim se više nikada nije susreo. Zanimljiva je to priča i danas u kontekstu još uvijek živih rasprava o bližoj i daljnjoj prošlosti, o hrvatsko-srpskim odnosima i o logoru Jasenovac. Ćosićeva priča, u kroatiziranoj verziji, ide ovako:

„Spor je nastao kada sam izrekao neke primjedbe na račun Tuđmanova Instituta za radnički pokret, koji se po raznim pitanjima radikalno razlikovao od shvaćanja beogradskih povjesničara. Na moje iznenađenje, Krleža je cijelom svojom baroknom retorikom stao u obranu Tuđmana, tvrdeći da je apsolutna glupost izjednačavati Vladka Mačeka i Dražu Mihailovića, domobrane i četnike. O četnicima je mislio najgore, kao o šovinističkoj rulji. A o domobranima kao o regularnoj pacifističkoj vojsci jedne države, istina nesretne ali nekakve države. Da su domobrani pucali na vas partizane, vas ne bi bilo, rekao je. A onda je, s meni zapanjujućom žestinom, spomenuo Jasenovac, tvrdeći da ga Srbi uporno koriste i zloupotrebljavaju u svom antihrvatstvu, dokazjući da je u Jasenovcu ubijeno 700 000 Srba, što je apsolutna laž i glupost. Rekao sam: Ako nije sedamsto, onda je svakako šesto, o čemu postoji dokumentacija iz njemačkih izvora, inozemnih svjedoka i promatrača. Kavih tvojih šesto tisuća, grmio je Krleža, govoriš bedastoće, to je vulgarna nacionalistička propaganda. Poslije toga obojica smo izgubili kontrolu. Dok je Krleža gubio kontrolu u svojoj kanonadi na moj srpski bezobrazluk, ja sam izazivački pitao: Je li ubijeno tristo? Je li ubijeno dvjesto? Pa dobro Krleža, je li ubijeno sto tisuća? Na to je Krleža skočio sa stolice, zakačio stol, zdjela sa juhom se zanjihala, a tast Oskara Daviča Hinko Lederer pribrano nam se obratio: Smirite se gospodo, juha je prima klasa. To je bio kraj mojega prijateljstva s Krležom“

Dodajmo tek. Tako dakle, juha se zanjihala. I to na stolu dvojice vodećih književnih korifeja onoga doba i one države. Njiše se juha još uvijek. Kako tada tako i danas. (jj)

„Hrvatski tjednik“, 21. 3. 2024.

Kada znamo da su 1965. akademici Miroslav Krleža i povjesničar Vaso Bogdanov predložili Tuđmana za dopisnog člana HAZU pa su se usprotivili vrhunski znanstvenici povjesničari Aleksandar Ranković i drugi (kao da su znali kako će njihov pristalica kada daje svoje znanstveno mišljenje naš kandidat Stanko Andrić) pa se Tuđman misleći na dobrobit instituta kome je bio (još dvije godine) na čelu sam povukao, jasno je da HAZU mora uvažiti tu prednost kandidata Andrića nad Krležom! (O samom izboru 1965. pisala ja Ankica Tuđman u knjizi“Moj život s Francekm“.)

A vidimo iz teksta kako je i Otac Otadžbine Dobrica Ćosić bio protiv Tuđmana kao i naš kandidat, jasno je da je kolegi Andriću i to izuzetna preporuka i da će ga sigurno HAZU izabrati za svog redovitog člana.

Znam da moja podrška njegovom izboru nije važna pogotovu što sam govorio u Vukovaru na obilježavanju stote obljetnice Tuđmanovog rođenja, a i autor sam članaka poput ovog koji dajem u Prilogu ili ovih objavljenih na portalu betcenzure.hr:

<https://becenzure.hr/vlad/akademik-petar-strcic-o-povjesnicaru-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-6/>

<https://becenzure.hr/vlad/jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-podoban-za-akademika-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-7/>

<https://becenzure.hr/vlad/podmetanja-bulajica-i-njegovih-ucenika-u-rh-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-8/>

Nisam bez grijeha ni kad je Krleža u pitanju. Ne mislim na činjenicu da je moja tvrdnja o VELIKOSRPSKOM BROJU ŽRTAVA JASENOVCA GOLDSTEINOVIH I DRAŽE MIHAILOVIĆA, a sada vidim da se to može pripisati Krleži.

Mislim na knjige:

M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006.

M. Pavković, *Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje*, Koprivnica, 2021. str. 287.

i moj odgovor:

Što bi, da je živ, na sve ovo danas rekao jedan Miroslav Krležu?

Sjetimo se da Krleža ni 1941. nije otišao u partizane. Poslije se u njegovim djelima mogao iščitati njegov otklon i od komunizma i od jugoslavenstva. A 1991. godina i velikosrpska agresija bi ga sigurno izliječila do kraja od tih i sličnih zabluda. Dakle, da je danas živ sigurno ne bi bio sretan što je živ. Da je bio živ te 1991. godine, dakle u vrijeme kada se stvarala država, sigurno bi bio od velike pomoći Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu!

Zapravo da je danas Krleža živ on bi shvatio da je bio u zabludi i sigurno prihvatio mišljenje tako izuzetnog znanstvenika i budućeg akademika s h-indeksom NULA.

Sa ovim spoznajama mi ispadaju smiješna ta istraživanja Sveučilišta u Stanfordu. Na primjer i ja na tim listama:

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

A nema čovjeka koji je UKLONIO BISTU UTEMELJITELJA RH. Strašno, zar ne?

A nije ni Matica Hrvatska bez grijeha. U knjizi Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna*

(supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“

Kolegica kandidata za akademika ne spominje kolegu koji je UKLONIO TUĐMANOVU BISTU.

Pa on mora biti ispred svih!

MOLBA AKADEMIJI

PRVO: Kao potporu Akademiji što će stati na stranu tako velikog znanstvenika koji je UKLONIO BISTU AKADEMIKU TUĐMANU a protiv Krleže objavit ću sve ove tekstove kao knjigu pa molim da mi date materijale o tom izboru iz 1965 kada je zahvaljujući Aleksandru Rankoviću HAZU otklonila izbor Franje Tuđmana koje bih rado vidio u mojoj knjizi.

DRUGO: Molim Akademiju i tekst Krležinog govora koji je također razočarao Dobricu Ćosića:

Razočarao ga je Krležin govor u kome se, na proslavi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU), razračunavao sa "ilirskim jugoslovenstvom". Nakon rasprave tokom koje je Krleža s prezirom govorio o "srpskoj grandomaniji" i umanjivao broj Srba ubijenih u Jasenovcu, potpuno je prekinuo odnose sa njim.

<https://www.dan.co.me/vijesti/feljton/otpadnistvo-dobrice-cosica-8-cosicevo-razocaranje-i-razlaz-sa-krlezom-5130102>

Unaprijed zahvaljujem.

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

SVI PROZVANI USTAŠE – USTADOH I JA!

Nadam se da vam se dopada naslov ovog teksta. Trebao bi vas podsjetiti na onu moju o tome da nas Srbi dijele na Ustaše i Srpske sluge, **a ja vam ne volim biti sluga.**

U Domovinskom ratu govorili su i Srbi i njihove sluge u RH o Tuđmanovoj ustaškoj državi, o braniteljima kao ustašama i vidimo da je to rade do dana današnjeg. Suprostavio im se Vukovar i Penavin DP. Očito i oni ne vole biti srpske sluge.

Zato evo mene i na otkrivanju spomenika najvećem 'ustaši' po srpskim slugama:

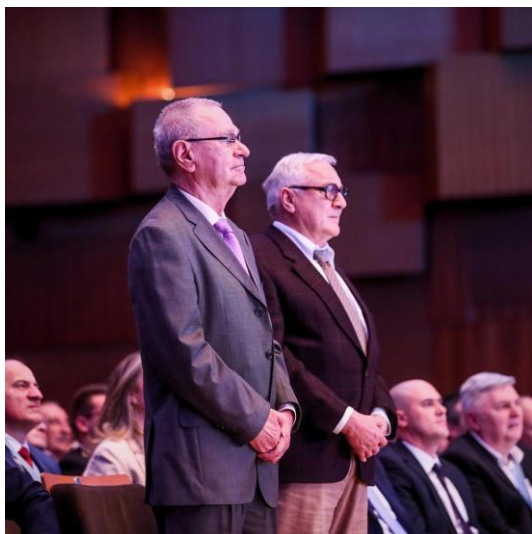
Otkrivanje spomenika Predsjedniku Tuđmanu u Zagrebu

Ali i Ivan Penava i njegov DP je odlučio subotnji skup završiti kod tog tvorca 'ustaške države'.

Dajem i dokaz da je doista bio tamo, tako da ga sve srpske sluge mogu i za to napadati.

On je mene prozvaao:

*Zato, nimalo slučajno, malo ću namučiti neke ljude, ali molim kako redom ih prozovem da ustanu i ostanu stajati. **Stjepan Tuđman, Bosiljko Mišetić, Željko Olujić, Josip Pečarić, Antun Mateš, Predrag Mišić Peđa, Zlatko Zaoborni, Tomislav Josić, Stipe Mlinarić, Zvonimir Roda, Marijan Mlinarić i ostali.***

Ja mu moram vratiti istom mjerom:

A oni koji ne vole biti srpske sluge možda me neće dobro razumjeti i shvatit će tko je tu doista TUĐMANIST!
Ali srpske sluge neće pogriješiti i oni sigurno ne će glasovati za njega!

O tom velikom skupu TUĐMANISTA u Lisinskom pogledajte na primjer slijedeće tekstove:

Tihomir Dujmović, TAMO SE 90-TIH STVARALA HRVATSKA, ALI PLENKOVIĆ JE BIO JASAN: 'IZMEĐU MIŠIĆA I PUPOVCA NIJE DVOJIO'

[https://direktno.hr/domovina/tamo-se-90-tih-stvarala-hrvatska-
plenkovic-bio-jasan-između-misica-i-pupovca-nije-dvojio-
341466/#google_vignette](https://direktno.hr/domovina/tamo-se-90-tih-stvarala-hrvatska-plenkovic-bio-jasan-između-misica-i-pupovca-nije-dvojio-341466/#google_vignette)

OVO JE PENAVIN VATRENI GOVOR: 'PUT IZMEĐU CRVENE I PLAVE HRVATSKE ZOVE SE VUKOVARSKA HRVATSKA'

[https://direktno.hr/direkt/ovo-je-penavin-vatreni-govor-put-između-
crvene-i-plave-hrvatske-zove-se-vukovarska-hrvatska-341434/](https://direktno.hr/direkt/ovo-je-penavin-vatreni-govor-put-između-crvene-i-plave-hrvatske-zove-se-vukovarska-hrvatska-341434/)

MLINARIĆ DOBIO OVACIJE PA PORUČIO: 'OSTVARIMO HRVATSKU KAKVU SMO SANJALI'

[https://direktno.hr/direkt/domovinski-pokret-pocinje-veliki-skup-
doceku-najvise-ovacija-dobio-jedan-covjek-341418/](https://direktno.hr/direkt/domovinski-pokret-pocinje-veliki-skup-doceku-najvise-ovacija-dobio-jedan-covjek-341418/)

Josip Pečarić

[https://bezcenzure.hr/vlad/krleza-vs-hazu-napadaju-tudmana-da-
umres-od-smijeha-9/](https://bezcenzure.hr/vlad/krleza-vs-hazu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-9/)

JESU LI 'ISTORIČARI' ZNANSTVENICI? (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 10.)

Pita me prijatelj jesam li uočio u članku Stanka Andrića o imenovanju HIP po Tuđmanu. kako on na jednom mjestu kaže da Tuđman nije pobjednik u ratu. Evo citata: **"U Hrvatskoj, osim najvećeg aerodroma i mnogih trgova, ulica, mostova itd., Tuđmanovo ime nosi i središnje Hrvatsko vojno učilište u Zagrebu, što zacijelo ima nekakva smisla, premda bi se u hrvatskoj vojnoj povijesti, na koju smo obično nemalo ponosni (usp. „antemurale Christianitatis“), trebao moći naći i kakav izravnije dokazani ratni junak ili u vojne operacije neposrednije uključeni vojskovođa i po mogućnosti pobjednik."**

Poslao mi je i link;

<https://historiografija.hr/?p=17933>

Sam tekst dajem u Prilogu.

Meni je bio posebno zanimljiv sam kraj teksta u kojem on govori o zaljubljenim i nezaljubljenim čitateljima i očito sebe stavlja u grupu Markovine i dr. – dakle nezaljubljenih čitatelja i povjesničara koji o akademiku Tuđmanu ne misle baš dobro.

I u cijelom tekstu dr. Andrić pokazuje nedostatak inteligencije ili samo zna što dobro može 'prodati'.

Zapravo u cijelom tom tekstu pokazuje kako smatra da 'istoričari' tj. grupa kojoj pripada nisu znanstvenici.

Pri tome on sam ima h-indeks NULA, pa je već sam početak zanimljiv:

„Skupina od devet hrvatskih akademika raznorodnih struka (među kojima nije i povijest) i troje umirovljenih povjesničara izrazila je nedavno, otvorenim pismima i putem javnih medija, želju da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu prozove imenom Franje Tuđmana, i to u prigodi dvadesete obljetnice njegove smrti koja pada 10. prosinca 2019.“

Dakle, devet akademika koji nisu povjesničari neko izuzetni znanstvenici u svojim oblastima od kojih su trojica po istraživanjima na Sveučilištu u Stanfordu među 2% najutjecajnijih znanstvenika na svijetu i tri umirovljena izuzetna povjesničara spadaju u one zaljubljene i u rad povjesničara akademika Tuđmana, kao i mnogi u HAZU koji su ga i izabrali za redovitog člana. Akademici znaju što je znanost, a kako iz teksta i sam Andrić objašnjava trojica povjesničara su umirovljeni pa nisu podložni pritiscima koji od mnogih nezaljubljenih prave ne-znanstvenike. Da, a jedan od te trojice 'najutjecajnijih' je kao ministar znanosti (vjerojatno Andrić zna da nije samo povijest znanost pa ministar zna nešto više od znanosti u RH od njega) i zaslužan je za osnivanje instituta kome je on bio na čelu, a i jedan od povjesničara potpisnika je u Tuđmanovo vrijeme bio ravnatelj instituta za koji se predlagalo da dobije ime akademika Franja Tuđmana.

Ako je iole inteligentan, Andrić zapravo piše opravdanje za onoga tko je kada je postao **ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest, Podružnica Slavonski Brod uklonio Tuđmanovu bistu.**

Dakle, na smiješan način pokušava OPRAVDATI SAMOGA SEBE. Naravno takvima kao što je Andrić s h-indeksom NULA teško je razumjeti da je sve ono što jest Tuđman, a posebno i Utemeljitelj RH mnogo važnije od činjenice da je netko u institutu kojima ravnatelji mogu biti i 'znanstvenici' s h-indeksom NULA, pa će netko sumnjati u njegovu objektivnost kao povjesničara jer institut nosi ime Utemeljitelja države, a ne zbog činjenice da on jest Utemeljitelj države u kojoj je taj institut. I još je kao znanstvenik i postao akademik, a bio je i ravnatelj tog instituta.

„A kako se može u nekoj ustanovi objektivno, dakle kritički (u izvornom smislu riječi), istraživati lik i djelo osobe čije ime stoji u nazivu ustanove? Ne sugerira li već i samo ime ustanove duh u kojem valja raditi, ne zadaje li ono smjerove, ne postavlja li kalupe budućim tezama i zaključcima o svemu što je s tim imenom povezano? Hoće li povjesničari s instituta koji bi nosio ime Franje Tuđmana moći ikoga uvjeriti da su kadri nepristrano i objektivno suditi i pisati o Tuđmanu, o njegovom životu, njegovoj vlasti i njegovom dobu? Ako to i uzmognu, svatko će unaprijed očekivati suprotno – da pišu pristrano, apologetski, propagandno, upravo doslovce pro domo sua. I to će s pravom očekivati, jer im to jasno sugerira ime instituta. Takvo bi ime jasno i glasno obznanjivalo da na toj ustanovi glavnu riječ ima politikantstvo, a ne znanost, da su tu politički zadaci i „agende“ po važnosti iznad nepristranog istraživanja prošlosti u skladu s načelima istinoljubive znanosti. Ima, poznato je, takvih koji misle da na Hrvatskom institutu za povijest tako nekako i stoje stvari, pa da bi imenovanje po Franji Tuđmanu baš prikladno okrunilo takvu situaciju. No, činiti ono što bi zlradi promatrači voljeli da učinimo u pravilu znači postupati sebi na štetu.“

Vjerujem Andriću da su njemu važni *zlradi promatrači*. Takva reakcija tih samo te mora uvjeriti da dobro radiš.

Istina je da 'istoričari' nisu na dobrom glasu u RH. Pa tko izmišlja drobilice? Dr. sc. Ivo DRobilica ili netko drugi? Je li dr. Andrić pročitao što o izmišljanju novih zakona u prirodnim znanostima (DRobilica, Klasić) misli npr- prof. dr. sc. Andrija Hebrang, A takvih bedastoća 'istoričara' ima još. Pa veliki hrvatski?kolumnist i odvjetnik Zvonimir Hodak skoro u svakoj svojoj kolumni se izruguje njegovim kolegama, a Andrić se poziva na takve 'istoričare' kad piše o Tuđmanu.

Doista smiješno.

Inteligentniji analitičar zna da je najveća pohvala kada Te napadaju oni koji te ne vole, jer kada Te hvale oni koji Te vole to može biti objektivno, ali i ne mora biti.

Možda doista Andrić nije dovoljno inteligentan pa to ne razumije, ili se samo pravi da ne razumije jer će u RH zauvijek biti obilježen kao

onaj koji je prvo što je uradio kad je postao ravnatelj HIP-a uklonio Tuđmanovu bistu!

Što se tiče pitanja mog prijatelja oko toga misli li Andrić da je Tuđman pobjednik u ratu: Naravno on ipak nije toliko neinteligentan da bi to izravno rekao, ali znate li onu 'ne će jezik nego pravo'.

Naime, to je dio iz dijela njegove samoobrane zbog uklanjanja biste Utemeljitelja RH akademika povjesničara i ravnatelja povijesnog instituta o kome je riječ jer je vjerojatno i sam svjestan da su Tuđman kao povjesničar i Tuđman general (bavio sa Opće-narodnom obranom) bili presudni u stvaranju hrvatske države. (Pričao mi je akademik Dubravko Jelčić kako su mu neki poznati Hrvati znali reći kako je svatko mogao kao Tuđman stvoriti državu. Nikada mu nisu odgovorili na njegovo pitanje: Pa zašto to nisi uradio Ti? Ali Jelčić je bio književnik koji je mnogo bolje znao hrvatsku povijest od 'istoričara' koji na hrvatsku povijest – kako bi rekao arhiepiskop HPC Aleksandar –gledaju srpskim očima. Zato mene nije iznenadila ni spoznaja da je zapravo prije mene do toga da je velikosrpski broj žrtava Jasenovca, dakle do broja Goldsteinovih i Draže Mihajlovića, prije došao Krleža nego ja:

<https://bezcenzure.hr/vlad/krleza-vs-hazu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-9/>

Jedan drugi povjesničar, koji sigurno ne bi mogao pisati gluposti poput DRobilice, Andrića, Markovine, Jakovine, Klasića i sl. znanstveni savjetnik u HIP-u Zagreb dr. sc. Zlatko Matijević je na jednoj promociji zapravo dao odgovor na pitanje što ja radim u povijesnoj znanosti: Duhovito je konstatirao:

„Pečarić uvodi red u povijesnoj znanosti.“

Zato i mene veseli da je Andrić shvatio da sam zaljubljen u Tuđmanovo djelo i kao povjesničara. Razumijem zašto on nije sposoban to razumjeti pa piše ovako kako piše. Ipak on ima h-indeks NULA, a ja od stotinjak hrvatskih znanstvenika na listama Sveučilišta u Stanfordu imam uvjerljivo najviše znanstvenih radova (koji su na Scopusovim listama). Razumijem da je to tako i da netko takav može i misliti da je biti ravnatelj povijesnog instituta značajnije od stvaranja države pa će ta činjenica biti presudna da se optuži

povjesničare za pristranost kada pišu o nekome tko je utemeljio RH, od same činjenice da je taj netko utemeljio RH.

Da, nije problem u tome.

Meni je veći problem što ima i u HAZU onih koji jednako misle kao kandidat i što ću se morati stidjeti što je on uopće bio kandidat za akademika ili postao akademik.

Josip Pečarić

PRILOG

STANKO ANDRIĆ – ZAŠTO JE POGREŠNO JAVNI INSTITUT ZA POVIJEST NAZVATI IMENOM FRANJE TUĐMANA

10. prosinca 2019.

Zašto je pogrešno javni institut za povijest nazvati imenom Franje Tuđmana

Skupina od devet hrvatskih akademika raznorodnih struka (među kojima nije i povijest) i troje umirovljenih povjesničara izrazila je nedavno, otvorenim pismima i putem javnih medija, želju da se Hrvatski institut za povijest u Zagrebu prozove imenom Franje Tuđmana, i to u prigodi dvadesete obljetnice njegove smrti koja pada 10. prosinca 2019. Kao što je to prenijela većina tiskanih i elektroničkih medija, autori ideje o takvom imenovanju u svojem prijedlogu „podsjećaju da je akademik Franjo Tuđman, doktor povijesnih znanosti, istaknuti hrvatski znanstvenik i hrvatski državnik, 1961. u Zagrebu utemeljio Institut za historiju radničkoga pokreta i bio njegov direktor i znanstveni voditelj. Taj institut, dodaje se, poslije je nazvan Hrvatski institut za povijest. Također, ističu, akademik Franjo Tuđman bio je utemeljitelj i predsjednik HDZ-a, glavni politički i vojni strateg uspostave neovisne, suverene i demokratske Republike Hrvatske i njezin prvi predsjednik. Bio je i zapovjednik oružanih snaga – Hrvatske vojske Republike Hrvatske, pokretač i voditelj organizirane obrane Republike Hrvatske, njezina međunarodnoga priznanja, pobjede u Domovinskom ratu te očuvanja cjelovitosti Republike Hrvatske u njezinim međunarodno priznatim granicama.“

Već u tom obrazloženju sadržan je, zapravo, temeljni razlog zašto Hrvatski institut za povijest ne bi trebao nositi Tuđmanovo ime, a malo pomnija analiza toga kratkog teksta otkriva i dodatne razloge

za to. Čudno je što znanstvenici-predlagatelji ne vide barem taj temeljni razlog, a povjesničari među njima još i one dodatne.

Glavni i temeljni razlog zašto se institut za povijest ne treba zvati po Tuđmanu sastoji se u tome što je Tuđman, u cjelini svoje biografije, prije i iznad svega bio politička osoba, političar i državnik. On je gotovo neusporedivo manje važan kao povjesničar i znanstvenik nego kao političar. Onako kako su to po segmentima i po stavkama nabrojali autori prijedloga, Tuđman je, sve u svemu, bez ikakve sumnje jedna od najvažnijih osoba novije hrvatske političke povijesti. Ta Tuđmanova politička i povijesna uloga ne može se nikako, ni u kakvu opisu ni definiciji toga što je Tuđman bio, navesti nakon veznika „također“, nego po samoj logici stvari i po sili činjenica – uvijek na prvom mjestu. Sve drugo što je Tuđman bio, kao na primjer povjesničar i pisac knjiga, general Jugoslavenske narodne armije, direktor Instituta za historiju radničkog pokreta, politički zatvorenik, i tako dalje, kudikamo je manje važno i ne određuje Tuđmanovu povijesnu ulogu i značaj ni izdaleka onako fundamentalno kako je određuje ono što autori prijedloga nabrajaju u drugom dijelu svojeg obrazloženja. Tuđman povjesničar i Tuđman voditelj instituta u dubokoj je sjeni Tuđmana političara i Tuđmana državnika.

Taj se odnos među odrednicama toga što je i tko je bio Franjo Tuđman jednostavno ne može ignorirati ni kada se njegovo ime želi nadjenuti jednoj znanstvenoj ustanovi. I tu se onda dolazi do biti problema: nazvati ustanovu koja jest i želi biti hrvatski institut za povijesnu znanost imenom jedne od najvažnijih osoba hrvatske (političke) povijesti – neizbježno je pogrešno. Pogrešno zato što Tuđman, po tome što jest, mora biti jedan od važnih predmeta istraživanja institutskih povjesničara. A kako se može u nekoj ustanovi objektivno, dakle kritički (u izvornom smislu riječi), istraživati lik i djelo osobe čije ime stoji u nazivu ustanove? Ne sugerira li već i samo ime ustanove duh u kojem valja raditi, ne zadaje li ono smjerove, ne postavlja li kalupe budućim tezama i zaključcima o svemu što je s tim imenom povezano? Hoće li povjesničari s instituta koji bi nosio ime Franje Tuđmana moći ikoga uvjeriti da su kadri nepristrano i objektivno suditi i pisati o Tuđmanu, o njegovom životu, njegovoj vlasti i njegovom dobu? Ako to i

uzmognu, svatko će unaprijed očekivati suprotno – da pišu pristrano, apologetski, propagandno, upravo doslovce *pro domo sua*. I to će s pravom očekivati, jer im to jasno sugerira ime instituta. Takvo bi ime jasno i glasno obznanjivalo da na toj ustanovi glavnu riječ ima politikantstvo, a ne znanost, da su tu politički zadaci i „agende“ po važnosti iznad nepristranog istraživanja prošlosti u skladu s načelima istinoljubive znanosti. Ima, poznato je, takvih koji misle da na Hrvatskom institutu za povijest tako nekako i stoje stvari, pa da bi imenovanje po Franji Tuđmanu baš prikladno okrunilo takvu situaciju. No, činiti ono što bi zjuradi promatrači voljeli da učinimo u pravilu znači postupati sebi na štetu.

Nazvati institut za povijest imenom važnog predsjednika države, takvog koji je na čelu države stajao čitavo desetljeće i to u prijelomnom i ratnom vremenu, bio bi ozbiljan prijestup protiv povijesne znanosti, protiv duha njezine slobode. To je toliko očito da, kao ideja, ima u sebi i nešto šaljivo: pomalo podsjeća na antiutopijsku fikciju, na nekakvu orvelovsku Oceaniju u kojoj bi državni institut za povijest, podređen Ministarstvu Istine, nesumnjivo nosio ime utemeljitelja Partije ili Velikog Brata, jer je taj, uza sve ostale zasluge, svakako bio i izvrstan povjesničar. Pa sad vi, gospodo povjesničari, izvolite metodično i po najstrožim načelima svoje discipline istraživati povijest Partije i njenog najvećeg člana... U demokratskom, zapadnom svijetu imena važnih predsjednika država daju se aerodromima i nosačima zrakoplova, a ne znanstvenim institutima. U Hrvatskoj, osim najvećeg aerodroma i mnogih trgova, ulica, mostova itd., Tuđmanovo ime nosi i središnje Hrvatsko vojno učilište u Zagrebu, što zacijelo ima nekakva smisla, premda bi se u hrvatskoj vojnoj povijesti, na koju smo obično nemalo ponosni (usp. „antemurale Christianitatis“), trebao moći naći i kakav izravnije dokazani ratni junak ili u vojne operacije neposrednije uključeni vojskovođa i po mogućnosti pobjednik. To bi što se tiče imenovanja po Franji Tuđmanu trebalo biti dovoljno, ako ne želimo da nam društvo, po javnom iskazivanju dominantne ideologije, previše nalikuje prezrenim „totalitarnim sustavima“ iz nedavne prošlosti.

Osoba čije se ime daje nekoj ustanovi uživa u toj ustanovi, po logici stvari, posebne počasti i kulturni status. U Hrvatskom institutu za

povijest Franjo Tuđman trebao bi biti tema i predmet istraživanja, a ne idol ili ikona pred kojom će se povjesničari klanjati; ne bi trebao biti ni tema koju se istražuje s posebnom obzirnošću i skrupulima. Jedno je s drugim – znanstveno istraživanje s kultom ili njegovim elementima – nespojivo. Institut koji bi svojim imenom naviještao da zastupa i promiče tuđmanizam sam bi sebi oduzeo znanstvenu vjerodostojnost. Kao i svaki ideološki i politički –izam (marksizam, lenjinizam, maoizam, titoizam, ili degolizam, tačerizam, ...), i tuđmanizam – što god bio točan sadržaj tog pojma – stoji u suprotnosti sa znanošću. Na institutu pod tom ideološkom zastavom neizbježno bi se od povjesničara očekivalo da u nekoj mjeri mitiziraju Tuđmana i njegovo doba, umjesto da ih dosljedno istražuju bez predrasuda i što je moguće objektivnije.

Predlagatelji imenovanja kao da su ipak donekle svjesni da im je ideja problematična pa su, u obrazloženju, Tuđmana kao političara i državnika pokušali gurnuti u drugi plan, kao sekundarni argument i potkrepu, a u prvom su redu istaknuli Tuđmanovu važnost u vezi s povijesnom znanošću. Bio je, kako vele, „doktor povijesnih znanosti, istaknuti hrvatski znanstvenik“, i povrh toga je „utemeljio“ i kao direktor vodio Institut za historiju radničkog pokreta, kojega je nasljednik sadašnji Hrvatski institut za povijest. Sve to ga, po njihovu sudu, više nego dostatno kvalificira za to da sada dade ime tom institutu, a njegova politička i državnička uloga u novijoj hrvatskoj povijesti samo je dodatna potkrepa toj ideji (jer komu bi ta uloga mogla smetati, kao da pitaju autori prijedloga). Nema, ipak, sumnje da su i predlagatelji načistu s time da je drugi razlog kudikamo važniji od prvoga. Jasno je kao dan da ih Tuđmanov historiografski opus, a još manje činjenica da je on bio prvi direktor Instituta za historiju radničkog pokreta, ne bi nikada potaknuli na ovakvu inicijativu, kada ne bi bilo toga drugog, istinskog, političkog razloga. Politički je *raison* stvarni pokretač svega, a to da je Tuđman bio i povjesničar i direktor instituta u neku je ruku samo izlika, korisna pojedinost, da se opravda ova u osnovi politička akcija. Ona je, dakle, u svojoj strukturi i nekakva manipulacija. U čitavoj toj akciji stoga smeta i stanovita neiskrenost njezinih aktera: da su zaista iskreni, morali bi reći da to što predlažu ima u prvom redu političke osnove i nakane, a da se politička operacija koju predlažu može

formalno opravdati i činjenicama koje Tuđmana povezuju s hrvatskom historiografijom.

Napokon, obrazloženje koje su dali autori prijedloga, kakogod šturo u obliku koji je javno prenesen, sadrži čak i naznake one povijesne mitizacije koja bi se, kao što je gore naznačeno, prirodno očekivala i vjerojatno ohrabrivala na institutu pod egidom Tuđmanova imena. Te se male, ali čvrste, naznake kriju u riječi „utemeljio“ i u izričaju „istaknuti hrvatski znanstvenik“. I jedno i drugo su, u najmanju ruku, izrazi tendenciozne interpretacije prošlosti, ako ne i čiste faktografske neistine. Naime, za Tuđmana se ne može reći da je „utemeljio“ Institut za historiju radničkog pokreta. Utemeljili su ga u rujnu 1961. Centralni komitet Saveza komunista Hrvatske i Glavni odbor Socijalističkog saveza radnog naroda Hrvatske. Institut je tako, u pravnom smislu i po sadržaju rada, naslijedio dotadašnji Arhiv za historiju radničkog pokreta Hrvatske, odnosno Historijsko odjeljenje CK SKH. U tom utemeljenju bitno su važniju riječ imali hrvatski komunistički funkcionari i moćnici Vladimir Bakarić, Zvonko Brkić i Anka Berus negoli tadašnji hrvatski komunist i nedavno promaknuti general-major u Studijskom odjelu Generalštaba Jugoslavenske narodne armije u Beogradu, Franjo Tuđman. Odlukom spomenutih stvarnih utemeljitelja, Tuđman je mjesec dana nakon osnivanja Instituta za historiju radničkog pokreta postavljen za njegova prvog direktora. Odrekao se vojne karijere, a poslije nekoliko godina na Filozofskom fakultetu u Zadru postigao je doktorat znanosti disertacijom iz povijesti monarhističke Jugoslavije, premda dotad nije stekao naobrazbu povjesničara i o povijesnim je temama 1950-ih godina pisao i objavljiivao radove kao amater. U nastavku karijere razmjerno je mnogo pisao i objavljiivao, ali je ozbiljno pitanje je li doista ikada postao „istaknuti hrvatski znanstvenik“. Tuđmanov doprinos hrvatskoj povijesnoj znanosti ipak je, po svemu sudeći, skromnijih razmjera. Nezaljubljeni čitatelji njegova opusa uglavnom ga drže minornim autorom historiografskih radova. Većina hrvatskih povjesničara koji se bave sličnim temama svrstat će Tuđmanove radove prije u publicistiku negoli u istraživačku historiografiju, to jest u znanost. Izrazi uporabljeni u obrazloženju otvorenih pisama, prema tome, bez ikakve sumnje već

doprinosе mitizaciji Tuđmanove biografije, uključuju se u pogon željenog mitizacijskog retuširanja prošlosti.

Po svemu navedenom, u cjelini i u nekim važnim pojedinostima, inicijativa za imenovanje Hrvatskog instituta za povijest po Franji Tuđmanu pokazuje se kao, u svojoj biti, protuznanstveni čin.

Stanko Andrić

(Hrvatski institut za povijest, Podružnica Slavonski Brod)

<https://bezcenzure.hr/vlad/jesu-li-istoricari-znanstvenici-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-10/>

**HAZU I DETUĐMANIZACIA -
RASHRVAĆIVANJE HRVATSKE
(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD
SMIJEHA 11.)**

Svojevremeno su se neki akademici uključili u detuđmanizaciju tj. rashrvaćivanje Hrvatske predlagajući prof. dr. sc. Iva DRobilicu za člana HAZU. Nije im prošlo.

Danas imamo isto na drugačiji način.

Kandidat za akademika je mnogo značajniji u tom rashrvaćivanju Hrvatske jer je to čovjek koji je postavši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest uklonio bistu Utemeljitelja RH povjesničara akademika Franje Tuđmana.

Podsjetim se:

STOTA OBLJETNICA ROĐENJA
FRANJE TUĐMANA
UTEMELJITELJA HRVATSKE DRŽAVE

10. 05. 2022.

U bremenitu i slavnu hodu hrvatskoga naroda kroz povijest, mjesec svibanj zauzima posebno mjesto. U memoriji našega nacionalnog bića svibanj je u svim svojim danima, satima i minutama prožet našim križnim putovima, izdajama, mukama, kalvarijama i raspećima. Svibanj je mjesec u kojem je hrvatska zemlja smrtnim

sjemenjem bila posijana i u kojem su u znane i neznane Jazovke jame i bezdane bile bacane i ubijane tisuće i tisuće i hrvatskih ljudi i s njima sve nade u narodni opstanak i budućnost. Svibanj je mjesec u kojem je smrt htjela pobijediti život i svaku pomisao da ti masovni i stravični zločini nemaju zadnju riječ i da će hrvatska mučeništva uroditi plodovima života. Da će 45 godina kasnije ipak svanuti i 30. svibanj, rođendan, Dan naše hrvatske državnosti, da će netom nakon toga uslijediti novi rat i pokušaj ostvarenja novoga Bleiburga i genocida nad hrvatskim narodom, novih stratišta, pokolja, jama i užasa: Škabrnjâ, Vukovarâ i Ovčarâ...

I u svibnju, tom mjesecu naših nesreća, ali u konačnici mjesecu slave i pobjede, rodilo se niz značajnih hrvatskih ljudi. Je li slučajno da su rođeni baš u svibnju? Nije, nema u hrvatskome svibnju slučajnosti. Spomenut ćemo ovom svečanom prigodom samo dvojicu: Alojzija Viktora Stepinca, Viktora, pobjednika (koje li simbolike u njegovu drugome imenu !) rođena 8. svibnja 1898. i Franju Tuđmana rođena 14. svibnja 1922. godine. Stepinac, duhovna i moralna vertikala 20. stoljeća, bio je u paklu 2. svjetskoga rata, pa potom u poraću i jugo-komunističkom, velikosrpskom režimu i teroru blaženi, sveti prethodnik svega onoga što je naš naraštaj, predvođen Franjom Tuđmanom, ostvario. Ta dva čovjeka, dvije su stožerne osobe, dva nosiva stupa našega duhovnog, moralnog i državotvornog identiteta. Stepinac je duša, duh našega naroda, a Tuđman srce, kroz koje su ostvarena stoljetna nastojanja, silne žrtve i naponi, da se uspostavi slobodna, nezavisna i međunarodno priznata Hrvatska država.

Franjo Tuđman je bio povjesničar, državotvorac, vojskovođa i prvi predsjednik Republike Hrvatske. U njegovoj se osobi i djelu na najbolji način očitovala i hrvatska povijest kao učiteljica života. Iz nje je vadio poučke i zaključke, na našim povijesnim promašajima, pogreškama i zabludama uočavao razloge naših poraza i neuspjeha. Izvlačio vidljive i nevidljive niti iz svih njenih sastavnica i uzimao ono što je pozitivno, a odbacivao i kritizirao negativno. Dokraja je osjećao bilo svoga naroda i čekao trenutak da ga povede prema slobodi i konačnom ostvarenju države. Odbacivao je kao malo tko u našoj povijesti, neslogu i podjele, tražio je nacionalno, hrvatsko – hrvatsko pomirenje, znajući da je bez toga nemoguće sagraditi

državu i pobijediti u Domovinskome i obrambenom ratu. Franjo Tuđman je ostvario sa svojim narodom jedno i drugo.

Na nama i na budućim naraštajima ostaje obveza da to veliko djelo sačuvamo unatoč detuđmanizatorima i dekroatizatorima, koji i danas uporno na razne načine siju sjeme beznađa, podjela i razdora.

Antu Starčevića hrvatski narod zove ocem Domovine. Stjepana Radića naziva učiteljem hrvatskoga naroda. Franjo Tuđman je oživotvorio djela i nastojanja ove dvojice velikana, koje zaslužno častimo ovim časnim nazivima. U blaženiku Alojziju Stepincu hrvatski narod ima nebeskoga zagovornika. Stota obljetnica rođenja Franje Tuđmana je prilika da ga nazovemo Utemeljiteljem. Utemeljiteljem Republike Hrvatske! Imat ćemo tako kao narod uz Oca, Učitelja, Zagovornika - i Utemeljitelja. Bez ove četvorice velikih ljudi nemoguće je sagledavati prošlost, sadašnjost i budućnost hrvatskoga naroda i države.

general Ivan Tolj, književnik
Mladen Pavković, novinar i publicist
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
general Ivan Kapular
akademik Ivan Aralica
akademik Kuzma Kovačić
akademik Josip Pečarić
akademik Stjepan Damjanović
akademik Luko Paljetak
Antun Vrdoljak, redatelj
red. prof. art. Joško Ševo
prof.dr.sc. Slobodan Prosperov Novak, književnik
Zlatko Krilić, književnik
Božidar Petrač, književnik
Đuro Vidmarović, književnik
Hrvoje Hitrec, književnik
Neven Jurica, književnik
Ivan Kramar, književnik

<https://kamenjar.com/pismo-hrvatskih-akademika-knjizevnika-i-general-a-povodom-stote-obljetnice-rodenja-dr-franje-tudmana/>

<https://bezcensure.hr/vlad/100-obljetnica-rodenja-dr-franje-tudmana-inicijativa-za-proglasenje-utemeljiteljem-rh/>
<https://hu-benedikt.hr/?p=128576>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30655-pismo-hrvatskih-akademika-knjizevnika-i-general-a-povodom-stote-obljetnice-rodenja-dr-franje-tudmana>
<https://miportal.hr/2022/05/11/stota-obljetnica-rodenja-franjo-tudman-utemeljitelj-hrvatske-drzave/>
<https://direktno.hr/direkt/video-foto-bili-smo-na-tribini-posvecenjoj-franji-tudmanu-branitelji-traze-da-ga-se-proglasi-utemeljiteljem-domovine-271683/>

Nadam se da bi među njima teško mogli naći nekoga tko bi pozdravio uklanjanje Tuđmanove biste i nagrađivao takvog 'znanstvenika' izborom za redovitog člana HAZU. Ali sve je moguće.

Teško je povjerovati da kandidat Stanko Andrić koji ima h-indeks na Scopusu NULA nije kandidat upravo zato što je uklonio bistu Utemeljitelja RH i zbog njegovog priglupog napada na akademika Tuđmana.

Zašto je to očito iako to sigurno ne spominju oni koji ga predlažu? Dr. sc. Stanko Andrić je vjerojatno njihov kandidat zato što se bavi srednjim vijekom. Teško je povjerovati da u tom institutu nema puno boljih kandidata koji imaju h-indeks koji nije NULA.

Zato sam potražio nekoga takvoga a koji se bavi istim razdobljem kao i on. Valjda mi se može oprostiti što malo više znam o jednoj kolegici koja se bavi i mojom Bokom:

Čoralić, Lovorka

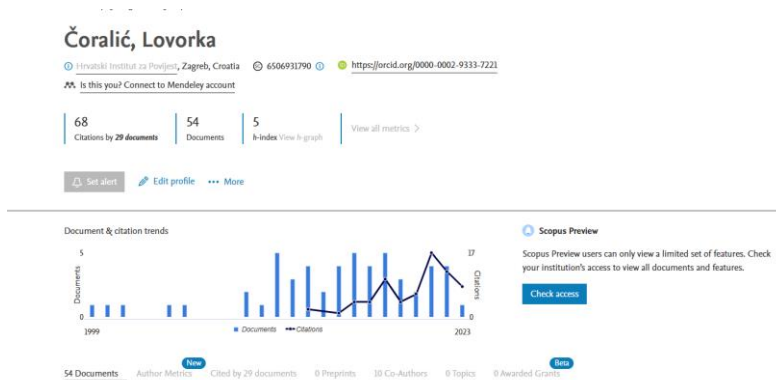
68 Citations by **29 documents**

54 Documents

5 h-index

scopus

<https://www.scopus.com/authid/detail.uri?authorId=6506931790>

Općenito ona ima impresivnu bibliografiju koja se dotiče od Mletaka do Boke, od srednjeg vijeka do kraja 18. stoljeća.

Ali vjerojatno nije napadala Utemeljitelja RH, a sigurno nije uklonila njegovu bistu, pa vjerujem nikome u HAZU nije moglo ni pasti na pamet da je ona bolji kandidat.

Nema taj h-indeks koji je bitan u usporedbi s napadom na Tuđmana i uklanjanja njegove biste?

Zato se vratimo našem kandidatu s h-indeksom NULA iako je čini se to doista nebitno za izbor.

Kandidat u svom napadu na Tuđmana komentira tuđmanizam, što je očito pokušaj obrane njega samoga kao 'istoričara' koji je činom uklanjanja Tuđmanove biste dao izuzetan doprinos detuđmanizaciji: *Osoba čije se ime daje nekoj ustanovi uživa u toj ustanovi, po logici stvari, posebne počasti i kultni status. U Hrvatskom institutu za povijest Franjo Tuđman trebao bi biti tema i predmet istraživanja, a ne idol ili ikona pred kojom će se povjesničari klanjati; ne bi trebao biti ni tema koju se istražuje s posebnom obzirnošću i skrupulima. Jedno je s drugim – znanstveno istraživanje s kultom ili njegovim elementima – nespojivo. Institut koji bi svojim imenom naviještao da zastupa i promiče tuđmanizam sam bi sebi oduzeo znanstvenu vjerodostojnost. Kao i svaki ideološki i politički –izam (marksizam, lenjinizam, maoizam, titoizam, ili degolizam, tačerizam, ...), i tuđmanizam – štogod bio točan sadržaj tog pojma – stoji u suprotnosti sa znanošću. Na institutu pod tom ideološkom zastavom neizbježno bi se od povjesničara očekivalo da u nekoj mjeri*

mitiziraju Tuđmana i njegovo doba, umjesto da ih dosljedno istražuju bez predrasuda i što je moguće objektivnije.

Svi znaju da je detuđmanizacija rashrvaćivanje Hrvatske, a čovjek kojega predlažu za redovitoh člana HAZU ne zna što je TUĐMANIZAM. Da umreš od smijeha, zar ne? Detuđmanizacija nije u suprotnosti sa znanošću, a tuđmanizam jest. Promicanje tuđmanizma je u suprotnosti sa znanošću, a uklanjanje Tuđmanove biste iz povjesnog instituta čovjeka koji je osim što je Utemeljitelj RH još i akademik kao povjesničar je u skladu sa znanošću. *Institut koji bi svojim imenom naviještao da zastupa i promiče tuđmanizam sam bi sebi oduzeo znanstvenu vjerodostojnost.* Naravno to govori čovjek koji očito vjeruje da je njegova pozicija ravnatelja takvog instituta značajnije od činjenice da je onaj koji čiju je bistu uklonio UTEMELJITELJ RH, pa je kult koji on ima kao ravnatelj povjesnog instituta značajniji od kulta koji ima onaj koji je Utemeljitelj RH. Očito kaže da su njegove kolege povjesničari zapravo 'istoričari' koji vjeruju u to i objavljuju mu članak u kome on posredno opravdava čin uklanjanje biste čovjeku čiji kult Utemeljitelja RH nije bitan njegovim kolegama, ali HIP kome je taj ravnatelj je mnogo, mnog značajniji od RH. Kolika ljubav prema RH, doista zaslužuje da čovjek bude izabran u Srpsku akademiju znanosti i umjetnosti, pardon u Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti.

Zato ne dvojim da ću uskoro dobiti kolegu, koji će nas zauvijek podsjećati kako postojimo i mu tuđmanisti koji su grješkom izabrani u HAZU. A HAZU će tim izborom pokazati da je pogriješila još ranije kada u svoje članstvo nije izabrala čovjeka s dva dr u novom imenu; dr. sc. Iva Drobilicu.

Da moramo u Akademiji imati ljude koji znaju točno ocijeniti što je vrijednije, a što nije. Zato o povijesti ne smiju pričati ljudi koji nisu završili povijest ne pravi znalci 'istoričari'.

Mene je jedan od takvih 'istoričara' koji je nedavno predlagan za akademika uvjeravao da logika u matematici nije ista kao u povijesti. I tada je u HAZU napravljena pogreška pa on nije ni prošao Razred Naravno postoje i povjesničari u RH koji ne razumiju ova vrhunska razmišljanja 'istoričara'.

Na primjer, jedan od predlagača da HIP u Zagrebu dobije ime akademika Franje Tuđmana je bio ravnatelj toga Instituta i on mi je

predložio da baš ja napišem polemički odgovor na Bulajićeve knjige „Tuđmanov Jasenovački mit“ i tako je nastala moja knjiga „Srpski mit o Jasenovcu“. A bio je bliski Tuđmanov suradnik i nije to predložio bez da je razgovarao s Predsjednikom. Očito nije znao da je njegova pozicija ravnatelje HIP-a mnog značajnija od Tuđmanove, pa je prirodno morao pogriješiti pa je njegov HIP i objavio moju knjigu. Strašno zar ne. Srećom, kada su mene izabrali za akademika još nije u HAZU sazrela svijest kod nekih akademika koliko je pogriješno da ne-povjesničari koji ne znaju kakva logika vrijedi u povijesti ('istoriji') pišu takve knjige.

Moram priznati da sam i sam bio iznenađen kada je predstavljajući jednu moju knjigu dr. sc. Zlatko Matijević rekao da ja uvodim red u povijesnu znanost u RH, ali jedan njegov kolega mi je objasnio da je on studirao i filozofiju uz povijest, a u filozofiji je logika kakva vlada u u svim znanostima. I u povijesti ponekad, ali takve povjesničare koji nisu 'istoričari' nazivaju revizionistima čiji je rodonačelnik akademik Franjo Tuđman. Tuđman, kako nam objašnjava novi kandidat, a uvjeren sam i skorašnji akademik, nije završio povijest pa eto sudi o povijesti o tome kakav je nečiji doprinos a ne jesu li ili nisu završili povijest. Da je završio povijest imao bi šansu da shvati kako u povijesti postoji drugačija logika nego u svim drugim oblastima, pa bi vjerojatno znao da njegovoj bisti nije mjestu i jednom povijesno institutu jer je to kultno mjesto koje zaslužuju školovani povjesničar, a ne tamo neki Utemeljitelj RH, koji iz povijest ima samo doktorat.

Taj moramo priznati najveći stupanj logike koji imaju sam školovani 'istoričari' i samo jedan neškoolovani pok. Slavko Goldstein, ne razumijemo mi ostali. Tako ni mi matematičari, Pogledajte samo koliko je bilo z RH matematičari koji su diplomirali na tehničkim fakultetima (Darko Žubrinić, Zvonko Benčić Matematičari koji su diplomirali na tehničkim fakultetima, Povijest i filozofija tehnike, CIGRE, Zagreb 2022.):

dopisni član HAZU David Segen (1859. – 1928.), prvi doktor matematičkih znanosti u Hrvatskoj,
Prof. dr. sc. Đuro Švarc (1901. – 1980.),

Akademik Danilo Blanuša (1903. – 1907.), a vjerovali ili ne Hrvatsko matematičko društvo uzelo je tzv. Blanušin graf kao svoj zaštitni znak

Prof. dr. sc. Miroslav Šare (1918. – 2005.)

Prof. dr. sc. Dominik Palman (1924. – 2006.)

Prof. dr. sc. Bogdan Zelenko (1925. – 2013.)

Akademik Vladimir Devidé (1925. – 2010.)

Prof. dr. sc. Ivan Ivanšić (1931. – 2020.)

Prof. dr. sc. Dimitrije Ugrin-Šparac (1933. – 2004.)

Prof. dr. sc. Davor Butković (r. 1935.)

Doc. dr. sc. Branko Kronfeld (1938. – 1983.)

Prof. dr. sc. Naza Tanović-Miller (1938. – 2001.)

Prof. dr. sc. Ljubo Marangunić (r. 1942.)

Akademik Josip Pečarić (r. 1948.)

Prof. dr. sc. Mario Essert (r. 1954.)

Izv. prof. dr. sc. Tomislav Burić (r. 1983.)

Dr. sc. Miljen Mikić (r. 1984.)

Ali zna se da matematičarima ne ide vrhunska logika koju imaju samo 'istoričari', zar ne?

Koliko matematičari i njihova logika ispadaju smiješni pokazuje i jedan razgovor na TV o amaterima u znanosti (mislim po voditelju da se radilo o 'Budnici'):

Ljubić: *Dajte recite mi, Vi ste znanstvenik, molim Vas to ne bi propustio s obzirom da se vode ozbiljne polemike u jednom djelu Hrvatskog medijskog spektra ali povjesničari potpuno ignoriraju istraživanje Igora Vukića. Jedan metodolog, znanstvenik vrhunskog ranga, Matko Marušić kaže da su njegova istraživanja, bez obzira što on nije službeno nekakav znanstvenik, njegova istraživanja su metodološki besprijeekorna. On to kaže. Vi imate iskustva u tome, recite mi mogu li ti ljudi dati bez obzira što nisu pripadnici znanstvene zajednice, dati ozbiljan doprinos istraživanju?*

Matematičar: *Dat ću Vam nekoliko analogija tome. Ja sam autor sveučilišnih udžbenika i autor sa udžbenika za srednje škole koje se skoro već tri desetljeća rabe u srednjim školama u Hrvatskoj. Imate zakon o udžbenicima gdje se propisuje sve i sva, imate pedesetak članaka, svaka se moguća pojedina stvar propisuje. Jedino se jedna*

stvar ne propisuje a to je tko može biti autor. Dakle, nema ograničenja.

Ljubić: Svatko zna, jel' tako?

Matematičar: Svatko tko zna

Ljubić: I tko se drži etike

Matematičar: Čak se niti struka ne propisuje. Na primjer recimo, da udžbenik iz matematike može pisati diplomirani matematičar. Ne. Ja bi teoretski mogao napisati udžbenik iz biologije. I bilo tko drugi.

Ljubić: Ako ga znate napraviti

Matematičar: Ako ga znam napraviti. Što hoću reći, rad je važan, rezultat rada Ono što se recenzira, ono što se ocjenjuje, potpuno je nebitno tko je autor. U svojim časopisima kada dobijem neki članak, meni je potpuno nebitno odakle je taj čovjek, važno je samo šta je on napravio. Pa ako vidite da je napravio nešto jako dobro, toliko jako dobro da je možda čak i sumnjivo onda idem provjeravati na sve moguće načine da možda saznam nešto o čovjeku, njegov pedigree, da li je on mogao napisati tako dobar rad.

Ljubić: Da, sa obzirom na poznatost i ugled i ono što je napisao.

Matematičar: Tako je. Ali ovo hoću reći. Ono što se recenzira važno je šta je napravljeno. Igor Vukić napravio je čudo

Ljubić: To su dvije vrhunske knjige koliko znam.

Matematičar: Apsolutno. I ono što priznaju i oni ortodoksni koji traže da mora biti titula iza toga, priznaju da je to velik skup iskoristivih podataka koji bi netko drugi trebao odraditi.

Ljubić: A tko drugi?

Matematičar: E sad, tko drugi. Zna se tko drugi. Neki od njih neće, neki od njih ne žele, neki od njih su već svoje napravili. Ne želim suditi drugim strukama, nisam u toj poziciji ali bi ovo htio reći da je svaki rad dobrodošao, da će ostati trag od svakog učinjenog rada. Ne smiju se Igor i slični amateri pokolebati. Kad kažem amateri, gledajte, postoji amater i postoji profesionalac. Amater je onaj koji to radi a to mu nije osnovna struka

Ljubić: Ko iz hobija, naravno.

Matematičar: Ali postoji ekspert i postoji kontra od eksperta. I to dvoje nije povezano. Amater može biti ekspert, profesionalac može biti neznalica.

Ljubić: *Ispričavam se, tako je mene jedan bijesni, ne mogu reći prijatelj, nazvao kad sam ja u jednoj emisiji rekao da je tragedija da se amateri kao Igor Vukić bave tim pitanjima, da to nije pitanje institucija, o tom se radi. Onda me čovjek nazvao, šta ti vrijedaš, ja sam rekao čovječe ne radi se o uvrijedi, ja izuzetno poštujem Igora Vukića i to što radi, međutim u tom kontekstu. Vi ste profesionalni matematičar..*

Matematičar: *Gledajte, akademik Pečarić ima preko 1300 objavljenih znanstvenih radova iz matematike, to je nevjerovatan doseg. To je nešto što ne možete niti zamisliti koja je to količina. A on je elektroinženjer.*

Ljubić: *Tako je, tako je. I sada šta bi mi trebali reći da je on amaterski došao u tu poziciju, međutim djelo, djelo.*

Matematičar: *Da, on je amater i njegovi radovi ne vrijede. Mislim to su smiješne stvari. Dakle, pogotovo u današnje doba.*

Naravno, ne dvojim kako mnoge kolege u Akademiji znaju prepoznati ovakvo zaostalo razmišljanje jednog matematičara i da im je mnogo bliža vrhunaska logika našeg kandidata za redovnog člana HAZU, pa će nam on uskoro biti kolega.

Pišem o matematičarima, ali ni druge znanosti ne zaostaju za nama. Već sam pisao o dvojici doktora računarstva koji su umislili da pokazujući kako je više od 70% s popisa u Jasenovcu nije točno. Pa svi znamo da Velikosrpski broj žrtava Jasenovca Goldsteinovih i Draže Mihajlovića mora biti točan, i zato je on i službeni broj u RH, zar ne?

Strašna je spoznaja da se tamo neki Krleža posvađao o Ocem otadžbine na sam spomen takvog broja. Pa i Akademija snosi krivicu kada čovjeka s dva doktorata dr. sc. Iva Drobilicu nisu izabrali u Akademiji jer je tamo neki povjesničar tvrdio da bi tako akademija postala AKADEMIJA REDIKULA. Strašna pogriješka jer smo tako izgubili čast da je naš član pronalazač DROBILICE u Jasenovcu, i pokazao nam i danas kako je s pravom naš kandidat uklonio Tuđmanovu bistu i tvdi:

Pored Vukovara i Jasenovac mora biti dio našeg pamćenja

https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju_-

[brodski_zasluznici/pored_vukovara_i_jasenovac_mora_biti_dio_n](https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju_-)
[aseg_pamcenja-22660](https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju_-)

Zato vam i dajem tekstove Igora Vukića da shvatite da on nije diplomirao povijest, nije 'istoričar' pa ima neznanstveni pristup 'istoriji' (u Prilogu dajem drugi dio njegovog najnovijeg teksta). Tuđman je zbog Jasenovca robijao, a vidimo da ga je napustila i stranka koju je on osnovao pa u najnovijem „Hrvatskom tjedniku“ (28. 3. 2024.) tvrde:

TUĐMANIZAM SE DEFINITIVNO IZ HDZ-A PRESELIO U
DOMOVINSKI POKRET

*Pobijedit će vukovarska Hrvatska i nitko ne će Hrvatima **diktirati**
koje pozdrave će koristiti, koje pjesme pjevati i kojim barjacima
mahati*

I doista predsjednik DP-a Ivan Penava je na početku svog govora 'prozvao' poznate tuđmaniste i osnivače udruge HDZ dr. Franjo Tuđman: Stjepana Tuđmana, Bosiljka Mišetića, Željka Olujica, Josipa Pečarića, Antuna Mateša, a sam skup su završili uz Utemeljitelja RH dr. Franju Tuđmana:

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

Igor Vukić u Beogradu istražio i pročitao Zbirku svjedočenja bivših zatočenika Srba- Zatočenici su izjave dali Nedićevoj Vladi 1942. u Beogradu

EKSKLUZIVNO ISKAZI ZATOČENIKA JASENOVCA U BEOGRADU 1942. GODINE RASKRINKAVAJU VELIKOSRPSKI MIT (2)

Zatočenik Simo Đurković svjedočio je u Beogradu da je u veljači 1942. u jasenovačkom logoru bilo 1450 zatočenika, od toga 250 Srba, a ostalo Židovi i tek poneki Hrvati (katolici i muslimani), jer je većina Hrvata, njih oko 300, početkom siječnja preseljena u Staru Gradišku

Izjave u Beogradu dali su i srpski stanovnici Jasenovca i Uštice koji su u svibnju 1942. iseljeni iz njihovih kuća i otpremljeni u Zemun. Muškarci su prije toga tjedan dana bili u jasenovačkom logoru, dok su žene i djeca odvedeni u Staru Gradišku. Lazar Kotur, i Savo Vučević i dvadesetak ostalih ispitani su zajedno i prepričali su neke događaje iz života u njihovim selima u proteklih godinu dana. Pravoslavci su prešli na katoličku vjeru, a pravoslavne crkve u Jasenovcu i Uštici srušene su

Piše: IGOR VUKIĆ

Bio sam zaposlen u električarskoj radionici. Tu je radilo oko 20 zatočenika sve Židovi osim nas dvojice Srba. Pored mene drugi je

Srbin tu bio Milan Milanović iz Vareša koji je sada u Staroj Gradiški. U radionici se živjelo dosta dobro. Hranu smo imali bolju nego ostali zatočenici, a i postupak ustaških stražara bio je relativno dobar – ispričao je Milivoj Nikolić, bivši jasenovački zatočenik, pred ispitivačima iz Komesarijata za izbjeglice vlade generala Nedića. U Beograd je Nikolić iz Jasenovca stigao početkom travnja 1942. u skupini s još dvanaest tada puštenih srpskih zatočenika. I njegov iskaz nalazi se u knjizi „Jasenovački logor – saslušanja srpskih izbjeglica“, izdanj 2020. u Beogradu.

„Mi električari smo radili naš posao u radionici, ali smo često obavljali različite popravke na električnim instalacijama u mjestu i okolici po privatnim i javnim zgradama. Razumije se, uz pratnju i nadzor ustaša. Na taj smo način imali prilike doći u kontakt sa stanovništvom i seljacima iz okolice. Moram naglasiti da smo kod svih građana i seljaka Hrvata kao i kod ono nešto Srba, nailazili posvuda na simpatije, sažaljenje i osudu ustaša. Građani i seljaci darivali su nas cigaretama i hranom“, rekao je Nikolić.

Po kućama u kojima su radili dobivali su kavu i hranu za ponijeti u logor, a Hrvati koji su osuđivali ustaše za sebe su govorili da su „mačekovci“. No zanimljivo je da nitko od četrdesetak bivših zatočenika što su prošli kroz Jasenovac ne spominje Vladka Mačeka, predsjednika Hrvatske seljačke stranke, koji je od 15. listopada 1941. do 15. ožujka 1942. bio interniran u Jasenovcu. Možda zato što nije bio smješten u samom logoru, nego je to razdoblje proveo u stanu na prvom katu zgrade u mjestu Jasenovcu u kojoj je bilo zapovjedništvo Radne službe. Ondje mu je uz ostale društvo pravio Vlado Singer, predratni ustaša-emigrant, prvi zapovjednik ustaške obavještajne službe. Singer je također bio zatvorenik. Interniran je u logor jer je propustio spriječiti neke poznanike, koji su bili komunisti, da sudjeluju u postavljanju eksplozivne naprave u zagrebačkoj Glavnoj pošti.

Ošamario ustašu, oduzeo pištolj pa strijeljan

Iako je kao električar radio po logoru i izvan njega, Milivoj Nikolić je u Beogradu rekao da nije vidio mnoge pokolje i ubijanja, „no znao je za njih“. Njegov kolega zatočenik, Joco Čolaković, ispričao je o strijeljanju 25 zatočenika u prosincu 1941. Bila je to kazna jer je

Srbini zatočenik Branko Đujić, briač po zanimanju, jednom ustaši udario šamar. „To se dogodilo u jednoj privatnoj kući gdje je taj Đujić sa tim ustašom i nekim ženskama sjedio u privatnom društvu i pio i onako pijani obojica su se posvadili i Đujić je ustašu ošamario. Tada je ubijen i sam Đujić, a među strijeljanima su bili mahom seljaci iz bijeljinskog sreza“, kazao je Čolaković. Drugi zatočenici naveli su da je Đujić tom ustaši oduzeo i revolver.

Đuro Svjetličić, briač iz Doboja, uhićen je u kolovozu 1941., nakon izbijanja pobune protiv hrvatske države. Dio uhićenika iz njegove skupine upućen je u Slavonsku Požegu, odakle su otpremljeni dalje u Srbiju. Svjetličić je pak premješten u Gospić, a odatle u Jasenovac, 27. kolovoza pa je tako bio među prvim jasenovačkim zatočenicima. Bio je u logoru kod sela Krapje, gdje je s drugim zatočenicima gradio baraku za stanovanje, a gradio se i nasip za zaštitu od poplave. Židovski zatočenici koji su bili s njima imali su dobru hranu jer su im njihove crkvene općine slale velike količine. Inženjer Franjo Beretin, koji je vodio izgradnju nasipa, odredio da i srpski zatočenici dobiju dio tih pošiljki hrane. „Do konca mjeseca rujna bio je režim u logoru snošljiv, jer su ustaše, koji su nam držali stražu bili sve stariji ljudi iz Osijeka i uglavnom dosta pristojni“, rekao je Svjetličić. On je kasnije pušten iz logora i upućen na posao briača u kaznionici na Savskoj cesti u Zagrebu. Odatle je u travnju iseljen u Srbiju.

Među prvim zatočenicima Jasenovca bio je i Simo Đurković, 36-godišnji kemijski inženjer. Do uhićenja potkraj srpnja 1941. radio je u Željezari u Zenici. I on je preko Gospića i Jastrebarskog stigao u Krapje. Rekao je u Beogradu da je na nasip na kojemu su radili jednom došla i neka filmska ekipa te snimila zatočenike na poslu. Potkraj rujna pobjegli su Branko Mraković iz Travnika i Ljubo Popović, stolar iz Tuzle. U pratnji ustaše išli su u obližnju šumu nekim poslom. Razoružali su ustašu i pobjegli te su se kasnije uspješno prebacili u Srbiju. Zbog tog bijega, rekao je Đurković, strijeljano je 26 zatočenika. U logoru III u Bačićевой ciglani Đurković je postao pisar koji je vodio spisak Srba u logoru. U veljači 1942. u logoru je prema njegovim riječima bilo 1450 zatočenika, od toga 250 Srba, a ostalo Židovi i tek poneki Hrvati (katolici i muslimani), jer je većina Hrvata, njih oko 300, početkom siječnja preseljena u Staru Gradišku.

Zatvoreni bili i domobrani

Lazar Orozović i Vladimir Lončar stigli su u Jasenovac iz Pakraca, kažu, na sam Božić, 25. prosinca 1941. Iz njihove je grupe odmah po dolasku odvojen dio pridošlih zatočenika i ubijen. Orozović je kratko ostao u Jasenovcu: 4. siječnja je otpremljen u Staru Gradišku s grupom Srba. Ondje je po danu prenosio drva i čistio snijeg. Spavali su u sobama u slami, ubijanja nije bilo. U logoru Stara Gradiška ostao je manje od dva tjedna: 15. siječnja 1942. išao je s još dvojicom srpskih te trojicom židovskih zatočenika u Okučane, gdje su na željezničkoj postaji istovarivali vreće s krumpirom, „koji je bio namijenjen za ustaše iz Stare Gradiške“. Orozović se s drugom dvojicom zatočenika, Jovom Milakovićem i Đurom Radićem počeo dogovarati o bijegu. Kad je na postaju stigla skupina ustaša i zapodjenu razgovor sa stražarima koji su čuvali zatočenike, Orozović, Radić i Milaković iskoristili su priliku i pobjegli. Skrivali su se po okolnim šumama, a zatim se Orozović uspio nekako javiti prijatelju Hrvat u koji mu je donio propusnicu za put do Zemuna. Odatle je 21. travnja prešao u Beograd.

Vladimir Lončar je u jasenovačkom logoru bio do 29. siječnja 1942. pa je i on sa skupinom zatočenika premješten u Staru Gradišku. Opisao je da je u Jasenovcu dobivao slabu hranu, i to dvaput dnevno kašu od kukuruznog brašna. U Staroj Gradiški bila je nešto bolja hrana kao i ukupan režim. Zatočenici su većinom bili razni obrtnici, posebice krojači i obućari. Lončar je bio među pomoćnim osobljem. Brinuli su se za čistoću u logoru. I sve tako do 20. svibnja 1942. kada je sa skupinom od 700 Srba i 60 Hrvata bio otpremljen iz Stare Gradiške u Zemun. Većina iz te skupine upućena je na rad u Njemačku, a Lončaru i dvadesetak drugih zatočenika dopušteno je da izađu iz prolaznog zemunskog logora i prijeđu preko Save u Beograd.

Istim putem u Beograd je stigao i Slavko Kokoruš, do rata gostioničar u Visokom. On je uhićen u travnju 1942. u Sarajevu gdje je tada radio. Osumnjičen je za prikupljanje novca za ustaničke skupine i održavanje veza s partizanima. Iz Sarajeva je upućen u jasenovački logor gdje je proveo deset dana i zatim je 18. svibnja sa 500 drugih zatočenika otpremljen u Zemun.

U Sarajevu je iz sličnih razloga bio uhićen i Jovan Kovačević. U policijskom zatvoru sreo je i dvadesetak domobrana i njihovih časnika pritvorenih zbog sumnji da su održavali veze s četnicima i partizanima. I neke hrvatske zrakoplovce optužene da su namjerno bacali bombe na položaje na kojima su se nalazili ustaše i domobrani. Časnici su iz zatvora poslani u Zagreb, a Kovačević i obični vojnici-domobrani u Jasenovac. U toj skupini zatočenika bio je i policijski istražitelj Branko Cividini, kojeg je jedna uhićena mlada žena prijavila da ju je silovao u vrijeme istrage. Cividini se branio da mu je to ona namjestila i lažno ga optužila, no otpušten je iz policije i zatočen u Jasenovcu. (Ondje je kasnije provodio ispitivanja drugih zatočenika na zahtjeve policijskih i istražnih i sudskih tijela izvan logora, op. a.).

Upućivani u Zemun

Kovačević je ispričao kako su prilikom dolaska u Jasenovac logorske vlasti odabrale obrtnike i uputile ih na rad u logorske radionice, dok je ostalima odmah rečeno da idu „kao dopuna radne službe“ u Zemun. Oko 150 pridošlih Sarajlija i skupina Srba seljaka iz Jasenovca i Bosanske Dubice, ukupno oko 650 ljudi, upućeno je 17. svibnja u Zemun. Rekao je kako je za nekoliko dana u Zemun stigla iz Stare Gradiške i nova skupina od 700 zatočenika predviđena za rad u Njemačkoj.

Izjave u Beogradu dali su i srpski stanovnici Jasenovca i Uštice koji su u svibnju 1942. iseljeni iz njihovih kuća i otpremljeni u Zemun. Muškarci su prije toga tjedan dana bili u jasenovačkom logoru, dok su žene i djeca odvedeni u Staru Gradišku. Lazar Kotur, umirovljeni učitelj iz Jasenovca, Savo Vučević, poljoprivednik iz Uštice i dvadesetak ostalih ispitani su zajedno i prepričali su neke događaje iz života u njihovim selima u proteklih godinu dana. Pravoslavci su prešli na katoličku vjeru, a pravoslavne crkve u Jasenovcu i Uštici su srušene, za što su bili angažirani zatočenici iz logora. U svibnju 1942. iz sigurnosnih razloga – zbog bojazni logorske uprave da će pomagati i obavještavati partizanske skupine koje su se počele pojavljivati u okolini logora – bivši pravoslavci iseljeni su u Zemun kako bi bili upućeni na rad u Njemačku. Neki od njih su se uz pomoć poznanika uspjeli prebaciti u Beograd.

(kraj)

„Hrvatski tjednik“, 28. 3. 2024.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/38929-iskazi-zatocenika-jasenovca-u-beogradu-1942-g-raskrinkavaju-velikosrpski-mit-2>

<https://bezcenzure.hr/vlad/hazu-i-detudmanizacija-rashrvacivanje-hrvatske-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-11/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocku te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji

hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1508 citata: 22994, H-index: 53;

MathSciNet: publikacija: 1364, citata: 6917, H-index: 27;

Scopus: publikacija: 825, citata: 7923, H-index: 38;

WoS: publikacija: 826, citata: 7039, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u

svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..

Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258
CITESCORE 2.2
SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \geq A(wfg) \geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q)$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right)$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 · Issue 2 | January (II) 2022

MDPI | [mdpi.com/journal/mathematics](https://www.mdpi.com/journal/mathematics)
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: [Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities](#)

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošaneć
Mathematics 2022, 10(2), 202; [doi:10.3390/math10020202](https://doi.org/10.3390/math10020202)
<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

[Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles](#)

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je 180 publicističkih knjiga.

29/1/2024.